

СЕРИЯТА ТРАКСАС
Е УДОСТОЕНА СЪС СВЕТОВНА НАГРАДА
ЗА ФЕНТЪЗИ 2000 Г.

ТРАКСАС

ТРАКСАС Е ВАШИЯТ
НОВ ФЕНТЪЗИ ГЕРОЙ
НЕГОВАТА ИЗКЛЮЧИТЕЛНА ХРАБРОСТ,
НЕПОВТОРИМ ЧАР И НЕРВИ
ОТ СТОМАНА ГО ПРЕВРЪЩАТ
В ХОДЕЩА ЛЕГЕНДА!

МАРТИН СКОТ

МАРТИН СКОТ ТРАКСАС

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

По улиците на магичния град Тюрай крачи безгрижно бившият войник, посредствен магьосник и непоправим пияница Траксас. Неговото най-ново занятие е... частен детектив.

Трябва да отбележим, че в град Тюрай не са корумпирани само паветата... А членовете на кралската фамилия са по-корумпирани и от политиците.

Принцеса Ду Ананска наема Траксас за една деликатна задача. Но часове по-късно начинаещият детектив е в затвора по обвинение в убийство. Изглежда, късметът е напуснал нашия чаровен герой...

ТРАКТАТ

1.

Тюрай е вълшебен град. От доковете на Дванайсет морета до Парка на лунното затъмнение и от вонящите коптори до Имперския дворец посетителят може да срещне всякакви чудаци, да зърне изумителни изделия на занаятчийството и да стане доброволна жертва на необичайни услуги. В кръчмите край пристанището може да се насвяткате до козирката, да чуete небивали истории от варварите наемници, по улиците и площадите да позяпате пътуващи музиканти, жонгльори и фокусници, а сетне да се позабавлявате с прочутите кушнийски курветини, да обсъдите някои търговски въпроси от взаимна изгода с гостуващи в „Златния полумесец“ елфи, да се посъветвате с мъдър магьосник в „Истината е красива уличка“, да заложите на надбягвания с колесници и гладиаторски двубои в „Стадиум Супербиус“, да наемете платен убиец, да се наядете и напиете, че и да получите безплатен съвет как после да се отървете от махмурлука. Ако си намерите преводач, може да си побъбрите с делфините в залива. И ако след всичко това все още жадувате за преживявания, бихте могли да наминете при новия дракон в Кралския зоопарк.

Ако пък имате някакъв проблем и същевременно страдате от недостиг на звънтящи средства, бихте могли да наемете мен. Казвам се Траксас. Вършил съм всички от изброените по-горе неща. С изключение на посещението при кралския дракон. Него още не съм го зървал, но не горя от желание. Виждал съм достатъчно дракони през последната война с орките.

Аз съм на четирийсет и три, възпълничък, без амбиции и с вродено предразположение към пийването. На табелката на вратата ми се споменава и думата „магьосник“, но способностите ми са от скромен характер, по-скоро фокусничества, ако ще ги сравняваме с уменията на най-добрите тюрайски магьосници. Всъщност работя като частен детектив. Най-евтиният магьосник-детектив в целия вълшебен град Тюрай, ето кой съм аз.

И все пак, ако сте го закъсали здравата и градската стража не гори от желание да ви помогне, бихте могли да се обърнете към мен. Същото може да направите, ако ви е нужен могъщ магьосник, но нямате мангизи да го примамите, ако по петите ви души наемен убиец и сте зажаднали за грижовна ръчичка, дето да ви пази от него, ако Градският съвет ви обърне гръб и ви изритат от канцеларията на първокласните градски следователи — иначе казано, решите ли, че са ви хлопнали всички врати под носа, елате и почукайте на моята. Току-виж мога да ви помогна. Е, по-често май се провалям. И в двата случая финансовото ми положение си остава все така катастрофално.

Навремето работех в Имперския дворец. Бях старши следовател в дворцовата охрана, но се натрясквах редовно и ме изгониха от работа. Тъй де, само дето това беше много отдавна. Колегите от онези времена извърщат глави, като ме срещнат на улицата.

Обитавам две стаички над „Възмездяващата секира“, една пристанищна кръчма. Държи я Гурд, застаряващ варварин от севера, дошъл на младини в Тюрвай да предложи услугите си като наемен войник. Тогава го е бивало в ръкопашния бой. Мен също де. Сражавали сме се рамо до рамо, ама беше отдавна. Местенцето не е кой знае колко уютно, но друго не мога да си позволя. В живота ми няма жени, ако не броите Макри, която прислужва долу в кръчмичката и понякога ми служи за помощничка. Макри е странна смес от човешка, елфическа и оркска кръв, но умее да върти сабята и дори закоравелите пияници, които често посещават кръчмата на Гурд, ѝ имат уважението.

Доколкото зная, Макри не си пада особено по романтичните истории, макар да съм я залавял веднъж-дваж да изпровожда с негa в погледа надникнал случайно в кръчмата елф. Но нищо повече, пък и на какво да се надява бедничката с подобно разпътно минало в кръвта. Макар да е млада и хубава, никой чистокръвен елф не би спрял поглед на нея.

Що се отнася до мен, изгубих всякакви желания за интимна близост, откакто жена ми избяга при Приказното езеро с един чирак магьосник на моята възраст. Ако ще правя нещо с някого, най-добре да е за мангизи. Гурд може и да ми е колега от славните бойни полета, но ужасно се мръщи, когато се забавям с плащането на наема.

Трябваше да ме наемат от Имперския дворец, за да открия изчезналия Червен елфически воал. Тази история точно сега е на устата на всички в Тюрвай, макар властите да се опитват да потулят нещата. Червеният елфически воал е по-ценен от злато. Ако го открия, ме чака голяма награда, само дето никой не би ми поръчал да го търся. Дворцовата охрана и градската стража работят съвместно по случая и изглежда, са на път скоро да го намерят. Поне така разправят, обаче нещо не им хващам вяра. Този хитрец, дето го е задигнал воалчето, въпреки че го пазеха зорко, едва ли ще им се даде тъй лесно да го пипнат.

2.

Тюрайската пролет е приятна, но твърде кратка. Затова пък лятото и есента са непоносимо горещи, а през зимата нередко вали по трийсет дни поред. След това всичко замръзва, включително и просяците по улиците. Май с това се изчерпват климатичните особености.

Кратката пролет тъкмо беше привършила и температурите започваха да подскочат. Не се чувствах хич добре и бях почнал да се питам не е ли време за първата за деня биричка. Тъй де, нали и без туй съм фалирал. От седмици никой не се бе вясвал при мен. Ще вземете да си помислите, че току-виж престъпността в града е намаляла, ама няма го майстора. Твърде много луди глави, беднотия и богаташи, дето плачат някой да ги преджоби, докато се чудят как да припечелят нещо по втория начин. Голям поток мангизи, само дето не съм му на брега. Последния път, когато ме наеха, сполучих да открия един магичен амулет, изгубен от стария Горсий Звездоброеца по време на пиянска свада в един бордей. Не само че го намерих, ами и потулих успешно цялата срамна история, инак заради пустото си влечение към младите куртизанки Горсий щеше да си изгуби дворецовата репутация.

В замяна Горсий Звездоброеца обеща да прати някой клиент при пръв удобен случай, ала май досега такъв не бе възниквал. Какво пък, човек не може да разчита на дворецовите магьосници за услуги. Нали все са заети, внимават да не сбъркат нещо, като правят хороскопи на младичките принцеси.

Вече бях решил да сляза долу и да си поръчам една бира, когато на вратата се почука. Имам две стаи и ползвам външната за приемна. До нея право от улицата води тясна извита стълба, та всеки, който сметне, че съм му нужен, да ме навестява, без да минава през кръчмата.

— Влизай.

В стаите цари безпорядък. Зная го, но съм твърде мързелив, за да направя нещо по въпроса.

Младата жена, която влезе, изглеждаше като някоя, която би сбърчила недоволно нос дори ако я поканиш в дворцовите покои. Когато отметна качулката си, по раменете ѝ се разпиляха руси къдрици, обрамчващи безупречно лице с големи сини очи. Красива като картинка, като казват хората от моята професия.

— Траксас, частният детектив?

Кимнах и я поканих да седне в паянтовото кресло в ъгъла. Двамата се разглеждахме над покритата с останки от оскъдния ми обяд маса.

— Имам проблем и Горсий Звездоброеца ми каза, че можеш да го разрешиш. Каза също, че си дискретен човек.

— Тъй си е. Ала нищо чудно да сте привлекли нечие внимание с идването си в Дванайсет морета.

Нямах предвид красотата ѝ. Отдавна съм се отказал да правя комплименти на хубавите млади жени — още по времето, когато талията ми надмина надеждите ми за каквато и да било възвръщаемост на комплиментите. Ала дрехите ѝ бяха твърде лъскави за кривите бедняшки улички на моя квартал. Носеше дълго черно наметало с кожена подплата, а под него кадифена рокля, по-подходяща за танци в балната зала на двореца, отколкото да си пробива път сред просяците долу.

— Прислугата ме докара с носилка. Скрита зад завеси. Не смятам, че някой може да ме е видял на улицата. Но не бях готова за...

Тя махна с ръка, посочвайки едновременно стаята и улицата отвън.

— Хубаво де. С какво мога да съм полезен?

Когато ме посети млада и красива жена, а това се случва рядко, очаквам от нея да прояви известна съдържаност. Ясно е, че за да слезе до моето ниво, е била притисната от доста необичайни фактори или е под заплахата да изложи репутацията си, рече ли да поиска помощта на дворцовите следователи. Но тази млада жена не изглеждаше нито съдържана, нито склонна да си губи времето в ненужни увъртания.

— Искам да ми намериш една кутия. По-скоро малко инкрустирано ковчеже.

— Някой го е откраднал?

— Не точно.

— Какво има вътре?

Тя се поколеба.

— Нужно ли е да знаеш?

Кимнах.

— Писма.

— Що за писма?

— Любовни. От мен до един млад аташе в нъоджанското посолство.

— А вие сте?

Тя се поколеба. На лицето ѝ се изписа изненада.

— Аз съм принцеса Ду Аканска. Не ме ли познаваш?

— Напоследък не ме канят често във висшето общество.

Май наистина трябваше да я познавам от времето, когато служех в двореца, само че тогава трябваше да е била не повече от десетгодишна. Пък и не бях очаквал третата наследничка на имперския престол да влезе просто ей така в приемната ми. Ако точно в тоя момент крал Рет Акански, принц Фрисен Акански и принц Дийс Акански вземеха случайно и едновременно да гушнат босилека, щях да си седя право пред новия управник на града-държава Тюрай. С няколко съсухрени корички хляб на масата. Май по-често трябваше да почиствам тая бърлога.

— Бас държа, че роднините ви няма да са доволни, ако научат какво сте писали на онзи млад аташе.

Тя кимна.

— Колко са писмата?

— Шест. Държи ги в едно покрито със скъпоценни камъни ковчеже, подарък от мен.

— Защо просто не си ги поискате?

— Атилан — така се казва той — вече ми отказа. Сърдит ми е, задето го заряхах. Но нямаше как — един Господ знае какво щеше да направи баща ми, ако някой му беше подшушнал. Нали разбираш, въпросът е особено деликатен. Не мога да поискам помощ от дворцовата охрана, нито да рискувам с някой от придворните следователи.

Огледах я. Изглеждаше необичайно спокойна и това ме изненада. Младите принцеси не пишат любовни писма. Най-малко на нъоджански дипломати. Може времената да са мирни, ала Тюрай и северният ни съсед Нъодж са изконни врагове. Нъоджанците са силен

и неумолим противник, така че половината от времето на краля отива в усилия да поддържа мира с тях.

Положението още повече се влошаваше от факта, че ньоджанците бяха пуритани и тяхната църква не криеше недоволството си относно състоянието на Правата вяра в Тюррай. Излишно е да добавям, че самите ньоджанци не се радваха на особена популярност сред населението на Тюррай.

Плъзнеше ли слухът за подобна любовна връзка, щеше да се разрази невъобразим скандал. Обществеността направо умира за подобни неща. Знаех достатъчно за разположението на силите в двореца, за да си представя как някои веднага ще потърсят политически дивиденди от случая. Сенатор Лодий например, водачът на опозиционната партия — популарите, нямаше да пропусне случая да дискредитира краля. Взех да се питам наясно ли е младата принцеса в какво се е забъркала. Дали пък кралската фамилия не трябваше да я вземе под пряката си опека?

Поисках някои подробности. Казах ѝ колко вземам на ден и по лицето ѝ познах, че е смаяна от дребната сума. Май трябваше да поискам повече.

— Случаят не ще да е от трудните, принцесо. Ще му предложи откуп и той сигурно ще се съгласи. Готова ли сте да го платите?

Тя кимна. Помоли ме да не си водя никакви бележки. Обещах ѝ. После покри русите си къдрици с качулката и си тръгна.

Едва тогава усетих прилив на вдъхновение. Че как иначе — случаят изглеждаше фасулски: лесни пари, и то достатъчно на първо време. Надигнах се и тръгнах към кръчмата на долния етаж. Време беше да похапна. Като всеки уважаващ себе си човек, свършил добра работа през първата половина от деня.

3.

Барът гъмжеше от пристанищни работници и варвари наемници. Докерите идват да пият тук всеки обед, а варварите прескачат насам преди да се запишат в армията. Напрежението между Тюррай и Ньодж си казва своето и наборните комисии работят с удвоени усилия. От юг, от границата с Матеш, също идваха тревожни новини. Пак старият териториален спор за сребърните рудници. Тюррай, заедно с Матеш и някои други, членува в лигата на градовете-държави, чиято цел е съвместна отбрана срещу превъзходящ по сила противник, но напоследък имаше търкания и усилено се говореше за разпадане на съюза. Проклети политици. Ако пак ни забъркаха в някоя война, аз щях да съм първият, който ще побегне от този град.

Гурд ме посрещна намръщено, но като му бутнах малко пари за наема, на лицето му разцъфна лъчезарна усмивка. Какво да го правиш, човек с примитивни чувства. Потърсих с поглед Макри, надявах се да ми прави компания на чаша бира, но тя беше твърде заета. Обедно време беше, масите бяха претъпкани, видях я да разнося грамадни подноси и да взема в движение поръчките. Когато е на работа, Макри носи само препаска от метални халки, за да е в тон с атмосферата на „ранната епоха на варварите“, която Гурд се старае да поддържа в кръчмата. Има великолепна фигура и това, в комбинация с оскъдното облекло, ѝ осигурява достатъчно бакшиши, за да не се напъва особено.

Както вече споменах, Макри е забележителен фехтовчик, но решили да кръстоса шпага с вас, едва ли ще е облечена с металната препаска. В подобни случаи си слага кожени доспехи, подсилени с метални плочки, хваща в едната ръка къса извита сабя, а в другата — бойна секира, с която може да ви отсече главата още преди да сте оценили по достойнство изящните извивки на фигурата ѝ. Ето защо предпочитам да ѝ се любувам, когато е по-неглиже. Има дълга лъскава черна коса, която се спуска свободно върху меднокожите ѝ рамене — неповторим цвят, получен от смесването на оркиска, елфическа и човешка кръв.

Обикновено казват, че получаването на подобна смесица е невъзможно. Малцината живи доказателства за противното живеят като отритнати от обществото уроди. Макри например едва ли щеше да припари до входа на кръчмата, ако се намирахме в някой по-аристократичен квартал на Тюрай. Но дори тук нерядко ѝ се случва да понася обиди заради произхода си. На улицата децата я наричат „оркско копеле“, „елфическо изчадие“ и „цветнокожа твар“. Че и по-лоши неща.

Видях, че подава незабелязано хляб на Палакс и Кейби, млада двойка странстващи музиканти, които наскоро се бяха настанили в нашия район. Биваше ги в свиренето, но докерите и варварите не са особено щедри, та и двамата изглеждаха мършави и гладни.

— Мразя гледката на човек, който пие сам — каза Партулак зад гърба ми и се тръшна до мен.

Кимнах. Нямам нищо против да пия сам, но не мога да кажа, че компанията на Партулак ми е неприятна. Той е едър червенокос мъжага, навремето прекарваше с количка стоки между доковете и складовете на улица „Кута“, но се издигна и сега е нещо като платен представител в гилдията на товарачите и носачите. Случвало се е да ме наема за дребни задачи.

— Как върви работата? — попитах го.

— По-добре е, отколкото да превивам гръб на някоя робска галера.

— С гилдията какво става?

— Търговията процъфтява, количките са пълни, но виж, с Братството си имаме проблеми.

Кимнах. Братството е тукашната престъпна организация, която жадува да разпростре пипалата си навсякъде — което включва работническите гилдии, занаятчийските сдружения и вероятно Почетната организация на търговците. Напоследък действията му, изглежда, се бяха активизирали. Бях чул за улични боеве между хора на Братството и бойци от Приятелския кръг — подмолно бандитско сдружение в северната част на града. Вероятно пак старият спор за контрол над търговията с дуа, наркотик с мощно действие, чието разпространение носи солидни приходи. Братството и Приятелския кръг не са единствените организации, които биха искали да сложат ръка на тази търговия. Говори се, че не малко инак уважавани и

заможни граждани се прехранват от нея, макар това да се преследва от закона. Градската стража в случая е безсилна. И как иначе, когато корупцията в Тюрвай процъфтява.

— Чу ли за новия дракон? — попита Партулак.

Кимнах. Имаше го във вестниците.

— Аз го транспортирах до двореца.

— Че как се „транспортира“ дракон?

— Много внимателно — отвърна Партулак и сръбна от чашата.

— Бяха го приспали. Орките пратиха упоител да се погрижи за това.

Намръщих се. Цялата тази история с дракона ми беше малко неясна. Кралят си имаше един дракон в зоологическата градина, а ето че сега орките му пращаха втори, за да се чифтосат. Много мило от тяхна страна. Само дето орките не си падат по благотворителни жестове към хората. Истината е, че ни мразят и в червата, също както и ние тях, макар официално да сме в мирно съществуване. Партулак, който като мен е ветеран от войната с орките, изглежда, също изпитваше известни колебания.

— Не можеш да вярваш на орките.

Кимнах. Не можеш да вярваш и на хората, поне на известна част от тях, а и ако става за въпрос, елфите са от същия дол дренки, но нали сме си стари бойни дружки, трябваше да споделим тревогата.

Кръчмата започна да се поизпразва; докерите се връщаха за следобедната смяна, като на изпроводяк хвърляха по някой поглед на гъвкавата фигура на Макри. Тя не им обръщаше внимание, правеше се, че не чува подмятанията, и бързаше да прибере паниците и чиниите и да почисти масите.

— Нещо ново? — попита ме, докато минаваше покрай масата ни.

— Аха. Имам една задачка. И платих наема на Гурд.

— Не за това говоря — намръщи се тя.

Знаех, че не става въпрос за това, а за друго. Макри иска да учи в Имперския университет и смята, че мога да ѝ помогна. Но както вече обясних, по ред деликатни причини това е най-малкото невъзможно. Имперският университет е крайно консервативна институция, която не приема за обучение жени. А дори да престъпи принципите си, няма да е за някой с оркиска кръв в жилите. Изключено, и толкоз. Благородниците и богатите търговци, които пращат там синчетата си, направо ще се вдигнат на бунт. Ще поставят въпроса за обсъждане в

Сената, а вестниците ще го превърнат в скандал. На всичко отгоре Макри нямаше необходимото предварително обучение, за да започне.

Но всеки път, когато ѝ изреждах възраженията си, тя само поклащаше презрително глава. Отвърщаше ми, че в университета приемали всякакви тъпаци, стига татенцето да е достатъчно богато или да разполага с известно влияние в двореца.

— Освен това посещавам редовно вечерните занимания по философия в Училището на гилдиите. Обещаха да ми издадат необходимото удостоверение.

— Университетът не приема за обучение жени.

— Училището също, преди да ги склоня. И не подхващай старата песен за моя произход, защото днес чух достатъчно по темата от клиентелата. Обеща, че ще попиташ Астрат Тройната луна дали може да ми помогне.

— Когато ти обещах това, бях пиян. Пък и без това Астрат не може да ни помогне.

— Той е магьосник. Сигурно познава нужните хора.

— Той е магьосник в немилост. Никой от старите му приятелчета няма да си мръдне пръста за него.

— Все трябва да се започне отнякъде — приключи тя с изражението на жена, която твърдо е решила да работи по въпроса до окончателна победа. Не ми оставаше друго освен да се предам.

— Добре, Макри. Ще говоря с него.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

— И го направи по-бързо, иначе ще те гоня по петите като зло проклятие.

Предложих ѝ да пийне с мен, но тя кимна към претъпкания поднос и парцала. Взех каничката с бира и се качих в стаята, за да се преоблека. Навлякох най-хубавото си черно наметало, с майсторски изработени и почти незабележими крѳпки, и нахлузих официалните си ботуши, които отдавна бяха жалки руини. Единият от токовете всеки момент щеше да ме изостави. Огледах крайния резултат в бронзовото огледало — външността ми не беше особено внушителна за посещение при нъоджански дипломат. Вярно, косата ми все още лъщеше и мустаците ми бяха подобаващо гъсти, но шкембето под тях

се бе надигнало заплашително, а в добавка, изглежда, се бях сдобил с двойна брадичка. Въздъгнах. Това е то средната възраст.

Вързах косата си на плитка и взех да тършувам из стаята за сабята, но си спомних, че предната седмица я бях заложил, за да си купя храна. За Бога, що за частен детектив съм, след като залагам собствената си сабя? „Най-евтиният в Тюррай, това съм“ — отговорих си.

Поколебах се дали да не надникна в кюраята, после размислих. Употребата на кюрая е едно от малкото магьоснически умения, до които съм успял да се домогна. За целта първо изпадам в транс, а после съзерцавам чинийка или паничка с кюрая, тъмна течност, която поражда мистични прозрения. Случвало се е да открия развързката на някое разследване в чиния, пълна с кюрая — изчезнал съпруг, крадлив племенник, лъжлив търговски партньор. Много удобно нещо. Решаваш загадката, без да напускаш собствената си стая. За съжаление номерът минава рядко. Ужасно трудно е да се викат картини от миналото. Дори магьосници с умения далеч надхвърлящи моите сполучват само понякога. Необходимо е прецизно съпоставяне на фазите на трите луни и още куп подобни фактори, да не говорим, че не е никак лесно да се изпада в транс. Магьосниците-следователи от градската стража го правят само когато разследват някое особено важно престъпление и се случва — за радост на престъпниците — да получат и погрешни резултати.

Вторият проблем е цената на кюраята. Черната течност идва от далечните западни региони и единственият търговец, който се занимава с доставката ѝ, взема колкото да не ти съдере кожата. Разправя, че я добивали от драконова кръв, ама ако питате мен, лъже.

Постарах се да запамята приспиващото заклинание. Напоследък не можех да помня повече от едно заклинание и дори и това изискваше неимоверни усилия. Както е известно, заклинанията се забравят при употребата им, така че трябва да се учат наново. Обикновено когато работя по някой случай, вземам със себе си приспиващото заклинание, за него поне ми стигат силите. Както споменах, не съм кой знае какъв магьосник. Нищо чудно, че едва се изхранвам. Всеки добър магьосник може да запомни поне две заклинания. Най-добрите пък се разхождат с по три и даже четири, и само чакат да ги приложат. Трябваше повече да залягам над книгите, когато още чиракувах.

Хванах се на работа. Промърморих стандартното залостващо чародейство на вратата, дребна и лесна за запаметяване магийка, за която не е нужно да си бил отличник.

— Това няма да ти помогне особено, ако не платиш на Юбакс дължимото — чух хриплив глас от стълбите долу.

Погледнах едрия мъжага, който стоеше там. Беше расъл изобилно както нагоре, така и настрани, а лицето му бе пресечено от ужасяващ белег, който се спускаше през шията чак до ключицата. Главата му беше избръсната до кожа и въобще нищо в него не предразполагаше към романтични срещи. Слязох бавно и спрях на три стъпала над него, та очите ни да са на едно равнище.

— Какво искаш, Карлокс?

— Дойдох да ти предам съобщението на Юбакс. До пет дни си иска парите.

Сякаш трябваше да ми напомня. Юбакс бе тукашната глава на Братството. Дължах му петстотин гурана, солидна сума, която използвах за едно доста несполучливо наддаване.

— Ще си получи парите — изсумтях аз. — Не е нужно да ми праща горили, за да ми го напомнят.

— Дано успееш да ги събереш, Траксас, инак ще те гоня по петите като зло проклятие.

Минах покрай него. Карлокс ме изпрати с гърлен смях. Работеше като бияч на Братството, зъл и неприятен човек, тъп като орк. Нищо чудно, че си харесваше работата. За всеки случай му метнах един поглед през рамо. Проклетият дълг ми тежеше като воденичен камък, но за нищо на света не бих му позволил да го разбере.

Отвън смърдеше на развалена риба и беше горещо като в ада на орките. Отскочих до магазинчето на Присо и платих да ми върне сабята. Бих искал и нови ботуши, но не ми бяха по джоба. Хвърлих тъжен поглед на моя светец жезъл и амулета за защита от заклинания. Изведнъж си дадох сметка за това докъде съм паднал. Защо ми трябваше да залагам на надбягвания? Трябваше да си остана в двореца, да се разхождам със служебната колесница и да прибирам подкупите. Какъв глупак бях да допусна подобно падение — да се надрънкам до забрава точно на сватбата на шефа на дворцовата стража и да правя неприлични предложения на булката. Едва ли някой, пък бил той дори

шпионин или предател, е бил изхвърлян толкова бързо от двореца. Проклет да е заместник-консултът Ритий. Открай време ме ненавижда.

Купих малко хляб от пекарната на Минарикса, която ме поздрави като стар приятел. На стената отвън видях призив за волни пожертвования от Асоциацията на благородничките — закачена с благословията на Минарикса. Много смела постъпка, като се имаше предвид незавидното положение, в което се намираше тази неофициална организация — презрение от страна на краля и двореца, хули в Сената и църквата, омраза сред гилдиите и обикновените хора.

— Греховен призив — промърмори някой зад мен.

Беше Дерлекс, местният свещеник на Правата вяра.

Поздравих го любезно, макар и с известна резервираност. Истината е, че не го обичах и бях почти сигурен, че чувствата ни се радват на взаимност. В погледа му винаги се четеше неодобрение.

— Виждам, че не си съгласен с идеите им, отче Дерлекс.

Излишно беше да го питам. Всяка женска организация е анатема за Правата вяра. Младият отец изглеждаше доста разгневен от цялата тази история — не само от плаката, но и от факта, че е поставен на стената на пекарната на Минарикса и то с очевидното ѝ одобрение.

— Жените не ги бива да управляват — изсумтя той.

Не бях на същото мнение, още повече че самата Минарикса се справяше чудесно с управлението на пекарната — единствената по рода си в Дванайсет морета, но въпреки това реших да запазя мнението си за себе си. Не исках да влизам в разпра с църквата — тя е твърде могъща институция, за да ѝ се опълчвам с моята скромна особа.

— Напоследък не съм те виждал в Божия храм — промърмори Дерлекс.

— Имах много работа — подхвърлих непредпазливо, с което си спечелих една кратка и поучителна реч за това, че няма по-важна работа от редовните посещения на църквата.

— Добре, ще се постарая да намина другата седмица — обещах, само и само да се откача по-скоро. Не мога да твърдя, че разговорът ми беше приятен. Отчето не беше чак толкова досаден, но беше прекалено настойчив, а пък аз не обичам други да се тревожат за това, което става с душата ми.

4.

Прекрачих телата на трима пристрастени към дуа младежи, които лежаха в несвяст в уличката, и въздъгнах уморено. Отварянето на южния търговски път с Матеш, според нашия любим крал, бе поредното постижение на придворната дипломация. Търговията наистина се бе разраснала, но като че ли основният продукт, който внасяхме, се оказа дуа. В последно време употребата на този мощен наркотик се бе увеличила неимоверно и резултатът от това можеше да се забележи във всяко ъгълче на града. Просяци, моряци, млади чираци, проститутки, бедни и богати — с други думи, хора от всякакво потекло, които преди предпочитаха да търсят утеха в халбата с бира и от време на време в тазиса — слаб тукашен наркотик, — сега прекарваха дните си залутани сред натрапчивите омайни видения, породени от приемането на дуа. За съжаление тази дрога е не само скъпа, но и предразполага към привикване. Още с първата доза се чувстваш щастлив като елф на дърво, затова пък отвориш ли очи, направо не ти се живее. Ето защо тези, които я приемат постоянно, прекарват половината от живота си в блян, а другата половина — в усилия да набавят средства за нова доза. Престъпността в града бе пораснала неимоверно, вече не беше безопасно да се разхождаш нощем по улиците. Къщите на богатите бяха опасани от високи стени, зад които се спотайваше наемна охрана от Гилдията на пазачите, но ако преди младежта се забавляваше предимно да краде плодове от пазара, сега бандите подрастващи бяха въоръжени с ножове и бяха готови да убият човек за шепа гурани.

Тюрай западаше. Бедните бяха отчаяни, а богатите нехаеха. Някой ден от север щеше да дойде крал Ламах Ньоджански и да ни помете от лицето на света.

Спрях една улична карета, прибрах сабята, настаних се отзад и наредих на кочияша да поеме по Звездния булевард, главната градска улица, която пресича Тюрай от север на юг, като започва от доковете на Дванайсет морета, минава през Пашиш, район сравнително беден, но

все още спокоен, и накрая се слива с Кралската улица, която пък извива на запад, към аристократичния квартал Тамлин и Имперския дворец. Там някъде на една тиха уличка живееше Атилан, доскорошният любовник на принцесата.

Не зная защо, но изпитвах неприязън към него още преди да съм го срещнал. Ньоджанците не са добронамерени към частните детективи. Казват, че тази професия била забранена в Ньодж. Мрачно място, не като Тамлин. Богатите знаят как да направят живота по-хубав: тук паветата бяха от жълт гледжосан камък, къщите — големи и бели, с фонтани в градините отпред. По улиците патрулираха въоръжени стражи и прогонваха бедняците. Тихо и спокойно кътче, което някога бях обитавал и аз. Сега в къщата ми живееше кралският астроном. Бяха ми пошушнали, че и той бил пристрастен към два, обаче се стараел да го пази в тайна.

Един млад свещеник ме поздрави любезно тъкмо когато спрях пред вратата на Атилан. Носеше торба с герба на Правата вяра — навярно беше тръгнал да събира волни пожертвования за църквата. Позвъних и един прислужник отвори вратата. Обясни ми набързо, че Атилан не си бил у дома и нямало да се върне скоро. След това ми хлопна вратата под носа. Мразя, когато прислугата се държи по този начин с мен. Върнах се на уличката и заобиколих отзад. Никой не ме спря, докато прекосявах малката градинка и се изкатерих на терасата с малка, но изящна статуя на свети Кватиний. Задната врата бе солидна на вид и здраво залостена. Прошепнах отключващото чародейство, още една дребна магия, която се помни лесно. Вратата се откряна и аз прекрачих безшумно прага. Огледах се, като се опитвах да си представя разположението на стаите. Както предполагах, Атилан държеше малка прислуга и помещенията от тази страна бяха пусти.

Кабинетът на Атилан блестеше от чистота и ред. Всеки предмет си беше на мястото, нямаше и следа от ковчежето на принцесата. Скритият зад една от картините сейф понечи да се възпротиви на отключващото чародейство, после неохотно се предаде. Помислих си, че ако съвсем го закъсам, може да се прехвърля в обирджийския бранш. В касата открих покрито със скъпоценни камъни ковчеже с герба на принцесата на капака. Брей, че то било наистина лесно.

Готвех се да прибера ковчежето в торбата, когато любопитството ми надделя над здравия разум. Спомних си, че принцесата настоя в

никакъв случай да не отворям ковчежето и да чета писмата. Понякога просто не мога да се удържам.

Само дето вътре нямаше никакви писма — само един стар пергамент с изписано върху него заклинание. Сбърчих вежди. Сигурен бях, че точно това е търсеното от принцесата ковчеже, още повече че отгоре се мъдреше нейният герб. Съвсем определено формулата на заклинанието ми беше непозната и със сигурност не беше тюрaysка. Изненадата ми бе още по-голяма, след като я прочетох. Изглежда, че беше заклинание за приспиване на дракон. За какво ѝ беше притрябвало на принцесата? Пъгнах ковчежето в торбата и поех по обратния път. Нищо не би трябвало да ми попречи да се измъкна незабелязано, само дето когато прескачах храсталака под терасата, се спънах в нещо и извиках от изненада.

— Кой е там? — чух гласа на един от прислужниците и миг след това той изтича на терасата, спря и се втренчи уплашено в мен. Или по-скоро в краката ми, където лежеше труп.

— Атилан! — изпищя той.

Събитията придобиваха неприятна насока. Слугата очевидно смяташе, че тъкмо аз съм негодникът, промушил с нож неговия господар. На същото мнение се оказа и войникът от Градската стража, който изникна зад мен след не по-малко от трийсет секунди. Не можех да ги виня, тъй като не разполагах с никакво правдоподобно обяснение за присъствието си. Завързаха ме и докато ме влачеха през градината, за миг долових аурата на нещо необичайно, ала то бе толкова мимолетно, че не му обърнах внимание. Напъхаха ме в зарешетен фургон и ме откараха право в затвора. Докато ме водеха към килията, си помислих, че за пореден път животът ми подхваща неочаквано в нова посока, без да мога да повлияя на събитията.

5.

Тюрай е разделен на пет административни единици, всяка от които се управлява от префект, който на свой ред, покрай многото други задачи, командва и Градската стража. Префектът на Тамлин Галвиний беше едър грубоват тип, който, без да губи време в увърталия, ме уведоми, че съм загазил здравата.

— Ние тук не обичаме особено частните детективи — добави той. — Не го усуквай, ами казвай веднага защо уби Атилан?

— Не съм го убил.

— Тогава какво търсеше в градината?

— Минавах направо.

Върнаха ме в килията. Беше горещо и миришеше на изпражнения. По-скоро от съклет опитах да отключая вратата със заклинание, но не се получи. Както и следваше да се очаква. Вратите в затвора са под постоянното наблюдение на магьосниците на служба към Градската стража, а те използват мощни заключващи заклинания.

Часовете се нижеха един след друг. Чух възвестителят да обявява сабап, часа за следобедната молитва. По това време всички искрени последователи на Правата вяра — на теория цялото население на града — би трябвало да са на колене и да се молят. За втори път, защото времето на първата молитва е сабам, в зората на деня. Твърде ранен час за грешници като мен, предпочитах да го проспивам. Реших, че след като съм се разминал със сутрешната молитва, няма смисъл да подхващам следобедната.

Вратата се отвори със зловещо скърцане и в килията влезе капитан Рали.

— Не знаеш ли, че сабапът е задължителен за всички тюрайци? — изсумтя той.

— Ти също не си на колене, гледам.

— Аз съм тук по служба.

— Каква служба?

— Пратиха ме да ти кажа да престанеш да се правиш на глупак и да обясниш на префекта каквото те пита.

Изпитвах облекчение да видя капитан Рали, макар и не особено. Дватамата се знаехме от много време, дори бяхме воювали в един и същ батальон по време на войната с орките. По онова време бяхме добри приятели, но развалихме дружбата, след като ме изхвърлиха от двореца. Можеше да знае, че не съм глупак, но и не ми дължеше нищо.

— Виж, Траксас, никой от нас не желае да те задържа тук. Имаме си достатъчно проблеми. Сигурно ще почувстваш облекчение, ако ти кажа, че не мислим, че ти си намушкал Атилан.

— Префект Галвиний не мисли така.

Ако се съдеше по физиономията, която направи Рали, той не беше на особено високо мнение за префекта.

— Нашите магьосници изследваха ножа и мога да те уверя, че по него няма следи от твоята аура. Естествено, опитният магьосник може да премахва и последните останки от нечия аура, но теб не те бива в тази работа.

— Вярно, капитане. Аз съм само един дребен мошеник.

— От друга страна, засякохме твоята аура вътре в къщата. Какво правеше там?

Зарях поглед в тавана.

— Траксас, имаш ли представа колко сериозен е въпросът? Атилан беше нъоджански дипломат. Посланикът вдигна олелия до небесата. В двореца цари суматоха. Самият консул ще дойде да те разпита.

Сега вече бях впечатлен. Консултът е висшият тюрайски чиновник, който отговаря единствено пред краля. Капитан Рали се ококори срещу мен и аз на свой ред се облеших в него. Ние сме връстници, но капитанът има мургаво обветрено лице и е в по-добра форма от мен. Дългата руса коса и широките плещи са достатъчна атестация за успех сред придворните госпожички, а и се беше наконтил с ново черно наметало и шапка. Не, капитанът не беше глупак. Хитър беше като елфически търговец. Половината от тъпанарите в Градската стража не можеха да му стъпят на малкото пръстче.

— Е, ще кажеш ли какво става?

Мълчах.

— Зная, че не си убил Атилан — продължи той. — Може само да си наминал оттам да вземеш нещо.

— Не ставай глупак.

— Глупак? Може би. Едно време не би сложил ръка на чуждото, но дочух, че нещо си задлъжнял пред Братството. Петстотин гурана не са малко пари.

На лицето ми се изписа изненада.

— Скочил си право в кацата с говна, Траксас. Ако не си платиш, ще поднесат главата ти на Юбакс. Зная, че ти трябват пари, което би обяснило присъствието ти в богаташка къща, където не си бил поканен. Тъй че защо не вземеш да изпееш всичко?

— Не обсъждам работата си с хора от Градската стража. Ако го правя, да съм останал без клиенти.

— Че кой ти е клиентът?

— Може и да нямам.

— В такъв случай още не е късно да удариш една молитва. Защото ако не ни кажеш в какво си се забъркал, може да ти е последната.

И излезе. Въздъгнах и поклатих глава.

По-късно подкупих тъмничаря да ми донесе вестник.

„Прославена и достоверна хроника на всички световни събития“ е само един от многобройните вестници, които излизат ежедневно в Тюрай. Нито е „прославен“, нито кой знае колко „достоверен“, но поне става за убиване на времето. Състои се от един-единствен, доста зле отпечатан лист, който често не съдържа нищо повече от клюки, но него ден беше посветен почти изцяло на смъртта на Атилан, около която ньоджанският посланик наистина вдигаше неописуема врява. Вече бе успял да изрази официалния си протест пред краля по повод това грубо нарушение на дипломатическата етикеция. Навярно беше прав — едва ли можеш да спазиш етикецията, след като си намушкал една толкова важна персона. Представих си какво му е на краля, дето и без друго трепереше как да запази крехкото примирие с могъщия ни северен съсед. Какво друго му оставаше освен да стовари всичко върху мен, та поне случаят да бъде решен бързо.

Трябва да призная, че отделих немалко време в разсъждение върху случилото се и все не можех да разбера кому е дотрябвало да убива Атилан. И защо принцесата твърдеше, че в ковчежето са скътани

любовни писъмца, а там имаше стар пергамент със заклинание за приспиване на дракони? Кой можеше да стои зад цялата тази работа? В Тюрай не се въдят дракони, освен този в Кралския зоопарк и новата му дружка, пратена от орките. Сетих се, че орките ни бяха преотстъпили новия дракон само за временно ползване. Интересно, наистина. Оркският град Гзак изпраща на крал Рет Акански дракон за временно ползване и като израз на добра воля. Че какво приятелство може да съществува между един оркски и един човешки град, след като цялата история е изпъстрена със случаи на нарушени примирия? Трябва да призная, че не разбирах напълно какво целяха орките с изпращането на този дракон. Истината е, че се съмнявах в загрижеността им по отношение на самотния дракон на краля в зоопарка. Може да беше само прах в очите на наивниците, докато подготвят поредната война и набират сили за някое неочаквано и вероломно нападение. Гзак е един от най-богатите оркски градове, край него има многобройни златни и диамантени рудници. Не им трябва много време да сберат армия, рекат ли да го направят.

Не по-малка загадка бе защо ще ѝ трябва на принцеса Ду Аканска, или на някой друг, да приспива дракон.

Прегледах набързо останалата част от вестника. Обичайните дворцови интриги и скандали, както и историята за убийцата Сарина Безпощадната, която, изглежда, бе извършила цяла поредица от убийства и грабежи в южните райони. Издирвали я под дърво и камък. Досмеша ме. Бях се срещал веднъж с тази Сарина, дори я прогоних от града, ако трябва да бъда точен. Дребна джебчийка и нищо повече. Но вестниците ужасно си падат да направят от мухата слон. Помислих си, че няма да е зле, ако се върне в Тюрай. Парите от наградата за залавянето ѝ щяха да ми дойдат добре.

По-надолу се натъкнах на статия за сенатор Лодий, водача на опозицията, който обвиняваше градския консул в опасно бездействие, довело до увеличаването на престъпността в града. Не само че били зачестили случаите на убийства и обири, а като капак на всичко дошло и изчезването на Червения елфически воал, заради което трябвало да се плати на елфите, макар и да не сме го били получили.

Това, което прави този воал толкова рядък и ценен, е способността му да създава непроницаемо поле срещу всякаква магия. Платът, от който е изтъкан, е единствената материя на света, през която

не могат да проникват вълшебства. Много полезно нещо в един свят, където магьосниците се срещат на всяка крачка. Но вероятно вече бе далеч от града. Ако похитителите го бяха донесли в града, нашите магьосници щяха да засекаат присъствието му. В завършения си вид воалът е съвършено невидим, но елфите не са тъпаци. Всеки път, когато пращат някому от тази стока, поставят вътре временен магичен знак, който само те умеят да махнат — едва след като воалът попадне в ръцете на краля. Тъй че този, който го беше свил, не беше в пределите на града. Публична тайна беше, че орките отдавна жадуваха да пипнат нещо подобно. И ако този път бяха успели, това щеше да е лошо за нас.

Разсъжденията ми бяха прекъснати от това, че вратата на килията се отвори и тъмничарят въведе при мен една млада жена. Тя се представи като Джейслети и размаха пред очите ми някакъв пръстен с герб.

— Аз съм прислужницата на принцеса Ду Аканска.

— По-тихо. Тук и стените имат уши.

— Принцесата е обезпокоена — продължи шепнешком Джейслети.

— Няма страшно. Скрих ковчежето преди да ме арестуват. Не съм споменал на никого, че тя ме е наела.

Джейслети въздъхна облекчено.

— Кога може да си получи писмата?

— Веднага щом изляза оттук.

— Ами... ще видим какво може да направим. Но не бива да споменаваш пред никого името ѝ. След смъртта на Атилан скандалът може да е още по-страшен.

— Не се тревожи. Зная как да си държа езика зад зъбите.

Тя излезе, без да спомене и думичка за пергамента със заклинанието. Нито за дракони.

6.

Призивът за сабав, вечерната молитва, отекна из коридорите на затвора. Сабам, сабап, сабав. Три молитвени подкани на ден. Омръзнали са ми, но поне мога да се теша с това, че в Тюрай не сме сред най-правоверните. В Ньодж например имат шест. Коленичих на пода и взех да се моля — в случай че някой тъмничар реши да ме шпионира. Не виждах смисъл да давам допълнителни поводи за задържане. Изглежда, бях постъпил разумно, тъй като не след дълго ме освободиха. Дали пък Господ не беше на моя страна? По-вероятно принцесата бе дръпнала необходимите конци. Капитан Рали изглеждаше недоволен. Не можеше да си обясни как пропаднал тип като мен може да се радва на подобно внимание.

— Ама ти за кого работиш, да не е за кралската фамилия? — мърмореше той, докато дежурният магьосник произнасяше магията за отваряне на външната врата. — Опичай си ума, Траксас. Префектът въобще не те е забравил. Само да свиеш някой от номерата си и наказанието ще те настигне изневиделица като зло проклятие.

Усмихнах се благодушно и махнах на омнибуса за Дванайсет морета. Слязох при градската баня, за да отмия вонята на затворническата килия, прибрах се във „Възмездяващата секира“ за халба бира и скромна вечеря и отново тръгнах навън.

— Къде се изгуби? — попита ме Макри тъкмо преди да изляза.

— В затвора.

— Уф — въздъхна тя. — Аз пък си помислих, че се криеш от Братството.

— Че защо ще си мислиш подобно нещо?

— Защото не можеш да си платиш дълга.

Ядосах се. Откъде знаеше толкова много?

— Какво ви става на вас бе, хора? Защо всички си пъхате носовете в личните ми работи? Нямате ли си собствени проблеми?

Изхвърчах гневно навън. На улицата някакъв просяк тикна под носа ми измършавялата си ръка.

— Намери си работа! — креснах му аз, след което се почувствах малко по-добре.

Когато стигнах къщата на Атилан, вече се стъмваше. Знаех, че е рисковано да се връщам там, но все някой трябваше да свърши тази работа. Бях успял да хвърля ковчежето в един храсталак в градината малко преди да ме заловят. Наоколо не се навърташе никой освен един млад свещеник, който бързаше да се прибере след поредния тежък ден на изтощителни молитви. Хубаво би било, ако можех да стана невидим, но подобно заклинание е твърде сложно за мен. Уповавайки се единствено на късмета си, прекатерих оградата, прекосих тичешком градината и се шмугнах в храсталака. От ковчежето нямаше и следа. Някой ме беше изпреварил. След две минути отново бях на улицата и бързах в южна посока. Хич не бях доволен от поредния обрат на събитията.

След залез-слънце конският транспорт в града е забранен. Нощта беше топла и да се върви дълго бе изтощително. Когато наближих Пашиш, реших да се отбия при Астрат Трите луни — нали бях обещал на Макри да го помоля за помощ. Но по-важното беше, че имах нужда от халба студена бира.

Разположен на север от Дванайсет морета, Пашиш е почти също толкова беден квартал, само дето престъпността тук е по-малко. Тук живеят предимно пристанищни работници и носачи. Кварталът не е особено подходящ за магьосници, но Астрат Трите луни е низвергнат от своята гилдия. Преди няколко години, когато беше официален магьосник на надбягванията с колесници, той направи някакво необмислено изказване в смисъл, че трябвало да се вземат сериозни мерки, та всички състезателни колесници да участват на равни начала, без помощ и въздействие на други магьосници, което бе причина той самият да бъде обвинен, че прибира подкупи, и освободен от заеманата длъжност.

Тогава Астрат ме нае да издиря доказателства в негова полза. Трябва да призная, че той си беше виновен, но аз успях да замажа нещата достатъчно, за да го спася от съдебно дирене и позорно изхвърляне от гилдията. Това му позволи да остане в града — нито един магьосник, прогонен от гилдията, няма право да живее в Тюрай — но позорното петно на името му го принуди да напусне поста в „Истината е красива уличка“. Ето как се озова в скромното кварталче

Пашиш, сред съседни докери и носачи, на чиито поръчки разчиташе за прехраната си.

Но Астрат все още беше доста силен магьосник.

Както винаги той се зарадва на посещението ми. Изглежда, посетителите тук бяха рядкост, защото той побърза да налее две халби бира.

— Навън е горещо като в оркския пъкъл — изстенах, след като пресуших халбата.

Наля ми още една, после и трета. Добър човек е Астрат.

Свалих си наметалото и го пуснах на пода, където се въргаляха хороскопи, астралабии, епруветки, изсушени билки, кожени кесии и книги със заклинания, или с други думи, обичайното оборудване на всеки нормален магьосник.

Попитах го за заклинанието, което не ми даваше мира, като се опитах да го опиша колкото се може по-достоверно.

— Рядко нещо — беше първият му коментар, докато се почесваше замислено по брадата. — Доколкото ми е известно, нито един човешки магьосник не е сполучвал да приспи със заклинание дракон. Най-доброто постижение е временно разсейване.

Прав беше. Знаех го от личен и болезнен опит. През последната война отрядът, в който служех, се срещна с един дракон и тогава вложих всички сили в приспиващата магия, която знаех. Драконът дори не мигна. Е, накрая го убихме.

— Орките имат ли подобни заклинания?

— Може и да имат — отвърна той. — В края на краищата техният опит с драконите е по-голям. Освен това магьосниците им работят на друга система — в едни отношения по-слаба, но в други много по-силна от нашата. Нищо чудно да са овладели и това умение. Но и да е така, едва ли ще оставят едно толкова важно заклинание да се скита по света. Не бива да забравяме и Хорм, разбира се.

— Хорм Мъртвешки?

Потреперих. Чуя ли това име, бягам презглава от случая. Хорм може да не е единственият умопобъркан магьосник-рenegат на света, но е не само най-могъщият, но и най-страховитият.

— Да си имал някога работа с него?

Астрат отново се почеса по брадата.

— Не точно. Но неколцина членове на Гилдията го бяха срещали по време на едно пътешествие и ми разказаха някои любопитни истории за него. Това беше в онези времена, когато все още можех да посещавам сбирките на Гилдията. Та разправяха, че приемал два и летял.

— И други го правят.

— Не, наистина. Реел се из въздуха. Освен това яздел дракони.

— Аз пък мислех, че само орките могат да ги яздят.

— Хорм е наполовина орк. Прекарал е доста време в Пущинаците в търсене на начин да съчетае човешките и оркските магии. Последното, което чух, бе, че работел върху заклинание, което можело да накара цял град да полудее. Нарекъл го „Ужаса от Осмата миля“. Е, така разправят. Не можеш да вярваш на новини, дето идат право от Пущинаците, но членовете на Гилдията бяха достатъчно изплашени, та да започнат работа над противозаклинание. Та имам предвид, че Хорм Мъртвешки не е голям почитател на човечеството.

— Не разбирам обаче какво общо може да има със заклинанието, което бе скрито в ковчезето на принцесата.

— Аз също — отвърна Астрат Трите луни. — Ако съдя по това, което ми разказа, заклинанието не прилича на негова работа. Повероятно е било откраднато от някой оркски магьосник. Или пък самият посланик го е пренесъл тук в случай, че драконът се разбеснее и подпали града.

Време беше да се прибирам и да се захващам със случая. Пийнах набързо още една бира и се разделих с Астрат. Прибрах се, изтегнах се на леглото и се замислих. За какво му е на един нъоджански дипломат да носи със себе си оркска магия? Дали не се е опитвал да я продаде? Всяко правителство би платило солидна сума за подобно нещо, но оставаше въпросът как се е сдобил със заклинанието? После — как принцесата бе узнала за него и защо искаше да го получи? И къде бе сега пергаментът? Кой го беше взел от шубрака в градината на Атилан?

Толкова много въпроси ме подтикнаха да сляза долу и да си поръчам още една бира. Този път Макри беше свободна, настани се до мен и аз ѝ разказах набързо целия случай. Като разумна и уравновесена жена, тя ме изслуша без прекъсване. Никога не проявява

нетърпение, освен когато ме кандърдисва да я уредя в Имперския университет.

— Не съм чувал Атилан да е бил на дипломатическа служба в земите на орките, но не е изключено да се е срещал с оркски пратеници в нашия дворец. Те не се показват пред обществото, но сигурно поне от време на време се срещат с посланиците.

— Може да не го е откраднал, а някой да му го е дал — подметна Макри.

— Съмнявам се, Макри. Ньоджанците може да са прасета, но и те като нас не могат да понасят орките. Дори и да е работел с тях, за какво му е потрябвало това заклинание? И защо ще забърква принцесата? Тя ме прати да го открия. Откъде е знаела за него? За какво ѝ е?

— Може би заради дракона в кралската зоологическа градина.

— Възможно е. Там се мъти нещо.

— Веднъж се бих с един...

— Какво?

— С дракон. На оркската гладиаторска арена.

— Сама ли беше?

— Не, бяхме десет. Голямо сражение, за забавление на господарите. Победихме го, но оцелях единствено аз. Кожата му е като броня. Острието не можеше да мине през нея. Наложих се да го промуша в окото.

Гледах я с невярващи очи. Не бях сигурен дали говори истината. Миналата година, когато се появи в Тюрай след бягството си от галерията за гладиатори, където я бяха държали орките, Макри бързо си спечели славата на непобедима в двубоите. Вярно, че ѝ беше трудно да свикне с някои порядки на цивилизованите хора, но след няколко месеца работа във „Възмездяващата секира“ вече знаеше как да се държи в обществото — не в най-отбраното, разбира се.

— И аз съм се бил с дракон, по време на войната с орките — отвърнах, което бе вярно, макар и встрани от темата. Просто не исках Макри да си мисли, че тя е единствената с опит от сериозни схватки.

Влязоха клиенти и поръчаха на висок глас бира. Макри не им обърна внимание, а каза:

— Надявам се, че няма да вкараш в неприятности принцеса Ду Аканска.

— Защо?

— Защото ако свършиш добра работа, тя ще ти е благодарна и току-виж би могъл да я помолиш да ме уреди в университета.

Стандартният курс на обучение в Имперския университет включва реторика, философия, логика, математика, архитектура, религия и литература. Просто не можех да си обясня за какво са й притрябвали на Макри всички тези знания.

— Освен това — добави младата варварка — дочух, че Ду Аканска се отнася със симпатия към Асоциацията на благородничките.

— Това пък откъде го узна?

— На една среща.

Погледнах я учудено. Нямах представа, че Макри посещава срещите на Асоциацията.

— Ако те арестуват за участие в нелегална организация, не ме търси за помощ.

— Няма.

Хрумна ми, че бих могъл да се консултирам със съдче с кюрая по въпросите, които не ми даваха мира, но се отказах. Все още не знаех точните дати и места на събитията, които ме интересуваха, а без подробна информация е почти невъзможно да се надзърне в миналото. Пък и запасите ми от скъпоценната течност почти бяха на привършване. Дявол да го вземе, случаят бе толкова важен, а аз нямах никакви средства.

— Намери си работа — подметна Макри.

— Много смешно. Искаш ли да поиграем на ниарит, като ти свърши смяната?

Макри кимна. Каза ми, че била видяла няколко елфи, които се спускали на коне към пристанището, придружени от хора на Градската стража.

— Може да са пратеници на Господаря елф, който изпрати Червения елфически воал. Сигурно и те са изплашени от изчезването му.

Макри изсумтя. Виждах че е обезпокоена от срещата с елфите. Обикновено когато зърне елфи, оркската кръв в жилите ѝ я кара да ги избягва, но се е случвало да я улавям как изпровожда с натъжен поглед някой млад елф.

Тя нагласи препаската си и се върна към ежедневните си задължения. Аз реших да поостана и да освежа главата си с още няколко бири, но изглежда, ми дойдоха повечко, защото когато към два часа реших да се кача горе, едва се държах на крака.

Върху смачканите завивки на неоправеното ми легло бе приседнала принцеса Ду Аканска.

— Позволих си да се кача тук без покана — поде тя. — Не исках да се показвам в кръчмата.

— Чувствайте се поканена по всяко време — отвърнах аз, но не долових в гласа си нужната за случая любезност. Трябва да призная, че не съм свикнал да ме посещават кралски особи.

— Взе ли ковчежето?

Поклатих глава.

— Върнах се за него, но някой сигурно е видял къде го скрих. Беше изчезнало.

— Трябва да си върна на всяка цена тези писма!

Погледнах я внимателно. За пръв път си изпускаше нервите. Реших да карам без заобикалки.

— Принцесо, там нямаше никакви писма. Открих ковчежето в касата на Атилан — много красива изработка. Но вътре нямаше писма. Само едно оркско заклинание за приспиване на дракони.

— Как си посмял да отваряш ковчежето!

— Ха! А вие как посмахте да ме пратите с лъжлива информация? Заради вас сега над главата ми тежи обвинението за убийство на ньоджански дипломат. Зная, че на вас дължа освобождаването си от затвора, но това едва ли ще разубеди консула от идеята да ми лепне присъдата, когато удари часът. Ето защо ви предлагам вече да ми казвате само истината.

Известно време се измервахме с погледи. Не забелязах на лицето на принцесата никакви признаци, че възнамерява вече да казва само истината.

— Знаете ли кой е убил Атилан?

— Не.

— Настина?

Тя ме погледна учудено.

— За какво ви беше притрябвало това заклинание? И откъде се е взело? Какво търсеше в ковчежето?

Принцесата се надигна с очевидното намерение да си върви. Ядосах се. Така и така щяха да ме хвърлят отново в тъмницата, поне исках да знам причината. Не се сдържах и ѝ казах няколко не съвсем лицеприятни нещица. Тя ме изгледа с преbledняло лице, метна на масата една малка кесия и заяви, че партньорството ни е приключило.

— Само не блъскайте вратата, като излизате.

Блъсна я. Преброих парите. Трийсет гурана. Заплатата ми за три дни. Не беше чак толкова зле. Само още четиристотин и седемдесет и щях да мога да се издължа на Братството. Де да знаех за какво е всичко това. Пийнах още малко бира и се изтегнах. Сигурно съм заспал в мига, когато съм опрял глава във възглавницата.

7.

Събуди ме Макри — в три и половина сутринта.

— Макри, сто пъти съм ти казвал да не нахлуваш в стаята ми така! Ами ако имах гости?

Последното я накара да прихне.

— Ще започна да поставям заклинание на вратата — заканих се аз.

— Твоите заклинания няма да ме задържат и петнайсет секунди, Траксас.

Така и предполагах. Макри била на тринайсет, когато я взели за гладиатор в галериите. Седем години робство при орките са достатъчни да поизучиш някоя и друга магия. Надигнах се. Тя вече беше отворила кутията с фигурки за ниарит.

— Какво ти става? — попита ме. — Изглеждаш по-тъжен и от ньоджанска проститутка.

Разказах ѝ за принцесата.

— Плати ми за три дни, а се надявах на повече. Сигурно вече няма и да си помисли да ме наеме. Тъй че забрави за помощта ѝ — говоря за университета.

— Значи си я обидил?

Признах, че не съм се държал с подобаваща почителност. Макри извади няколко цигари с тазис.

— Ей това ще те поразвесели.

— Ако Гурд разбере, че си ги взела от кръчмата, ще те изхвърли на улицата.

Тя вдигна рамене. Запалих една от цигарите.

— Как върви подготовката в Училището?

— Добре. По-добре е, отколкото да гребя на галера.

— На изглеждаш особено ентузиазирана.

— Щях да се чувствам по-добре, ако другите ученици не ми се надсмиваха постоянно. Шепнат си зад гърба ми, че съм орк. Бих

отсякла една-две глави, но веднага ще ме изгонят. Пък и не ми позволяват да си нося секирата по време на занимания.

Тя също запали цигара и почна да подрежда фигурките. В първия ред отляво надясно бяха пешаците хоплити, после стрелците с лък и накрая тролите. Задният ред се състоеше от слонове, тежки конни рицари и леки конни копиеносци. Всеки от играчите освен това разполагаше с обсадна кула, лечител, арфист, магьосник, герой и чумозаразител. В дъното на дъската беше разположен замъкът — целта на играта беше да се защитава собственият замък и да се щурмува противниковият.

— Одеве видях Керк да се навърта около вратата ти — каза Макри.

Керк работи за мен като осведомител. В повечето случаи е безполезен, заради пристрастеността си към дуа.

— Сигурно е имал да ми казва нещо. Още утре ще го потърся.

Отворих една бира, сипах по малко кли, всмукнах от тазиса и подхванах стандартното начало — като изпратих пешаците по фланговете. Макри също отвърна по обичайния начин, насочвайки леките копиеносци да парират фланговото движение на моите части. Забелязах обаче, че измества напред чумозаразителя. Преместих неколцина стрелци с лък в предна позиция, за да подпомогнат настъплението на пешаците, и подготвих зад тях лечителя и магьосника.

Макри е от нетърпеливите играчи — още на следващия ход вкара в бой тежката кавалерия и слоновете. Отстъпих малко и пратих арфиста, под защитата на героя, да спре слоновете. Музиката на арфиста действа приспивно на слоновете и те скоро изпаднаха в транс. Докато ги гледаше ядосано, наредих на тролите да заобиколят обездвижените чудовища и да се хвърлят напред.

Междувременно солидната фаланга от хоплити и лъконосци съумя да издържи на натиска на леката кавалерия и даде възможност на обсадната кула да се премести към центъра. Кавалеристите на Макри сееха поражения сред моите верни хоплити, но лечителят бе там и правеше каквото може. Междувременно магьосникът държеше под контрол нейния герой.

Благодарение на припрените ѝ действия нейният магьосник се озова извън обсега на главното сражение, което се разрази в средата на

терена. Пратих героя на десния фланг заедно с няколко слона и така заплаших силите ѝ с пробив. За миг, когато тя отстъпи внезапно, силите ми се озоваха в полето на чумната епидемия и аз изгубих няколко слона преди героят ми да достигне чумозаразителя и да го принуди да побегне. По същото време моят чумоносец си проби път по левия фланг, подронвайки отбраната на Макри. Още на следващия ход пробих едновременно и двата ѝ фланга. Тролите и тежката кавалерия обкръжиха и убиха нейния магьосник и героя. Хоплитите успяха да разцепят леката кавалерия и нахлуха в откритото пространство, следвани от обсадната кула. Макри полагаше отчаяни усилия да спаси положението, ала малко след това моят чумоносец се озова в гъстите редове на тролите ѝ и взе да ги коси. Ето че обсадната кула бе опряла в стените на нейната крепост.

В ниарита не е изключено да се излезе дори от най-тежкото положение, но не и когато човек играе срещу противник от моята класа. Остатъците от армията на Макри се пръснаха. Моят герой поведе орда хоплити по стълбичките на обсадната кула и оттам те се прехвърлиха безпрепятствено в крепостта. Победа за Траксас.

— По дяволите — бе краткият, но достатъчно съдържателен коментар на моята противничка. Не я бива да губи, но и аз съм същият. За щастие този път спечелих.

— Следващия път ще ти видя сметката — закани се Макри.

— Няма начин. Винаги държа в запас няколко колесници.

Макри изсумтя недоволно, допи на един дъх бирата си и си тръгна. Проснах се в леглото, духнах свещта и се помъчих да заспя. Но така и не успях, защото едва се бях унесъл, когато Ханама, най-страшната в Гилдията на убийците, ме погъделичка с ножа си по шията. Неприятен начин да се пробуди човек след тежък ден.

8.

Трепкащата светлина на свещта едва озаряваше стените на стаята — толкова, колкото да различа лъщенето на опряното в гърлото ми острие и зловещата фигура на надвесената над мен убийца. Бях прикован към леглото, неспособен да помръдна. Отвратителен начин да се събудиш. И друг път бях срещал Ханама. В тяхната гилдия се подвизава под номер три, което значи, че хич не си поплюва. И въпреки това чувствам слаба надежда, защото все още не ми е светила маслото. Изглежда, щеше да има някаква прелюдия — известно е, че убийците не са от онези, които преборват колебанията си преди да скъсят дните на жертвата.

— Къде е той? — чух шепнещия ѝ глас.

— Кой? — изхриптях мъчително.

— Червеният елфически воал — отвърна Ханама и ме хвърли в още по-голямо объркване.

— За какво говориш?

Тя притисна ножа към шията ми.

— Дай ми го, или ще умреш. — Очите ѝ бяха студени като сърцето на орк.

Вратата към съседната стая се отвори рязко и на прага застана Макри — със сабя в ръка.

— Пусни го — каза тя.

Ханама се изсмя — тих, лишен от хумор смях на професионален убиец.

— Хубава препаска — подметна тя подигравателно и с почти неуловимо движение измъкна от пояса си къса извита сабя. Приклепна чевръсто — имаше дребна гъвкава фигура, скрита под голямото тъмно наметало, заради което приличаше на дете. Питях се дали Макри си дава сметка за смъртната опасност. Незабелязано се подготвих да ѝ се притека на помощ, но внезапно външната врата се отвори с трясък. В стаята нахлуха непознати мъже, а Макри и Ханама се извърнаха, за да ги посрещнат. Скочих от леглото и пипнешком открих сабята си.

Нямаше време за размисъл, нито достатъчно място за маневри, тъй като миниатюрната армия от главорези заплашваше да ни смачка с численото си превъзходство. Един едър потен мъжага замахна към мен с ятаган. Приведох се под удара и забих острието в гърдите му. Следващият нападател се опита да ми отсече главата с брадва. Отскочих назад, ритнах го в коляното и го прободох в шията. Бива ме в тези неща — също като Макри и Ханама. Успяхме да избутаме нашествениците обратно до вратата — първа навън ги подгони с яростни кръсъци Макри, а ние с Ханама я следвахме по петите.

Предната стая е по-голяма, което не беше в наша полза. През външната врата нахлуха подкрепления и ни обкръжиха. Успях да зърна как Макри повали двама мъже с един удар и сетне скочи ловко, за да избегне ниско посичане към краката си. Парирах поредния удар, но преди да промуша, на свой ред почувствах странно замъгляване на сетивата. Веднага разбрах, че става дума за магия, много силна и от близко разстояние. Мярнах край вратата зловеща, увита с наметало фигура с вдигната десница и в същия миг тъмнината се разцепи от ослепително сияние, което ме отметна назад — заедно с Макри и Ханама. Тримата останахме да лежим задъхани и окървавени. Не зная каква беше тази магия, освен че се оказа невероятно ефикасна.

— Довършете ги — произнесе влезлият в стаята магьосник.

Изведнъж на стълбите се показа Гурд — беше разгневен от шумотевницата и размахваше заплашително секира. Първите две жертви бяха покосени преди да успеят да изпищят. Надигнах се и се подпрях на стената, загледан в мелето от ръце и остриета, заобиколило сражаващия се Гурд. Кратката пауза бе достатъчна за възстановяването на Макри и Ханама. Убийцата замахна рязко с ръка и кинжалът, който метна, повали един от нападателите. Макри скочи и взе да си пробива път със сабята към Гурд. Аз също се надигнах и взех да ръмжа яростно. Този път нападателите трепнаха — виждах как се оглеждат боязливо към вратата. Още един напън и щяхме да ги прогоним. Отново долових онова замъгляване на сетивата и разбрах, че магьосникът ще ни удари повторно. Проклети да са всички заклинатели!

Но действията му бяха прекъснати от пронизително изсвирване на улицата. Градската стража бе пристигнала. Настъпи объркване, после нападателите побягнаха. Дори не си направих труда да ги

преследвам. И без това едва се държах на краката си. Битката и ударите на заклинателя бяха достатъчни да изчерпят и последните ми резерви от енергия. На всичко отгоре имах и махмурлук.

— Какво стана? — попита Гурд, когато стражите влязоха в стаята.

Поклатих объркано глава. Истината беше, че нямах ни най-малка представа. Огледах се. Макри преспокойно бършеше кръвта от острието на сабята си. От Ханама нямаше и следа.

— Какво стана? — повтори като ехо капитан Рали.

— Нямам представа — изхриптах аз. — Но наистина се радвам да те видя.

— И без това щяхме да ги надвием — обади се безстрастно Макри.

Обикновено тя се сражава с две саби или със сабя и секира. Доста необичайна техника от гледна точка на тюрайското фехтоваческо изкуство, затова пък много ефективна, когато противниците са повечко.

— Капитане, погледнете — извика един от стражите. Сочеше татуировката върху ръката на един от убитите. Капитанът се наведе да я разгледа отблизо. Там бяха изрисувани две стиснати ръце.

— Приятелския кръг — промърмори той. — Траксас, с какво си ги ядосал? И на тях ли дължиш пари?

Поклатих глава. Нямах представа, че съм в подобни взаимоотношения с Приятелския кръг. Честно казано, винаги съм избягвал контакта с едрите риби на престъпността.

Стражите изглеждаха доста спокойни, като се имаше предвид, че в стаята ми се въргаляха поне девет посечени тела — всичките, ако се съдеше по татуировките, бяха от Приятелския кръг, който, както е известно, избягва да навлиза в територията на Братството. Логично беше да се предположи, че Градската стража няма да положи големи усилия в разкриването на подобно престъпление. Особено след като предполагаемата жертва е само някакъв си частен детектив. Вероятно просто щяха да сметнат, че съм получил каквото съм търсел.

Гурд обаче оглеждаше потрошената стая с възмущение. А може би беше разгорещен от битката — в края на краищата отдавна не беше имал възможността да си начеше крастата.

— Коя беше жената?

— Ханама. Май стои доста високо в Гилдията на убийците.

Макри ме погледна ококорено.

— Че има ли Гилдия на убийците? Не знаех, че са организирани.

— Е, това не е официална гилдия. Искам да кажа, че не правят събрания, нито имат постоянни представители в Сената. Но всички знаят за съществуването им. Вършат мръсната работа на политиците — на тези, които плащат повече.

— Но тя не се опитваше да те убие, нали?

Поклатих глава.

— Изглежда, смята, че съм задигнал Червения елфически воал.

— Какво?

Поклатих глава. Не знаех какво да мисля.

— Нали изчезна, докато го караха в Тюрарй. Но защо им е притрябвал на Убийците и какво ги кара да мислят, че е у мен?

Долу на улицата спря талига и няколко служители от моргата взеха делово да изнасят труповете. Толий, префектът на Дванайсет морета, не харчи излишни пари за поддържането на чистотата, но затова пък местната морга има безупречна организация.

— Какъв е този воал? — попита Макри, докато си наливах бира.

— Това е най-ценната материя в целия запад. Цената му се измерва в чисто злато или дуа, тъй като е непроницаем за магия. Ужасно е рядък и елфите го охраняват зорко. Изработва се от корените на някакъв храст, който цъфти веднъж на десет години. Или може би на двацет — не зная точно. Незаконно е да бъде притежаван от никого, освен от краля. В двореца има една стая, където кралят обсъжда държавните тайни със съветниците си — та тя е тапицирана с този воал. Това е най-сигурната защита срещу всякакви опити на заклинатели и магьосници да подслушват съвещанието, както правеха някога, по време на войната, оркските магьосници. Орките не разполагат с подобно нещо и това ни дава известно преимущество. Мнозина биха желали да се сдобият с подобно нещо.

— Като Приятелския кръг например?

— Възможно е. Не виждам друга причина да ме посетят. Но кой може да им е пуснал мухата, че Воалът е у мен? Аз нямам нищо общо с неговото изчезване. Казват, че дори не е в града.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото елфите са вплели в плата знак, който може да бъде засечен от всеки магьосник. Този знак се маха едва след като Воалът бъде поднесен, и от този момент той става непроницаем за магии. Говорят, че откакто изчезнал, магьосниците непрестанно проверявали града с дирещи заклинания, но без резултат.

— Може би този, който го е откраднал, е извадил знака.

— Съмнявам се. Не е толкова лесно да се премахне означение, поставено от елфически магьосници. Обикновено те го правят лично в присъствието на краля. Ще ми се да зная как се забърках в тази история. Няма да е зле да науча някоя по-добра заключваща магия за вратата. Не ми се ще отново да се събудя в прегръдките на Ханама.

— Аз я харесах — рече Макри.

— Как така ще я харесваш? Тя щеше да ми пререже гърлото.

— Нищо де. Затова пък се бие чудесно. Харесвам истински бойци.

— И ти искаш да ставаш философ!

Въпреки преживелиците спях непробудно през останалата част от нощта. Опасности или не, човек все пак трябва да поспи преди работа.

9.

Разглеждах подозрително монетата в ръката си. Елфически двоен еднорог. Много рядък. Изключително ценен.

— Ще получиш още един такъв, ако го намериш.

Вдигнах все същия подозрителен поглед към посетителите си. В Тюрай на елфите се гледа с добро око — горда раса, храбри воини, великолепни стихоплетци, медногласи певци, ненадминати познавачи на дърветата, ведно с природата и тъй нататък — но все пак имах известни резерви. Случвало се е през некъсия си греховен живот да се срещам с примери на отвратително поведение от страна на елфите. Да, вярно е, елфите не са злостни убийци като хората например, но това съвсем не значи, че не ги привлича тъмната страна. А що се отнася до моята професия, посещението на елф означава да си търся белята. Ако имат проблеми, елфите обикновено ги решават по линия на своя посланик, а не като търсят евтини частни детективи.

Но ето че в стаята ми стояха двама млади, елегантни и красиви елфи и твърдяха, че искат да ме наемат. Искаха да им открия Червения елфически воал. Това шалче започваше да ме преследва на всяка крачка. Вече им бях обяснил, че връзката ми с тази история е съвсем случайна.

— Ако сте дочули някакъв слух, това е само слух и нищо повече. Не зная откъде е тръгнал, нито къде е този ваш Воал.

— Не сме чували никакви слухове — отвърна Калис ар Дел, по-възрастният от двамата. Дойдохме тук, защото братовчед ни, Ваз ер Метет, верен съветник на господаря Калит ер Ил, същия, дето изпрати Воала, те препоръча като човек мъдър и честен.

Приятно ми беше да чуя, че съм мъдър и честен човек. Изгледах двамата елфи с нарастваща симпатия. Още повече че името Ваз ер Метет пробужда в мен приятни спомени. Той е един от малкото елфи, с които съм се сприятелявал. Дойде от Южните острови начело на батальон диви елфи да се бие на наша страна при последната война с орките. А след като силите ни бяха разбити в атаката, двамата се

озовахме в един и същи окоп — всъщност там беше и Гурд. Три дни се крихме от оркски драконски патрул, който прочистваше района, преди да успеем да се измъкнем. По пътя се наложи да отсечем няколко оркски глави, но това беше за разнообразие след дългото лежане. Тази история е една от любимите ми. Разказвам я поне веднъж седмично на посетителите в кръчмата.

— Как е Ваз?

— Не се оплаква. Дървото на неговия живот стърчи високо в небето.

Не зная какво точно означава това, но кимнах с вид на разбиращ.

— Преди да напуснем островите той ни заръча да те посетим и да потърсим помощта ти.

Значи ги бяха пратили да търсят Воала, но те бяха ударили на камък. Е, също като нашите магьосници. Казаха, че вече били наминали при техния консул, при посланика, посетили също Градската стража и Дворцовата охрана, разпитвали навсякъде из града, но напразно. Така накрая стигнали и до Дванайсет морета — кварталче с дъх на развалена риба, вонящи канали и евтини детективи. Добре дошли в големия град.

Свих рамене. Тъй като и без това вече се бях забъркал в тази история, беше по-добре да съм на хонорар, още повече след като принцесата ме беше изритала. Двамата елфи, Калис и приятелчето му Джарис ер Миат, ми разказаха всичко, което знаеха. Не беше много. Техният господар, Калит ел Ил, пратил Воала с попътен кораб за Тюрай. Корабът обаче бил застигнат от буря, пострадал сериозно и бил принуден да отседне в южното пристанище Матеш. За да не чакат, докато го ремонтират, пазачите натоварили Воала на един фургон и го пратили в града. Някъде по пътя охраната била нападната и избита, а Воалът изчезнал безследно. Това изчерпваше случката. Калис и Джарис не бяха узнали нищо повече, откакто бяха започнали разследването си, но пък те не бяха професионалисти.

Взех да се люблювам отново на двойния еднорог в ръката си. Красиво и скъпо нещо. Щях да получа още един от същата порода, ако откриех Червения елфически воал. Колкото да му се порадвам, преди да го пратя на Братството. Всъщност не биваше да забравям, че консултът също е обявил награда за откриването на Воала. Това вече ме

поободри. Току-виж съм спечелил достатъчно, за да се разделя с Дванайсет морета.

Елфите вече се готвеха да си вървят. Много възпитани същества. Дори не сбърчиха носове, когато влязоха в стаята.

Влезе Макри — както винаги пропусна да почука. Остана като втрещена при вида на двамата елфи, които също се блещеха в нея. Този път от изненада забравиха за маниерите си. Сигурно подушваха оркската ѝ кръв и не беше никак трудно да се забележи, че това не им се нрави. Отстъпиха сконфузено, а по лицето на Макри премина обидено изражение.

— Е? — попита тя малко агресивно.

Елфите ми кимнаха и излязоха припряно. Попитах Макри какво иска.

— Нищо. Имам си работа — отвърна тя с накърнено достойнство, извърна се и ми тресна вратата.

Беше мой ред да се почувствам обиден. Не обичам, когато се караме с Макри, но няхах време да помисля по въпроса, тъй като на вратата се показва Дерлекс. Постарах се да си придам вида на човек, който току-що е приключил със сутрешната молитва. Той каза, че бил дошъл, за да изрази загрижеността си заради снощното нападение.

— О, добре съм — уверих го аз. — Дватамата с Макри ги прогонихме.

Дерлекс преглътна едно съмнително хъмкане. Доколкото знаех, не се интересувахме кой знае колко от благополучието на Макри. С оркската кръв в жилите си, рехавата препаска от халки през примамливите слабини и умението да върти сабята, в очите на Църквата Макри бе само на крачка от това да бъде обявена за демон от подземния свят.

— Трябва да призная, че съм дълбоко загрижен от растящата престъпност в Дванайсет морета — почна свещеникът. Пръстите му премятаха мънистата на броеницата. — А също и епископ Гзекий.

— Между нас казано, съмнявам се епископът да си изгуби съня заради мен.

Дерлекс ме погледна нацупено.

— Епископът е загрижен за благополучието на всеки член на енорията — натърти той, като се стараеше да си придаде безстрастен вид. Едва ли бях първият, пускал хапливи забележки по отношение на

епископ Гзекий. Публична тайна беше, че епископът нехае за това, което става в Дванайсет морета, и че единственото, което занимава мислите му, е как по-скоро да стане архиепископ. Ето защо вместо да си гледа задълженията, той прекарваше дните си в раболепничене пред онези, които биха могли да му осигурят лелеяния пост.

— Защо всъщност те нападнаха онези бандити?

Отвърнах, че не зная, и внимателно го проводих навън, като му обещах да го посетя в най-скоро време в църквата. Трябва да призная, че ми беше малко трудно да повярвам в загрижеността му, особено преди закуска.

Дори да имах някакви очаквания за приятно похапване в уютна компания, те не се оправдаха. Наложих се да се храня под ледения поглед на Макри, която беше разлютуена като орк със зъбобол. Тресна чинията с храната на масата, без да промълви и думичка.

— Не смяташ ли, че възприемаш всичко прекалено навътре? — попитах кротко, когато тя пак мина покрай мен с парцал в ръка.

— Не зная за какво говориш — отвърна Макри и размаха заплашително пръчката с парцала. — Щастлива съм като елф на дърво.

Мушна парцала под масата толкова сърдито, че преобърна един стол.

За щастие в кръчмата се появиха първите клиенти, с което разговорът ни беше преустановен. Проклех безмълвно изострената чувствителност на моята приятелка и насочих мислите си към днешното разследване. Първо възнамерявах да се отбия в близкия пост на Градската стража, за да проверя дали старшият Джевокс не би могъл да хвърли известна светлина върху нещата. Навремето използвах влиянието си, за да защитя баща му от Братството — имаше някакъв дълг, свързан със залаганията на Стадиум Супербиус — и сега се надявах на отплата.

— Нещо ново за Червения елфически воал?

Джевокс явно бе изненадан от въпроса ми.

— Ти върху този случай ли работиш?

Не отговорих, но и той не настоя да чуе повече. Вече знаеше за среднощното нападение, но ми каза, че нямал представа какво са търсели главорезите на Приятелския кръг и защо смятат, че Воалът е у

мен. Съобщи ми обаче, че според някои източници Приятелският кръг бил забъркан в открадването на Воала, макар да нямало никакви конкретни доказателства.

— Искаш да кажеш, че вече не е у тях.

— Напълно възможно.

Помолих го да ме информира, ако открият нещо ново, особено ако узнаят името на магьосника, който работи за Приятелския кръг, и Джевокс се съгласи. На свой ред ме подпита как съм се забъркал в тази работа. Смутолевих нещо, след това подметнах:

— Каква е наградата?

— Току-що се покачи на петстотин гурана.

Хубава цифра за човек, който спешно се нуждае от мангизи.

Внезапно се появи Толий, префектът на Дванайсет морета, и ми нареди да се махам. Толий хич не ме обича.

Докато вървях по улицата, някакво хлапе от Кралете кулу, местна улична банда, подвикна зад гърба ми какво ги чакало онези, дето залагали на погрешни колесници. Наведох се, грабнах един средно голям камък и го запратих чевръсто. Ударът попадна право в носа му и хлапето избухна в сълзи.

— Никога не се подигравай на стар войник, приятелче.

Около пристанището се навъртаха Палакс и Кейби. И двамата бяха облечени с обичайните си парцаливи разноцветни дрехи и накичени с богат набор от шарени подрънкващи мъниста. Носеха гвоздеи, пронизващи ушите им — бас държа, че имаха такива и в други части на телата си — а косите им бяха боядисани в ярки шарки. Съвсем типично за пътуващи музиканти. Този път бяха изтикали каручката си на празното място зад кръчмата на Гурд. Доста изненадан бях, когато ги видях за пръв път, но вече бях попривикнал с вида им. Всъщност те са двама приятни младежи. Не разбирах обаче защо трябва да изглеждат така — с всичките тези гвоздеи и обеци. Нелепа гледка. Изслушах една-две песни и метнах в паничката им една дребна монета.

Време беше да посетя „Русалката“ — една от най-непривлекателните таверни в Дванайсет морета. По пътя бях поздравен още няколко пъти от хлапетии от кулу. Може да не съм особено популярен, но всички в Дванайсет морета ме познават.

Проститутките и търговците на дуа ме игнорираха, докато си пробивах път из тълпата.

Керк, който също е търговец на дуа, обикновено се навърта по тези места. Има доста връзки, но за нещастие консумира значителна част от продукта, който предлага, и затова все не му достигат пари. Открих го пред входа на таверната, облегал на стената. Той е висок и има правилни, дори хубави черти, ала на лицето му непрестанно витае някакво мрачно и обречено изражение. Ако се съди по очите, има нещо елфическо в кръвта му, което не е чак толкова странно. Елфите често посещават града и не се свенят да ползват услугите на нашите куртизанки, каквито и да са инак представите им за морала.

Попитах го направо дали знае нещо за Воала.

— Ангелски хор — промърмори той, без да откъсва очи от входа. Не можах да разбера за какво говори, но предположих, че обитава някоя от постоянните си халюцинации. Напоследък май прекаляваше с употребата на дуа. Зачудих се как въобще се справя с търговията.

— Червеният елфически воал — повторих натъртено.

Той ме фокусира с видимо затруднение.

— Траксас. Загазил си.

— Виж, това вече го зная. Само не зная защо.

— Задето си обрал Атилан.

— Не съм.

— Така казват хората.

— И какво ако съм го направил?

— Атилан се опитваше да сложи ръка на Елфическия воал — за да го отнесе в Ньодж. Някои хора смятат, че вече е бил у него, когато си го убил.

— Не съм го убил. Нито съм го обирал. Пък и как може Атилан да е държал Воала, след като магьосниците смятат, че дори не е в града?

Керк сви рамене.

— Нямам представа. Може би Гликсий Драконоубиеца стои зад всичко това.

— Кой, по дяволите, е този Гликсий Драконоубиеца?

Керк ме погледна.

— Ама ти нищо ли не знаеш? И това ми било частен детектив! Чудя се въобще как си още жив. Гликсий Драконоубиеца е

магьосникът, който открадна Воала. Той работи за Приятелския кръг.

Керк протегна ръка и аз пуснах една монета в шепата му.

— Ангелски хор — повтори той отново, след това се облегна на стената и задряма. Поне вече знаех едно име, свързано с Воала. Значи Атилан го беше издирвал, а мен ме бяха заловили с обвинение, че съм го убил. Нищо чудно, че смятаха, че съм го обрал.

Погледнах с отвращение прегърбената фигура на Керк. Едва ли бях единственият човек, на когото продаваше информация. Ако я разпространяваше и сред други, не беше чудно защо хората имаха такава представа за мен.

Едва сега забелязах, че е горещо. Искаше ми се да се прибера у дома и да пийна една бира, но с толкова много хора по петите ми — убийци, главорези, че и двамата елфи, дето ме бяха наели — май беше време да се захващам за работа. Трябваше да се срещна с капитан Рали, стига да успееш да го открия. Допреди година той беше имал една стаичка и добра служба в Съдебната палата, но при поредното разместване на политическите пластове го бяха изхвърлили — изглежда, беше изпаднал в немилост. Заместник-консулт Ритий бе сложил на негово място свой човек и сега капитанът лъскаше с подметки калдъръма. Затова пък и двамата си имахме общ враг — известно бе, че Ритий не можеше да ме понася.

Открих капитана да оглежда замислено няколко трупа в покрайнините на Кушни.

— Какво е станало?

— Обичайната история — изсумтя той. — Братството и Приятелския кръг се боричкат за територия в търговията с дуа. Траксас, това започва да излиза изпод контрол. Половината град е засегнат от тяхното съперничество.

Пристигнаха носачите от моргата и почнаха да товарят труповете. Не си направих труда да питам капитана дали смята да арестува някого. Наркобароните от Братството и Кръга имаха твърде високопоставени покровители, за да се боят, че ще ги прибере някакъв капитан от Градската стража. Що се отнася до техните подчинени, те бяха толкова много, че арестуването на един-двама не можеше да повлияе на търговията.

— Ще гледам да удържа положението, докато се пенсионирам — въздъхна капитанът. — Обаче ето че се задават и нови избори. Пак

неприятности.

Той поклати глава и ме попита какво искам. Обясних му положението, но без да споменавам двамата елфи.

— Вярно, ние също дочухме, че ньоджанците се интересуват от Воала. Елфите не желаят да им продават от него. Обидени са им, задето църковните служители в Ньодж са ги обявили за демони от пъкъла. Но ако питаш мен, ньоджанците не са замесени в отмъкването на Воала. Вече имаме информация кой е виновен за това.

— Ами да, Гликсий Драконоубиеца — похвалих се аз и капитанът ме погледна разочаровано. — Вече се срещнах с него. А имате ли представа къде може да е Воалът?

— Не — отвърна капитанът. — Предполагам обаче, че е далеч от Тюрай.

Попитах го дали са открили убиеца на Атилан, а той се изхили.

— Вече си имаме един заподозрян и това си ти, Траксас.

— Стига де, знаеш, че не съм го убил.

— Може би. Но какво пречи да ти лепнат обвинението? Ако не открият някой по-подходящ, разбира се. Ритий ще се зарадва да те тикне в тъмницата. Пък и ньоджанският посланик непрестанно го притиска.

— Добре де, все пак не откри ли нещо подозрително?

— Очакваш прекалено много, Траксас. Искаш да ти кажа каквото знам, а не споделяш нищо. Защо трябва да ти помагам?

— Не те ли измъкнах веднъж изпод колелата на оркска колесница?

— Това беше много отдавна. Оттогава съм ти правил немалко услуги. Този път обаче си оплескал работата и Приятелският кръг ти праща главорезите си. Голяма каша. Хайде, изповядай се пред нас, Траксас, и може би ще мога да ти помогна. Инак оставаш съвсем сам.

Толкова успях да узная от капитана. Всъщност, каза ми, че напоследък в града се появил нов наркотик, много по-моцнен от дуа. Викали му „ангелски хор“. Никой не знаел откъде се е взел.

— Изглежда, Керк си пада по него. Добре, капитане, щом отказваш да ми помогнеш, май ще трябва сам да намеря Воала. Наградата ще ми дойде добре.

— Само че ако разберем, че си замесен в открадването му, ще има да се чудиш как да профукаш наградата от затвора. От друга

страна, ако онези от Приятелския кръг наистина смятат, че Воалът е у теб, най-добре да запретиш ръкави и да го откриеш, преди да са си го поискали. Инак не бих дал и пукната пара за жалкия ти животец. Същото е в сила и ако до два дни не платиш на Юбакс петстотинте гурана, които му дължиш.

— Защо да се притеснявам? — Ухилих се нагло. — Нали зад гърба ми е Градската стража и тя ще ме защити дори от главорезите от Братството!

— Да бе, няма що. Ще те защитим, разбира се. Но ако питаш мен, май е време да изчезваш от града. Направиш ли го обаче, излиза, че ти си убил Атилан. Както и да го погледнеш, положението ти не е розово.

— Благодаря за успокоението, капитане.

Жегата започваше да става непоносима. Слънчевите лъчи за щастие се криеха зад високите шест етажни сгради от двете страни на улицата. В Тюрвай е забранено да се строи над четири етажни. Твърде голяма става опасността от срутване. Но предприемачите подкупват префектурата и преторите и всеки си затваря очите.

По покривите бяха накацали столи — досадни дребни птички, толкова мързеливи, че дори не знам с какво се прехранват. Потях се като прасе, а уличниците изглеждаха уморени, сякаш са работили цяла нощ. Миришеше гадно и въобще денят си имаше всички предпоставки да бъде обявен за лош.

Чудесен ден да намина при Убийците.

10.

Кушни е най-западналата част на един град, който и без това се състои предимно от западнали райони. Тесните мръсни улички са запълнени с бордеи, свърталища на комарджии, полулегални магазинчета за дуа и кръчми със съмнителна репутация. По улиците се мотаят джебчии и проститутки, наркомани и бандити. Струва ми се проява на перверзен вкус, че Убийците са избрали тъкмо това място за своя щаб. Не че някой би посмял да ги нападне или обере — хората тук може да са престъпници, но не са глупаци.

— Изненадана съм от посещението ти — призна откровено седналата срещу мен жена с черно наметало. — Докладваха ни, че не си надарен с особена интелигентност, но не предполагахме, че си лишен напълно от нея.

Двамата с Ханама седяхме в просто мебелирана стаичка без никаква украса. Трябва да призная, че ми беше приятно да разговарям с нея. Доколкото бях осведомен, Ханама беше трета в йерархията на тяхната гилдия, или нещо подобно. В края на краищата подобни неща не подлежат на публикации във вестниците. Беше на около трийсет години, макар да бе трудно да определя с точност, тъй като лицето ѝ бе скрито в сянката на качулката. Дребничка, с бледа, невидяла слънце кожа и приятен глас.

— Не беше кой знае какво да надвия заключващото заклинание на вратата — каза тя. — Следващия път просто не си прави труда.

Какво да ѝ обяснявам — че и без това ми е трудно да задържа в главата си повече от две заклинания? Едва ли имаше смисъл да го обсъждаме.

— Не смятам, че се нуждая от каквато и да било защита — отвърнах. — В края на краищата аз нямам нищо общо с изчезването на Червения воал. Кой въобще измисли тази тъпотия?

Никакъв отговор.

— За какво им е притрябвал на Убийците?

— А ти защо смяташ, че ще ти отговоря?

— Просто си върша работата. Което включва и опазване на собствената ми кожа. Ако Приятелския кръг и Бог знае кой още смятат, че Воалът е у мен, животът ми не струва нищичко. Единственото, което ми остава, е да се скрия в кралската тъмница. Или да се наема за гребец на галерите.

Тя ме гледаше и мълчеше. Стана ми обидно.

— А може би трябва да докладвам на Градската стража за снощния инцидент — продължих по-нахално. — Консултът и преторите толерират Убийците, защото ги смятат за полезни. Но едва ли ще се зарадват, ако узнаят, че се опитвате да намерите Червения воал, който всъщност принадлежи на краля.

— Няма да допуснем никой да разпространява фалшива информация по наш адрес — отвърна Ханама.

— Аз също не бих желал да заставам в положението на разпространител на подобна информация. Между другото, знаеш ли нещо за открадването на Воала?

— Убийците не се занимават с незаконна дейност.

— Да бе, вие само трепете хора.

— Досега срещу нас не са повдигани обвинения — хладно каза Ханама.

— Естествено, има си хас. Тия, дето ви наемат, си имат и положение, и пари. Защо всъщност търсите Воала?

— Не го търсим.

— Сигурно си давате сметка, че цената му надхвърля трийсет хиляди гурана?

Ханама продължаваше да ме гледа със студено безразличие. Пак ми стана обидно.

— От хора като теб ми се гади. Стой далеч от мен, Ханама. Защото ако пак се мернеш у дома, ще се стоваря върху теб като зла прокоба.

Тя се изправи грациозно и кимна с надменно спокойствие.

— Разговорът ни приключи.

Май този път успях да я ядосам. Ама че глупак бях — да си играя с огъня.

— Само още един въпрос. Как го правите тоя номер с бледата кожа? Това козметика ли е, специална подготовка, или какво?

Ханама се пресегна и дръпна въженцето на звънчето. Влязоха двама млади убийци и ме изпроводиха до вратата.

— На това място му е нужно малко светлина — споделих с тях по пътя. — Що не сложите и няколко саксии с цветенца?

Никакъв отговор. Тренират момчетата да са мълчаливи и мрачни. Когато се озовах на прашния път отвън, потреперих. Убийци. Тръпки ме полазват от тях.

11.

Докато скитосвах из шумните улички на Дванайсет морета, по навик свърнах през един пряк път — улица „Свети Роминий“. Но още след първия завой пътя ми пресякоха трима въоръжени със саби мъже.

— Е? — попитах аз и извадих своята.

Те само пристъпиха към мен и единият попита:

— Къде е Воалът, Траксас?

— Нямам представа.

Направиха опит да ме заобиколят. Казах приспиващото заклинание и те се строполиха едновременно на калдъръма. Бърза и чиста работа. Става ми топло на душата всеки път, като го направя. Изпълвам се с увереността, че животът ми не е отишъл напразно.

Приспиващото заклинание обикновено действа десетина минути, тъй че нямах време за помайване. Претършувах джобовете им, но не открих нищо интересно. На ръцете си и тримата носеха татуировката на Приятелския кръг.

Чух зад гърба си глас и се извъртях рязко. Вече бях разпознал думите — произнесени на древен език, който владеем само ние, магьосниците, те се състояха в противозаклинание за най-общии случаи. С други думи, всяка приложена в околностите магия вече беше престанала да действа и тримата вероятно разгневени членове на Приятелския кръг скоро щяха да скочат срещу мен.

Погледнах магьосника с отвращение. Целия труд по запаметяването и произнасянето на приспиващото заклинание беше отишъл на вятъра заради него. Първото, което забелязах, бе, че за магьосник е доста едричък. Освен това беше въоръжен със сабя.

— Ти сигурно си онзи Гликсий Драконоубиеца, за когото говорят всички — рекох, колкото да завържа разговор, но той не отвърна.

Трите приятелчета вече се надигаха и опипваха калдъръма за оръжията си. Плюх си на петите и побягнах по „Свети Роминий“, сякаш ме гонеше самият дявол.

Боях се, но не от тримата главорези — можех да им изляза насреща, че и на още толкова от този сорт. Плашеше ме магьосникът. Нещо в начина, по който бе неутрализирано заклинанието, ми говореше, че е доста могъщ и опитен противник и не е от онези, дето носят в себе си само по две заклинания. Ако такъв като него наредеше на сърцето ми да спре, с мене беше свършено. Но дори и само да ме приспеше, пак щях да съм му в ръцете. Какъв глупак бях да заложа талисмана срещу заклинания. Сигурно наистина бях прекалил с бирата.

Справих се доста добре с търчането за човек с наднормено тегло и поуголемена поясна обиколка. Ала тъкмо като свивах зад следващия ъгъл, зърнах още шестима въоръжени мъже да тичат към мен. Шестима бойци и магьосник — ония от Приятелския кръг май наистина ме вземаха на сериозно.

Видях на улицата кръгъл дървен капак на канализационна шахта. Каналната система на Тюрвай е едно от чудесата на света — подземните тунели тръгват от двореца и стигат чак до морето. Не за пръв път в кариерата си изпитах възхищение и благодарност пред създателите ѝ. Вдигнах капака и се шмугнах в шахтата.

Вонята бе непоносима. В мрака се гонеха плъхове и се запрепъвах в техните гърчещи се тела. Сетих се за светещия жезъл и отново се ядосах, задето така лесно залагам вещи, от които може да зависи животът ми. Знаех, че този тунел води към морето, но имаше още един изход точно преди да извие към дъното.

За всеки случай спрях и се ослушах.

— Опитай малко по-надолу — чух глас зад себе си.

В тунела зад мен проблесна зеленикава светлина. За разлика от мен, техният магьосник бе въоръжен със светещ жезъл. Обърнах се и продължих да газя из калта, като се стараех да не обръщам внимание на вонята, на цвърченето на плъховете и на лигавата слуз по стените. Молах се само в тунелите да не се въдят алигатори. Хората из града говореха, че имало такова нещо, но аз не им вярвах. Сигурно и на алигаторите щеше да им е гадно тук долу. Пък и нали навън имаше плажове и делфини... Всъщност алигаторите май не си падат по делфини.

Ускорих крачка, но това беше грешка, защото зад гърба ми се разнесе вик, последван от забързани стъпки. Проклах и затичах, като бършех лицето си от пръските.

Спрях зад следващия завой и се извърнах, стиснал сабята и ножа. Какво ли е да умреш от предизвикан от заклинание разрыв на сърцето в тази мрачни подземия? Всички ще си мислят, че съм се напил и съм паднал долу.

Тунелът бе широк четири стъпки и висок колкото да стоя приведен. Тясно място, ако трябваше да се бия за живота си. Зад ъгъла се показа бледо сияние, следвано от първия преследвач, който пристъпваше с протегната напред ръка. Така и издъхна още преди да ме зърне. Успях да му прережа гърлото с бърз рязък удар, на който ме учеха още навремето, като млад войник, преди да ме пратят да се бия с орките.

Нататък не беше по-лесно. Следващите двама се приближиха бавно и предпазливо. Използвах сабята и кинжала, за да отблъсна едновременната им атака, и отстъпих. Все ме беше страх да не се препъна в нещо. Разменяхме си удари мълчаливо, с мрачна решимост. Двамата главорези ме изтикваха неумолимо назад, без да ми дават възможност да ги ударя. Зад гърбовете им мярках силуетите на останалите преследвачи, както и сянката на магьосника, чийто жезъл озаряваше тунела със зловеща светлина.

Двамината пред мен не бяха първокласни убийци — по-скоро обикновени улични главорези, — но тясното пространство и численото превъзходство бяха на тяхна страна. Водата се покачи до коленете, възпрепятствайки всяка възможност за маневриране, а и все се тревожех, че магьосникът ще приложи още някое заклинание, от онези, които не съм в състояние да неутрализирам. Въсъщност имаше една причина да не го прави — в тунела възможността да удари своите хора бе доста голяма.

Нападателят вдясно внезапно изруга нетърпеливо и се метна напред. За щастие го направи невнимателно и ми позволи да му пробия защитата и да го пробода в бедрото. Той изстена и залитна назад. Другият понечи да му заеме мястото, но магьосникът го спря.

— Оставете го на мен — заповяда той и жезълът му засия по-ярко.

Разполагах само с няколко секунди. Замахнах с кинжала, готвейки се да го запратя в лицето на магьосника, с надеждата, че не разполага с подходящо заклинание за подобен случай. Но преди да успее да го метна и преди той да произнесе заклинанието, от водата

ненадейно изскочи някакъв зловещ силует. Мъжът вдясно от мен изпищя и отскочи уплашено, а заклинанието на магьосника се изгуби в сподавения му вик. Привлечен от светлината, помежду ни бе доплувал грамаден алигатор и сега стискаше със закривените си зъби крака на магьосника.

Огледах се, вцепенен от ужас. Чудовището имаше гигантски размери и навярно ухапката му бе ужасна. Бях готов да отпища магьосника, но се оказа, че той не е от онези, дето се предават лесно. Миг преди да се изгуби в черните води негодникът успя да произнесе някакво неясно заклинание и изведнъж алигаторът бе този, който взе да се гърчи мъчително. Въпреки това злокобните челюсти не пускаха крака на магьосника.

Извърнах се и побягнах. Предположих, че магьосникът е използвал заклинанието за спиране на сърцето, или нещо подобно. Нямам представа какви може да са последствията от подобно заклинание при алигатор. Навярно смъртоносни, но дали преди, или след кончината на ухапаната жертва? Ужасна участ, ако трябва да се бориш с вкочанените челюсти на мъртъв алигатор, но тази мисъл, кой знае защо, не породила симпатиите ми.

С разтуптяно от неистов страх сърце, че мога да срещна друг алигатор, все пак успях да дотичам до следващата стълба. Изкатерих се с бързината на човек, който бяга, за да си спаси живота. Стигнах горе, избутах капака и се изтърколих на улицата. Озовах се сред гъста тълпа учудени минувачи. Огледах се. Познато местенце — една от уличките на Дванайсет морета.

— Проверка на каналите — промърморих, колкото да дам някакво обяснение.

— И как е долу? — попита един от зяпачите.

— Всичко е наред — отвърнах с професионален вид. — Нямам нужда от почистване — поне още няколко години.

12.

Вероятно представлявах жалка гледка. Вървях по улица „Квинтесенция“. Смрадта от пропитите ми с тиня дрехи беше просто непоносима. Завладях бях от странното желание да се изкъпя, напудря и напарфюмирам. Бързах право към близката градска баня, но не бях сигурен, че ще ме пуснат вътре, макар с управителката да бяхме стари познати.

— Трябва да се поизплакна — промърморих небрежно, като я зърнах на входа, и я подминах, игнорирайки протестите ѝ да не се доближавам до басейна. Щом застанах до него, къпещите се взеха да се разбягват като пилци. Майки панически дърпаха мокрите си дечица или ги загръщаха с кърпи. Кресяха ми ужасни обиди. Някой дори предложи да повикат Градската стража, за да ги защитяла от чумавия, дете възнамерявал да скочи във водата.

Без да им обръщам внимание, се плъоснах в басейна и се завъртях бавно, позволявайки на слоевете помия да се отделят от тялото ми. Дори изпитах известна благодарност към нашия добросърдечен крал, когато топлината на водата взе да прониква в измъчената ми душа. Кралят може да не даваше пукната пара за беднотията в Дванайсет морета, но поне ни бе построил тази чудесна баня.

Когато реших, че съм чист като новородено, се надигнах и сгънах изпраните си дрехи. След това напуснах тържествено, без да обръщам внимание на сипещите се проклетия.

— Благодаря. Ще си платя още утре — обещах на управителката Гиникса. На свой ред тя се закани да ме съди, защото съм щял да ѝ прогоня клиентелата.

Когато влязох във „Възмездяващата секира“, Макри се облещи.

— Какво е станало с теб?

— Лош ден в каналите — казах лаконично, сграбчих няколко цигари с тазис и тръгнах нагоре към стаята си. Все още бях под въздействие на преживения ужас, а и последиците от произнасянето на

приспиващото заклинание оказваха своето влияние. Да се мятат заклинания не е проста работа. Подобно нещо неизменно изчерпва ресурсите ти от енергия. А като прибавим към това и епизода в канала, ясно е защо едва се държах на крака. Запаших с разтреперани пръсти първата тазисна цигара и погледнах с благодарност Макри, която се появи на прага с чаша бира. Възкиселият дим ме блъсна в гърлото. Навярно има и по-здравословни методи за успокояване на нервите от бирата и тазиса, но едва ли ще се намери по-ефикасен. Докато стигна другата стая, за да се преоблека, вече чувствах приятна отмора.

— Кой беше този път? — попита Макри.

— Приятелският кръг. Техният магьосник.

— Значи още мислят, че Воала е у теб?

Кимнах. На вратата се почука. Станах да отворя, но преди това измъкнах сабята и кинжала си. Отвън стоеше Карлокс, горилата на Братството.

— Какво искаш, по дяволите?

— Чухме, че си намерил Воала. Доста си се потрудил, за да си платиш дълга...

— Не съм намерил проклетия Елфически воал! — креснах и му затръшнах вратата в лицето. — Макри, това е нетърпимо! Двама елфи ми плащат да открия Воала, а всички останали смятат, че вече е у мен. Нещата страшно се объркаха. Ще убия този проклетник Керк — той забърка тая каша. Той разпространява слуха, че съм обрал Атилан.

Забелязах, че Макри не ме слуша. Споменаването на елфите ѝ бе развалило настроението. Не можех да разбера защо това ѝ влияе по такъв начин. Вярно, че доста бе изстрадала заради предразсъдъците на другите по отношение на елфическата си кръв. Бас държа, че се чувстваше нещастна, понякога дори забелязвах, че едва се сдържа да не напердаши някой нахален клиент. Но не можех да разбера защо се натъжава, когато стане въпрос за елфи. Знаех, че е една трета елф и говори добре техния език, както и че ненавижда онази своя третина, дето идва право от орките. Но нямах никакво желание да я развеселявам — Карлокс ме бе ядосал с ненавременната си поява.

Запахихме по още едно тазисче. Сега вече настроението и на двама ни се подобри.

— Мисля, че Воалът все още е в града.

Макри бе споменала същото вчера, но тогава го смятах за невъзможно.

— Промених си мнението. Не зная как, но Воалът все още е в Тюррай. Усещам, че е тук.

— Много проникателно, Траксас. Аз обаче се досетих за това още когато всички тези типове взеха да правят опити да ти видят сметката.

Разказах ѝ за алигатора.

— Майтапиш се. Наистина ли в каналите се въдят алигатори?

Уверих я, че не лъжа. Внезапно по тялото ми премина вълна на пълно изтощение.

— Отивам да спя. Онези от Приятелския кръг едва ли ще рискуват с повторно нападение на територията на Братството, но ако дойде да ме търси магьосник с отхапан крак, кажи му, че ме няма.

Когато се събудих, беше тъмно. Веднага ме споходиха кошмарни мисли за алигатори и канали, но ги прогоних. Първо да напълня търбуха, работата после. Умирах от глад. Скочих чевръсто и се втурнах надолу по стълбите с намерение да изям всичко, което открия в кухнята. Беше късна вечер и запоят в кръчмата бе в разгара си. Гурд забавляваше неколцина стражи с разкази за подвизите си от войната по времето, когато с още няколко приятелчета попаднали дълбоко в оркския тил и трябвало да си пробиват път с оръжие в ръка, заобиколени от свирепи врагове. В тази история има вярно зрънце, но с годините като че ли взе да се удължава.

Макри, издокарана с обичайната си метална препаска, тъкмо прибираще солиден бакшиш от масата на група моряци, завърнали се наскоро от плаване до Южните острови. Насочих се право към бара, кимнах на Танроуз и хвърлих изгладнял поглед на менюто.

— Добър вечер, Танроуз. Искам голямо парче баница, купа със салата от всички зеленчуци, дето ти се намират, и за десерт две парчета сладкиш със сметана. Нека бъдат четири. Всъщност дай направо целия сладкиш. А също и купичка задушено. Чакай, какво има в оная тенджерка? Свинско с ябълки? Давай го насам, а също и шест питки. Добре, нека са осем — и четири пасти. Какво става със сладкиша? Режи, режи — по-голямо парче. Чакай, още по-голямо. Ще взема цялата торта.

— Май доста си поработил днес — каза Танроуз, докато тъпчеше подноса.

— Ужасно много. Нямах време да хапна нито залък. Давай побързо да ям, че току-виж съм глътнал някой от посетителите.

Докато набивах от първата чиния, се пресегнах и си взех голяма халба с „пенлива бира специална, само при Гурд“, след което се оттеглих скромно към ъгъла на бара, за да се насладя на хапването. Имам страхотен апетит и изпитвам истинско удоволствие да го задоволявам.

— Този сладкиш може да нахрани цяло семейство — подметна Макри, докато минаваше покрай мен.

— Не и ако го докопам преди тях — изфъфлих с пълна уста, защото вече се бях прехвърлил на свинското. Малко след това го довърших, преглътнах остатъците с глътка бира и извиках Макри да ми напълни халбата преди да се захвана с баницата.

Доста по-късно, когато вече бях на сладките и ядките, ми хрумна, че животът всъщност не е чак толкова лош. Вярно, по петите ми се влачат разни главорези, които ме гонят чак до каналите под града, но няма има нещо по-хубаво от бирата на Гурд? Макри намери миг отдих и застана до мен. Естествено отново подхвърли няколко хапливи коментара относно размерите на апетита ми, но аз само ѝ махнах великодушно с ръка.

— Ти си остани стройна, Макри. Трябва да си в добра форма, ако искаш да ти тикат бакшиш в металните гащички. Виж, аз си падам по по-материалните неща. Човек не може да реши и най-елементарния случай на празен стомах. Видят ли ме, че се задавам, хората знаят, че ще им припари на задниците.

Макри се ухили. Както обикновено носеше малка, праметната на дълга презрамка чантичка, в която прибираще бакшишите. Забелязах, че днес има нова чанта, по-голяма от предишната.

— Печалбата май е нараснала?

Макри поклати глава.

— Като всеки път е. Прибирам тук едни други пари, дето ги събирам от известно време. Не ми се ще да ги оставям в стаята.

— И какви са тия пари?

— Волни пожертвования за един фонд.

— Моля?

— Сигурно си чувал. Фондът е на Асоциацията на благородничките, а целта е да се откупи Кралска харта.

За пръв път чувах за подобен фонд, макар да знаех, че Асоциацията се бори за правото да получи Кралска харта, без която не би могла да бъде призната за акредитирана гилдия и да получи място в Съвета, като член на Почетната федерация на гилдиите. Оттам пък се набират всички членове на Сената.

— Макри, представа нямах, че си хлътнала толкова надълбоко в тази работа. Колко събра досега?

Тя изсумтя.

— Няма и шепа гурани. Споменеш ли пред тези безбожници Асоциацията, започват да ръмжат, че била дори по-лоша от църквата. Гурд не ми позволява да събирам пари тук, та ходя из околните магазинчета. Не бих казала, че купувачите си падат особено по волните пожертвования. Все пак получих известна сума от няколко жени. Гиникса от градската баня ми даде пет гурана.

— Ще ти даде повече, ако успее да ме осъди, задето се намъкнах покрит с тиня в банята ѝ. Каза, че съм ѝ прогонил клиентите. Каква сума е необходима за откупването на Хартата?

— Двайсет хиляди.

— И колко сте събрали вече?

Макри отвърна, че не знае. Тя само събирала парите и ги предавала нагоре в йерархията.

— Въпросът не е само в откупването на Хартата — обясни ми разпалено тя. — Преди това трябва да внесем значителна сума във Федерацията на гилдиите, за да може да ни приемат документите. Няма да ти споменавам още колко продажни чиновници ще се облажат покрай всичко това — преторът по въпросите на гилдията, заместник-консулт, канцеларските плъхове в двореца... Изглежда е стандартна практика секретарят на консула да иска подкуп от поне десет хиляди гурана, за да пусне молбата до по-висша инстанция.

— Доста средства ще са ви нужни.

— Така си е. Да не говорим за това как ще си затворят очите духовниците от църквата на Правата вяра и други хора, които доскоро дори не искаха и да чуят за Асоциацията. Дочух да се споменава цифрата петдесет хиляди, или дори повече. В Тюрай няма кой знае колко богати жени, но всички, които сами си изкарват хляба, знаят

колко е трудно, когато не си член на някоя гилдия. Е, щом не желаят да ни допуснат в гилдията на пекарите, ханджиите или носачите, ще поставим въпроса пред Почетната федерация на гилдиите, за да получим право на собствена.

— На кого даваш парите?

— На Минарикса — пекарката. Тя е местният организатор. Ще пуснеш ли нещо?

— А какво ще направи за мен Асоциацията на благородничките?

— Ще те отърве от мен.

— Е, тогава може и да дам нещо, но по-късно.

— Защо не сега?

Огледах се разтревожено.

— Тук гъмжи от варвари и докери. Ако ме видят да давам пари за Асоциацията на благородничките, ще ме скъсват от подигравки, додето съм жив.

Макри се засмя. Бях решил да ѝ оставя малко пари, но след вечеря. Трябваше да си пазя репутацията.

— Макри, защо не попитате принцесата? Тя сигурно ще ви даде доста.

— Не, няма.

— Откъде знаеш?

— Защото на снощната среща чух, че Лизутария, Небесната господарка, вече поискала помощта на Ду Аканска.

— Лизутария Небесната господарка? Знаем я — стои доста нависоко в Гилдията на магьосниците. Освен това работи в двореца. И тя ли е член на вашата група?

Макри кимна.

— Имаме жени от всякакви професии, но не и принцеси. Кралят се разпореждал с парите ѝ. Изглежда, двамата не се погаждат.

— Нищо чудно, ако го лъже, както излъга мен. Все още ми се ще да разбера защо ме прати да намеря онова заклинание? За какво ѝ е на една принцеса да приспива дракон? Та той не пази нищо. Никакъв смисъл не виждам, освен...

Млъкнах и се ококорих във въздуха.

— Да не те споходи детективското вдъхновение? — насмешливо попита Макри.

— Позна. Ако искаш да убиеш дракон, по-лесно е като първо го приспиш.

— Добре де, ама за какво ѝ е това на принцесата? Пък и дракона го подариха на баща ѝ, не на нея.

— Питам се къде се преплитат тези неща. От опит зная, че когато върху ми се стоварят в един и същ момент различни неприятности, те винаги са свързани. Никой не знае по какъв начин Червения елфически воал е попаднал в града. Никой не знае къде се намира в момента. Ако е верен слухът, че орките са го купили, никой не знае по какъв начин е стигнал до тях. Ами ако са го скрили на някое сигурно място, в нещо, което рано или късно ще се върне при тях?

— Искаш да кажеш — в дракона?

— Защо не?

— Как, по дяволите, ще напъхаш топ Червен елфически воал в жив дракон?

— Не зная. Но магьосникът, който ме преследваше в каналите, бе доста могъщ. Той би могъл да го направи.

— Това е най-тъпото нещо, което съм чувала, Траксас.

— Така ли? Аз пък вярвам на собствената си интуиция. А интуицията ми подсказва, че точно в този момент Воалът е скрит в дракона от зоопарка. Това е идеалното място — всъщност това е единственото подходящо място, защото, както знаеш, драконите умеят да неутрализират магии. Ако Воалът е вътре в него, нито един магьосник няма да го открие. Много хитър ход, Макри, ужасно хитър. Да скриеш Воала в дракон, да изчакаш да се кръстоса с кралския дракон и след това да си го върнеш в Гзак.

Този път Макри се замисли. Двама варвари изкрещяха, че искат бира, но тя само им махна с ръка.

— Но какво общо има с всичко това Атилан?

— Мисля, че той е узнал по някакъв начин за плана и се е намесил. Откраднал е Воала, за да го отнесе в родината си — крал Ламах щеше да е наистина доволен, ако беше успял. Което може да обясни и за какво му е било нужно на Атилан успиващо заклинание.

— Откъде обаче го е намерил?

Признах, че нямам представа. Но бях сигурен, че му е трябвало точно за това. Което означаваше, че Воалът още е там — точно под носа на магьосниците от двореца. Само чакаше някой да го открие.

Забелязах, че Макри си е натъкмила препаската тъй, че да бъде дори по-привлекателна от обикновено — в този вид и най-незаинтересованият от женски прелести моряк щеше да я огледа с увиснало чене.

— Макри, на колко си години?

— На двайсет и една.

— В такъв случай — освен ако родителите ти не са използвали някакви специални билки — гърдите ти трябваше да престанат да растат.

Макри погледна надолу.

— Така е. Просто извадих няколко халки от препаската, за да изглежда по-малка. Нали знаеш, трябва да се печели. Самантий Философа започва нов курс на обучение, та смятах да се запиша.

Ако Макри някога прекрачеше прага на Имперския университет, едва ли някой щеше да вземе да я убеждава, че мястото ѝ не е там.

13.

На следващата сутрин на вратата почука Дерлекс, младият свещеник от нашия квартал, и ми тикна под носа дървена кутия. Беше дошъл да събира пари за поправка на кулата на местния храм, пострадала наскоро при пожар. Успях да изровя няколко монети, колкото да ми се махне от главата. Той отново взе да ме кандърдисва да ходя редовно на службите, но аз го потупах по рамото и го уверих, че в квартала има и по-големи грешници от мен. Появи се Макри и Дерлекс побърза да си тръгне.

— Да върви по дяволите! — сърдито каза тя, когато той излезе. Явно знаеше съвсем точно какво си мисли за нея.

Макри носеше днешното издание на „Прославена й достоверна хроника на всички световни събития“.

— Нещо интересно?

— Поредната история за Сарина Безпощадната. Изглежда, е убила някакъв богат търговец в Матеш и е избягала с парите му. Надвила трима от стражите, които я преследвали.

Изпуфтах презрително.

— Само глупости във вестниците!

— Защо мислиш така?

Обясних й, че вече съм си имал работа със Сарина Безпощадната.

— Беше преди шест години. Тогава я изритах от града. По онова време правеше опити да се занимава с изнудване. Гилдията на носачите ме нае да ги отърва от нея. Фасулска работа, казвам ти. Тя не е никакъв убиец, а дребен мошеник с големи идеи. Вестниците обичат да изкарват престъпниците по-опасни, отколкото са. Инак кой ще ги чете? Ако се появи в Тюррай, ще й покажа кой командва тук. Паричките от наградата ще ми дойдат добре.

Макри се ухили, после, загледана във вестника, попита:

— Кой е Мирий Ездача на орли?

— Магьосник — отвърнах. — Работи при Ритий, в дворцовата охрана. Един от най-могъщите магьосници в града, но доколкото чух, обича да смърка дуа. Какво пише за него?

— Убили са го.

Повдигнах вежди. Това вече беше новина. Да убият Мирий Ездача на орли? Мирий не беше от хората, които загиват току-така. Статията бе доста оскъдна откъм информация. Изглежда, следователите от дворцовата охрана държаха подробностите в тайна. Имаше обаче един достоен за внимание факт. Мирий бил открит тази сутрин от свой слуга — със забита в гърба метална стрела. Странно. Арбалетът не е често използвано оръжие за убийство. Доста неудобно е за употреба и най-вече за скриване. А трябва да се скрие, защото е забранен за носене в града. Използва се само по време на война.

Заместник-консулт Ритий едва ли щеше да е доволен от факта, че е извършено покушение срещу една толкова могъща фигура. Мисълта, че заместник-консулт ще си има неприятности, ми достави искрено удоволствие, но от друга страна, ставаше дума за убийство. Чудно, наистина, как един толкова силен магьосник бе допуснал да го повалят с обикновено оръжие.

— Може пък да се е надрусал с дуа. Сигурно се е скарал с доставчика. Тези дворцови магьосници са ужасно разхайтени.

— Всички в Тюрарай са разхайтени — възрази Макри. — Даже в оркските шахти за роби съм срещала хора с по-добри маниери.

След което тръгна за вечерната смяна, а аз реших да намина при Джевокс, за да проверя дали няма нещо интересно за мен. Пътем се отбих в пекарната на Минарикса; когато приближих участъка, все още триех трохите от брадата си. Жегата беше нетърпима и по челото ми бяха избили едри капки пот. Сабята ми тежеше и ми убиваше. Като млад войник не бях забелязвал да ми пречи.

Джевокс беше на своя пост зад бюрото. Когато влязох, тъкмо си бършеше потта от челото.

— По-горещо е от оркски пъкъл.

— Прав си, дявол го взел. — Попитах го дали не е научил нещо.

— Ами да. Този магьосник, дето те преследваше — Гликсий Драконоубиеца. Бил доста прочут на запад. Преди няколко години го прогонили от Самсарина. Забъркал се в опит за преврат.

Самсарина е богата и просторна страна, разположена на запад от Тюррай — една от най-силните в Земята на хората. Гликсий Драконоубиец. Име, което не бях чувал преди да го произнесе Керк. Магьосниците винаги си избират екзотични имена, когато подготовката им свърши и се сдобият със сан и шарено наметало. Може наистина да беше драконоубиец, а може и да не беше. Едно беше сигурно — че в жилите му тече аристократична кръв, като на всеки, чийто име завършва на „ий“. Така постулират класовите порядки, същите, според които всеки, чието име завършва на „окс“, „акс“ или „аксас“ е от плебейска кръв. Като Джевокс от градската стража. Или Траксас частния детектив.

— Нашият префект получи доклад, че го били видели в Матеш. Напуснал внезапно, малко след като кралската каса по необясним начин се лишила от съдържанието си.

Питах се дали е оцелял след атаката на алигатора.

— Кой е откраднал Воала? — попита ме Джевокс.

Отвърнах, че не зная. Не пророних и думичка за моята теория, че Воалът може да е в дракона.

— Траксас, знаеш ли, че си станал известен?

— Какво?

— Префектът Толий твърди, че споменали името ти по време на дебатите в Сената. Сенатор Лодий обвинил властите в некомпетентност и цитирал за пример твоя случай. Поискал да му обяснят защо не си арестуван по обвинение в убийството на Атилан. Твърдял, че някой се опитва да те покрие. Истина ли е?

Поклатих глава. Не съм чак толкова важен, че да ме покриват.

— В такъв случай нищо чудно консултът да издаде заповед за задържането ти — само за да затвори устата на Лодий. Наближават избори и не бива да се дават поводи за обвинения от страна на опозицията. Май е време да си потърсиш защитник.

Бях плувнал в пот и умирах от жажда, та реших да отскоча до големия пазар, който разделя Дванайсет морета от Пашиш, и да си купя пъпеш. Докато пъхах по-свежата част от него в устата си, забелязах Палакс и Кейби, които често свирят тук през деня. Този път бяха приседнали на едно открито място встрани от сергиите и разговаряха с някого. Тъкмо се чудех дали да не ги доближа и да ги поздравя, когато непознатият се надигна, за да се сбогува. Беше едър

мъж, почти великан, и пред него двамата артисти изглеждаха като джуджета. Трябва да бе висок почти два метра, а също така плещест и ужасно як. С такъв не бих дръзнал да се заяждам, макар че от начина, по който му махаха Палакс и Кейби, бях склонен да мисля, че е приятен човек.

— Кой беше този? — попитах ги, след като приех цигарата от тазис, предложена ми от Кейби. Макар и лек по сила, този наркотик по принцип е забранен в Тюррай, ала след масовото разпространение на дуа властите вече не обръщаха особено внимание на употребата му.

— Това е Брекс Бореца. Работихме заедно в един цирк в Джувал. Докато свирехме, той трошеше камъни с голи ръце. Друг път ни вдигаше на ръце и обикаляхме тълпата за подаяния. Доста пари спечелихме заедно.

— Какво търси в Тюррай? Да не е дошъл циркът?

Палакс поклати глава. Брекс Бореца бил напуснал цирка. Писнало му било да е чергар и си търсел работа в Тюррай.

— Всъщност вече си е намерил. Жалко, че не иска пак да работим заедно.

— Какво ще работи?

— Взели са го в двореца. На служба при принцеса Ду Аканска.

Ококорих се изненадано.

— Принцеса Ду Аканска? За какво ѝ е притрябвал борец?

— Не зная. Но на Брекс му харесва. Плащат му добре и не се налага да чупи камъни с голи ръце.

Оставих ги да си свирят. Хората наоколо нямаха кой знае колко пълни джобове, но в други райони на града стражата можеше да ги подгони.

„За какво ѝ е на принцесата борец?“ — питах се, докато се катерех по стълбите към стаята си. За телохранител? Едва ли, нали си има дворцова охрана. Може да беше за временна работа. Например докато разпори някой дракон.

Стигнах площадката, отворих вратата и се облецих тъпо. Всичко беше преобърнато наопаки. Хартии, строшено стъкло и разбити мебели, омешани в невероятна бъркотия. Последните капчици безценна кюрая засъхваха на пода. Изстенах и се метнах да спасявам каквото може. Изпъшках повторно, когато видях счупената бутилка кли под един преобърнат стол. Откога я пазех!

— Проклети прасета от Братството! — изревах и извадих сабята. Звукът привлече Макри.

— Какво става? — попита тя, като видя, че излизам с гола сабя.

— Вонящите главорези от Братството се опитват да ме сплашат! — креснах аз. — Но няма да търпя повече!

Спуснах се по стълбите разгневен като дракон. Макри вероятно сметна, че няма да имам голям успех, ако нападам сам престъпниците, и се присъедини към мен.

Наистина бях заслепен от ярост. Може и да дължах някому нещо, но това не означаваше, че всеки има право да нахлува в стаята ми и да троши жалките ми запаси от кли. Не беше необходимо да изминавам дълъг път, за да дам отдушник на гнева си. Иззад ъгъла се показа Карлокс, придружен от още осмина. Останаха изненадани, като ме видяха да се втурвам към тях с гневни проклетия.

— Карлокс, отвориш ли си устата и си мъртъв! Ти знаеш ли с кого си имаш работа?

Карлокс изсумтя ядосано. Той е доста тъп и лесно се гневи. Извади сабя, а другите се отдръпнаха. Бях готов да се бия. Макри стоеше до мен. Изведнъж по улицата затрополи карета, която вдигаше облаци прах и караше просяците да се разбягват като пилци. Иззад перденцето на прозореца се показа нечия глава. Юбакс, местният бос на Братството, попита с нагъл глас какво става. Съобщих му със същия тон, че тъкмо възнамерявам да раздам известно правосъдие на неговите главорези, задето са ми изтърбушили стаята.

Юбакс се засмя, което при него е рядкост.

— Траксас, никой от моите хора не ти е изтърбушвал стаята. Не си заслужава усилието. Знаеш добре в какво положение се намираш. Имаш три дни до крайния срок и тогава ще изтърбушим теб.

После махна на Карлокс и хората му.

— Бързо към Кушни. Има работа за вас.

Каретата изчезна, главорезите на Карлокс я последваха. Останах сам на улицата.

— Кой всъщност ти е изтърбушил стаята? — попита Макри.

Вдигнах рамене. Юбакс можеше и да лъже, но не виждах защо ще го прави. Едва ли го бях изплашил.

Макри изрита едно камъче. После, докато вървахме към „Възмездяващата секира“, промърмори натъжено:

— Така ме сърбяха ръцете да посека някого.

— Ако до три дни на събера парите, ще видиш как мен ме посичат.

Макри ме погледна разведрено. Изглежда, си представяше, че ме спасява и същевременно край нея хвърчат глави. Знаех, че е чудата, че учи философия и я разбира не по-зле, отколкото да върти сабята, но беше добър и верен приятел и това ми стигаше.

Заех се с изнурителната задача да си подреждам стаята. Нямах представа кой може да е върлувал тук, нито с каква цел. Бях в ужасно настроение.

14.

Гурд нахлу в бара, вдигнал цяла тарга с парчета от изпотрошени халби.

— Навън има размирици — рече той и почна да барикадира вратата.

Размирици. Явно изборите бяха в пълен ход. Труден период за Тюрарай. Популярите и антимонархическата партия набираха сили, а с тях идеха и неприятностите. Предната година, когато Ритий спечели поста на заместник-консул, това бе истинска победа за популярите, водени от сенатор Лодий. Според традиционалистите пък, които защитаваха правата на кралското семейство, идеал направо краят на цивилизацията. Е, цивилизацията все още си беше тук. Ритий държеше здраво поста, но ако го получеше още веднъж, нищо чудно да бяха познали. Кралската фамилия вече нямаше да е в състояние да надвива на опозицията и щеше да трябва все повече да се съобразява с нея. От своя страна, традиционалистите щяха да използват всички средства, за да си възвърнат изгубените позиции. Ритий бе честен човек, но не особено популярен. Все пак имаше шансове за изборна победа. Откакто го бяха издигнали от претор до сенатор, мнозина смятаха, че е свършил добра работа, а репутацията на неподкупен човек го правеше уникално явление в нашия продажен град. Току-виж го подкрепяха и за заместник-консул.

Навън крясъците се усилваха, но аз отново потънах в мислите си. Кой можеше да е убиецът на Атилан? Реших да тръгна от тази следа назад във времето. Къде например би могъл един ньоджански дипломат да се сдобие с оркиска магия за приспиване на дракон? Подобни неща не се продават из уличните аптеки. Дали не му я беше дал оркският посланик в двореца? Възможно. Но ако техните дипломати бяха като нашите, не би трябвало да разбират нищо от заклинания. Дипломатите се избират от семейства на дипломати, където не се практикува магия. Орките се не по-малки сноби и кастопоклонници от нас. Освен това ми е трудно да повярвам, че биха

се разделили тъй просто с една толкова важна магия — та това е равносилно на предателство.

Кой друг в Тюрай би могъл да притежава подобно заклинание? Например пазачът на дракона. Ето един орк, който не само може да знае за какво става въпрос, но би могъл и да бъде подкупен. Орките са алчни за злато, досущ като хората. Понякога си казвам, че ако не бяха такива грозници, нямаше да се отличаваме по нищо.

За миг зърнах отражението си в огледалото над бара. Далеч бях от представата за естетичен маслен портрет.

Щеше ми се да задам няколко въпросчета на Пааз, ала оркският ми поскърцва, та сметнах за необходимо да си осигуря помощта на Макри. Не бих казал, че тя закипя от желание. Беше в лошо настроение, защото трябвало да си пробива път със сила през тълпата отвън. Идеята да се срещне с орк явно я отвращаваше. Омразата ѝ към тези същества бе толкова невъздържана, че не бих се учудил, ако се нахвърли върху пазача на дракона в мига, в който го зърне. Изтръгнах със сила от нея обещанието, че няма да го посича, ако не я предизвика, но тя категорично отказа да си остави сабята.

— Да разговарям невъоръжена с орк? Ти луд ли си?

— Макри, той се ползва с дипломатически имунитет.

— И наистина ще му е нужен, ако се опита да ми направи нещо — заяви тя, докато си закачваше сабята.

Все пак категорично ѝ забраних да си взема секирата.

— Макри, за Бога, отиваме в двореца, а не на бойното поле. Извади този нож от ботуша. Въоръжила си се като цяла окупационна армия.

Оркското дипломатство се помещава в посолството зад стените на двореца. Орките избягват да се показват на открито, за да не предизвикат нежелани инциденти. Тук ние по традиция ги мразим. Те също ни мразят. Пазачът на дракона бе настанен в една малка къщичка съвсем близо до зоопарка, който е отворен за посещения всеки ден. Забранено е да се разговаря с него, но аз реших, че си заслужава труда да опитам.

Когато приближихме голямата порта, Макри бе възнаградена от любопитни и изпълнени с недотам здрав интерес погледи от страна на часовете, които не ни спестиха пиперливи коментари, щом разбраха, че ще ходим в зоологическата градина.

— Сигурно й липсват драконите — бе един от тях.

— Или пък орките — дочухме втори.

Макри се озъби свирепо, но гневът ѝ нарасна неимоверно, когато поискаха да им предаде оръжието си. Първо пребледня, после лицето ѝ придоби виолетов оттенък и аз се хвърлих да я успокоявам. В края на краищата, когато се озовахме на територията на двореца, тя бе поразярена и от ранен дракон призори и заплашваше да се разправи жестоко със следващия, който си позволи да я обиди.

Тюрайският кралски дворец е едно от чудесата на света. Има много градове, по-големи от нашия, които не разполагат с толкова впечатляващи имперски палати. Откакто преди няколко поколения от златните мини към града са потекли реки от съкровища, нашите принцове и крале се надпреварват да строят и разширяват дворцовия комплекс.

Зад огромните Лъвски врати, високи шест пъти човешки бой, е царството на невидания лукс и блясък. Първо попадате в прочутата из Земите на човеците дворцова градина с нейните изящни беседки, зелени ливади, стройни редици дървета, пъстри цветни градини, поточета и фонтани — все дело на архитектурния гений на Арета ер Киут, великия елфически архитект, живял много преди нашето време. Самият дворец е висока постройка от бял мрамор със сребърни минарета. Дворът е павиран с бледозелени и жълти плочки, докарани чак от далечния изток, и всяко от крилата е покрито със златни плочи. Коридорите и залите се украсени с мозайки от златни камъчета и разноцветни мъниста, а кралските покои са декорирани от художници и мебелисти, повикани тук чак от другия край на света.

Някога и аз работех в двореца. Когато бях главен следовател в дворцовата охрана и отговарях за безопасността на това място. Сега бях точно толкова добре дошъл, колкото чумна епидемия.

Градините са просторни, та ни отне доста време, докато стигнем зоопарка. Беше горещо, а аз бях изморен. Трябва да призная, че въобще не бях в настроение за среща с оркски пазач на дракони. Докато крачехме, посочих на Макри някои архитектурни забележителности, с надеждата да поразведря гневните ѝ мисли, ала не се получи. Нещата се влошиха още повече, когато от най-близкото минаре обявиха сабам и трябваше да коленичим и да се помолим. Бях принуден дори да използвам сила, за да я вкарам в правия път — ако

ни видеха тук, в двореца, че пропускаме молитвата, щяха да ни изхвърлят.

Заради горещината и монотонния глас откъм минарето задряхах. Макри ме срита да ставам. Надигнах се, без да обръщам внимание на хапливите ѝ критики по отношение на религиозния ми плам. Бяхме съвсем близо до зоологическата градина, но тъкмо когато стигнахме мраморната ѝ стена, настана неочаквана суматоха и наоколо взеха да притичват стражи. Ускорихме крачка, ала като стигнахме вратите, се оказа, че са затворени. Познах неколцина важни чиновници, включително консула Калий. Малко след това пристигна ньоджанският посланик, в разкошна носилка, следван от още една носилка с плътни завеси и зловещи гербове отстрани — на посланика на орките. Недалеч от нас мярнах златистите къдрици на един от принцовете. Какво ставаше, по дяволите?

До принца беше застанал не друг, а Дерлекс. Приближих се до него, дръпнах го за ръката и настоях да узная какво се е случило.

— Убили са новия дракон! — прошепна той ужасено. — Ей сега, по време на молитвата! Принцеса Ду Аканска е арестувана!

15.

Така и нямах възможност да узная повече подробности, тъй като двамата с Макри, както и всички останали посетители, бяхме подканени да напуснем територията на двореца. На връщане се качихме в един омнибус със свещеника Дерлекс, който бе толкова развълнуван от случилото се, че дори не забеляза близостта на Макри, този демон от ада. Оплака ми се, че тъкмо тази сутрин бил повикан на среща при епископ Гзекий, но ето че срещата се провалила.

А сензацията вече се разпространяваше из Тюрай. По улиците виждахме хора, които разпалено обсъждаха случилото се или четяха извънредните издания на вестниците. Това наистина бе незапомнен скандал, който вероятно щеше да има сериозни последствия. Сенаторът Лодий бе изразил официално възмущение от случилото се, за което според него носела вина и отговорност единствено и само корумпираната кралска фамилия. Кандидатите на популарите за следващите избори се надпреварваха да корят правителството заради ширещата се из града несигурност. Лично аз не обичам политиката и ако трябва да съм искрен, за мен сенатор Лодий бе просто още един жаден за власт и прекалено амбициозен некадърник. Още повече като се имаше предвид, че заместник-консулт Ритий бе член на неговата партия...

Но сега всичко това нямаше никакво значение. Това, което ме вълнуваше, бе истината за събитията в кралския зоопарк. Узнах, че драконът бил с разпорен търбух, което не е никак лесно, като се има предвид, че кожата му е яка като броня. На мястото на престъплението били арестувани принцеса Ду Аканска и Брекс Бореца, въоръжен с окървавена брадва. Когато намерили у принцесата голямо количество дуа, сметнали, че го е използвала за да приспи дракона преди Брекс да свърши мръсната работа. Никой нямаше представа защо са го направили.

Орките, както и следваше да се очаква, кипяха от гняв. Кралят също не беше на себе си. А като се имаше предвид, че нъоджанският

посланик ни заплашваше с война заради убийството на Атилан, както и наскорошните предизборни размирици по улиците, май бе настъпил подходящият момент да се изпарявам от града. Сенатор Лодий нямаше да изпусне тази възможност, което означаваше, че изборната борба ще бъде жестока и безкомпромисна. Задаваше се горещо лято, освен ако нъоджанците не дойдеха да ни окупират.

Макри бързаше да се нахрани преди вечерния курс по геометрия. Беше се загърнала с широко наметало, вероятно за да не разсейва с примамливите си форми другите курсисти.

— Какво ще правиш сега? — попита тя.

— Ще потърся къде принцесата може да е скрила Воала. Изглежда, още никой не се е досетил, че е бил в дракона. Може да го намеря и да го дам на елфите.

— Няма ли да помогнеш на принцесата?

— Разбира се, че не. Вече не ми плаща, а и не ѝ дължа никакви услуги. — Понякога Макри просто не разбираше комерсиалната природа на моя бизнес. — Аз не помагам на хората за удоволствие. Правя го за пари. Както и да е, мисля, че сега вече никой не може да помогне на принцесата. Щом е била толкова глупава да се забърка в подобна история, проблемът си е неин.

Разбира се, ако продължавах да търся Воала, щеше да е трудно да убедя всички убийци, които тичаха по петите ми, да ме оставят на мира. Но това си беше мой проблем.

Тази вечер животът във „Възмездяващата секира“ кипеше с пълна сила. Наемници, докери, носачи, поклонници, моряци и улични търговци се наливаха, за да забравят задаващите се неприятности. Младите Палакс и Кейби забавляваха тълпата с пиянски песни, народни танци и от време на време с по някоя сантиментална балада, в съпровод на мандолина. Биваше ги в музиката и тълпата ги обичаше въпреки странния им вид и щръкналите от носовете и ушите им пирони. Гурд им плащаше с пиене. Като гледах колко печелят, прищя ми се и аз да хвана някой инструмент.

Въпреки оживената търговия Гурд изглеждаше тъжен като нъоджанска уличница и не ми обърна внимание, когато го тупнах приятелски по гърба и го попитах жизнерадостно помни ли времето, когато се изправихме срещу четиринайсет полуорки в Симланската пустиня и макар да бяхме въоръжени само с кинжали, пак ги

надвихме. Той ме погледна мрачно, а сетне ме помоли да му се обадя на заранта.

Кимнах, но не бях особено зарадван от предложението. Вероятно щеше да стане дума за готвачката Танроуз, в която Гурд бе влюбен. Като стар ерген, прекарал по-голямата част от живота си в скитосвания, Гурд намираше този факт за доста смущаващ. Все още не можеше да реши как да постъпи. Беше го страх, че ако ѝ предложи ръката и сърцето си, впоследствие може да се окаже, че любовта му не е била нищо повече от сляпо увлечение. Напоследък често искаше съвета ми по този проблем, макар, както вече споменах, да не разполагам с голям опит в сърдечните въпроси. Е, поне се опитвах да го успокоя, доколкото мога. Инак току-виж си спомнил, че пак закъснявам с наема.

Хората се смееха, танцуваха, играеха на комар и обсъждаха днешната случка. Озарени от трепкащите светлини на фенерите, Палакс и Кейби бяха подхванали някаква секваща дъха мелодия, която караше краката сами да затропат по дъсчения под. Треснах с ръка по тезгяха и викнах с пресъхнало гърло за още бира. Чувствах се напълно в настроението на „Възмездяващата секира“ и бях много по-доволен, че съм сред хорицата от Дванайсет морета, вместо сред префърцунените тъпаци от двореца.

В края на краищата се надрънках до козирката, в което нямаше нищо лошо, само дете докато Макри и Гурд ме мъкнеха нагоре по стълбите, отнякъде се появи преторът Цизерий. Той е най-прочутият тюррайски адвокат и човек с голямо влияние в града. Преторът ни спря, след това ми съобщи, че трябва веднага да се явя в двореца за среща с принцеса Ду Аканска.

Беше ми необходимо известно време, за да осъзная какво казва, и още толкова в опити да убедя претора, че от тази работа няма да излезе нищо. Че наистина също съм чувал разни приказки за жена му, но не работя по бракоразводни дела.

— Не става въпрос за жена ми — ядоса се Цизерий, а той не беше от хората, с които можеш да се майтапиш. Петдесетгодишен, слаб, побелял и неподкупен. Поканих го да изпеем заедно една мръсна варварска песничка, но той отказа.

— Преторе, защо не оправите нещата в тоя град? — попитах внезапно, решил да премина в атака. — Всичко е тръгнало наопаки, а

правителството се държи като евнух в публичен дом.

Лицето на претора пребледня. Гурд и Макри ме пуснаха отвратено на пода. Двама от слугите на адвоката ме вдигнаха на ръце, смъкнаха ме безкомпромисно надолу по стълбите и ме натикаха в неговата карета. Бях завладян от неистовото желание да се забавлявам и започнах да пея с цяло гърло разни пиянски песнички, които отекваха из пустите среднощни улици на Пашиш. Цизерий ме гледаше със съжаление. Не го поканих да се присъедини към мен.

— Няма смисъл да ме гледате така — рекох му. — Ако принцесата е отсякла главата на дракончето, грешката е нейна, а не моя. Много лоша постъпка. Горкото драконче.

После съм заспал, но имам смътни спомени, че ме носеха някъде из двореца. Слугите ме проклинаха, задето съм бил дебел и тежък, а аз отвръщах с ругатни. Сигурно не бях първият пияница, когото мъкнеха из двореца, но навярно бях сред най-тежките. Домъкнаха ме в някакво помещение, което така и не можах да позная, и взеха да ме наливат с дейт. Дейтът е гореща билка, от която се изтрезнява. Ненавиждам я.

— Дай една биричка — молех се.

— Оправете го — чух гласа на Цизерий. — Аз ще доведа принцесата. Да пукна, ако знам защо иска да се срещне с него.

Изпих още малко дейт, от който взех да изтрезнявам, и чак тогава започнах да се чудя къде се намирам.

— Това е приемната на принцесата — обясни ми един от слугите.

— Аха — изсумтях. — Аз пък смятах, че е градският изтрезвител. — Междувременно ме споходи меланхолия, та облегнах глава на рамото на слугата и му се оплаках: — Знаеш ли, братче, мене никой не ме обича.

Върна се Цизерий, придружен от принцеса Ду Аканска. Поздравих ги радушно, а принцесата ми благодари, че съм откликнал на молбата ѝ. Не каза нищо за състоянието ми, но това се дължеше само на доброто ѝ възпитание.

— Аз съм в голяма беда.

— Бас държа, че е така.

— Нуждая се от помощта ти.

— Жалко — отвърнах ѝ поклатих глава. — Нямам навика да помагам на клиенти, които ме лъжат.

— Как смееш да говориш на принцесата по този начин! — нахока ме Цизерий и аз го изгледах кръвнишки. Тъкмо се готвех да му отвърна подобаващо, когато принцесата ни спря, даде знак на всички да излязат и се настани в едно кресло до мен.

— Траксас — поде тя с нежно гласче. — Ти си пияно магаре и при други обстоятелства не бих искала да имам нищо общо с теб. Може някога да си се размотавал из двореца, но сега си паднал толкова ниско, че и да се наведа, няма да те забележа. Дори онази жена с оркската кръв е по-образована от теб. Отвращавам се да те гледам, особено в подобно състояние. Мястото ти е сред утайката на Дванайсет морета и искрено казано бих предпочела да си там, отколкото в тази стая с мен. За съжаление обаче се нуждая от помощта ти. Тъй че постарай се да изтрезнееш, престани да се правиш на глупак и се пригответи да ме изслушаш.

— Напоследък все слушам. Защо трябва да ви помагам?

— По две причини. Първо, ще ти платя щедро. Научих, че здравата си го закъсал за пари. Тъй де, комарът не прощава никому.

Проклех тихо под нос. Изглежда, половината град знаеше, че съм затънал до гуша в дългове. Ето че и кралската фамилия бе известена.

— И коя е втората причина?

— Ако не ми помогнеш, ще се постарая животът ти в този град да стане ад. Може да ме чака килия, но все още съм един от наследниците на трона и разполагам с повече влияние в малкото си пръстче, колкото ти имаш в цялото си тлъсто туловище. Така че си отвори ушите.

После извади добре натъпкана кесия и ми я подаде. Замълчах и заслушах.

16.

Когато привърших със слушането, един от слугите ме отведе в съседната стая, където ме чакаше Цизерий. Отношението му към мен не се беше смекчило от факта, че принцесата цени високо моята помощ. Цизерий не беше от хората, които лесно се огъват. Смятаха го за дръпнат и затворен, освен, както казах, че му се носеше славата на неподкупен. Сенаторите рядко се занимават с лишеи като мен, преторите — никога, освен ако не им потрябват гласовете ни.

Когато влязох, той разговаряше оживено с един млад мъж. Познах го почти веднага — беше синът му Церий. Преторът ме видя, но се престори, че не забелязва присъствието ми, и аз се отпуснах на един стол, където изчаках разговорът да приключи. Бях ужасно изморен и едничкото, за което жадувах, бе да се прибера и да се наспя. Проклети да са всички принцеси.

Най-сетне Цизерий се обърна към мен.

— Предполагам, че срещата е била задоволителна.

— Много задоволителна — потвърдих. — Принцесата не се съмнява, че аз съм най-бързата колесница, когато въпросът опре до важно разследване, и затова е решила да заложи главата си в ръцете на човек, който знае как да се оправя с нещата. Сече ѝ пипето, казвам ви.

Цизерий ме фиксира с враждебен поглед. Той е известен с ораторските си умения, но когато разговаря с мен, изглежда тъй, сякаш пред него е клекнал плъх от канала. Едва ли щеше да се държи така, ако от мен му зависеше службицата, но за съжаление май не даваше пукната пара точно за моя глас.

Какво пък, щом щях да помагам на принцесата, от Цизерий зависеше пред мен да се отворят някои здраво залостени врати. Докато обсъждахме подробностите, бяхме прекъснати от появата на един капитан от дворцовата охрана.

— Претор Цизерий — рече той, — имам заповед за арестуването на сина ви Церий.

Преторът овладя гнева си и успя да попита за причината.

— Обвинен е за внос на два — отвърна капитанът и показа на Цизерий заповедта, след което сложи ръка на рамото на Церий. Цизерий стоеше като вцепенен, докато отвеждаха сина му. Жесток и добре преценен удар на неговия изконен враг Ритий. Току-що преторът Цизерий бе изгубил един член на семейството си и предстоящите избори.

Приблжих се до него.

— Наемете ме — рекох — и ще измъкна сина ви.

Цизерий ме изгледа с безмерно презрение, след което гордо излезе от стаята.

— Само се опитвах да му помогна — оплаках се на слугата, който ме поведе навън.

Когато се прибрах във „Възмездяващата секира“, беше към два след полунощ. Бях достатъчно изтрезнял, за да прескачам телата на пияниците по паважа. Главата ме цепеше и чувствах непреодолима умора. Влязох в стаята и открих, че отново всичко е преобърнато наопаки.

Огледах бъркотията, обзет от свиреп гняв. Мебелите бяха натрошени на парчета и малкото ми лични вещи се въргаляха стъпкани на пода. Кой стоеше зад всичко това? Който и да беше, заклет се да го стисна за гушата и да го накарам да танцува върху останките.

Макри се събуди от проклятията ми и се показа на вратата с гола сабя. На всичко отгоре и тя беше гола.

— Не трябва ли да се обличаш, ако ще се биеш с непознати?

— Защо? Ще са мъртви още преди да забележат, че не нося нищо. Какво е станало?

— Пак са ми ровили из стаята — оплаках се, макар да нямаше нужда. Макри ми предложи да се преселя на нейната кушетка, но аз отказах.

— Въобще нямам намерение да спя. Чака ме работа. Имам нужда от познанията ти по оркски. Цизерий ми е уредил среща с пазача на дракона.

— Сега ли?

— Налага се да побързаме. Като гледам как я е закъсал нещастникът, скоро съвсем ще остане без влияние в този град.

— Защо?

— Арестуваха синчето му за търговия с дуа. Предложих да му помогна, но той отказа. По-важното е, че отново работя за принцесата. Ще ти обясня по пътя.

Макри кимна и отиде да се облече. Появи се въоръжена до зъби, но този път премълчах. По пътя я запознах с подробностите.

— Принцеса Ду Аканска твърди, че е невинна. Признава обаче, че е възнамерявала да разпори дракона, за да извади от него Червения елфически воал. Тъкмо затова ѝ е било нужно приспиващото заклинание. Попитах я дали е успяла да го намери, но тя отрече. Вместо това смятала да използва по-големи количества дуа и да упои чудовището. Изглежда обаче някой я е изпреварил, защото когато ненадейно влязъл кралят със свитата си, заварил на местопрестъплението само нея и Брекс Бореца — изправени пред трупа с уличаващи доказателства от типа на голяма брадва и торба дуа.

— Всичко е ясно. Откъде се е сдобила с дуа?

— Откраднала торбата от покоите на брат си — принц Фрисен Акански, но не го е казала на краля. Не иска той да разбере какъв дегенерат е най-големият му син. Предполагам, че кралят щеше да потули всичко, ако с него не е бил сенаторът Лодий. Всъщност тъкмо той вдигнал скандала.

— И какво ще правим сега?

— Ще открием кой е убил дракона преди да изправят принцесата пред кралския съд и да я осъдят на доживотен затвор или нещо подобно. Видя ли, прав се оказах за Воала — наистина е бил в дракона. Открием ли го, ще открием и убиеца. А може би и убиеца на Атилан.

— За това ли те наеха?

— Не точно. Но Тюрай отчаяно се нуждае от обвиняем. Ньоджанците вдигат страхотен шум и Цизерий се съгласи на доста солидна сума, ако оправя нещата. За съжаление преторът Цизерий вече не е такъв непоклатим стълб на правосъдието, откакто прибраха синчето му. Изстинал е като оркско сърце, но въпреки това е един от малцината в тоя град, на които мога да вярвам. Той пък има лош късмет, защото само аз мога да помогна на принцесата. Да ти призная, все още не съм съвсем сигурен дали принцесата не е убила Атилан — или пък е накарала някого да свърши тази работа. В края на краищата двамата са били любовници. Сигурно оттам е узнала за откраднатия Воал и плановете на Атилан да го отнесе в Ньодж. Атилан пък го е

научил от един нъоджански агент, който шпионирал оркския посланик. Цялата работа е замислена от орките. Те наели Гликсий Драконоубицеца да открадне Воала и да го напъха в дракона, откъдето да си го приберат, когато животното се прибере у дома. Не зная кой още е бил известен за плана, но не са били един или двама. Знаеш, че в Тюрарай трудно се пазят тайни, особено когато магьосниците слухтят за всичко. Както и да е, Атилан подкупил пазача на дракона да му разкрие приспиващото заклинание, за да може да измъкне Воала. Принцеса Ду Аканска сметнала, че моментът е подходящ да се намеси, и затова ме прати да открадна кутията със заклинанието, под предлог, че се касаело за кутия с любовни писма. Което обяснява и моята поява на сцената. Предполагам, че този, който е прибрал пергаментата със заклинанието, се е възползвал от момента, когато кралската фамилия е била на религиозна церемония, за да се промъкне незабелязано в зоопарка. Нямам представа обаче кой е той. Малко са хората, които биват допускани по това време в зоопарка — предимно дипломати, но също и членове на Братството или на Приятелския кръг — с подкупи и увещания всички врати са отворени.

— А как са въвлекли Убийците?

Вдигнах рамене. Виж, това още не го бях измислил. За мен беше истинска загадка за какво й е на Ханам Воалът. Не беше никак лесно да се обяснят мотивите на Убийците. Доколкото ми бе известно, те не участваха в политически боричкалия, а вършеха само мръсната работа, но кой би могъл да знае? Може би се бяха забъркали случайно?

Почти стигнахме двореца. Макри вече беше запомнила всичко, което й разказах набързо, но въпреки това продължаваше да се пита за какво й е притрябвал Воалът на принцесата.

— Не пожела да ми каже, дори когато останахме насаме. Може би е била движена от патриотични мотиви, за да попречи на орките и нъоджанците да сложат ръка на Воала. А може би също като мен е затънала в дългове и й трябват пари. Току-виж е смятала сама да го продаде на орките.

— Добре де, ти сега за кого го търсиш? За елфите или за принцесата?

— За елфите. Принцесата трябва да я отърва от обвинението в убийство на дракона.

— Уф че бъркотия!

— Бъркотия ли? Тъкмо работа за мен. Когато въпросът опре до кръстосани разследвания, умът ми сече като елфически бръснач. Пък и аз също имам нужда от мангизи.

Омнибусът влезе през вратите на двореца.

— Време е да се срещнем с този орк — рекох на Макри. — Дръж сабята в ножницата — искам да ми приказва, а не да гъркори с прерязано гърло.

17.

Орките са малко по-едри от хората и донякъде по-силни. Затова пък са много по-грозни. Обичат да се кичат със страховити дрънкулки с изображения на орли и черепаи и вероятно тъкмо те бяха дали началото на отвратителната мода с пробитите с пирони уши, носове и други части на анатомията, с които Кейби и Палакс скандализираха обществеността. Тъмнобакърената им кожа е насечена от зловещи черни бръчки; обикновено носят торбести, зле съшити кожени дрехи, а косите им са дълги и чорлави. Те са свирепи бойци и противно на твърденията на мнозина, никак не са глупави. Познавам доста от техните дипломати като умели и хитри в преговорите. На запад се шири мнението, че орките не умеят да четат и че народите им нямат собствено литературно творчество, но Макри твърдеше, че това не било истина. Също както не било вярно, че не свирят и че са канибали. Разправяше ми, че била виждала оркски картини, ала ще призная, че ми е трудно да го повярвам. Макри мразеше всички орки, но отказваше да признае, че хората са по-цивилизовани. Лично аз не познавах кой знае колко добре тяхната цивилизация. Бях се срещал с орки само по време на битка и повечето от представителите на тази раса приключваха тези срещи с пътуване към отвъдния свят, тъй че не бях разполагал с кой знае какви възможности за разговор или сближаване. Освен това никога не бях виждал женски екземпляр или малко оркче.

Също както е в Земята на човеците, орките говорят много различни диалекти на своя език. Но малцина са хората, които могат да говорят оркски — смята се за лоша поличба да произнесеш дори една дума на техния език. Всичко гореказано всъщност трябва да обясни защо Пазаз, пазачът на дракона, бе изненадан и дори объркан, когато Макри го заговори на чист оркски. Но тъй като вече беше получил нареждане от началството да съдейства за разследването, а ние носехме писмо от претора, бързо склони да отговаря на нашите въпроси.

— Твърди, че не знае нищо за убийството — докладва Макри, за която целият този разговор бе доста потискащ — нали беше била оркска робиня и явно я мъчеха неприятни спомени. — Изглежда объркан. Навярно е бил привързан към дракона.

— Обичал ли го е?

— Вечер му разказвал приказки и легенди.

— Питай го дали е продавал приспиващото заклинание на някого друго освен на Атилан.

Пааз отрече да е продавал заклинанието, ала аз побързах да го уверя, че зная, че лъже. Заплаших го, че ще съобщя на посланика, и това, изглежда, го постресна. Едва тогава призна, че дал едно копие от пергамента на Атилан, но продължи да упорства, че нямало друг замесен.

Трудно обаче беше да се разбере дали говори истината. Имах някои предубеждения, но бях объркан от непознатата гама от чувства, която се менеше по грозното му лице. Извадих още няколко коза от ръкава си и му заявих, че зная всичко за заговора за изнасянето от града на Червения елфически воал. Сега вече наистина го уплаших. Въпреки че се ползваше с дипломатически имунитет, той щеше да се озове в доста неудобно положение, ако хората от града узнаеха за този план. И без това се ширеха антиоркски настроения, оставаше само малка искра, та да пламне огън.

Нищо в отговорите му не ме доближи дори малко до истината за това кой е убиецът на дракона или къде може да се намира изчезналият Воал. Претор Цизерий ми бе казал, че религиозната церемония, посетена от кралската фамилия, продължила не повече от час. Който и да бе извършил пъкленото дело, беше разполагал с доста добра информация, но в корумпиран град като Тюрай информацията може да стане достояние на всеки с добре натъпкана кесия. По-интересно бе — пак според Цизерий, — че магьосниците-следователи от дворцовата охрана не били в състояние да засекат аурата на непознати лица на местопрестъплението, което допълнително влошаваше положението на принцесата. Като се отчетеше смущаващият ефект, който драконът би могъл да окаже върху всяко магично поле, това означаваше, че там можеше да са се навъртали непознати.

— Не е трудно за всеки опитен в престъпните деяния да убие дракона и да измъкне Воала преди да го открият — пък било това и без

помощта на приспиващо заклинание — казах аз. — Не се ли е навъртал наоколо някой с необичаен интерес към мястото?

Никой, според Пазаз. Никой, с изключение на епископ Гзекий, който се опитал да го обърне в Правата вяра. За миг почти изпитах симпатия към нещастния орк. Епископ Гзекий непрестанно търсеше повод да докаже, че е по-добър от останалите си колеги. Сигурно душата на орка е щяла да му послужи за трофей.

Време беше да си вървим. Освен че потвърдих подозренията си относно Атилан, не научих нищо полезно. Когато излизахме, в двореца все още блестяха светлини. Предположих, че вътре цари пълна бъркотия след арестуването на принцесата. Времената се менят. Навремето никой в Тюрай не би посмял да арестува принцеса, дори и да бъде заловена на местопрестъплението. Същото важеше и за синчето на претора. Но сега вече популарите на Лудий разполагаха с достатъчно власт и висшата каста усещаше несигурност. Какво пък, можеше и да им е от полза, ако и те започнеха да спазват закона като всички.

Бях уморен до смърт. Нощта бе топла и задушна. Само да можех да подремна малко и щях да се почувствам истински щастлив. Напрежението от изминалия ден и мъчителната умора будеха в главата ми болезнени ритми — още по-лошо стана всичко, когато си помислих, че трябва да се прибера в моята преобърната наопаки стая.

По обратния път до Дванайсет морета мълчахме. Макри вероятно си мислеше за орките. По-късно ми каза, че Пазаз я бил виждал да се бие на гладиаторската арена и че заради това насмалко щяла съвсем да изгуби контрол и да го убие.

— Следващия път, когато срещна орк, ще му трябва повече от дипломатически имунитет, за да запази главата си на раменете — закани се тя с мрачна решимост, след което помежду ни отново се възцари мълчание. Нощната жега ни действаше потискащо. Вече си представях как ще се изтегна в неоправеното си легло. Но когато найсетне се изправихме пред входната врата на „Възмездяващата секира“, там ме очакваше — в целия блясък на преторската си тога — самият Цизерий, заобиколен от смълчана групичка слуги, които се оглеждаха нервно и изплашено.

Беше ми писнало от срещи с представители на висшата каста, затова грубо попитах Цизерий не може ли да изчака до сутринта, за да

му разкажа как върви разследването.

Не беше дошъл да чуе доклада ми. Искаше да отърва синчето му от дранголника. Сподавих една прозявка и го поканих вътре. Налях си голяма чаша бира от буренцето на бара и се опитах да се съсредоточа върху думите на претора. Доскоро бях най-евтиният детектив в цял Тюрай, но ето че май се превръщам в най-търсения.

18.

Едно ми харесваше в Цизерий — че когато въпросът опреше до работа, говореше малко и по същество. Първо се извини, задето по-рано ми е отказал, след това добави, че вероятно аз съм най-подходящият за този случай.

— Както вече знаеш, синът ми Церий бе обвинен, че разпространява дуа.

Навремето подобна информация би ме изненадала. Навремето...

— Действайки прибързано и въз основа на непотвърдени факти, заместник-консулт Ритий издал заповед за арестуване. На всичко отгоре дошли да претърсват къщата, когато ме е нямало, и открили запаси от дуа в стаята на сина ми.

— Колко големи запаси?

— Два имперски фунта.

— Уха! Множко са за лична употреба. На кого е щял да ги продава?

Цизерий ме изгледа обидено.

— Отказвам да повярвам, че синът ми се занимава с продажба на дуа.

Посочих кротко, че в последно време подобни случаи се срещат и в най-добрите семейства, но Цизерий внезапно изгуби прочутото си хладнокръвие и се хвърли да ме разубеждава.

— Добре де, какво всъщност искате от мен? — прекъснах го и отпих от бирата.

— Да узнаеш истината. Както навярно ти е известно, двамата с Ритий сме стари съперници за поста заместник-консул. Мисля, че използва този случай само за да ме дискредитира. Ако Ритий победи и запази поста си, този град не го чака нищо хубаво.

Като бастион на традиционалистите Цизерий не би допуснал популарите на Лодий да укрепят още повече завладените напоследък позиции. Не че ме интересуваше, тъй като не давах пукната пара за политическите им боричкалия.

— Ами, бих казал, че вече ви е дискредитирал достатъчно.

— Не съвсем. Консултът Калий не желае синът ми да гние в затвора. Нито да позволи на популарите да окалят един толкова уважаван човек като мен. Като се има предвид нестабилното положение в града, смятам, че е жизненоважно сенаторът Лодий да не увеличава влиянието си.

— Значи консултът е готов да потули цялата работа? Тогава аз за какво съм ви нужен?

— Консултът няма да потули цялата работа — възрази раздразнено Цизерий. — В Тюрвай всички са равни пред закона. Но той ще се постарее случаят да не стига до съда, ако Церий назове имената на хората, от които е закупувал дуа, и за кого е била предназначена пратката. Такава е стандартната практика.

Наистина — много дребни търговци на дуа се измъкнаха от ударите на закона, като предаваха по-едрите си партньори в престъплението.

— За съжаление Церий категорично отказва да говори. Не мога да го разбера. Той не мисли ли, че трябва да пази моята репутация и тази на семейството?

Горкият Цизерий. Да прекараш целия си живот като един от най-уважаваните политици в Тюрвай и накрая да арестуват отрочето ти за търговия с наркотици. Още един пример за това, че синята тога вече не може да гарантира щастие в живота.

— Цизерий, вие сте най-добрият адвокат в Тюрвай. Виждал съм ви да разпердушинвате лъжесвидетели в съда с умението си да водите кръстосан разпит. Ако вие не можете да измъкнете сина си, какво ви кара да смятате, че аз ще успея?

Цизерий пак ме погледна обидено. Изглежда, събитията от последните часове му бяха дошли твърде много. След това сподели, че според него в случая със сина му съдебните процедури едва ли ще са ефективни.

— Освен това аз нямам кой знае какъв опит в тези въпроси. Дори в нашето време на упадък ми е трудно да повярвам, че Церий е един от онези, които разпространяват дуа. Веднага помолих със случая да се заеме Типарий, но той не можа да измъкне нищо от сина ми.

Типарий. Един от най-прочутите следователи. Никога не бях го обичал, но той беше добър професионалист, сравнен с останалите,

които работеха в двореца.

— Че той на служба ли е още?

Цизерий кимна. Е, нищо чудно, Типарий също нямаше особен опит в търговията с дуа. Нито достатъчно контакти с плебеи като мен.

— Дори и да не узнаеш нищо от Церий — продължи преторът, — очаквам поне да научиш откъде се е снабдявал с дуа и за кого е била предназначена. Щом тази информация стигне до консула, Церий ще бъде освободен от затвора. А спасим ли го от дело, обществото няма да узнае нищо.

— Ритий ще ви следва по петите като зла прокоба. Няма да изпусне кокала.

Цизерий вдигна вежди и ме погледна надменно, с което навярно искаше да каже, че все още има достатъчно влияние, за да се безпокои от подобни неща.

— С колко време разполагам?

— Обикновено определят едноседмичен период до предварителния разпит. Но тогава ще е твърде късно.

Отбелязах, че съм твърде зает с друго, не по-маловажно разследване. Цизерий заяви, че един публичен скандал ще се равнява на предаване на изборната победа в ръцете на Ритий. Което нямало да е добре за мен. Съгласих се. Може да не обичам политиката, но един вражески настроен заместник-консул би могъл да ми почерни животеца. Виж, ако помогнеш на Цизерий да се изкачи на поста, той щеше да ми е длъжник. Почувствах лек прилив на ентузиазъм. Току-виж се открил отново пътят към двореца.

Вярно, два подобни случая щяха да са ми твърде много, ала от друга страна, не биваше да забравям дълга си към Братството. Не ме беше страх от Карлокс, но едва ли щях да мога да преборя всички.

— Добре, поемам случая.

Поисках стандартната сума плюс добавка за разходи и обещах да се захвана за работа още на сутринта. Преторът си тръгна, а Макри, която слушаше разговора от тъмната стаичка, дойде и заяви, че съм глупак.

— Сега вече на главата ти тежат три трудни разследвания. Накрая ще объркаш всичко.

— Трябват ми пари. Останаха два дни до разплащането с Юбакс. Не мога да отказвам на изгодни предложения. И не ми чети лекции за

пристрастеността ми към хазарта, защото ми е писнало да го чувам.

Почистих боклуците от леглото и се проснах на мръсното одеяло.

Събуди ме Керк — изрита вратата. Имал важна информация за продан и спешно му трябвали пари за дуа. Бях в мрачно настроение заради недоспиването.

— Давай бързо — сопнах му се аз.

— Ухилен си като дракон с главобол — каза Керк и се засмя идиотски. — Разполагам с известна информация за принц Фрисен Акански.

Намръщих се. Беше ми дошло до гуша от членовете на кралската фамилия.

— И каква по-точно?

— Той внася дуа.

Едва не се задавих от смях. Това, че наследникът на трона е замесен в търговията с дуа, бе съвсем показателно за падението на този град.

— Каква работа ми върши това?

— Той е приятел на Церий.

Едва сега взех да схващам. Излишно бе да питам Керк откъде знае за Церий. Обикновено беше доста добре информиран за сделките с дуа в нашия град.

— Е, и?

— Церий му е дължал пари за последната пратка.

Сбърчих вежди. Нямахше да е никак лесно да измъкна Церий, ако в тази история бе забъркан човек от ранга на принца. Цизерий нямахше да се зарадва, като узнаеше истината.

Пуснах една дребна монета в шепата на Керк, но той я погледна презрително — очакваше нещо повече.

— Инак няма да ти кажа още кой е замесен.

Наложи се да се разделя с втора монета. Ръцете на нещастника трепереха. Беше на голям зор за дуа.

— Гликсий Драконоубиеца.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Той отговаря за цялата операция в мащабите на града. Работи с Приятелския кръг. Принцът осигурява финансирането. Те докараха „ангелския хор“. Страхотно нещо. Силно! И евтино.

Настоях да узная откъде е почерпил информацията си.

— Просто — отвърна той. — Церий ми каза. Понякога дърдори като изкуфял старец.

Той се разсмя, което заплашваше да натроши на парчета съсухреното му тяло. Попитах го кой доставя „ангелския хор“, но Керк отвърна, че не знае. Очевидно едва го свърташе на едно място. Протегна ръка, бутнах му още малко пари и той изфиряса.

Пак се изтегнах в леглото. Нямах никакво желание да обмислям на уморена глава чутото, но в стаята вече беше твърде горещо за да заспя. Станах и открегнах прозореца. Отвън най-ранобудните търговци вече викаха зад сергиите. Затворих отвратен прозореца. Няма начин да се спасиш от жегата в Дванайсет морета. Мразя това място.

Двамата ми елфически клиенти избраха тъкмо този момент, за да ме навестят. Когато отворих вратата, търговците отвън вече се караха на висок глас за това кой къде да разпъне сергията си.

— Не им обръщайте внимание — посъветвах новодошлите и ги поканих да влязат. Те огледаха с почуда бъркотията.

— Тъкмо оправям — успокоих ги и сригах останките от мебелите в ъгъла. За нещастие точно тогава през вратата нахлу младата Кейби, стиснала в прегръдки своя приятел Палакс. Нещастникът повърна на килима.

— Надрусал се е до козирката — каза тя. — Прекали с дозата. Помогнете му!

Отвън долитаха невъздържаните крясъци на търговците. В стаята беше горещо като във фурната на Минарикса. Непрестанно се спъвах в останки от натрошени мебели. Лицето на Палакс бе посиняло. Дотича Макри със сабя в ръка, за да провери каква е тази врява. Елфите бяха готови да избягат панически.

— Е, как ви харесва нашето малко спокойно градче? — попитах ги и им предложих бира.

19.

Ходът с бирата беше сполучлив. Калис ер Дел, по-младият от двамата, измъкна от пояса си някаква торбичка, притича до полегналия Палакс, пъкна едно изсушено листенце в устата му и му нареди:

— Гълтай.

Кейби донесе вода. Палакс изяде листото и малко след това лицето му възвърна цвета си. Той надигна глава, огледа се, после се отпусна в ръцете на приятелката си и се унесе в сън.

— Ще се оправи — увери я младият елф и го погали по челото.

Бях впечатлен.

— Ти лечител ли си?

Калис кимна и отново се обърна към Кейби, която бе коленичила до спящия си приятел.

— Не се тревожи — продължи елфът. — Ще му мине. Листата от лесада почистват ефективно организма от всякакви отрови и възстановяват изчерпаните жизнени ресурси. Но да се употребява дуа не е особено мъдро. Това лекарство носи злини.

— Зная — отвърна Кейби. — Ангелският хор е още по-лош. Нямах представа, че е преминал на него, докато не открих, че е пропилял всичките ни спестявания за последната седмица.

Кейби и Макри отнесоха Палакс. Благодарих на Калис за успешната намеса.

— Тази лесада бива ли я при махмурлук?

Елфът кимна и аз го извърнках за няколко листенца. Умни същества са тия елфи. Разговарят с дървета и лекуват махмурлук. Сметнах, че е време да ги запозная с хода на разследването, макар да нямаше особен прогрес. Обясних им моята теория за местонахождението на Червения елфически воал в търбуха на дракона и добавих, че за съжаление вече са го измъкнали.

Слушаха ме с интерес и изглежда, вярваха на всичко, което им казвах. Пък и защо не, след като ме бяха представили като човек честен и компетентен. Трябва да призная, че ми беше приятно да ме

смятат за такъв. Накрая си тръгнаха доволни и уверени, че здравата съм се потрудил.

Влезе Макри и докладва, че Палакс вече е във от опасност.

— Повече, отколкото заслужава — бе лаконичният ми коментар. — Трябвало е да помисли три пъти преди да почва да смърка тази нова дуа. Казват, че била много по-силна. Вземеш ли обичайната доза, свършваш с краката напред.

— Но пък ако приемеш колкото трябва, ти е добре — възрази Макри.

Погледнах я подозрително.

— Така поне казват — повдигна тя рамене.

Дано и тя не беше започнала.

— Елфите помолиха да ти благодаря, задето им помогна с Палакс — казах й. — Изглежда, са свикнали с теб.

— Е, това ме прави щастлива като пияно магаре — отвърна сухо Макри и си тръгна.

Реших, че и за мен е време да излизам. Имах уговорена среща в Тамлинската гимназия — всъщност в банята, където градските аристократи ходеха на масаж и приказки. Много почтена история. Само за сенатори и техните семейства. Никакви млади момичета и момчета, във всеки случай не и в обществената зала. Важни сенатори, които се плацикат във водата, разговарят за политика и гледат да си уредят синчетата на добра служба. Както и в гимназията, тук е забранено за жени, макар че ако питате мен, целта е охранените политици да скрият телесата си от присмехулни погледи.

Когато влязох, във водата вече имаше няколко подути моржа, но нито един от тях не беше човекът, с когото трябва да се срещна. На всичко отгоре ме накараха да се съблека и да тръгна както майка ме е родила между скарите, върху които здравеняци се трудеха върху доволно отпуснатите тела. Бих предпочел да се заметна с кърпа, но тук на това се гледа намръщено. Почувствах се малко по-добре едва когато се добрах до отсрещния край на залата, където се бяха събрали възрастните сенатори и техните съветници. Приседнах на една скара, намазаха ме с благовонни масла и ме парфюмираха, без да питат дали искам.

Гимназията е още едно от архитектурните чудеса на Тюррай. Покрай стените са подредени изящни скулптури, а подът е покрит с

пъстра мозайка, но сега не ми беше до произведения на изкуството. Бях дошъл тук да говоря с Церий. Отпърво младокът отказа да разговаря с мен, та се наложи да го дръпна малко по-грубичко и да го натисна на една пейка в близката ниша. Младежът беше дългокос и нахакан, със слабо, почти мършава тяло. Чувствах се неудобно без нито късче плат, с което да прикрия тлъстините си.

— Работя за баща ти.

Церий незабавно си придаде безразличен израз и сведе поглед надолу. Държеше хартиена кесия с грозде — прислужниците го раздаваха безплатно.

— Излей душата си — подканих го аз.

Но Церий продължаваше упорито да мълчи. Облицованата с мрамор зала бе много по-хладна от градските улици, но въпреки това се чувствах неудобно. Изпитвах почти непреодолимо желание да зарежа скучния разговор и да се плюсна във водата на басейна. Спомних си, че съм затънал до гуша в дългове, и само това ме накара да продължа.

— След една седмица влизаш в съда, приятелче. Обвинен си в търговия с дуа, а това е сериозна работа. Баща ти няма да може да ти помогне, защото със случая се е заел заместник-консулт Ритий, а той е негов политически съперник. Нима искаш да опозориш баща си?

Никаква реакция.

— Или май предпочиташ да свършиш като гребец на робска галера?

Церий метна безгрижно едно зрънце в устата си. Идеше ми да го шляпна, но идеята не беше добра с всички тези сенатори наоколо. Не разбирах защо се държи по този начин.

— Кого защитаваш? Принца? Като те притиснат в съда, всичко ще си кажеш. По-добре се изповядай първо на мен.

Церий продължаваше мълчаливо да дъвче. Бях завладян от усещането за пълно безсилие.

— Траеш си, хубаво. Но аз всичко ще узная. Мога да видя миналото ти в чинийка кюрая — там ще разбере откъде си се сдобил с „ангелския хор“.

Лицето на младежа внезапно почервения.

— Недей! — помоли той.

— Защо? От какво се боиш?

Но Церий вече беше станал и се отдалечаваше. Дори си беше забравил торбата с вещите и кесията с грозде. Изпроводих го с поглед, после се пресегнах и си взех от гроздето. Надигнах се бавно и се огледах. На стената от другата страна на басейна имаше фреска на две красиви нимфи, играещи с млад мъж с разперени криле на раменете. „Щастливец“ — помислих си и се повлякох уморено навън. Вече нямах нищо против уличния пек — цялата тази гола плът ме караше да се чувствам стар.

Тръгнах по булевард „Луни и звезди“ към центъра на града, откъдето хванах един пряк път към „Свети Исиний“. Тъкмо заобикалях една колона, когато нещо изсвистя над главата ми и се удари в стената, като пръсна дъжд от мазилка. Приклекнах и се огледах, стиснал в ръка сабята. Нямаше никого. Заобиколих предпазливо колоната, след това изтичах под арката в края на уличката. Тук също нямаше жива душа. Не видях дори стъпки върху прашния паваж. Руините мълчаха, а когато подуших въздуха, не долових никаква миризма. Върнах се при колоната. Знаех какво ще намеря.

На земята се въргаляше изкривена метална стрела. Това вече никак не ми хареса. Арбалетът е смъртоносно оръжие с изключителна мощност. Стрелата може да пробие дори метална броня, да повали рицар от коня от сто крачки разстояние. Плъзнах треперещ пръст по нея и се запитах чие ли дело е това. Не бях чувал Убийците да използват подобно оръжие. Не беше типично и за главорезите от Приятелския кръг. Много странно наистина. Прибрах стрелата в торбата и продължих, без да затъквам сабята в колана си, което предизвика доста изненадани и уплашени погледи на следващата улица.

Във „Възмездяващата секира“ заварих Гурд да срича днешното издание на „Прославена и достоверна хроника“.

— Гадни оръжия... — изръмжа той.

— Кои?

— Арбалетите, казвам. Вчера в Кушни убили шефа на Братството. Застреляли го в гърлото с арбалет.

Дръпнах вестника и светкавично прочетох статията. За два дни това бе втората важна клечка от Братството, която се преселваше в отвъдния свят не по свое желание. Изглежда, Приятелският кръг вземаше надмощие в борбата за територия. Дали пък тайнственият

стрелец с арбалет не бе техен човек? Да се стреля с подобно оръжие е истинско изкуство. Необходима е сериозна и продължителна подготовка преди да се научиш да улучваш жертвите в гърлото отдалеко.

По-късно, когато разказах всичко на Макри, тя ме попита защо им е на главорезите от Приятелския кръг да стрелят по мен. Не можех да измисля никакво обяснение. Освен това на всички бе известно, че не съм в добри отношения с Братството. Ако Приятелският кръг искаше да сложи ръка на Воала и смяташе, че е у мен, едва ли щеше да постигне нещо, като ме убие. Или пък ме бяха взели само за учебна цел?

В стаята цареше известен ред. Време беше да се захвана с магьосничество.

20.

Облещих се разгневено в чинийката с кюрая. Виждах миниатюрно изображение на Приказното езеро. В началото си помислих, че някой се подиграва с мен. Да прекарам цял час в транс и подготовка за сеанса само за да получа изображение на мястото, където бившата ми ясена се забавлява с начеващ магьосник! Мислех, че всичко това е минало, но изглежда, подсъзнанието ми още не беше приключило с вълненията около тази история. За съжаление онова, което ни тежи на душата, нерядко може да окаже въздействие върху крайния резултат. Чираците магьосници най-често извикват образите на любимите си актриси. Както и по-старите магьосници, впрочем.

Това бяха последните ми запаси от кюрая. Тъкмо бях готов да се откажа, когато романтичният изглед на зелени поляни и цъфнали цветя бе заменен от мрак, от който бавно изплува злобно лице. Опитах се да прекъсна връзката, но вече беше късно и се оказах пленен, или може би не ми достигаха сили, за да се освободя.

— Лоша грешка, Траксас — изръмжа зловецото изображение. — Не биваше да се забъркваш с мен.

— И кой си ти, мътните те взели?

— Аз съм Хорм Мъртвешки.

Полазиха ме тръпки. Бях скован от страх, но стоически се опитвах да го скрия.

— Ами, добра среща, Хорм. Само че имам друга работа и сега трябва да...

Хорм промърмори някакво зловецото заклинание и стаята сякаш изригна. Бях заслепен от пронизваща светлина и отлетях към стената. Масичката се прекатури и ме удари в гърдите, а по лицето ми се посипаха ситни парченца натрошено стъкло. Чула грохота, Макри дотича и ме откри да лежа безпомощно на пода. Избута масичката встрани и ми помогна да се изправя.

— Какво стана?

Трябваше ми известно време, за да си поема дъх.

— Получих съобщение... — успях да отвърна. — От Хорм Мъртвешки.

Макри измъкна сабята и се огледа.

— Не е тука. В чинийката. Прати ми заклинание.

— И ти ли го можеш това?

— Не — отвърнах честно. — Не съм чак толкоз учен. Хорм е израснал на запад, където знаят много повече номера.

Изведнъж Макри се разсмя.

— Кое е смешното?

— Целият си оцапан.

— Макри, току-що преживях нападение от най-опасния магьосник на света. Не виждам нищо смешно в това.

Но думите ми само я разсмяха повече.

— Не биваше да залагаш щастливия си амулет. И защо Хорм се опитва да те убие?

Виж, това и аз не знаех. Май пак бях пропуснал нещо важно. Но ако Хорм бе този, дето ми изтърбушваше стаята, значи интересите ни се преплитаха някъде.

Дори Макри бе слушала истории за ужасяващата мощ на Хорм Мъртвешки.

— Не те ли чух веднъж да се кълнеш, че никога не би се изправил срещу него?

Повдигнах рамене и се престорих, че не ми пука. Тя ми изнесе кратка лекция за това докъде може да ме доведе подобна глупост.

— Вече дори не знаеш защо се опитват да те убият!

— Нали ти казах, че ми трябва пари.

— Не трябваше да задлъжняваш към Братството.

— Мислиш, че не го зная ли? Не можеш ли да свършиш някоя полезна работа вместо да ми изнасяш нравоучителни беседи?

Истината е, че мразя да си имам работа с могъщи магьосници. Май трябваше да си гледам бракоразводните случаи.

Когато видя стаята, Гурд изпадна в бяс. Нов рекорд — съсипана три пъти за три дни. Заяви ми, че ще си намери друг наемател, който да се грижи повече за мебелите, и за да го успокоя, се помъчих да насоча разговора към Танроуз и кипящата му страст към нея. Бедата беше, че няхах никакво време за губене.

Едва по-късно разказах на Макри за разговора с Церий и опита за покушение с арбалет.

— Използвах последните си запаси от кюрая, за да надникна в миналото, и всичко, което получих, бе гледка от Приказното езеро.

— И как изглежда?

— Като локва черно мастило.

— Не кюраята бе, идиот. Приказното езеро.

— О, аха. Много идилична картина, особено за измъчената ми душа. Навсякъде се носят феи и из горичките скитосват еднорози, нимфи и дриади свирят вълшебна музика, цъфтят красиви цветя и ромолят поточета. Макри, трябва да идеш там. Ще ти хареса.

— Може би. Ще ми дойде добре след живота в този вонящ град. Но Гурд каза, че там не допусkali същества с оркска кръв.

Истина е. Приказното езеро се намира дълбоко в гората, много далеч от града, и е защитено с цял куп естествени вълшебства, едно от което е възбраната за проникване на орки.

— Но ти си орк само една четвърт. Освен това една четвърт си елф, а феите много обичат елфи. Може пък да те пуснат.

Макри заяви, че е получила достатъчно обиди от хората, за да търпи подобно отношение и от феи, нимфи и дриади.

Зачудих се къде ли са отишли бившата ми съпруга и нейният млад любовник, след като преди няколко години бяха избягали при Приказното езеро. Едва ли бяха останали дълго там. Всъщност нито едно човешко същество не може да прекара там нощта. Сънят те оборва дори да му се съпротивляваш, а сънищата могат направо да те подлудят. В буквалния смисъл. Всяка година по няколко романтични души се престахват да опитат това и резултатът е все един и същ — намират ги да скитосват из гората с обезумели погледи или да просят по улиците на Тюрай. Приказното езеро е само за дневни посещения.

Макри ми разказа, че навсякъде из града имало групички, които слушали какви ли не оратори, и че дори видяла няколко въоръжени стълкновения.

— Избори — обясних аз. — Започва борбата за поста заместник-консул.

— Защо?

— Ама ти нищо ли не знаеш за града, в който живееш? — Нищо.

Спомних си, че Макри не бе живяла в града достатъчно дълго, за да е присъствала на предишните избори, та се наложи да ѝ обясня, че заместник-консултът е вторият по власт след консула, който пък е втори след краля, и че изборите за този пост се провеждат на всеки две години.

— Традиционалистите, които поддържат краля, държат този пост открай време, но на последните избори спечелиха популарите с Ритий. Оттогава партията на Лодий набира сили, а кралската фамилия губи власт и почва под краката. Цизерий се опитва да възвърне миналата слава на традиционалистите.

— Но защо трябва да се бият?

— Ами това са си политически боричкания. Нито едни избори не се печелят без подкупи и заплахи. Обикновено за силовите мерки традиционалистите се опират на Братството, а популарите използват Приятелския кръг.

Макри попита дали ще ѝ разрешат да гласува и аз поклатих глава. Жените нямат право на глас, но и да имаха, по мое мнение нито една от съперническите фракции не си заслужаваше усилието.

— Дори популарите? Няма ли да ни дойде добре малко демокрация?

— Може би — признах. — Но няма да я получим от тях — не и докато ги води Лодий. Този човек е болезнено амбициозен, а в сделките е студен като оркско сърце. А това, което иска, е власт, повече власт за него и партията му. Кралят трябваше да нареди да го убият още преди години.

— И защо не го е направил?

— Изпусна момента, а сега го е страх. Зад гърба на Лодий стоят могъщи хора — богати търговци, разочаровани аристократи, амбициозни генерали и прочее. Казвам ти, Макри, не си заслужава да се забъркваш.

После играхме на ниарит. Аз спечелих, а Макри се вкисна.

— Какво е това? — попита тя, като вдигна късче хартия.

— От една кесия с грозде. Но гроздето го изядох.

— Тук пише нещо.

— Пише ли? — повторих и се наведох над безсмислените знаци.

— Ти не знаеш ли долнооркски?

— Не. Какво е това?

— Езикът на нисшата оркска каста. Диалект, който използват в пуцинаците. Говорят го в гладиаторските тунели.

— И какво пише?

— „Стоката... или тайната пратка... на място с вълшебна трева.“
Това пък какво значи — място с вълшебна трева?

Въздъгнах. Вече знаех какво означава.

— Предполагам, че „място с вълшебна трева“ е долнооркското название на Приказното езеро. Май ще имаш честа да го зърнеш по-скоро, отколкото предполагаш.

Макри попита защо Церий, преторският син, ще носи със себе си оркска бележка.

— И аз се питам същото. Ако Керк е прав, а принцът и Церий наистина се занимават с внос на дуа, не разбирам какво общо имат с това орките. Освен ако бележката не е на Хорм... което би обяснило защо ми пращаше предупреждения. Това също би обяснило мълчанието на Церий — Хорм е страшен съдружник. Дори аз се боя от него.

— Този Хорм също ли е търговец на дуа?

— Възможно е. От нея се печели добре.

— В края на бележката има две букви — продължи Макри. — „С“ и „Б“, струва ми се. Да ти напомнят нещо?

Поклатих глава.

Макри имаше свободен следобед и отиде на лекция по теоложка философия, четена от Саманатий, един от водещите тюррайски мислители. Какво пък, и аз съм мислител, рекох си, докато обръщах няколко бири долу в кръчмата.

По някое време пристигна поредният пратеник на Братството и ми каза:

— Юбакс почва да губи търпение.

— Остават ми още два дни — отвърнах и го разкарах. — Кажу ми, че ще си получи парите.

Поободрен от храбрата си постъпка, реших да се върна върху разсъжденията си за изчезналия Воал. Предполагах, че съм съвсем близо до истината. Освен това ми се струваше, че намеря ли го, ще мога да оневиня принцесата.

Издокаран в синята си тога, в кръчмата влезе претор Цизерий и предизвика всеобщ смут сред сутрешните пияници. Те се облешиха

изненадано, докато той пресичаше помещението, за да ме поздрави. Никак не беше зле за репутацията ми — самият претор да ми дойде на крака. Сега вече тези тъпанари щяха да ме гледат с повече уважение.

Качихме се в моята стая и преторът ми събщи някои неприятни новини.

— Следователят Типарий е узнал, че принц Фрисен Акански финансира Хорм Мъртвешки, за да внесе два в Тюрай. На всичко отгоре при последното плащане принцът пратил кредитно писмо. Ако това стане достояние на обществото, часовете на правителството са преброени. — Преторът поклати тъжно глава. — Синът ми е замесен в търговия с наркотици между един зъл магьосник и принца. Това е лошо от най-страшните ми кошмари. Как ще обясня всичко на консула Калий? Представи си какви ужасни последствия може да има! Не стига, че популярите търсят всякакви начини да ме дискредитират... ако принцът бъде забъркан в подобна афера, шансовете на традиционалистите да спечелят изборите не струват и пукната пара.

Цизерий продължаваше да твърди, че не е загрижен за собствените си перспективи на предстоящите избори, а само за добруването на града. Колкото и да ви се стори странно, аз му вярвах. Той настоя да узнае какво възнамерявам да предприема.

— А какво ще прави Типарий? — попитах на свой ред.

— Нищо. След като ми предаде тази информация, са го убили — на улицата, докато се прибирал. Със стрела от арбалет — право в гърлото.

— Преторе, това разследване не ми изглежда особено привлекателно. Какво ще кажете да повикаме Градската стража?

— Това е немислимо. Много от стражите са хора, верни на Ритий. Не бива да рискуваме този скандал да стане обществено достояние. От теб се иска да вземеш кредитното писмо и да се погрижиш името на принца да не бъде забърквано в аферата.

Цизерий забеляза моята липса на ентузиазъм и попита какво ме безпокои. Казах му, че всеки си има своя предел. Дори аз.

— Ако в конкретния случай са замесени Хорм Мъртвешки, Гликсий Драконоубиеца и принц Фрисен Акански, нищо чудно, че синът ви е изплашен до смърт. Да си призная, и на мен ми се разтреперват краката. Вижте само какво стана с Типарий. Както и да е, какво всъщност очаквате от мен? С тази работа трябва да се заемат

държавните органи, а те къде гледат? Половината от тях са на издръжка на мошениците. Ако искате да попречите на Гликсий Драконоубиеца да внася дуа от Хорм Мъртвешки, намерете някой друг да свърши тази работа.

— Но аз не искам от теб да направиш това — отвърна Цизерий.
— Искам само синът ми да не попада под подобни обвинения. Името на принца също трябва да остане в сянка.

— Това ще е трудно, като се има предвид, че единственият начин синът ви да се откачи е да съобщи името на принца.

Цизерий ме фиксира със стоманения си поглед и ме попита дали си давам сметка колко важен е този въпрос.

— Да. Защото най-вероятно аз ще съм следващата жертва.

— В този град има и по-важни неща от твоя живот — отвърна той. — И от моя също. Ако заместник-консулт Ритий изправи Церий пред съда и дискредитира кралското семейство, той ще спечели изборите. Ако Ритий бъде преизбран, други сенатори също ще напуснат партията на Лодий. Тогава популарите може да получат мнозинство в Сената и Тюрай ще бъде разпокъсан между враждуващите сили. Единственото, за което жадува Лодий, е да свали монархията, и няма да се спре пред нищо, за да го постигне. Досега успяваше да си осигури поддръжка, като обещавахе нови демократични реформи, но крайната му цел е да сложи ръка на властта.

Както вече споменах, интересът ми към тюрайската политика се простираше дотам, докъдето засягаше личните ми дела. Мнозина поддържаха популарите на сенатора Лодий с надеждата той да промени нещата към по-добро. Най-бедната част от градското население нямаше никакви представители в Сената. Сред аристокрацията също се ширеше недоволство заради големите данъци, налагани с цел издръжката на кралската фамилия. Не по-малко бе данъчното бреме и върху плещите на търговците, а те също бяха лишени от свои представители във властта. Всичко това естествено пораждаше недоволство сред най-активната част от населението. Някога верни служители на краля, сега благородниците и членовете на гилдии се бяха превърнали в негови недоволни противници. Може силата им и да не беше достатъчна, за да смъкнат краля от власт, но стигаше, за да създават несигурност. Лодий умело подклаждаше

нарастващата вълна от недоволство. Да си призная, понякога се улавях, че изпитвам симпатия към него. Тюрай отдавна не бе онзи могъщ и процъфтяващ град, какъвто беше бил едно време.

За съжаление Цизерий разполагаше с още един коз.

— Известно ли ти е, че точно в този момент заместник-консулт Ритий изготвя списък на хората, на които ще бъде забранено да упражняват професията си в пределите на града? Твоето име също фигурира в този списък. Ако го преизберат, ще изгубиш разрешителното си за работа.

Не бях съвсем сигурен дали казва истината. Но може и да беше така.

— Добре, претор Цизерий. Ще видя какво мога да направя. Но първо искам да ми напишете пропуск.

— Какъв пропуск?

— За принц Фрисен Акански. Искам да говоря с него. Не се безпокойте. Обещавам да се държа възпитано.

Обърнах няколко бири и тръгнах да търся капитан Рали. Открих го без особени усилия — надзираваше товаренето на няколко пресни трупа в дъното на една малка уличка.

— Пак ли нападение на Приятелския кръг?

Той кимна. Май наистина везните в борбата срещу Братството се накланяха на тяхна страна.

— Проклетият убиец с арбалета. За последните два дни повали четирима от шефовете на Братството.

Капитанът ми съобщи, че „ангелският хор“ буквално залива улиците. Вървял дори по-евтино от дуа.

— Само че няма да е евтин още дълго. Само толкова, колкото да зарибят достатъчно нещастници.

Споменах името на Хорм Мъртвешки. Капитанът прояви вял интерес, но каза, че всичко, което става извън пределите на града, е извън неговата власт. И че нито една държава не разполага с контрол над Пущинаците.

— Приятелският кръг завладява целия пазар. Скоро обаче Братството ще е принудено да се бори със зъби и нокти. Тъй че нещата ще се влошават, пък и нали се задават избори...

— Но защо допускат Приятелския кръг да спечели надмощие?

Капитанът вдигна рамене. Висшето офицерство от Градската стража е достатъчно корумпирано. Също както и градските чиновници. Когато разговаря с началниците си, капитанът не е сигурен дали тъкмо те не са най-едрите търговци на наркотици. Всичко, което е по силите на един служител, е да се старее на улицата да цари относително спокойствие.

— А този Гликсий Драконоубиеца все още ли работи за Приятелския кръг?

— Няма никакви доказателства, че някога е работел за тях.

— Да де, ама беше на тяхна служба, когато се гонехме из каналите.

Капитанът отново вдигна рамене. Гликсий Драконоубиеца не беше в нито един списък на издирвани престъпници, нито беше обвиняван в каквито и да било прегрешения спрямо закона. Запитах се кого ли е подкупил.

— Извинявай — рече капитанът. — Имам работа. Някаква банда обрала поклонниците при гробницата на свети Кватиний. От няколко години не се беше случвало. Хората забравиха какво е морал. Но какво да се прави, като половината град смърка дуа.

Пристигна конен вестоносец на Градската стража и предаде, че викат отряда спешно в Кушни, където отново имало въоръжен сблъсък между две враждуващи банди. Войниците тръгнаха веднага. Малко след това видях от „Русалката“ да излизат въоръжени главорези от Братството, което поеха в същата посока. Капитан Рали можеше да се окаже прав. Всичко се обръщаше наопаки. Освен това жегата ставаше все по-непоносима.

Макри се върна изпълнена с ентузиазъм от лекцията на Саманатий и възкликна:

— Велик човек!

Шията ѝ лъщеше от пот и докато ми разказваше за лекцията, тя поля раменете си със студена вода. Беше толкова развълнувана, че поля и мен.

— Попитах го нещо и той отговори мигновено — продължи тя. — Дори не ме погледна надменно. А, сетих се на кого може да са

инициалите „СБ.“

— Моля?

— „СБ.“ Оркските букви върху кесията със странния надпис. Може да е Сарина Безпощадната.

Разсмях се.

— Какво ти е толкова смешно?

— Сарина Безпощадната. По-скоро Сарина Безпомощната. Нали ти разказах как я изгоних от града преди няколко години? Тя е кръгла нула. Ако е най-доброто, което може да си позволи Хорм, значи и той здравата го е загазил. Наградата ми е в кърпа вързана. А сега отивам да се срещна с принца.

21.

На връщане от двореца видях три трупа и множество ранени по улицата. Двама мъже настояха да им кажа за кого ще гласувам. Вместо отговор измъкнах сабята и изръмжах:

— Пишете ме към въздържалите се!

На ъгъла на „Квинтесенция“ се беше събрала многолюдна тълпа. Зяпаха трупа на един млад търговец на дуа, проснат в праха със стрела от арбалет в шията. Това увеличи апетита ми за бира от четири на пет халби.

— Как мина? — посрещна ме Макри.

С неудоволствие забелязах, че и тя си е пробила носа.

— Палакс и Кейби ми го пробиха. Харесва ли ти?

Поклатих глава. Твърде стар съм за тези чуждоземски увлечения.

— Макри, ако ще влизаш в университета, не е ли по-добре да изглеждаш нормално?

— Може би — отвърна тя. — Но ми харесва да нося халка в носа си. Смяташ ли че ще е добре, ако сложа по една обеца на зърната си?

— Че кой ще им се радва? Ти си нямаш любовник.

— Можеше и да си намеря, ако мъжете в Дванайсет морета не бяха такава измет. Как смяташ, онзи елфически знахар ще намине ли насам?

— Ами да. Но ако види, че си си пробила зърната, ще изпадне в паника. За елфите да се пробиват дупки в тялото е табу.

Но Макри, изглежда, смяташе, че може да промени възгледите му. Реших, че няма смисъл да се занимавам повече с тази тема.

— Какво стана в двореца? Как е принцът?

Въздъгнах.

— Знаеш ли... това, което разказват за принц Фрисен Акански, е истина. Освен че е тъп като орк, наистина се занимава с търговия на дуа. Изглежда, самият той е пристрастен. Да не говорим, че вонеше на вино и тазис, че е безнадежден комарджия, затънал е до гуша в дългове и въобще е пълен дегенерат и боклук. Очаквам с нетърпение момента,

когато ще се възкачи на трона. За щастие утре рано сутринта смятам да потегля за Приказното езеро.

— Защо?

— За да получа пратката с дуа, която Хорм Мъртвешки е осигурил на принца.

— Какво?!

Поклатих глава и ѝ разказах цялата тъжна история. Принцът не само се беше пристрастил към наркотика, но и беше задлъжнял към толкова много хора, че не им знаеше бройката. Бъркотията повече не можеше да се скрива.

— И е намислил да продаде цялата пратка, за да си оправи дълговете.

Макри се засмя. Смешно наистина — нали ставаше въпрос за принц.

— Досега е получавал малки количества от Церий. Те обаче са били крайно недостатъчни и решил да опита големия удар. Взел на заем откъдето може. Това е истинско безумие. Ако кралят узнае, ще го прати в изгнание. Което не ме трогва чак толкова, освен че заедно с него ще пострада и Церий.

— Време е да си зарежеш клиента — посъветва ме Макри.

— Бих искал, но не мога. Всичко е прекалено объркано. Ако синът на Цизерий отиде в затвора, той ще изгуби изборите. Случи ли се това, казвам сбогом на разрешителното си за работа. Освен това Цизерий ми предложи солидна сума, ако успея да пресека канала и да донеса пратката в града лично. Всъщност не толкова пратката, колкото кредитното писмо.

— Какво писмо?

— Писмото, с което принцът е гарантирал заплащането.

Макри се ококори. Бях направил същото, когато го чух от самия принц, който в един от редките моменти на просветление осъзна, че пращането на писмо, гарантиращо с печат и подпис плащането на шест чувалчета дуа, не може да се категоризира като особено мъдра държавническа постъпка.

Ако обществото научеше, можеше направо да отменят изборите. Популярите щяха да получат властта наготово. Гражданите на Тюрай биха простили на кралската фамилия много неща, но не и търговия с наркотици, при това организирана от някакъв побъркан оркски

магьосник. Особено в момент, когато принцесата трябваше да бъде съдена за убийството на дракон. Нещастното кралско семейство. Започвах да ги съжалявам.

— Не трябваше да се замесваш — продължи да опява Макри.

— Цизерий ще ми плати шестстотин гурана, ако успея да измъкна синчето му и принца от тази каша.

— Отивам да си наточа сабята.

Наехме коне и рано на другата заран потеглихме на път. Не знаех кой ще отнесе писмото на принца до езерото и възнамерявах да съм там преди него, за да го пресрещна. Или пък да получа пратката с дуа, а после да я разменя за писмото. Макри се беше окичила с обичайния си асортимент от оръжия, включващи няколко заострени звезди за мятане, каквито досега не бях виждал.

— Това не са ли оръжия на Убийците?

Тя кимна.

— Видях ги на колана на Ханама в нощта, когато се бихме. Реших да ги изпробвам.

Улиците все още пустееха, ако не се брояха два пресни трупа и неизменно присъстващите просяци. От доста време бях престанал да им обръщам внимание, макар някои от тях да бяха доста обиграни в умението да пораждат съжаление — майки с уродливи деца, ветерани от войната с липсващи крайници, слепци и така нататък. Тюрар не е място за стари, болни и недъгави, за хора без приятели и семейство. Което породя няколко тъжни мисли и за собствената ми съдба. Кой ще ме гледа, когато стигна преклонна възраст и закрета по улиците?

Приказното езеро е на два часа езда от града, а пътят се вие между живописни ферми и покрити с горички хълмове. Езерото е разположено сред гората, служеща за граница между Тюрар и Мисан, нашия източен съсед. В Мисан никога не се случва нищо интересно, а и как иначе, като там освен бедни селца се срещат само скитащи номади. Отвъд Мисан се простират неколкостотин мили необитаеми пуцинаци, а зад тях започват земите на орките.

Известно ми беше, че Гликсий Драконоубиеца ще получи „ангелския хор“ в близост до Езерото. Щеше да му го донесе лично Хорм Мъртвешки.

— Защо са избрали Приказното езеро за място на предаването?
— попита Макри.

— Гликсий е настоявал. Той знае, че Хорм е наполовина орк и следователно не може да се приближава до Езерото. Предполагам, че Гликсий не му вярва и иска да получи пратката някъде, където ще може да я огледа на спокойствие, без да се опасява, че Хорм може да му изиграе някой номер или просто да му отнеме кредитното писмо на принца, без да достави стоката. Каквото и да стане, трябва да открием това писмо.

Не исках да обсъждам и един друг въпрос, чийто отговор скоро щяхме да узнаем — дали Макри ще бъде допусната в околностите на Езерото. Какъвто и дух пазител да охраняваше тези места, едва ли бе свикнал с присъствието на същества, в чиито жили си дават среща оркиска, елфическа и човешка кръв. Посъветвах Макри да се усмихва непрестанно и да си мисли само за хубави неща. Казват, че това се харесвало на феите.

Навлязохме в суха безводна местност. Земите около града са снабдени с иригационна система, която се подхранва от реката, но тук водата е дефицитна. Основната причина вероятно е недалновидното използване на почвата от селяните, довело до нейното изтощаване. Малко по-нататък теренът взе да става хълмист, по-често се срещаха дървета и храсталаци. Тук падат повече дъждове, отколкото в крайградските райони. Веднъж Астрат Тройната луна ми обясни причината за това, но съм я забравил. Вече виждахме гората на хоризонта. Вдигнах глава към небето. Не се чувствах никак добре тук, на откритото. Свикнал съм си с града. Освен това бях поотвикнал да яздя и задникът ме болеше. Макри яздеше без седло, като истинска варварка, каквато е всъщност. Изглежда, горещината не ѝ пречеше, въпреки ризницата от метални халки, която бе навлякла. Секирата ѝ бе окачена на седлото, а двете ѝ саби бяха кръстосани на гърба ѝ. И двамата носехме леки шлемове.

След още два завоя доближихме гората.

— Никога не съм била в гора — неочаквано каза Макри.

Кимнах и в този момент откъм близкия шубрак се зададе Хорм Мъртвешки начело на група от двайсетина оркски воители.

— Май ще скъсим времето за посещение.

Още двадесетина орки излязоха от гората, придружени от неколцина тежко въоръжени човеци. Заобиколиха ни мълчаливо, докато се проклинах за небрежността си и се питах дали ще ми позволят да се срещна с Хорм очи в очи. Едва ли, точно от тази страна на Езерото. Вероятно бе отнесъл дуата и се беше върнал да чака Гликсий или който там щеше да му донесе писмото на принца. Макри си смъкна забралото, хвана сабя в лявата ръка и секирата в дясната и се приготви да си продаде скъпо живота. Аз все още се надявах на преговори.

Хорм се приближи към нас. Лицето му беше мъртвешки бяло, а чертите, макар и нелишени от известна привлекателност, бяха неподвижни, като издялани в камък. Непрогледно черните му очи се впиха в мен. Гъстата му черна коса бе разпиляна по раменете. Въпреки горещината той носеше черно наметало. Аурата му беше толкова могъща, че я усещах като нетърпимо изгарящо присъствие.

Направих се на храбър и кимнах небрежно.

— Здравей, Хорм Мъртвешки. Надявам се, че тук всичко е наред.

— Предупредих те да не ми се мяркаш пред очите.

После настоя да узнае какво ме води насам.

— Едно кредитно писмо, което принцът непредвидливо е дал на Гликсий Драконоубиеца.

— То е за мен, не за теб.

— Съжалявам, Хорм, но просто не може да позволим подобно нещо да ти попада в ръцете. Преторът Цизерий предложи да го откупи срещу солидна сума. — Последното беше лъжа, но просто ми хрумна. Хорм поклати глава. Мислел да си запази писмото на принца.

— Имам други планове за него, Траксас. Нима ме смяташ за такъв глупак, че да не оценя значението му? Кралското семейство ще плаща до края на дните ми, ако иска да си затварям устата.

— Кралят на Тюрай не плаща на изнудвани — отвърнах наперено.

Хорм Мъртвешки се изсмя.

— Освен ако не иска популарите да му видят сметката.

Орките стегнаха обръча още по-плътнo. Бяха грозни, ужасно грозни и въоръжени до зъби.

— Траксас, как смееш да ми противоречиш? Ти си един немощен червей.

— И друг път са ми го казвали. Оправям се някак.

Извадих от чантата си малка топка.

— Какво е това? — попита присмехулно Хорм.

— Детска играчка — отвърнах и хвърлих топката на земята. Тя избухна с ярка светлина, последвана от няколко оглушителни трясъка. Конят на Хорм отскочи уплашено. Орките също трябваше да положат усилия, за да овладеят животните си. Двамата с Макри не се нуждаехме от подкана — пришпорихме нашите коне, пробихме си път през линията им и се скрихме в гората преди някой от тях да пусне дори стрела подире ни.

— Умен ход — одобри Макри, когато спряхме да си отдъхнем.

Права беше. Само хитрец като мене можеше да знае, че тюрайските коне са привикнали към градските фойерверки, за разлика от тези на орките.

Забавихме ход, тъй като трябваше да се промушваме под ниските клони. Зад нас се чуваше шум от преследване, но не се бояхме, че ще ни настигнат — шубраците пречеха да се развие висока скорост.

— Колко далече е Приказното езеро?

— На стотина метра.

— И какво ще стане, ако не мога да стигна там?

— Ще се помолим на феите.

Внезапно излязохме от гъсталака и се озовахме на малка поляна, през която ромолеше искрящо поточе. На другия бряг на поточето бе застанал еднорог.

— Стигнахме — казах и скочих от седлото.

— Брей! — възкликна Макри. Еднорогът само ни изгледа с безразличие и се наведе да пие. Присъединих се към него и си наплисках лицето.

— Безопасно ли е?

— Макри, в Приказното езеро всичко е безопасно. Стига да не оставаш през нощта.

Откъм дръвчетата долетяха четири феи. Бяха високи по шест пръста и облечени с яркоцветни дрехи. Запърхаха като пеперуди около лицето на Макри — изучаваха я внимателно. Появиха се още четири, после нова група и накрая Макри се озова в плътното обкръжение на сребристокрилите феи. Те започнаха да кацат върху раменете ѝ и да се разхождат по ръцете ѝ.

— Май те харесват. Така и предполагам.

Отнякъде долетя тъжният стон на флейта. Сега вече бяхме извън обсега на орките. Колкото и да е странно, бяхме забравили за тях и за дебнещата ни опасност и се любувахме на феите и еднорога.

— Това място е чудесно — възкликна Макри и си свали ризницата.

Аз бях на същото мнение. Бях изненадан от себе си — смятах, че съм станал непоправим циник.

— Това пък какво е? — попита Макри, когато на поляната се показва получовек-полукокон.

— Кентавър. Доста интелигентен, твърдят мнозина, сред които и самият Ласцивий.

Кентавърът се доближи. Също като останалите вълшебни същества той, изглежда, не се притесняваше никак от нашето присъствие. Спря пред Макри и плъзна поглед по извивките на тялото ѝ. Макри смутено запристъпва от крак на крак.

— Не се ли нагледа? — попита го накрая, изгубила търпение.

Феите прихнаха.

— Извинете — поклони се кентавърът. — Силата на навика.

И понечи да си тръгне, но аз си спомних защо съм тук.

— Почакай малко — спрях го. — Дошли сме да търсим няколко чувалчета дуа.

Кентавърът се намръщи и ме изгледа.

— Забранено е да се носят подобни неща край Приказното езеро.

— Зная. Тъкмо затова бихме искали да ги отнесем.

Разказах му накратко историята, като се опитах да подчертая, че двамата с Макри сме на страната на реда и закона.

— Законът и редът на вашия град не значат нищо тук.

— Но ние вярваме в мира и любовта — отвърна Макри, което прозвуча странно от устата на жена, въоръжена с бойна секира и две саби и Бог знае колко метателни звезди и ножове. Да си призная, дори аз останах изненадан от думите ѝ. Вярно е, че кентаврите се придържат към философията на любовта и ненасилието, а същото важи и за феите. Бяха се събрали около Макри като пчели на медна пита, разхождаха се по раменете ѝ и се заплитаха в къдриците ѝ. Очевидно вече я бяха обикнали. Макри сияеше щастлива като елф на дърво. Мен феите въобще не ме забелязваха.

— Ще ви донеса чувалчетата — обеща кентавърът и се представи: казвал се Тавър. — С радост ще се отървем от тях. Макар да не можахме да им попречим, никак не харесахме хората, които ги донесоха. Те бяха приятели на орките.

Заобиколихме езерцето, от което надничаха млади и красиви голи водни духове, и си помислих, че ако бях с двайсет години по-млад, щях да скоча при тях. От другата страна започваше гъста дъбова гора. В нея беше толкова прохладно, че ми се доця да се изтегна на тревата и да заспя. Прогоних тази мисъл — приближаваше пладне, а имахме още доста работа. Трябваше да сме далеч оттук преди свечеряване.

— Малко остана — казах на Макри с надеждата да я успокоя. — Вземем ли чувалчетата, ще ги разменим за бележката с Гликсий.

— Ами Хорм?

— Не зная. Все ще измисля нещо.

Водени от Тавър, заобиколихме Езерото и спряхме до едни храсталаци, под които бяха скрити шестте чувалчета. След това кентавърът си тръгна — имал среща с дриадите. Едва не го разцелувах. Благодарение на него бяхме на крачка от решението на задачата. Сега вече разполагахме със солиден коз, срещу който да получим кредитното писмо. Феите все така пърхаха по Макри, докато товарехме чувалчетата на конете.

— Как ще се измъкнем оттук? — попита тя. — Нямам нищо против да си премеря силите с четирийсет орки, но не мога да обещая, че ще ги избия всичките.

— Разочароваш ме. Щом не могат да влизат навътре, бихме могли да се спотайваме в покрайнините на гората и да ги нападаме поотделно. Когато избиеш достатъчно, ще побегнем.

Макри извади няколко метателни звезди.

— Ами да, ще ги повалиме от разстояние. Но не смятай, че орките са тъпащи. Усетят ли какво става, ще се отдалечат.

— Да имаш по-добра идея?

— Не.

— Значи не ни остава друго освен да опитаме.

Върнахме се на поляната. Конете ни си приказваха нещо с два кентавъра. Чувствах се странно, заобиколен от толкова много безгрижни същества, след като извън гората ни дебнеше смъртоносна

заплаха. Прокраднахме се до края на Езерото. Проснах се по корем и запълзах напред, опитвайки се да открия линията на часовоите. Но от орките нямаше и следа.

— Странно. Вероятно чакат извън гората, там, където се пресичат пътищата.

— Познавам добре гората — отвърнах. — Можем да излезем от северния край, който е достатъчно далеч от кръстопътя. Ще се приберем в Тюрай още преди да са ни надушили.

Бях малко изненадан от непредвидливото поведение на един инак толкова опитен воин като Хорм Мъртвешки. Вероятно твърде честата употреба на дуа бе притъпила остротата на интелекта му. Върнахме се при ручея и феите посрещнаха радостно Макри. Изглежда, много се забавляваха с нас, както и кентаврите. Върнал се от срещата си, Тавър си позволи няколко комплимента за тялото на Макри, но внезапно спря, завъртя тревожно глава и задуши въздуха. Усетих, че ще стане нещо лошо.

— Какво има? — попита Макри.

— Хорм Мъртвешки иде насам.

— Хорм не може да влиза тук!

Вдигнах ръка, за да засенча очи от заслепяващото слънце. Високо над езерото се рееше зловещ силует. И се спускаше. Грамадните му криле плющяха във въздуха. Кентаврите зацвилиха. Феите почнаха да пицят и отлетяха при дърветата, а водните духове се скриха в Езерото. Хорм Мъртвешки и още трийсетина орки се спускаха право към нас, възседнали дракон. Истински боен дракон. Не от онези малките, дето ги държим в Кралския зоопарк, нито пубертетите, с които се бе сражавала Макри като гладиатор. Това си беше чистокръвен оркски боен дракон, покрит със зластисточерни люспи, с грамадни заострени нокти и бълващ пламъци. Най-ужасното създание, което бях виждал, се носеше право към нас.

— Боен дракон — казах на Макри. — Не зная как Хорм се е сдобил с него, но очевидно смята да пробие защитата на Езерото.

Макри стоеше разкрачена, стиснала секирата.

— Аз съм се била...

Драконът се снижи още.

— ...но онези бяха доста по-малки — призна тя. — Вие с Гурд убивали ли сте дракони през войната?

— Да. Но не толкова големи, а и приспиващото заклинание ни даваше няколко секунди преднина. Но тук, край Приказното езеро, не можеш да използваш магия.

— Странно защо някои неща са недостъпни тъкмо когато най-много се нуждаеш от тях.

— И аз съм го забелязал.

Драконът описа нов кръг и забелязахме, че е с шлем с решетка пред очите. Вече чувахме ясно свирепите крясъци на Хорм и ордата му. Драконът се удари в защитното поле на Езерото и избухнаха искри. Чудовището изпищя и от ноздрите му бликнаха огнени струи. Един от орките падна от гърба му, но останалите се държаха здраво. Драконът се засили и направи нов опит да пробие бариерата. Пищеше и се гърчеше, и удряше въздуха с грамадните си криле. В небето изригваха огнени стълбове, Езерото кипна от експлозиите. С един последен ослепителен блясък горската бариера се предаде. Исполинското златисто туловище се удари в земята и остана да лежи там зашеметено. За момент се възцари тишина, после от дима изскочиха орки и с бойни крясъци се втурнаха към нас.

Обърнах се да побягна, но видях, че Макри не смята да мърда от мястото си. Изругах и я сграбчих за ръката.

— Няма да бягам от орките два пъти в един ден — викна тя, стисна секирата и спусна забралото на шлема си. Никой от нас нямаше време да си сложи бронята и по тази причина Макри посрещна нападателите облечена само с тясната верижна препаска и шлема, докато аз бях по риза и непрестанно се молех да не видя как от корема ми щръква стрела.

И тогава се случи нещо изумително. Откъм гората се показва широка фаланга от приказни същества, готови да се бият до смърт, но да защитят Езерото от омразните орки. Кентаври, еднорози и дриади, въоръжени с копия и тояги, летяха право към орките. Въздухът се изпълни с разярени феи, а на гърбовете на кентаврите имаше мънички зловещи същества, които мятаха стрели и къси копия.

Битката започна. Обитателите на Езерото плюс моя милост и Макри срещу трийсетина оркски воители и могъщия Хорм. Слава на Бога, че драконът беше зашеметен. Въздухът отново се разцепи от светкавици, когато Хорм се опита да пробие със заклинания антимагичното поле. От върховете на пръстите му бликнаха

ослепителни струи светлина, достатъчно силни, за да разпръснат кентаврите, но не и за да сеят смърт. Размахвайки бясно сабите си, орките се мъчеха да си пробият път през плътния кордон, но макар да нанасяха известни поражения, накрая бяха принудени да отстъпят от еднорозите и кентаврите, а феите, които кръжаха над тях, им плюеха в очите и ги бодяха с мъничките си шпаги.

Макри си проправяше път към водача на оркската сган — грамадно същество с две огромни саби, което пришпорваше подчинените си с пронизителни крясъци. Аз пък бях притиснат от двама орки към дънера на едно дебело дърво. Успях да поваля единия, а вторият падна прободен от еднорог миг преди да прободен мен.

Хорм Мъртвешки не беше от онези магьосници, които бягат точно в кипежа на битката. Щом забеляза, че орките отстъпват, той заряза усилията да направи действаща магия, извади сабята си и я размаха. С първия удар отсече главата на един от кентаврите, с втория повали най-младия от водните духове. Забелязах, че от водата се подаде втори дух и бързо изтегли раненото си другарче към Езерото.

Силите на Приказното езеро значително превъзхождаха по численост тези на орките. Започнахме да ги обкръжаваме и ги накарахме да отстъпват към лежащия в безсъзнание дракон. Битката ставаше все по-свирепа. За момент съществата от Езерото трепнаха пред посгъстените редици на противника и изходът на сражението сякаш увисна на косъм. Но точно тогава Макри посече един оркски воин, което й даде възможност да се нахвърли право върху водача. Грамадният орк я посрещна с цяла тирада чуждоземски проклетия и размаха двете си саби. Макри парира ударите му със секирата и без и за миг да му остава длъжна в словесния двубой, сцепи металния му шлем. Кентаврите зацвилиха победоносно и се хвърлиха в атака, въртейки над главите си тояги, а феите подновиха опитите си да объркват противника, като бръмчаха смело пред лицата на разярените орки.

Това последно усилие беше достатъчно. Веригата на орките се огъна, отбраната им се срива и те бяха подложени на жестока сеч. Целият облян в кръв, Хорм Мъртвешки виеше от неистов гняв, докато полагаше отчаяни усилия да задържи едновременната атака на Макри и един кентавър. Събрал в един последен мощен изблик всичките си резерви от магична енергия, той произнесе някакво демонично

заклинание и въздухът около него засия — магията се бореше със заглушаващата аура на Приказното езеро. Хорм кресна отчаяна команда на дракона и чудовището внезапно се надигна и нададе оглушителен рев. Макри се втурна към магьосника, но преди да успее да го стигне, той се изкатери по хлъзгавия гръб на дракона и му заповяда да полети. Грамадните криле се разтвориха и люспестото туловище се издигна над земята. Разярена, че плячката ѝ се изплъзва, Макри бръкна в торбата си, замахна и хвърли една от метателните звезди. Хорм изпищя от болка и се хвана за крака, но не падна от дракона. Последва още една ослепителна светкавица, когато драконът прониза защитната сфера на Езерото, оставяйки зад себе си трийсет мъртви орки и неколцина ранени от наша страна.

Победата беше наша. Траксас и Макри бяха надделели над Хорм и дракона. Никой нямаше да ми повярва, ако го разкажех във „Възмездяващата секира“.

22.

Бях изморен до смърт. Едва се държах на крака. От доста време не бях участвал в подобна битка. Седнах на тревата, а през това време кентаврите се заеха да изтеглят ранените към водата. Когато видях първата от ранените дриади да се показва от Езерото без капчица кръв по голото си тяло, осъзнах, че Приказното езеро притежава целебни свойства.

Макри също беше ранена на две-три места, освен това зла оркская ръка бе изтръгнала обещата от носа ѝ.

— Дявол да ги вземе! — изруга тя и потръпна от болка.

Тавър крачеше с гордо вдигната глава. Изглеждаше доволен от себе си.

— Страхотна битка — обяви той, после изтича до Езерото и донесе купичка вода, с която се зае да мие раните на Макри. Мисля, че на няколко пъти пръстите му се увличаха към места, където нямаше кой знае какви поражения, но по-важното беше, че кървенето спря и Макри взе да се възстановява направо пред очите ми.

— Имаш здраво телосложение — похвали я Тавър. — И чудесно тяло. Смяташ ли да останеш?

— Защо? За да полудея ли?

— Хората полудяват. Но съм сигурен, че жена с такъв необичаен произход ще е в пълна безопасност.

— Чу ли, Траксас? Жена с необичаен произход.

Изсумтях. Всичко това взе да ми писва. Все пак Макри отклони предложението на Тавър — каза му, че трябва да се връща в града. Кентавърът изглеждаше разочарован.

— Пак да дойдеш — покани я той.

— И ние те обичаме — добавиха феите: отново бяха накацали по раменете ѝ. Приятна разходка до Приказното езеро и смъртоносна битка — всичко това в един ден. Макри изглеждаше особено доволна, че бе повалила водача на орките.

— Познавах го от времето, когато бях робиня — каза ми тя. — Още оттогава ме сърбяха ръцете да му светя масълцето.

Може да прозвучи нескромно, но пих доста вода от Езерото. Макри обяви, че не била опитвала по-освежаваща напитка. Не бях на същото мнение.

— Тука нямате ли бира? — обърнах се към Тавър, докато оседлавах конете.

Той ми намигна.

— Не точно, Траксас. Но имаме медовина.

Медовина. Алкохолна напитка от пчелен мед. Не ми беше от любимите, но нима имах избор? Приех манерката от Тавър, а след това дойде време да се сбогуваме с всички приказни същества. Благодариха ни, че сме защитили Езерото и че вземаме чувалчетата с дуа.

— Пак да дойдете — повтори Тавър. Не откъсваше очи от Макри.

Тя му помахаша за сбогом.

— Макри, изумен съм как те приемат тези същества, като се има предвид, че в нашия град гледат на теб с презрение — казах й, докато се отдалечавахме.

— Да, кентавърчето много ме хареса — съгласи се Макри. — Феите също. И теб май те харесаха: видях две-три да ти кацат на шкембето.

— Щото е удобно за припек.

Надигнах манерката и гаврътнах малко медовина. Беше възсладка, не чак неприятна, но с радост бих я заменил за бира.

— Трябва да внимаваш — каза Макри. — Чака ни доста път. Не искам да паднеш от коня.

— Уф! — Махнах с ръка и пак надигнах манерката. — Доста ще ми трябва от това, за да ме повали.

Докато стигнем средата на пътя, вече се бях надрънкал до козирката. Изглежда, медовината на Тавър беше по-силна, отколкото очаквах. Когато подминавахме една ферма, извадих сабята и изкарах няколко бойни песни към публиката — работници в полето. Те се изправиха, прихнаха и ни замахаха. В този момент почувствах непреодолима умора и се строполих от коня. Точно докато падах, нещо изсвистя над главата ми и се заби със звън в едно дърво от другата страна на пътя. Звукът ми беше познат.

— Какво беше това?

— Стрела от арбалет — отвърна Макри.

Хрумна ми, че ако не се бях напил и не бях паднал точно в този момент, щях да съм мъртъв.

Изправих се. Стрелата се беше забила дълбоко в дървото. Макри скочи от коня, измъкна сабята си и се огледа. Аз също извадих своята и направих отчаян опит да се посъвзема.

От горичката вдясно се показва тъмна фигура с арбалет в ръка и тръгна към нас. Носеше копие. Острието му сочеше право в гърдите на Макри. Беше висока жена, облечена с най-обикновени дрехи, с късо подстригана коса и множество обеци.

— Траксас, ти си едно пияно муле — презрително каза непознатата.

— Приятелка ли ти е? — попита Макри, готова да се хвърли в бой.

— Никога не съм я виждал.

— Греша. Само че тогава изглеждах другояче. А ти щеше да си един мъртъв бивш следовател, ако не беше паднал от коня.

Тя се изсмя надменно.

— Но сега ще го поправим.

Усетила, че Макри се готви да скочи, непознатата насочи арбалета към нея.

Все още не можех да си изясня какво става. Сарина Безпощадната се беше превърнала в жената със смъртоносното оръжие? Проклех се, че съм изпил толкова много медовина в толкова неподходящ момент, и разтърсих глава.

— Какво искаш?

Тя ме изгледа с безизразните си очи, черни и студени като оркско сърце. Но това не бе жената, която помнех.

— Смъртта ти ще е добро начало, пиянищо. Но това може да почака. Първо бих искала да получа чувалчетата с дуа.

Черните ѝ очи се преместиха към Макри.

— Феите те харесаха — подметна тя. — Странно. С мен не беше така.

— И с мен също — изръмжах. — Вероятно са подушили ужасния ми нрав. Тъй че махай се от пътя ни.

Сарина извади нещо изпод наметалото си.

— Мисля, че се надяваше да размениш дуата за ей това?

Беше кредитното писмо на принца, но Сарина, изглежда, не кипеше от ентузиазъм да влиза в преговори.

— Реших, че ще е най-добре да задържа писмото и да взема пратката — каза тя. — А сега ми я предайте. Знаете, че ме бива с арбалета. Животът и на двама ви е в ръцете ми. А както вече знаете, животът на другите не е от нещата, на които държа.

Тя се изсмя.

За съжаление Макри не беше от хората, които да позволят някой да се държи с тях така безкомпромисно. Нито гордостта ѝ, нито, ако мога така да се изразя, изпълненото ѝ с бойни подвизи и победи минало, биха допуснали подобно нещо. Усещах, че се готви да предприеме нещо — или щеше да се хвърли върху Сарина, или да метне по нея една от звездите си. Това никак не ми се нравеше. Сарина Безпощадната бе доказала неведнъж уменията си с арбалета и не бях сигурен дали няма да повали Макри преди моята храбра защитница да успее да я докопа.

Внезапно се почувствах страшно изморен. Може би беше от схватката с дракона. Или просто бях прекалил с медовината. Реших да взема нещата в свои ръце преди да е станало късно. Все още помнех приспиващото заклинание. Можех да омая Сарина преди да простреля някого от нас. Едва не залитнах от умора, но поех дъх и произнесох словата на заклинанието. Макри ме погледна смаяно, после подгъна колене и тупна на пътя. Разбрах, че пак съм объркал всичко. Но това последно усилие бе изчерпало силите ми напълно. Залитнах и видях земята да лети към лицето ми. Последното, което чух, преди да изгубя съзнание, бе подигравателният смях на Сарина.

23.

Над мен се беше навел елф. Познах го — беше Калис. Размахваше пред носа ми листенце лесада. Вероятно правилно бе предположил, че съм се напил. Взех листенцето, сдъвках го и се изправих. Макри все още спеше на тревата. Джарис бе уловил конете ни и ги водеше за юздите.

— Какво стана? — попита Калис и приклепна до Макри. Не отвърнах. Калис ми обясни, че когато се появили на сцената, някаква висока жена товарела нещо на коня си.

— После си тръгна. Да не е бил Воалът? — попита той.

— Не. Друго е, но е свързано с вашия случай — добавих, за да не си помисли, че съм ги забравил. Изругах мислено. Сега вече всичко се беше объркало още повече. Сарина Безпощадната държеше писмото и пратката. Добре че елфите се бяха появили навреме, иначе тя сигурно щеше да се поупражнява върху тялото ми с арбалета. Едва сега се зачудих какво всъщност търсят тук елфите. Попитах ги.

— Ами... теб търсехме — обясни Калис. — Гурд, кръчмарят от „Възмездяващата секира“, ни каза, че си тръгнал да търсиш Хорм Мъртвешки, и ние решихме да ти помогнем. Дори в Земите на елфите Хорм се слави с лошата си репутация.

Макри внезапно се събуди и скочи с гневно ръмжене и със сабя в ръка. После се огледа сконфузено, учудена, че не вижда врага. Осъзна какво е станало и това само я разяри още повече. Елфите зяпаха втрещено, докато тя ме обсипваше с обвинения заради глупавата ми постъпка — да поваля нея, а не Сарина с единственото заклинание, на което съм способен.

Не знаех какво да кажа в своя защита, така че бях принуден да я слушам, докато разказваше как първо съм се напил, а после съм се показал колкото глупав, толкова и некомпетентен.

— Срещата съм в гладиаторските тунели троли, но дори те са поумни от теб! Бил си първа колесница, а? Сарина щеше да те направи на решето, ако не бяха се появили елфите. От теб има толкова полза,

колкото от еднокрак гладиатор. Да ме приспиш пред лицето на врага! Никога няма да го преживея! Свършена съм, да знаеш! Следващия път, когато ти трябва помощ, не ме търси, защото за теб съм заета!

След тези думи се метна на коня си и отпраши, без да каже и думичка на двамата елфи. Те ме погледнаха въпросително.

— Много избухлив характер — обясних и магнах безгрижно с ръка. — Приема дребните несполуки прекалено навътре.

Върнах се в Тюрай с елфите. Бяха доста учудени, че един прочут магьосник-следовател като мен може да обърка заклинанията и да приспи по погрешка спътницата си, но след като обясних, че Сарина е могъща магьосница и че вероятно е променила посоката на заклинанието ми, изглежда, се успокоиха.

На следващата сутрин се събудих в прегръдката на най-ужасния махмурлук, който бях изпитвал. На всичко отгоре биячите на Братството отново чукаха на вратата за пари, а в града кипяха размирици. Отвратителен начин да се започне денят.

— Утре е последният срок за парите — припомни ми Карлокс.

— Хубаво — изръмжах. — Ще ги имате. Стига дотогава да не ви смачка Приятелският кръг.

Карлокс се озъби — това хич не му се хареса.

— Ще им видим сметката. И на теб също. Не платиш ли утре, кажи си молитвата.

Затръшнах вратата.

Вярно, че не си бях казал сутрешната молитва, но това не попречи на Дерлекс да ме навести веднага щом сутрешните улични стълкновения поутигнаха. Слънцето печеше яростно и нещастникът целият бе плувнал в пот под дебелилото си расо. Ала въпреки това отказа предложението ми да го почерпя с бира. Обясни ми, че всяка сутрин тръгвал на обиколка при заблудените овци. Макри дойде откъм кухнята и тъкмо щеше да каже нещо по мой адрес, когато го видя и изчезна. Дерлекс се намръщи.

— Отпусни се, отче. Няма нужда да се измъчваш всеки път, когато видиш Макри.

Той се извини малко сконфузено, но все пак призна, че Макри го карала да се чувства неудобно.

— Сигурно е заради оркската кръв.

— Тя има и човешка кръв. И елфическа също. Много интересна душа. Защо не опиташ да я вкараш в Правата вяра?

Той ме погледна смутено.

— Не мисля, че имам право да се опитвам. Богохулство е да се преподава Правата вяра на орки... макар и само четвъртина... Това си е чиста ерес.

Изсмях се и го посъветвах да не се безпокои. Макри не гореше от желание да бъде приобщена към вярата. Поприказвахме си още малко и той си тръгна.

Станах и отидох да търся Макри. Намерих я в коридора — тъкмо отиваше да подхване първата смяна. Попитах я какво е искала от мен преди малко.

— Искях да ти кажа, че не желая повече да говоря с теб. Вече не съществувам за тебе, Траксас.

— Макри...

Тя ме заобиколи с вирната глава. Изглежда, все още не ми бе простила за вчерашното.

— На всеки може да се случи! — викнах след нея. После поклатих глава. За какво мислех? Май беше нещо важно. Църквата на Правата вяра. Да, но какво?

Взех си халба бира и парче сушено месо и седнах да обмисля въпроса. Защо всъщност бе дошъл Дерлекс? В Тюрай имаше много хора, които се нуждаеха от помощта му много повече. Всъщност през последните дни той наистина бе зачестил да ме навестява. А преди го зървах най-много веднъж в годината. Защо Църквата изведнъж проявяваше такъв интерес към мен?

В паметта ми изникна нещо, което, макар и подсъзнателно, не ми бе давало покой. Пазаз, пазачът на дракона. Той бе споменал, че не е говорил с никого освен с епископ Гзекий. Според Пазаз Гзекий правел опити да го обърне в Правата вяра.

— Но това е невъзможно! — промърморих. — Дерлекс току-що ми каза, че да се проповядва Правата вяра на орк е равносилно на богохулство и ерес. Значи не това е правил там епископът. Едва ли би се изложил на обвинения в ерес само за да проповядва на някакъв си пазач на дракони. Другите епископи нямаше да му го простят.

Скочих и ударих с юмрук по масата. Макри ме изгледа с леден поглед.

— Това е! Точно затова Дерлекс се навърта наоколо. Епископът го е пратил да ме шпионира. Защото Гзекий търси Воала! Не само той, но и Църквата! Кралската фамилия е присъствала на някаква специална церемония, когато са изкормили дракона. Което означава, че епископът е знаел съвсем точно момента, когато зоопаркът ще бъде празен. Малко преди това е разговарял с пазача. Не се е опитвал да го обърне в Правата вяра, а е търсел информация. Точно както Дерлекс слухти около мен. В онзи ден Дерлекс беше в двореца, нали заедно се возихме на омнибуса. Вероятно дори е носел Воала. Всъщност, когато се върнах в къщата на Атилан, там също се навърташе един млад свещеник. Може точно той е да е откраднал пергамента със заклинанието.

Макри ме гледаше ококорено. Слушаше ме внимателно, ала все още отказваше да говори с мен.

Един въпрос не ми даваше мира. За какво ѝ беше на Църквата Воалът? Всъщност имаше цял куп причини. Може би просто щяха да го продадат. Или пък епископ Гзекий щеше да го използва по някакъв начин, за да надвие съперниците си. Гзекий беше амбициозен служител, а и му беше време да става архиепископ. Май всичко си пасваше чудесно. Ако бях прав, Червеният елфически воал бе в ръцете на църковните служители.

— Нищо чудно да е в църквичката на Дерлекс. Да, там е, и аз ще го открия! Свободна ли си довечера?

— Не — сопна се Макри. — Ще уча. Разчитай само на себе си.

После сграбчи парцала и се захвана яростно да търка масите. Появи се Танроуз — носеше голям бут за вечерното меню. Оплаках ѝ се, че Макри ми е сърдита, но тя вече знаеше.

— Ядосана ти е като трол със зъбобол — рече. — Но ще ѝ мине.

— Довечера ми трябва помощта ѝ. Да знаеш какво мога да направя, за да си върна благоволенieto ѝ?

— Подари ѝ цветя — каза тя.

Това ми се стори повече от странно.

— Цветя ли? Защо?

— За да ѝ се извиниш, разбира се.

— Да се извинявам с цветя? На Макри? Искаш да кажеш, че трябва да изляза, да купя цветя и да ги дам на Макри? И да кажа, че съжалявам?

— Точно така.

— Ама ние за една и съща Макри ли говорим? За онази със секирата?

— Това, че умее да върти секира, не означава, че не би се зарадвала на един хубав букет.

— Току-виж ме фраснала с букета.

— Бих се изненадала — отвърна Танроуз и отиде да реже бута.

Помислих, че си е изгубила ума. Цветя за Макри, как ли пък не! От тази мисъл направо ме заболя главата. Точно в този момент се появи претор Цизерий, придружен от самия консул Калий. Виж ти. Напоследък висшето общество бе извърнало светлия си лик към мен.

Цизерий се оплака, че в града царял хаос. Съперничеството между Братството и Приятелския кръг нараствало, а Градската стража губела контрол.

— Посъветвах краля да въведе извънредно положение — рече Калий. — И да заповяда намесата на армията.

Предположих, че кралят не е харесал предложението. Популярите само това чакаха, за да дадат знак за начало на революция. Част от генералите се подозираха в симпатии към Лодий, така че не се знаеше на чия страна ще се намеси армията.

— Изправени сме пред пълна анархия — оплака се Цизерий. — В този съдбовен момент традиционалистите са длъжни да поемат властта в свои ръце и да спасят града. Успя ли да вземеш писмото?

Признах, че съм се провалил. Не го приеха добре. Предадох накратко събитията от предния ден, но не обясних по какъв начин у Сарина Безпощадната са се озовали и писмото, и пратката два. Въпреки това Цизерий и Калий се ядосаха и стовариха върху нещастната ми глава вината за провала. Консулт дори заяви, че съм бил измислил цялата история за дракона в Приказното езеро само за да замажа положението, и изрази съмнение, че може би аз самият съм продал пратката.

Главата ме болеше, беше ми горещо и ми се спеше. Затова посочих с пръст вратата и им предложих да си вървят. Консулт беше

потресен. Беше висш тюррайски чиновник и не беше свикнал да го гонят.

— Как смееш?! — кресна той.

— Защо не? Аз съм свободен човек. Освен това не обичам да ме наричат лъжец. Най-вече когато ме цепи главата. И ще ви кажа, че наистина се постарях. Дадох всичко от себе си, но не беше достатъчно. А сега си вървете.

Цизерий размаха ръце.

— Сега не е време за дребни ежби. Ако Приятелският кръг успее да...

Спрях го с жест. Не ми беше до речи.

— Зная. Принцът и вашият син ще бъдат дискредитирани, вие ще изгубите изборите, популарите ще спечелят и Лодий ще дойде на власт. Това е сценарият според вас. Какво всъщност очаквате от мен?

— Да откриеш писмото! — каза преторът.

— Вече се провалих.

— Тогава опитай пак. Не забравяй, че синът ми е твой клиент. Това писмо ще го прати право в затвора.

Намръщих се. Не ми харесваше начинът, по който Цизерий ми напомняше, че съм бил „длъжен пред своя клиент“. Щеше ми се никога да не бях чувал за този проклет клиент. Беше ми твърде горещо, за да мога да мисля ясно. Какво щеше да прави Сарина Безпощадната с това писмо? Едва ли щеше да го използва с политически цели. От друга страна, навярно си даваше сметка колко е ценно то за опонентите на краля. Най-вероятното решение бе да го продаде на популарите, а това нямаше да е особено трудно, като се имаше предвид, че сенаторът Лодий бе подкрепян от Приятелския кръг, а сподвижникът на Сарина Гликсий беше тясно свързан с Кръга. Нищо чудно двамата да работеха заедно.

— Все още бихме могли да го откупим, но ще ви струва скъпичко. По-добре да се опитаме да го откраднем. Дали вашите магьосници не биха могли да открият Сарина по аурата? Тя носеше шест чувалчета с дуа.

— Тас от Източната светкавица провери града, но не откри нищо.

Тас от Източната светкавица бе приел поста на убития Мирий Ездача на орли. Силен магьосник. Щом той не беше успял, никой

нямаше да се справи.

Откъм улиците отекна призивът за молитва. С видимо неудоволствие преторът и консулт коленичиха наред таверната и се захванаха да изпълняват религиозните си задължения. Наложих се да се присъединя към тях. Зачудих се дали молитвите ми няма да се сдобият с допълнителна сила благодарение на тази високопоставена компания. Когато приключихме, обсъдихме още някои въпроси и аз им дадох съгласието си отново да потърся Сарина. Тръгнах си, като тупаха праха от коленете си.

Появи се Макри и почна да мете. Отправих апел към добросърдечната ѝ натура, като заявих, че тази вечер наистина се нуждая от помощта ѝ. Тя не отговори и едва не ме измете. Забелязах, че Танроуз ни наблюдава.

— О, по дяволите! — изсумтях и излязох. Баксос, продавачът на цветя, както винаги бе подредил стоката си на ъгъла на „Квинтесенция“. Помислих си, че поне от двайсет години не съм спирал пред сергията му. Направо зяпна от почуда, когато му казах, че искам букет.

— Ей, Рокс — извика той на търговеца на риба от съседната сергия. — Траксас купува цветя!

— Сигур си има приятелка значи — отвърна Рокс достатъчно силно, за да чуе цялата улица.

— А бе още има хляб в теб, Траксас! — обади се Бирикс, една от най-работливите проститутки в Дванайсет морета.

Сграбчих букета, метнах няколко монети на Баксос и побързах да изчезна от сцената, преследван от хихикания и подигравателни подмятания. Бях в отвратително настроение и възнамерявах хубаво да си поприказвам с тази идиотка Танроуз.

Когато влязох във „Възмездяващата секира“, едва не се препънах в Макри и метлата ѝ. Тикнах букета в ръцете ѝ с намерението час по-скоро да се отърва от него.

— Извинявай задето те приспах пред Сарина — успях да смутолея. — Тези цветя са за теб.

Макри се ококори, а аз я заобиколих и си налях бира. Усетих, че някой ме тупа по рамото. Беше Макри — и изпълни няколко странни номера. Първо ме прегърна, после избухна в сълзи и накрая избяга от стаята.

- Какво става пък сега? — Огледах се объркано.
- Извинението ти мина — обясни доволно Танроуз.
- Сигурна ли си?
- Разбира се, че съм сигурна.
- Всичко това е толкова шантаво, че...
- Траксас, сега вече разбирам защо жена ти те е напуснала — дълбокомислено поклати глава Танроуз.

24.

Прекарах целия следобед над халби с бира и приказки с някакъв наемник от север. На път за Тюррай минал през Ньодж и ако можеше да му се вярва, ньоджанците се готвели за война.

— Казаха, че в граничните области се появили мародерстващи групи орки.

Може и да беше вярно, а можеше и да е само прах в очите на нашия крал, за да не мисли, че ще поемат насам. Все някога щеше да се случи, пък и сега имаха предлог — убийството на техния дипломат. И за по-малки неща са се счепквали цели градове.

Дали Църквата не бе замесена в убийството? Например да го е организирал епископ Гзекий? Може би. Нямах други подходящи кандидати.

Макри се върна от следобедните занимания по логика. Изглеждаше умиротворена от букета. Май аз бях първият, който ѝ бе подарявал цветя. Идеята на Танроуз си я биваше, признах неохотно, макар Макри да бе засрамена, задето се бе разплакала, и ни предупреди да не го казваме на никого.

Каза ни, че обстановката навън се нажежавала. На три пъти я спирали и трябвало да си пробива път със сила.

— Следобед имам лекция по математика — добави тя. — Май ще е по-добре да си наточа секирата преди да тръгна. Освен това тази Сарина Безпощадната, изглежда, не е дребната мошеничка, за каквата ми я представяше.

— Е, понаучила се е да стреля с арбалета. Голяма работа. Почакай да се срещнем отново. Предполагам, че ще е скоро, след като консулт иска да я открия. Но ще трябва да почака, защото първи в редицата е Червеният воал. Което не е толкова зле, като се има предвид, че нямам представа къде може да е Сарина. Ако Тас от Източната светкавица не може да я открие, какво да говорим за моите способности? Питам се дали Ритий наистина възнамерява да ми отнеме разрешителното, или Цизерий го каза, колкото да ме сплаши.

Чувала ли си какво говорят — че Ритий смятал да постанови забрана за дейността на вашата женска асоциация?

Макри кимна. Каза ми, че снощи била на събрание, на което се обсъждали последните политически събития в Тюррай.

— Нещата не вървят на добре — съгласи се тя. — Няколко поважни жени в града вече са подели кампания срещу Ритий, заради враждебното му отношение към нашата Асоциация. Събранието свърши със страхотна караница.

— Нищо чудно. Изглежда, в Тюррай не можеш намери двама души на едно мнение за политиката. Да ти кажа, мечтая си за една малка ваканция.

— Къде?

— Където и да е, стига да не съм търсен от закона. Кое то всъщност доста ограничава избора. Как тъй успех да престъпя законите във всички околни градове? Дали да не взема да се преместя на запад и да видя как е Камара?

— Траксас, ти не си от хората, които се предават лесно.

— Зная. Но наистина нямам представа къде да търся Сарина. Ако Тас не може да я открие, не виждам как аз ще се справя. Не съм толкова добър в магиите. Освен това нямам никакво влияние на север от града. А това означава, че съм като с вързани ръце в териториите, контролирани от Приятелския кръг.

В този момент се появи вестonosец с кратко съобщение: „Ако искаш да получиш писмото, ела сам в полунощ на Стадиум Супербиус“. Беше подписано от Сарина.

— Май това опростява нещата — признах. — Изглежда, денят не е чак толкова лош. Довечера ще прескочим до църквата на Дерлекс да приберем воалчето и после ще платя на Сарина за писмото. Ако имам късмет, още утре ще си разчистя сметките с Братството.

25.

— Макри, ходи ли ти се на църква?

— Щом трябва.

Улиците бяха съвсем пуси. Курветините отдавна се бяха разотишли по бордеите и само тук-там се мяркаха спящи бездомници.

Спуснахме се до края на улица „Свети Волиний“, която излизаше на доковете. Отвъд тях тъмнееха мрачните очертания на триремите и кватриремите, които се полюшваха във водите на залива. Гледката ме накара да поспра. За миг си спомних младостта, когато неведнъж бях напускал Тюрай, за да видя света. От доста време не го бях правил. Какво ли щеше да е, ако вземех кораб за Самсарин или Симсия? Или пък ако хванех на запад? А може би даже още по-далеч — чак до Кастлин? Всъщност май южните острови с техните бели плажове бяха по-привлекателни. Поклатих глава. Твърде стар бях вече за пътешествия. Опасявах се, че ще си остана в този град до края на дните си.

Точно пред нас се издигаше голямата импозантна сграда на църквата „Свети Волиний“, единствената богато украсена постройка в Дванайсет морета. Място, свято дори за наркоманите, но всяко нещо си е до време. Не се виждаше никаква светлинка през църковните прозорци, нито откъм малката къщичка отзад, където живееше свещеникът. Заобиколихме църквата и тук спряхме, защото бях сподобен от колебания. Никога досега не бях разбивал църква и идеята хич не ми се нравеше. Това, че ми е скучно да се моля, не означава, че не вярвам във Всевишния.

Макри забеляза колебанието ми.

— Успокой се. Ако някой ни завари и се наложи да му отсека главата, твойт Всевишен ще е много по-разярен.

Прошепнах едно отключващо заклинание, но нищо не се случи. Не бях изненадан. Макар Църквата да не одобрява магьосничеството, предвидлив човек като Дерлекс би взел известни мерки срещу крадците.

— Заключениеваща магия — казах и се хванах на работа. Не ми отне много време. Бях се научил да отварям ключалки малко след като проходих. Дори притежавах природна дарба за това. Влязохме вътре. Макри взе от олтара една от големите свещи и я запали с огнивото. Останах с впечатлението, че поругаването на храма ѝ доставя удоволствие, но не посмях да я питам. Статуите хвърляха зловещи сенки, които приличаха на дебнещи фигури. Очаквах всеки миг да се яви някой от светците и да ни обвини, задето сме осквернили църквата.

Първо претърсихме олтара, като надникнахме под масичката и в двата сандъка отзад. Не бяхме стигнали далеч, когато ни прекъсна тих шум, който идеше откъм вратата. Макри бързо изгаси свещта и двамата се притаихме зад преградата. Малко след това откъм тунела се зададе бледо сияние. Надникнах внимателно, после опрях устни до ухото на Макри.

— Това е Гликсий — прошепнах. — И още трима.

Скрити зад преградата, ние треперехме от ужас, докато магьосникът на Приятелския кръг претърсваше църквата. Очевидно не бях единственият, който подозираше, че Воалът е бил откраднат от служителите на Правата вяра.

Откъм вратата долетя нов шум. Светещият жезъл на Гликсий угасна и четиримата мъже се спотаиха някъде в далечната страна на помещението. Отново се подадох от нашето скривалище. Този път откъм вратата се приближаваше Ханама със сабя в ръка. Докато я наблюдавах да се прокрадва предпазливо между редовете с пейките, се зачудих какъв интерес може да има Гилдията на убийците към Воала.

Ханама имаше дори по-малко време за търсене от Гликсий. Тя беше прекъсната от шума на поредните среднощни посетители и чевръсто се скри зад олтара, изчезвайки секунда преди Юбакс и петима главорези от Братството да застанат в средата на църквата.

— Ще се разсмея — прошепна Макри.

Метнах ѝ предупредителен поглед, но трябваше да призная, че ситуацията наистина беше смешна. Приличаше ми на някаква глупава комедия.

Отново раздвижване откъм вратата и този път Макри не се съдържа и се изкиска. За щастие новата компания бе достатъчно шумна и гласовете на епископ Гзекий и четиримата курати, вдигнали пред лицата си фенери, заглушиха смеха ѝ. Най-отпред вървеше Дерлекс.

— Къде е? — попита Гзекий и гласът му отекна из църквата.

Дерлекс отключи една странична стаичка. Двамата влязоха и след малко се появиха с голямо парче от нагънатия Воал.

— Чудесно — промърмори епископът.

Чаках напрегнато. Дали някой от тези неканени посетители не бе дошъл тук, за да обере самия епископ? Лично аз не възнамерявах да го сторя, дори ако това би означавало оневиняване на принцесата и успешно приключване на случая. Вярно, щеше да е разочарование, но бях готов да живея с него. По-добре, отколкото да ме изправят в съда по обвинения в ерес и оскверняване на храма.

Изведнъж задните врати се разтвориха с трясък и в църквата нахлуха четирима орки. Епископът нададе ужасен вик. Орките нямат право да влизат в църквата. Изпъшках, защото знаех какво ще последва, но бях безсилен да го спра. Макри изскочи иззад преградата и се втурна към орките, вдигнала сабята над главата си. Надигнах се и побягнах след нея. Не можех да я оставя сама да се бие с орките.

— Траксас! — извреця Дерлекс.

— Орки! — пищеше Юбакс и с това разкри присъствието на хората от Братството.

Беше лош ден за орките. Двамата с Макри ги ударихме фронтално, а Ханама и хората на Юбакс ги нападнаха в тил. Дори куратите се втурнаха да помагат. Скоро орките бяха посечени.

— Оркска отрепка — плю Макри и изрита последния труп.

— Какво правите тук? — кресна ни епископ Гзекий.

В първия миг не можах да измисля подходящо обяснение. Възцари се напрегната тишина, но не за дълго. Внезапно блесна ярка светлина и всички, освен моя милост, се озоваха на пода. Останах прав, макар и доста изплашен. Ето го предимството да си подебеличък — имаш солиден баланс в центъра на тежестта. Откъм страничния коридор се приближаваше Гликсий Драконоубиеца. Вървеше право към Воала.

— Забелязах, че не дойде да се биеш с орките — подметнах, докато го измервах с поглед. След това се наведох и сграбчих Воала от пода.

— Съюзниците идват и си отиват. А сега ми дай това! — кресна той.

— Богохулници! — викаше епископ Гзекий. — Ще си платите за вашата наглост! Вън от моята църква!

Гликсий се хвърли върху мен. Макри изпружи крак и той се просна на пода. Вслушах се в съвета на епископа и побягнах навън, притиснал към гърдите си Воала.

Докато стигна средата на уличката, Макри вече беше зад мен, а Гликсий и главорезите от Приятелския кръг търчаха подире ни.

— Виж! — викна запъхтяно Макри. В другия край на тъмната уличка ни чакаха седем-осем въоръжени мъже.

Сабята на Макри блесна в ръката й.

— Това е капан! — простенах аз.

— Ей, насам! — чух да шепне някой. Познах гласа на Ханама. Внезапно от калдъръма в краката ни се повдигна капак на канал.

Поколебах се. Повторна среща с Убийците из подземията на Тюрай не беше сред най-приятните перспективи за прекарване на свободното време. Освен това от ума ми не можеше да излезе онзи алигатор. Внезапно нещо заблъска с равномерно темпо по всичките ми сетива. Гликсий Драконоубиеца бе заобиколил ъгъла и се готвеше да прати върху ни онова ужасно заклинание. Развих светкавично Воала и го метнах върху мен и Макри. Заклинанието се удари в импровизираната защита и се разтвори в нощта, но от изненада Макри се спъна в мен и двамата полетяхме в отвора на канала.

— О, не, пак ли... — простенах аз, докато се надигах от лепкавата кал. Две посещения в каналите под града за толкова кратко време ми се струваха вече прекалено.

— Да вървим.

Навих Воала и побързах след Макри. Над нас отекваха гневни разочаровани крясъци.

Нямах представа къде се намираме. Никога досега не бях попадал в тази част на канализационната система и затова оставих на Ханама да ни води. Тя носеше малък мъждукащ фенер.

Не бях съвсем сигурен дали трябва да я следвам. В края на краищата нищо не подсказваше, че сме на една и съща страна. Е, поне ме бе измъкнала от лапите на Гликсий. Заклех се, че ако оцелея тази нощ, ще пожертвам всичко, дори сладките часове на халба бира, за да науча няколко подходящи защитни заклинания. Зная, че са много

скъпи, но не мога да продължавам да си върша работата, ако всеки път пред мен се изпречват магьосници с подобна мощ.

— Къде отиваме?

— Към брега — отвърна лаконично Ханама, която се чувстваше тук като у дома си.

— Отваряй си очите за алигатори — прошепнах на Макри.

— Разбрано — отвърна тя и долових в гласа ѝ тревога. Движихме се доста бързо, но тук нивото на калта бе много по-ниско. Внезапно Ханама спря.

— Близо сме до изхода — обяви тя, след което неочаквано изгаси фенера, приближи се до мен и дръпна рязко Воала. Тъй като го стисках яко, двамата паднахме в калта и взехме да се въргаляме, като всеки се опитваше да надвие. Тя беше по-опитна в ръкопашните схватки, но пък на моя страна бе предимството на тежестта.

— Трябва да се махаме! — прошепна ядно Ханама. Подърпахме се още малко и чак тогава долових смисъла на предупреждението ѝ.

— Гликсий! — изпъшках аз. — С неговото заклинание...

— Какъв е този шум? — настоя да узнае Макри, когато стените затрепериха от кълтящи вибрации.

— Прилича ми на наводнение.

— Не може да бъде. Сега е лято.

Миг след това огромна солена вълна ни заля и продължи навътре в тунела, отнасяйки ни със себе си. Вълната ме премяташе, не можех да си поема въздух и подскачах като плъх в капан. Последната ми съзнателна мисъл бе да прокълна Гликсий Драконоубиеца, задето ни бе ударил с подобно нещо. След това изгубих съзнание, споходен от безпорядъчни сцени от досегашния ми безпътен живот.

Когато дойдох на себе си, лежах на морския бряг, проснат по корем като изтърбушен кит. Закашлях се и повърнах десетина галона вода, след което се изправих. Беше съвсем тъмно и едва различавах тялото на Макри наблизо. Докато крачех неуверено към нея, тя се надигна, избълва погълнатата вода и простена:

— Живи ли сме?

— Само малко — отвърнах. Макри стана и взе да се оглежда. Успокои се чак като видя, че сабите ѝ са наблизо. Имаше ги още от времето, когато се бе сражавала като гладиаторка, и много държеше на тях. Едва сега забелязах, че около пръстите ми се е увило нещо.

Откъснато парче от Червения воал. Погледнах го мрачно, изругах и го напъхах в джоба си. Сигурно останалото бе в Ханама. Както обикновено тя вече беше изчезнала. С Воала естествено.

— Не мога да се отърва от тази проклета жена. Пипето ѝ сече като елфически бръснач. Откъде, по дяволите, се е досетила за църквата?

Тръгнахме по брега, но малко по-нататък спряхме учудени. Върху дребните загладени камъчета лежеше Ханама. Когато я приближихме, тя изпъшка. Макри изтича и коленичи до нея.

— Някой я е ударил.

Действително, на главата ѝ зееше кървава рана. Като чу гласовете ни, Ханама бавно отвори очи. Макри сложи главата ѝ в скута си и проми раната с вода от манерката си.

— Макри... благодаря — каза Убийцата. След това я избута и се изправи.

— Какво стана?

— Някой ме удари отзад. Тъкмо повръщах водата от приливната вълна...

— А къде е Воалът? — прекъснах я аз.

Ханама ме изгледа студено, обърна се и тръгна по брега. Изпратих я с поглед, но не си направих труда да я последвам. Нямаше да отговаря на въпросите ми дори от това да ѝ зависеше животът.

В небето бяха изгрели две от трите луни. Светлината им се отразяваше върху един мокър камък, голям колкото пестника ми. Наведох се и го вдигнах. Беше още лепкав от кръвта. Явно това бе оръжието, с което бяха повалили Ханама. Прибрах го в джоба си и продължихме нататък.

Не след дълго стигнахме едно по-широко място, чиято горна част бе застроена със складове. Беше топло и от дрехите ни се вдигаше пара. Заобиколихме първите сгради и излязохме на тясна уличка, само за да се изправим неочаквано пред Гликсий Драконоубиеца. Изглеждаше не по-добре от нас — явно водата и него го бе въртяла здравата.

— Ах, вие... — почна той и после се приготви да произнесе проклетото си заклинание. Но нищо не се случи. Силата на заклинанието се беше изчерпала.

Усмихнах се.

— Лошо, Гликсий — рекох и го фраснах в лицето. Ударът беше добър, вложих в него доста злоба и тежест. Той се друсна по задник и остана да седи.

— Биваше си го удара — кимна с възхищение Макри.

— Благодаря.

Най-сетне нещо солидно, след всичките тези магии.

Продължихме по улицата. Досегашната част от среднощната операция беше пълен провал. Имахме уговорена среща със Сарина Безпощадната, но не можахме да стигнем далеч. Още преди да излезем на „Квинтесенция“ бяхме застигнати от три носилки. Отвътре изскочиха дванайсет свещеници и ни заобиколиха. Вярно, че не носеха раса, но затова пък бяха въоръжени със саби и очевидно имаха представа как да ги използват. Предположих, че са от някое специално подразделение на Църквата.

— Епископ Гзекий иска да говори с вас.

Макри сложи ръце върху дръжките на сабите си. Поклатих глава.

— Чудесно. Ние също искаме да се срещнем с него.

Качихме се в носилките и потеглихме по тъмните улици.

Глава на тюрайската църква е архиепископ Ксерий, а под него се подреждат четирима еднакви по ранг епископи. Гзекий отговаряше за Дванайсет морета, макар да не живееше тук, а в просторна вила в Тамлин, където си отдъхваше в хладината на басейна и си похапваше вкусни деликатеси от собствените си рибарници.

Гзекий е едър петдесетгодишен мъжага с могъщо телосложение и посивяла коса. Ужасно е амбициозен, но умее да го прикрива. Но когато ни въведоха при него, изглеждаше готов да избухне. Без да губи време в предисловия, епископът ме заплаши с арест, разпит с изтезания и продължително пребиваване в тъмницата.

Гледах го спокойно, докато правеше анализ на упадъчната част от тюрайското общество и в частност на моя милост.

— Можете да ме заплашвате колкото си щете — рекох в един миг на затишие. — Но не бих казал, че положението ви е твърде завидно. Съмнявам се, че кралят ще изпадне в умиление, ако узнае, че вие стоите зад кражбата на Воала. Сигурно ще си спомните, че Червеният елфически воал бе предназначен за самия него. Освен това да не забравяме убийството на Атилан. Вашите хора са откраднали

пергамента със заклинанието от градината. Дали те не са видели и сметката на дипломата?

— Как смееш да обвиняваш Светата църква в убийство? — изрева епископът.

— Ами това, че с откраднатото заклинание сте приспали кралския дракон преди да го изкормите? Не е ли достатъчно да седнем на една скамейка на галерата?

Надявах се да постресна малко епископа, но вместо да се разгневи още повече, той неочаквано се засмя.

— Нито аз, нито Църквата сме замесени в открадването на Воала. Дори не знаех къде е, докато Дерлекс не ни заведе. Наистина ли смяташ, че някой ще ти повярва, ако заявиш, че един от свещениците е откраднал заклинанието от градината на Атилан, а друг му е помогнал да заколят дракона?

— Да.

— Не биха го направили, още повече когато обвиненията идат от твоята уста, Траксас.

— Може да не успея да убедя краля, макар че обещавам да се постарая. Но със сигурност ще привлече вниманието на претор Цизерий. Помнете, не само аз ви видях, когато двамата с Дерлекс дойдохте за Воала. Там имаше една представителка на Гилдията на убийците и неколцина членове на Братството и на Приятелския кръг. Орският посланик, изглежда, също е знаел, че Воалът е в църквата, защото тъкмо той е пратил онези воини. И това ако не е цял списък със свидетели. Вярно, нито един от тях не се слави като почтен гражданин, но стигат, за да разпространят съмнението, че вие сте замесен. Ще бъде наистина сензационна новина в „Хрониката“ и голям удар за репутацията на Църквата. Обзалагам се, че сенатор Лодий ще потрие доволно ръце. Зная, че хич не се обичате с него. Как ви бе нарекъл миналата седмица? „Кръвосмучещи паразити на бедняците.“

Известно време мълчаливо се измервахме с погледи. Пресегнах се и си налях чаша вино. Макри стоеше притихнала в ъгъла и очакваше продължението.

— Не зная за какво ви е потрябвал Воалът. Може би сте закъсали за мангизи или ви се е приискало и вие да си направите стаичка, защитена срещу всякакви магии. Вие сте амбициозен човек, епископ Гзекий. Скоро ще има избор на нов архиепископ. Не сте избраникът за

поста, но много ви се иска да го получите. Не бих се учудил, ако точно този пост стои в дъното на вашата игра. А за да планирате действията си, ви е нужна напълно изолирана от подслушване стая. На останалите епископи това никак няма да се хареса. Уверен съм, че ще повярват на моята история.

Епископът бавно вдигна вежди, което вероятно означаваше, че съм го убедил. После даде знак на помощниците си да напуснат стаята. Сипах си още винце. Харесваше ми, беше от добра реколта.

— Къде е сега Воалът? — попита той, когато останахме насаме.

Казах му, че не знам, което бе самата истина.

— Изчезна в канала и сигурно никога вече няма да го открием. А ми трябваше, защото само чрез него можех да сменя обвиненията от принцесата. Затова ме наеха. Останалото не ме безпокои особено. Помогнете ми да разреши този проблем и цялата тази кална история ще си остане заключена в устата ми.

Епископът сръбна от чашата си, преглътна и кимна одобрително.

— Траксас, нима искаш да ми кажеш, че не си търсел Воала?

Поклатих глава.

— Просто вършех работата, за която са ме наели.

Епископът ме изгледа продължително. Очевидно се питаше дали казвам истината. После премести погледа си върху Макри. Не знаеше дали може да ни се довери.

— Траксас, чувал съм да казват за теб, че си честен човек и винаги свършваш каквото ти е поръчано. Може би бих могъл да се доверя на думата ти. Мисля, че е за предпочитане, вместо да наредя да те убият.

Погледнах го изненадано. Явно сведенията за мен идеха не от другиго, а от Дерлекс.

— Но как според теб бих могъл да ти помогна да оневиниш принцесата?

Свих рамене.

— Сигурно мнозина в двореца са ви длъжници. Говори се, че и кралят е сред тях. След като Воалът изчезна, за никого, най-малко за вас, е от полза да се разрази скандал, в който да е замесена кралската фамилия.

Епископът продължаваше да ме гледа замислено.

— Вярно, че имам влияние. Достатъчно, за да разклатя позициите на краля, и повече от необходимото, за да направя живота ти в Дванайсет морета черен. Затова постарай се втори път да не ми се изпречваш на пътя.

И ми махна с ръка да си вървя,

— Какво искаше да каже? — попита Макри, когато се озовахме на улицата.

— Струва ми се, че е съгласен да помогне на принцесата. Е, поне вярвам, че беше това.

Вдигнах очи към звездите.

— Остава около час до срещата със Сарина. Имаме достатъчно време за едно кратко посещение при Астрат Тройната луна. Нуждая се от помощта му по случая, по който работим. Някой е нападнал Ханама и ѝ е взел Воала. Искам да разбера кой е. Освен това се питам дали може да открие Сарина. Тас от Източната светкавица не сполучи, но нищо чудно тя да не се крие, а да е някъде навън. Ако разбера къде е, ще я изненадам и ще ѝ отнема писмото. Не е необходимо да пилеем гураните на Цизерий, ако можем да постигнем целта си по друг начин.

Погледнах я.

— Всъщност кога вие двете с Ханама станяхте такива приятелки?

— Какво? Ние не сме приятелки.

— Ами! Като гледах как нежно прегръщаше главичката ѝ в скута си... А тя ти вика: „Благодаря, Макри...“ Твърде интимно отношение от една Убийца.

— Хубаво де, какво толкова? — сконфузено измърмори Макри.
— Нали я бяха ударили по главата. Траксас, говориш глупости. Единственият път, когато съм я срещала, бе в твоята стая.

Все още не бях напълно убеден, но реших да оставя въпроса така. Тръгнахме към къщичката на Астрат. Беше малко преди полунощ и улиците бяха съвсем безлюдни.

Посещението ни при Астрат се оказа безрезултатно. Не ни се разсърди, че го будим посред нощ, но когато го помолих да потърси Сарина, той каза:

— Не мога да я намеря. Сигурно е напуснала града.

— Невъзможно. След малко имаме уговорена среща.

Магьосникът повдигна рамене и попита дали може да направи нещо друго за нас. Разполагах с парченцето от Червения елфически воал, но не виждах за какво може да ми послужи. Подадох му камъка, с който бяха повалили Ханама, и го помолих да го изследва внимателно.

— Само че ще отнеме време, Траксас. Никак не е лесно да се изтегли информация от камък.

Казах му да се постарее и го попитах дали може да ни услужи с двуколката си.

— Не можеш да я караш из града посред нощ.

— Имам сенаторско разрешение.

— Наистина ли?

— Не, но работя за Цизерий и ще претендирам, че е така. Освен това закъсняваме.

— Кой от нас ще бъде сенаторът? — попита Макри, след като потеглихме с двуколката.

Макри знаеше много добре, че жените не могат да бъдат сенатори. Започвах да си мисля, че всички тия женски срещи не й влияят добре.

26.

Заради предизборните размирици центърът на града гъмжеше от патрули на Градската стража. Носеха се слухове за подготвени атентати, отлагане на изборите, подкупи и убийства. Говореше се дори, че кралската фамилия купувала наркотици от орките и ги разпространявала сред населението.

Стражите се опитаха да ни спрат.

— По спешна работа на претор Цизерий — извиках аз, без да намалявам, и продължих в галоп към Стадиума. Носех торбата със злато, дадена ми от Цизерий с поръката да не се скъпя и да получа писмото на всяка цена.

Стадиум Супербиус е разположен до градската стена, в източния край на града. Това е грандиозен каменен амфитеатър, вдигнат преди стотина години от крал Варквий, и до ден днешен си остава много важно място. Тук се разпъват пътуващите циркове, провеждат се театрални постановки, религиозни церемонии, гладиаторски битки и — за нещастие на моята склонна към хазарт персона — надбягвания с колесници. Обичам надбягванията. Два пъти в седмицата, по време на тези състезания, амфитеатърът се изпълва с хора от всички прослойки на обществото. Претори, префекти, сенатори, свещеници, знатни дами, магьосници, високопоставени чиновници: всички се смесват в една обща маса, пристигнала да се порадва на ведрия ден и да припечели или изгуби някоя монета. Принц Фрисен Акански е един от ентузиазираниите притежатели на колесници и коне за надбягване. Дори кралят понякога присъства. Излишно е да уточнявам, че Стадиум Супербиус привлича и дребни джебчии, а повечето букмейкъри са на служба към Братството и Приятелския кръг.

Слязохме от двуколката и влязохме през централния вход на голямата притихнала сграда. Макри бе взела факла. След като я запали, трептящият ѝ пламък взе да хвърля сенки върху изрисуваните с ликовете на предишни победители в надбягванията стени.

Не се виждаше жива душа.

Извадих парчето от Елфическия воал от джоба си, скъсах го на две и подадох едното късче на Макри.

— Вържи си го на шията.

Макри ме погледна объркано.

— Ако Сарина е тук, значи ще дойде и приятелчето й Гликсий Драконоубиеца. Това парченце ще те защити от заклинания.

— Сигурен ли си?

— Не съм, но си заслужава да опитаме.

Заобиколихме Триумфалната арка, през която преминават победителите в надбягванията. В мрака пред нас лежеше просната фигура. Извадихме сабите и предпазливо продължихме напред. Макри коленичи до тялото.

— Това е Сарина — прошепна тя. — Има подутина на тила.

Първо Ханама, а сега и Сарина. Някой се стараеше да ми облекчи живота. Наоколо нямаше жива душа, но до стената зърнах малка купчинка бял прах. Пресегнах се, пъхнах вътре пръст и опитах вкуса му.

— Дуа. Изглежда, Сарина е носела чувалчетата, когато са я нападнали.

Макри също пъхна пръст в купчинката и опита праха. Не ми се видя толкова необходимо, но премълчах. Коленичих и се заех да претърсвам Сарина.

— Писмото може още да е у нея. Какъв смисъл да плащаме за него, ако не е необходимо?

Цицината на главата й беше огромна и бях готов да се закълна, че ще прекара доста време в безсъзнание, но за моя изненада Сарина внезапно отвори очи. На всичко отгоре ме сграбчи за плитката и я дръпна толкова силно, че изпищях от болка и се претърколих в праха. Сарина скочи и приклепна, готова за смъртоносна схватка. Изглежда, не обръщаше внимание нито на раната си, нито на факта, че допреди съвсем малко бе лежала просната на земята.

— Да не си си изгубила арбалета? — попитах с ехидна усмивка и без да я чакам, се хвърлих в атака. Като опитен уличен боец замахнах с лявата и я ударих с дясната ръка. Поне така бе на теория. Сарина избегна и двата удара и ме изрита в ребрата, като отново ме прати в унизително положение в праха. Надигнах се, малко изненадан от тази промяна в събитията. Втурнах се, намислил да й надвия с маса, но

Сарина направи някакво бързо движение, което така и не можах да проследя, тъй като за трети път се озовах на земята. Този път ужасно се разярих, защото зърнах с крайчеца на окото си Макри, която вместо да ми помогне си стоеше кротичко настрана и се кикотеше. Извадих сабята. Сарина измъкна малък нож. Започнахме да се обикаляме, но все не ми се удаваше подходящ случай. Не разбирах какво става. Действително при предишната ни среща Сарина не бе показала и малка част от забележителните си способности за ръкопашен бой, които демонстрираше сега. Как по дяволите бе изучила всичко това?

Разменихме си по няколко удара. Започнах да се задъхвам. Последните двайсет и четири часа бяха пренаситени с твърде много тичане и удряне за изнемощялата ми душа. На всичко отгоре не бях ял и спал. Горещината бе направо непоносима. Реших да приключвам и се метнах към Сарина с яростен вик, но тя само отскочи и ловко ме препъна. Следващия път, когато се надигнах, се обърнах към Макри.

— Ще престанеш ли да се хилиш като евнух в бордей? Имам нужда от малко помощ.

— Нали ми каза, че когато отново я срещнеш, ще я гониш чак до градските стени? Просто ти давам възможност.

Изгледах я намръщено, после подхванах поредната атака. Сега щях да ѝ покажа коя е най-бързата колесница в града. Сарина парира удара ми с малкия си нож, след това ме прасна толкова силно с ръба на дланта си, че отлетях чак до стената и се свлякох обезсилен.

Но преди Сарина да ме довърши, Макри най-сетне реши, че се е забавлявала достатъчно, и застана пред мен със сабя в ръка.

— Траксас ми каза, че не можеш да се биеш — рече тя на Сарина.

— Е, поне преди не можеше — рекох, докато се надигах.

— Изкарах три години в манастира за бойни изкуства Квалир — каза Сарина със загадъчна усмивка.

— Предполагам, че не си изучавала религия — изпъсках, докато се борех да си поема дъх.

— Не. Само бойни умения. Беше ми омръзнало все да ме побеждават. Сега вече никой няма да го прави.

— Не изглеждаше в цветущо здраве, като те открихме.

— Някой се прокрадна зад мен — обясни тя. — Странно, защото не е толкова лесно.

— Може да е бил приятелчето ти Гликсий Драконоубиеца — ако вече не си му необходима.

Тя поклати глава.

— С Гликсий вече не сме приятели. Хорм и Гликсий ме измамиха. След като им прочистих пътя с моя арбалет, решиха да ме отстранят от операцията. Изглежда, не им се нравеше идеята да делят на три. Особено ако третият партньор е жена. — Тя повдигна рамене. — Толкова по-зле за тях, защото го предвиждах. Гликсий не може да е човекът, който ме повали. Той вече и чаша не може да прекатурне. — Тя се огледа обезпокоено. — Коня ми го няма. И чувалчетата. — Пъхна ръка под наметалото си и извади писмото на принца. — Но все още имам това. Ще ви струва десет хиляди гурана. Освен ако не поискате да ми го вземете насила.

Премълчах. Последната идея не ми се понрави.

— Е, очаквам предложения — подкани ни тя.

— Предполагам, че това писмо е мое — чу се глас.

От мрака се показва висока фигура, загърната в наметало в цветовете на дъгата. Беше Гликсий Драконоубиеца. Той ме изгледа с нескрита омраза и подметна:

— Мисля, че търсим едно и също нещо.

Изсумтях нещо в отговор.

— Губиш си времето, Траксас. Писмото е мое.

— Изглежда обаче ти се е изплъзнало.

— Не очаквах, че Сарина може да ме предаде.

Обърнах се към нея.

— Какво ще правиш сега? Едва ли познанията ти по бойно изкуство ще са достатъчни да задържиш Макри, Гликсий и мен.

Сарина се засмя презрително. Трябва да призная, че бях впечатлен от хладнокръвието ѝ.

— Погледнете се каква завидна двойка сте. Един затлъстял впиянчен бивш следовател и до него магьосник, обвързал се с измета на града. — Тя вдигна писмото. — За шантажирането на принца. Начална цена десет хиляди гурана. Кой ще предложи повече?

Гликсий обаче нямаше никакво намерение да наддава. Той вдигна ръка, готов да я удари със заклинание. Секунди след това се просна на земята и взе да се оглежда объркано. Заклинанието се бе

стоварило обратно върху него. Откъм сянката на арката изплува още една фигура, също загърната в подобно наметало.

— Кой е пък това? — попита Макри.

— Тас от Източната светкавица — отвърнах. — Изглежда, най-сетне дворцовата охрана е решила да се намеси.

Очаквах, че Тас ще изтръгне писмото от пръстите на Сарина и най-малкото ще я запрати към стената с някоя могъща магия. Вместо това той бавно пристъпи до нея и я целуна по бузата. С Макри се спогледахме изненадано.

— Нищо чудно, че не можа да я намери. Двамата са съюзници.

— Точно така — кимна доволно Тас.

— Какво става с тия тюрайски магьосници? — възмутих се аз. — Или са пристрастени към дуата и пиячката, или са станали престъпници.

— Този Тас... по-силен магьосник ли е от теб? — попита тихо Макри.

— Като тигър, сравнен с плъх. Не се опитвай да го ядосаш. Забрави ли какво се случи с Мирий Ездача на орли?

— Не чух — ще наддавате ли? — припомни ни Сарина.

Предложих ѝ десет хиляди. Гликсий стана, отупа се от праха и изруга свирепо. Изстреля ново заклинание, но Тас го върна обратно и отново прати Гликсий на земята. Тази сцена взе да ми харесва. Бих го изритал, докато се въргаляше, но нямах време.

— Траксас, май ти ще си единственият участник в наддаването — подхвърли Сарина — Твое е за десет хиляди гурана.

Сарина протегна писмото. Аз протегнах торбата със златото. Размяната бе прекъсната от ослепителна светкавица, която удари земята между нас и ни накара да отскочим. Този път се озовах по гръб, загледан тъпо в небето, откъдето се спускаше неясното, но зловещо очертание на боен дракон. Гледка, незапомнена по тези места от времето на последната война преди петнайсет години. Ноздрите му светеха в червено от огньовете, които бълваше, а на гърба му се мъдреше не друг, а самият Хорм Мъртвешки, развял буйните си черни коси. Пискливият му глас отекна в нощта:

— Мисля, че това писмо ми принадлежи по право.

— Грещиш, Хорм — спокойно каза Тас.

След което извади на бял свят такова заклинание, че драконът отхвъркна надалеч в небето, откъдето долетяха болезнените му писъци.

— Брей! — възкликна Макри.

Аз също бях впечатлен. Тас, изглежда, не се плашеше нито от дракона, нито от неговия ездач. Междувременно Хорм успя да си възвърне контрола върху звяра и отново се приближи.

— Спести си енергията, Тас от Източната светкавица — викна той. — Не съм дошъл нито за писмото, нито за златото. Нямам намерение да си меря силите с теб, макар че лесно бих те убил — дори само за удоволствие.

— Щом е така, защо си тук? — попита Тас.

— За да разруша твоя град и всички човеци в него, които толкова ме дразнят. Хора като теб, Траксас.

И Хорм Мъртвешки поде поредното заклинание. Беше оркско, нечувано досега в този свят. Приключи магичните слова, махна ни подигравателно за сбогом, пришпори дракона и изчезна в нощта. Спогледахме се. На пръв поглед не се случваше нищо.

— За какво беше всичко това?

Тас от Източната светкавица се намръщи, хвана Сарина за ръката и каза:

— Вземи златото. Време е да тръгваме. Това заклинание е за разрушаване на града. Ужаса от Осмата миля. Хорм го е изровил отнякъде. Всеки момент населението ще бъде обхванато от лудост. Тюрай е обречен на гибел.

Май не трябваше да се отнасям с презрение към оркските магьосници, щом имаха заклинания за унищожаване на цели градове.

— Нищо не чувствам — възрази Сарина

— Защото носиш защитна огърлица — припомни ѝ Тас. — Аз също. Но не и останалите.

Откъм центъра долетяха виковете. Излязохме от Стадиум Супербиус и спряхме като вкопани пред гледката на горящия град. Жълти огнени езици подскачаха към небето, срещнати от първите лъчи на слънцето. Сарина ми подаде писмото и каза троснато:

— Златото.

Дадох ѝ го, макар да не виждах за какво може да ѝ послужи. Отнякъде се появи Гликсий и опита да изтръгне писмото от ръцете ми.

Сарина му нанесе светкавичен удар с крак и Гликсий тупна в безсъзнание на земята.

— Не обичам, когато се опитват да ме изиграят — промърмори Сарина, извади дълъг крив нож и коленичи над него. Помислих, че възнамерява да го довърши, но вместо това тя срязва въженцето на амулета му и го смъкна от шията му. На устните ѝ трепкаше зла усмивка.

— Щастливо пробуждане — рече тя и прегърна Тас през кръста. Тас прошепна някакво заклинание и двамата се издигнаха във въздуха.

— Не можете да изоставите Тюрарй на произвола на съдбата!

— Струва ми се, че Лизутария, Небесната господарка, бе открила заклинание, което да неутрализира Ужаса от Осмата миля на Хорм Мъртвешки — провикна се Тас. — Може и да успее да ви спаси, ако успеете да я събудите.

Двамата се изгубиха в тъмнината.

— Защо ако успеем да я събудим? — попита Макри.

— Намеква за пристрастията ѝ към тазиса. Непрекъснато го пуши с едно огромно наргиле.

Гликсий се размърда.

— Дай по-добре да се махаме.

Побягнахме. Зад нас Гликсий нададе безумен вик и започна да бълва архаични заклинания, много повече, отколкото би могъл да задържи в главата си при нормални обстоятелства. Статуите започнаха да падат от постаментите, а стените изригнаха в пламъци под въздействието на гневните изблици на разярения магьосник.

— Зла жена е тази Сарина! — простенах, след като се скрихме зад ъгъла на една от близките сгради. — Мисля, че ще постъпи по същия начин и с Тас, след като престане да ѝ е нужен.

Изведнъж се озовахме сред тълпа обезумели граждани, които размахваха тояги и саби и се нахвърляха върху всичко, което се движи. Някаква старица замахна да удари Макри. Макри я изрита, но мястото на нахалницата бе заето от едър северняк наемник, който цепеше въздуха с бойна секира.

Избягахме в една странична уличка с надежда да открием спокойно местенце, но навсякъде в града цареше неописуема суматоха. Пътищата към всички градски врати бяха изпълнени с изгубили разсъдъка си нещастници.

От мрака изникна нечия ръка и сграбчи Макри за рамото. Тя викна нещо и се изгуби в тъмния отвор на един вход. Сkochих след нея и я открих в прегръдките на дребна фигура — Ханама. В тъмнината не прецених добре посоката и се ударих в стената.

— О, божичко, една пощуряла Убийца! — изстенах и протегнах ръце към шията ѝ.

— Не съм пощуряла — отвърна хладно Ханама. Пръстите ѝ играеха по огърлицата на шията ѝ. Всъщност не беше огърлица, а превръзка от Елфическия воал — също като моята.

Не знаех дали срещата ни беше съвпадение, или Ханама отново ни бе проследила. Точно в този момент нямах време да размишлявам по въпроса.

Ханама надникна навън и огледа тълпата с отвращение.

— Не обичам, когато нещата излязат извън контрол. Сега гилдията ни няма кому да служи.

— Така е, Ханама. На кой му трябва убиец, когато всички се избиват? Предполагам, че аз също мога да се смятам за безработен.

— Най-добре по-бързо да идем при Лизутария — каза Макри и обясни на Ханама за неутрализиращото заклинание. Ханама се съгласи, а аз я изгледах подозрително. Държеше се доста странно за жена с подобна професия. Обикновено Убийците предпочитат да действат самостоятелно. Не залагах кой знае какви надежди на Лизутария, но друга възможност като че ли нямаше. Освен това ако някой въобще можеше да вкара в правия път всички тези безумци, това бяха само силните магьосници от „Истината е красива уличка“. Не бих казал, че присъствието на Ханама ми действаше успокояващо, но не намирах сили да я помоля да си върви.

Щом излязохме на открито, върху нас се нахвърлиха двадесетина тежковъоръжени и напълно обезумели войници. Побягнахме. Ханама водеше, а аз я следвах по петите.

За нещастие не само ние се бяхме отправили към „Истината е красива уличка“ Дори лудите си даваха сметка, че това е примамливо място за подпалване. В града само магьосниците и членовете на кралската фамилия носеха защитни амулети, но тези полезни предмети не бяха достатъчни, за да ги отърват от ноктите на обезумялата тълпа.

Все пак успяхме да си пробием път благодарение на бойните умения на Макри и Ханама и на обемистото ми тяло. Постовите

магьосници пред „Истината“ полагаха отчаяни усилия да задържат тълпата на разстояние. Въздухът пукаше от концентрираната магична енергия, чиято цел бе да отхвърля всички запратени копия, стрели и пламтящи факли. Дори в „Истината е красива уличка“ на пръсти се брояха онези магьосници, които можеха да се мерят по сила и умение с Тас или Хармън Полуелфа. Повечето от тях бяха по-добри в астрологията, а и огромното напрежение, с което работеха, си казваше думата. Горсий Звездоброеца и Абод Справедливия — двама от най-силните магьосници — стояха непоклатимо на сред улицата и прекъсваха в зародиш всички опити за атака, но останалите бяха започнали да отстъпват под непосилната тежест на сипещите се камъни, стрели и факли. Забелязах, че няколко запалени стрели бяха пробивали магичната бариера и бяха подпалили ъгловата къща. От Лизутария нямаше и следа.

Тълпата бе напълно погълната от атаката и никой не направи опит да ни попречи. Когато стигнахме края на улицата, поех въздух и викнах на Горсий колкото ми глас държи. Горсий ме чу и ме погледна със съмнение. Посочих превръзката на шията си и му викнах да ни пусне. Той ми махна с жезъла. Бариерата премигна, аз се пъгнах през отвора, а Ханама и Макри ме последваха.

— Май не сте избрали най-подходящото място за убежище — изръмжа Горсий, който бе изскочил на улицата по долни дрехи и дори не бе имал време да си наметне магьосническата пелерина.

— Къде е Лизутария?

— Сигурно се е надрусала до козирката — отвърна Горсий и приклепна, за да не го удари една стрела.

— Тас от Източната светкавица ми каза, че знаела противозаклинание на Ужаса от Осмата миля:

— Ужаса от Осмата миля? — изкрещя Горсий. — Това ли е причината за бунта?

— А ти какво мислеше? Че е от водата?

Горсий изстена.

— В такъв случай скоро няма да свърши. Къде е Тас? Нуждаем се от помощта му.

— Боя се, че няма да дойде.

В далечината се виждаше горящият покрив на Имперския дворец. Горсий Звездоброеца неочаквано подгъна колене и тупна на

земята. Дотичаха помощниците му и го изправиха, но междуременно положението се беше влошило. Неколцина от по-младите магьосници, които досега не бяха участвали в сражения, бяха изгубили самообладание. Затичахме се към къщата на Лизутария. Беше заобиколена от трупове на избити прислужници, а вратата беше заключена.

— Тълпата настъпва — предупреди Макри.

Блъснах вратата с рамо и тя отхвъркна. Ханама влезе първа и веднага се натъкна на Небесната господарка, която лежеше в несвяст до наргилето. На лицето ѝ бе застинало унесено изражение. Гъсти облаци дим се виеха из стаята, много по-плътни от димните завеси в края на някое разгорещено празненство във „Възмездяващата секира“.

— Макри, събуди я. Аз ще потърся заклинанието.

Макри взе да друса Лизутария, а ние двамата с Ханама затършувахме из къщата за неутрализиращото заклинание. Тълпата навън вилнееше пред пропукващата се бариера на магьосниците.

Когато влязох в кабинета на Лизутария, отнякъде се появи побъркан прислужник — размахваше нож. Отскочих, ударих го и го повалих. Беше твърде луд, за да почувства нещо, затова отново се нахвърли върху мен, но този път го посрещнах със стол и още с първия удар го проснах. Ако оцелееше, Лизутария щеше да го оправи. Започнах да се ровя из записките на магьосницата.

— Да не е това? — попита Ханама и ми подаде някакъв наскоро изписан пергамент. Прегледах го набързо.

— Не, това е магия за ускорен растеж на тазис. — Ханама отвратено хвърли листа и отново се зае да търси. Един камък счупи прозореца. Тълпата се приближаваше. Горсий Звездоброеца и неговите чираци нахлуха през задната врата, помъкнали стария Хасий Брилянтния. И тримата бяха покрити с рани и облени в кръв.

— Тълпата иде!

Разправяха, че Хасий бил на сто и десет години. Ако не откриехме заклинанието, едва ли щеше да има възможността да празнува сто и единадесетия си рожден ден. Дръпнах следващото чекмедже. Беше натъпкано с пергаментови свитъци. Започнах трескаво да ги преравам.

— Да! — викнах триумфиращо. — Ето го! Противозаклинанието на Ужаса от Осмата миля!

Горсий се наведе над рамото ми. От челото му се стичаха кървави капки. Още няколко камъка удариха в прозореца. Лицето му помръкна.

— Не го е довършила.

Изскочих навън и махнах на Макри да зареже опитите за пробуждане на Лизутария.

— Не е довършила заклинанието. Нищо не можем да направим. Да се махаме преди целият град да е лумнал в пламъци.

— Това значи е краят на цивилизацията — промърмори Макри и ме последва.

— Къде отивате? — попита Горсий Звездоброеца.

— Където ни видят очите. Ще си пробием път до външната порта преди да сме изгорели заедно с града.

— Не можете просто да избягате — възрази магьосникът.

— Какво друго ни остава? — сви рамене Макри. — Тия отвън са повече, отколкото можем да избием.

— Трябва ми още малко време. Лизутария все още може да завърши заклинанието.

Преди да отговоря, вратата се отвори и на прага застана Гликсий Драконоубиеца. Очите му святкаха обезумяло.

— Смърт на всички магьосници! — изкрещя той и се нахвърли върху мен. Надявах се, че късчето от Воала ще е достатъчно, за да неутрализира безумните му заклинания.

Така и нямах възможност да го проверя на практика, защото вместо да ме удря с магия, Гликсий ме прасна в лицето и аз се озовах на пода. Той избухна в налудничав кикот.

— Това ми хареса — викна той и извади сабята си.

Макри скочи между нас и двамата взеха да си разменят удари. В този момент в стаята нахлу цяла орда умопобъркани граждани, въоръжени със саби и пламтящи факли. Двамата с Макри побързахме да напуснем полесражението, като издърпахме с нас Горсий Звездоброеца и Лизутария. Изтичахме в работилницата и заварихме там проснатия в безсъзнание Хасий и Ханама, която тъкмо изтикваше двама нападатели през задната врата.

Сега вече бяхме заобиколени. Използвахме мебелите, за да барикадираме вратите, и когато свършихме, се спогледахме, сякаш се питахме какво да правим. Лизутария простена — може би се

събуждаше. Побеснялата тълпа блъскаше по вратите, дъските трещяха под ударите на секирите.

— Направете нещо де. Нали сте магьосници — провикна се Макри.

Но бяхме безпомощни, с изчерпани запаси от заклинания. Силите ни бяха колкото на обикновените хора. Пък и по-малко, като се имаше предвид състоянието на Хасий, Горсий и Лизутария. В стаята взе да прониква дим. Бунтовниците бяха подпалили къщата.

27.

— Гасете огъня! Гасете огъня! — крещеше някой.

Това бях аз. Никой не се втурна да гаси огъня.

Не можех да повярвам, че е истина. Ето ме, насред Тюрай, в компанията на най-могъщите магьосници, и да съм обречен да издъхна в една горяща къща.

— Никой ли няма поне едничко заклинание?

Горсий Звездоброеца поклати глава. Помощниците му само повдигнаха рамене. Хасий Брилянтния беше в безсъзнание. Лизутария все още бе под въздействието на дрогата. Димът ставаше все по-гъст. Изпод вратата се подаваха огнени езици. Макри и Ханама се опитаха да я отворят, но изглежда, сега бе барикадирана отвън.

Усетих, че губя контрол. Сграбчих Лизутария, изправих я и я зашлевих с такава сила, че едва не ѝ откъснах главата. Тя отвори очи и ми се ухили глупаво.

— Ей! — изкрещях ѝ. — Чуй ме добре! Всеки миг ще се задушим или ще изгорим. Освен теб вече никой не разполага с резерви от магична сила. Изгаси огъня!

— Какво?

— Веднага изгаси огъня!

— Няма нужда да крещиш — отвърна Лизутария, която, изглежда, чак сега идваше на себе си. После махна небрежно с ръка и огънят угасна.

— Ама че съм гладна — рече тя.

С няколко удара разбихме вратата. Заклинанието на Лизутария бе прогонило нападателите от къщата, но те все още бяха на улицата и ако се съдеше по крясъците им, се прегрупираха за нова атака. Трябваше да се измъкнем час по-скоро. За съжаление друга, още по-голяма тълпа, включваща и войници, бе започнала да обкръжава къщата, а част от нея бе в градината на претора. Внезапно на улицата се появи лъскава карета. Кочияшът полагаше отчаяни усилия да овладее конете под несекващия дъжд от стрели и камъни.

Каретата прекоси градинката и се вряза в тълпата. Носеше се право към нас.

— Бива си го кочияша — промърмори възхитено Макри, когато каретата описа внезапен завой и повали няколко дръвчета, без да забавя бесния си ход. Кочияшът се беше привел на капрата и само прикриваше лицето си с ръка. Още малко и каретата щеше да стигне входната врата, но за нещастие предните ѝ колела попаднаха в коритото на шадравана.

— Това е принцесата!

— Лош момент е избрала да избяга от затвора!

Ду Аканска скочи от капрата, отби невъзмутимо няколко атаки и се завтече към нас, преследвана по петите от тълпата. Отворихме вратата и я издърпахме вътре. Принцесата се строполи задъхана на пода. Едва ли сега бе моментът да ѝ съобщим, че убежището ѝ е обречено да падне скоро в ръцете на безумците. Пощуряла от неуспеха си, тълпата отново се зае да щурмува къщата. Всеки момент подивялото гражданство щеше да нахлуе вътре. Изпъшках и се обърнах към Лизутария.

— Хайде, размърдай си мозъка. Трябва да довършиш час по-скоро противозаклинанието, инак всички ще умрем!

Ханама и Макри стояха до вратата, готови да посрещнат първите нападатели. Няколко дъски се строшиха едновременно, но когато безумците надникнаха вътре, се стъписаха пред нашите оголени саби. Въпреки това неколцина от тях — явно опитни и закалени в боя войници — се втурнаха да си премерят силите с нас. Беше истинска касапница, още повече при мисълта, че трябваше да избиваме свои. Отмъщението на Хорм Мъртвешки наистина бе страшно. Макри не биваше да го удря с онази метателна звезда.

Тъкмо бях повалил противника си, когато зад гърба ми долетя гласът на Лизутария:

— Каква е оркската дума за „мир“?

— За какво говориш, по дяволите? — викнах ѝ през рамо.

— За да действа заклинанието, трябва да го превода на оркски, но не ме бива много. Та каква е думата за „мир“?

— „Вазей“ — отвърна Макри, без да спира боя.

Продължихме да се сражаваме.

— А как е на оркски „хармонично съчетание“?

Това отне на Макри малко повече време, защото трябваше да се справи едновременно с двама мъжаги с бойни секири.

— „Тенасата задад“, струва ми се! — извика тя тъкмо когато поваляше втория.

Вече газехме върху трупове, но въпреки това щурмът не секваше. Напротив, усилията на тълпата сякаш нарастваха, а димът ставаше все по-плътен и непрогледен. Имах рана на лицето и друга на лявата ръка; забелязах също, че Ханама едва стъпва на единия си крак.

— Как е на оркски: „Всички хора са братя“?

— За Бога, Макри, иди и ѝ помогни да преведе проклетото заклинание! Ние с Ханама ще ги задържим.

Макри напусна боя с видима неохота, но изглежда, осъзна, че съм прав. Пък и двамата с Ханама не бяхме за подценяване. Тя си беше професионалист, а навремето аз се славах като един от най-добрите улични бойци. Тъкмо се чудех на странните изблици на съдбата, която ме бе поставила да се бия рамо до рамо с член на Гилдията на убийците, когато мисълта ми бе прекъсната от появата на поредния ми противник. Беше най-едрият мъж, който бях виждал, а секирата, която носеше, бе колкото вратата. Гигантското му оръжие пореше въздуха със страховита сила, на която нямах какво да противопоставя. Той беше твърде силен, а аз прекалено уморен, за да го спра. Хвърлих се напред и забих сабята си в рамото му, но дори болката не беше в състояние да спре един безумец. Секирата му се стовари върху сабята ми и аз се озовах на колене. При втория удар изпуснах оръжието. Третият бе насочен към врата ми.

Острието спря на косъм от кожата и войникът се строполи с щръкнал от гърба нож. Беше на Ханама. Промърморих една благодарност и скочих, готов да отбия следващата атака. Зад гърба ми Макри, Лизутария и останалите магьосници си блъскаха главите над различни оркски и елфически фрази, опитвайки се да довършат заклинанието.

Раненият крак на Ханама внезапно поддаде и тя падна на коляно. Принцеса Ду Аканска застана пред нея и я защити от обкръжилите я безумци. Внезапно бях споходен от неистова ярост при мисълта, че ще изгубя живота си по толкова безполезен начин. Не си бях представял, че някога ще ми се наложи да се бия с цяла тълпа изгубили разсъдъка си тюрайци. Креснах с всички сили:

— Лизутария, ако не завършиш проклетото си заклинание, ще дойда и ще ти откъсна главата!

— Чакай де — чух безгрижния ѝ глас. — Малко остана.

Успях да издържа още минута. Тъкмо когато чух Лизутария да подхваща заклинанието, бях съборен от шестима нападатели, които ме налагаха едновременно с тояги. Изгубих съзнание.

28.

Когато се свестих, беше тъмно и тихо. Или бях мъртъв, или бунтът бе спрял. Чух отваряне на врата, мракът бе разцепен от лъч светлина и влезе Макри. Главата ѝ бе омотана с кървав бинт, но иначе изглеждаше напълно здрава.

— Какво стана?

— Противозаклинанието на Лизутария свърши работа. Още преди три часа гражданите си възвърнаха здравия разум. Ама иначе боя си го биваше, а?

— Щом казваш.

Забелязах, че не се чувствам твърде зле, като се имаше предвид през какво бях преминал.

— Магьосниците се погрижиха за вас. Първа естествено беше принцесата. Сега доскорошните бунтовници гасят пожари и си ближат раните. Изгорял е близо половината град, но според магьосниците положението е под контрол, а и градската стража започна да си изпълнява задълженията.

— Къде е Ханама?

— В съседната стая. Тя беше по-зле от теб, така че магьосниците ѝ отделиха повече време.

— Трябваше да я оставят да умре.

Макри отвърна, че съм бил неблагодарник. Ако не била Ханама, обезумялата тълпа щяла да ни смаже.

— Може би. А може и да не си права. Мисля, че и без нея се справях добре. Е, време е да се захващам за работа.

— Така ли?

Кимнах.

— Писмото на принцесата вече е у мен, освен това успях да събера достатъчно информация за сделката с дуа, за да измъкна Церий от затвора. Не съм сигурен обаче за принцесата. Да се надяваме, че епископ Гзекий ще изпълни обещанието си и ще убеди властите, че тя не е замесена в убийството на дракона. А да не забравяме и изчезналия

Воал... Мислих доста по въпроса... Я да отидем да си поприказваме с Ханама.

Макри отказа. Нямала търпение да се върне час по-скоро във „Възмездяващата секира“, за да провери как стояли нещата там. Сигурно се безпокоеше за париците, дето ги беше събрала от даренията за Женската асоциация.

— Ами ако са изгорили записките ми по философия?

След тези думи си тръгна и ме остави сам да се разправам с Ханама. Нямаше я в съседната стая, но я открих в избата — седеше на пода с бутилка вино в скута. Черните ѝ дрехи бяха станали на парцали, но изглеждаше здрава и читава.

— Така, така — подхванах аз. — Две изненадващи открития в един и същи ден.

— Какво?

— Първо, че и на теб ти е нужно да пийнеш нещо за разпускане.

— Не ми трябва вино, за да си успокоявам нервите.

— Е, на мен пък ми трябва — отвърнах, пресегнах се, взех друга бутилка от рафта и я отворих с тирбушона, който си нося на ключодържателя. — Току-що се преборихме с цяла тълпа безумци. Истински подвиг, трябва да призная. Всеки заслужава бутилка вино след подобно деяние, пък бил той и наемен убиец, обучен да бъде безчувствен. Коего ме води до второто изненадващо откритие за теб, Ханама. Ти не си безчувствена.

— И защо смяташ така?

— Защото ми спаси живота. Трогнат съм.

— А не би трябвало. Спасих те, защото ми беше нужен да ми пазиш гърба.

Може би казваше истината. Реших да не навлизам повече в темата.

— Знаеш ли, Ханама, напоследък пътищата ни се пресичат все по-често. Не мога да си обясня защо става така. Но за трета в йерархията на наемните убийци не си чак толкова лоша. Малко дръпната, може би, но това е естествено за жена, изкатерила по време на снежна буря крепостната стена на Менхасатския замък, за да види сметката на консула Павий. Вярно ли е, че си убила в един и същи ден магьосник, сенатор и оркски главатар?

— Гилдията на убийците не обсъжда делата си с обикновени хора.

— Наздраве — рекох и вдигнах бутилката.

Тя вдигна своята и отпихме заедно. Седяхме сред дълги редици прекрасни вина и нито шишенце бира. Допих бутилката и отворих втора, като се постарях да е от най-хубавото.

Не виждах смисъл да я питам защо ѝ трябва Воалът, пък и сигурно нямаше да ми отговори. Вместо това изразих учудването си, че я бяхме открили в безсъзнание на брега.

— Макар че всички бяхме доста зашеметени от водата, да ти призная, не вярвах, че някой може да те завари неподготвена.

Тя ме погледна смутено.

— Аз също. Кълна се, че бих могла да усетя нападателя, дори ако бях полуудавена.

— Да не е някоя магия?

Тя поклати глава. Изглежда, ги бяха обучавали да не се влияят от подобни неща. Аз също не бях усетил следи от чужда аура на мястото. Случаят оставаше истинска загадка. Като си помисля, същото важеше и за онова, което бе станало със Сарина Безпощадната — и тя бе станала жертва на непознатия въпреки тригодишното си обучение в манастира за бойни изкуства. Изглежда, в Тюрвай действаше някой наистина много изкусен в прокрадването и нападенията в гръб. Запитах се дали човекът, взел от Ханата Червения елфически воал, не е същият, който бе откраднал чувалчетата с два от Сарина. Интересно хрумване наистина.

— Имаше нещо, но...

Погледнах я въпросително.

— Не съм съвсем сигурна. Но в мига, когато почувствах удара, ми се стори, че долових... не съм сигурна... не беше съвсем човешко...

— Орк може би?

Тя не отговори. После поклати глава и каза, че било твърде за кратко и то тъкмо след като се свестила. Странно, но това пробуди в мен някакъв далечен спомен.

Ханата допи бутилката и стана. Било време да отскочи до щаба на Гилдията. Като трета в йерархията, тя бе снабдена със специален

защитен амулет, но по-дребните Убийци нямаха такива и сега тя се безпокоеше за онова, което може да са направили из града.

След като тя излезе, отворих още една бутилка. Тук беше хладно и уютно. Сънят взе да ме оборва и трябваше да положа доста усилия, за да стана и да се захвана за работа.

— Сигурно е по-добре, отколкото да дърпам греблата на някоя робска галера — промърморих, за да успокоя бунта в душата си.

29.

Принцесата носеше съвсем нова рокля, взета на заем от Лизутария, и бе вчесала назад златистите си къдрици. Едната от обещите ѝ липсваше, а гривните ѝ бяха издраскани от ръкопашната схватка, но иначе не изглеждаше никак зле за жена, проправила си път през обезумяла тълпа. Когато излязох от мазето — за да получа полагащия ми се дял благодарности от магьосниците, — тя взе думата за кратко слово. Без да се извинява за предишната си грубост, Ду Аканска ме увери, че мнението ѝ за мен се било подобрило. Отговорих с подобаваща за случая любезност. Всичко това ми напомни дните, когато живеех в двореца.

Магьосниците възстановяваха силите си с деликатеси и отбрани вина от избата на Лизутария, но тя самата изглеждаше малко нервна. Вероятно ѝ беше време за едно кратко смръкване от наргилето, но се стесняваше да пуши тазис в присъствието на принцесата. Не зная дали последната би имала нещо против, особено след бъркотията в града, но магьосниците от малки са учени да уважават представителите на светската власт. Принцесата стана и обяви, че си тръгва. Лизутария ѝ предложи карета и ескорт до двореца, но Ду Аканска неочаквано заяви, че ще се възползва от моята компания. Това си беше чиста форма заповед за тръгване, затова сграбчих от масата няколко сладкиша и забързах към вратата.

Отвън слугите вече бяха измъкнали каретата от шадраванчето и държаха поводите на конете. Принцесата се покатери на капрата, а аз се тръшнах до нея.

Слънцето припичаше по-неумолимо от вчера. Цветята и храстите бяха изпотъпкани. Контрастът с хладната тъмна изба на Лизутария ми поддържа твърде неприятно.

— Ама тука е горещо като в оркски пъкъл. Къде всъщност отиваме, принцесо? В затвора ли?

Вместо да отговори, тя ми разказа, че когато избухнал бунтът, в затвора нямало никого, а тя се озовала зад огнената преграда на

подпаленото крило на двореца. Все пак успяла да се измъкне, но нямала и представа какво може да е станало там.

— Предполагам, че ако всичко е наред, ще ме пъкнат отново в килията.

Придвижвахме се бавно, тъй като трябваше непрестанно да заобикаляме какви ли не останки. Елегантните плочки на уличната настилка бяха напукани и потъмнели. Градинките бяха изгорени и опустошени. Внезапно от една къща се показаха две познати фигури. Бяха Калис и Джарис, моите клиенти елфи. Следваха ги двама поопърпани млади магьосници.

Спряхме. Елфите ми казаха, че за щастие тъкмо когато избухнал бунтът, се намирали в „Истината е красива уличка“ и така се озовали под закрилата на магьосниците. Като елфи те не били изложени на въздействието на Ужаса от Осмата миля, но въпреки това гледката на вилнеещото обезумяло множество им подействала потресаващо. Комай градският живот бе взел да им писва. Казаха, че поемали към дома със следващия кораб. Е, не бях особено щастлив, че губя двама от клиентите си, но какво можех да направя? Не ни оставаше друго, освен да се сбогуваме.

Продължихме си по пътя и едва тогава принцесата си позволи да изрази неудоволствието си от моя провал. Помъчих се да я успокоя.

— Вярно, че не сполучих да измъкна Воала, но затова пък вече зная кой е изкормил дракона, за да го извади.

Разказах ѝ за епископ Гзекий.

— Не мога да го докажа в съда, но имам достатъчно влияние над епископа и мисля, че той ще направи необходимото, за да ви оневини. Само така ще потули цялата история. В противен случай ще разкрия замислите му на страниците на „Хрониката“. Драскачите ужасно си падат по църковни скандали.

Принцесата кимна с благодарност. Имаше защо. Ако не бях аз, щяха да я държат под домашен арест, докато не побелее и не се сбръчка.

— Моля те също да предадеш благодарностите ми и на Макри за положените от нея усилия.

— Обещавам.

— Траксас, този Воал донесе много нещастия на Тюрай.

— Всичко, което се носи по вятъра и струва трийсетина хиляди гурана, си е живо нещастие.

— В чии ръце ли е сега?

Вече виждахме двореца. Над покрива се виеха облаци дим, но иначе всичко изглеждаше спокойно.

Признах, че не зная у кого може да е Воалът.

— За последен път го видях в ръцете на Ханама, ала след това са я нападнали в гръб и са ѝ го взели. Каза, че нападателят не бил човек.

— Не бил човек?

— Аха. Тъй че възможностите се стесняват. Някой орк, или полуорк... Или...

Споходи ме неочаквано вдъхновение. Сетих се за онзи миг в началото на разследването, когато стражите ме отвеждаха от градината на Атилан. Тогавя бях доловил нещо, което не можах да разпозная.

— Някой, който умее да се прокрадва. Който е наистина добър в това.

— Като например?

— Като елфите. Дявол го взел! Елфите, разбира се! От самото начало се натъквам на тях. Нищо чудно, че изникваха на най-неочаквани места. Били ме наели да помагам, разбирате ли! Принцесо, мога ли да използвам каретата?

Тя кимна. Намирахме се в двора на двореца и към нас тичаха войници, които обкръжиха принцесата. Реших, че сега е най-подходящият момент да се измъкна незабелязано.

Бях намислил да потърся Цизерий и да извърънкам от него полагащия ми се хонорар, но сега това можеше да почака. Дали днес, или утре трябваше да платя дълга си към Братството? От толкова много вълнения бях забравил.

Елфите бяха напуснали „Истината е красива уличка“. Пресякох градината и задумах с юмрук по вратата на Лизутария. Отвори ми прислужник, но аз го изблъсках и изтичах право при магьосницата, която отново се забавляваше със своето наргиле. За щастие не изглеждаше твърде много надрусана.

— Лизутария, нужна ми е една услуга. Но веднага.

— Добре.

— Можеш ли да ми кажеш къде са сега тези двама елфи?

Описах ѝ ги. Лизутария затвори очи за няколко минути. На лицето ѝ се изписа унесено изражение. Сбърчих нос от тръпчивата миризма на тазис в стаята.

Тя отвори очи.

— Точно сега са на пристанището на Дванайсет морета. Качват се на кораб.

Биваше си я тази Лизутария. Жалко, че пушеше толкова много. Помолих я за още една услуга и тя се съгласи — споменът от бунта и моите действия още бе пресен в главата ѝ. След няколко минути препусках по уличките на Тюрай на гърба на най-добрия кон от нейната конюшня — на път да стисна за гушите онези двама предатели елфите.

По улиците цареше хаос. Навсякъде се въргаляха отломки. Каруците на градската служба товареха първо труповете. В южната част на града улиците бяха залети от спукания акведукт. Загубих още няколко безценни минути, докато пресека Дванайсет морета и се спусна към пристанището.

Тъкмо когато завивах в последната улица, една гигантска фигура се изпречи на пътя ми и дръпна юздите на коня. Беше Карлокс, човекът, когото най-малко очаквах да видя в този момент.

— Виждам, че си си спасил душицата — изръмжа той. — Хубаво, защото ти остават само три часа до крайния срок.

— Карлокс, ти си тъп като орк и нямаш ни най-малка представа колко ми пречиш.

Свих крак и го изритах право в лицето. Той тупна на паважа, а аз пришпорих коня, разблъсквайки тълпата. Беше ужасно горещо, на всичко отгоре част от пожарите все още не бяха загасени. Миришеше на дим и изгоряло.

— Траксас!

Обърнах се — викаше ме Макри, със сабя в едната ръка и торба с ръкописи в другата. Отивала на лекция по математика.

— Макри, ти не си с всичкия си! Днес няма да има училище. Сградата на Училищната гилдия гори и учителите навярно се крият в избата. Освен ако не са избити...

Тя ме погледна разочаровано.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. А сега, ако искаш да видиш края на този случай, мятай се на коня.

Тя ме послуша без миг колебание. Конят се възпротиви за малко срещу удвояния товар.

— Къде отиваме?

— На пристанището. Преследвам онези двама елфи. Воалът е у тях. Вероятно и чувалчетата с дуа.

Макри не скри съмнението си в думите ми.

— Не... Калис е лечител.

— И ще му е от полза, след като ми падне в ръчичките. Да знаеш някой друг, който би могъл да се промъкне незабелязано зад гърба на Ханама и Сарина? И не забравяй мистериозния начин, по който изникнаха двамата елфи тъкмо когато Сарина ни държеше на мушка извън града. Бас държа, че са ни следвали. Макри, те просто са ме използвали. Пратеници на Господаря елф, няма що! Дошли са тук да дирят Воала.

— Елфи мошеници?

— Точно така. Бях глупак, че им повярвах.

Макри ме попита защо още в самото начало не съм им проверил препоръчителните писма.

— Защото ми тикнаха под носа кесия със злато. Не задавай повече тъпи въпроси.

Вече бяхме на пристанището. И тъкмо навреме, тъй като кончето отказваше да продължи. Слязохме и се огледахме. Имаше няколко потопени кораба, откъм доковете се виеше гъст дим. Само един плавателен съд изглеждаше непокътнат, а капитанът му очевидно нямаше търпение час по-скоро да напусне града — когато го приближихме, вече се готвеха да вдигнат котва.

Той ни изгледа с любопитство — едър, охранен мъжага, парцалив и мръсен, целият плувнал в пот, и екзотична млада жена с препаска от сребристи халки, на която се полюшваше закривена сабя.

— Надалече ли сте тръгнали?

— Въобще не заминаваме — уверих го. — Търсим едни елфи. Да имате подобни на кораба?

Той ме изгледа с безразличие — универсален знак в Тюрай, че работата мирише на рушвет. Подадох му един гуран.

— Вървете по палубата. Каютата отпред. Отплаваме след три минути, независимо дали сте на борда, или не.

Двамата с Макри затичахме по палубата, всявайки смут сред моряците. Повечето от тях носеха рани за спомен от вчерашните размирици.

Отпред имаше само една каюта. Изритах безцеремонно вратата и нахлухме вътре. Тъй като не бях подготвен за онова, което последва, спрях стъписано на прага.

Извадих сабята от ножницата, макар че засега не виждах никаква непосредствена заплаха. Нямаше никого — освен двама мъртви елфи, прободени в гърдите. Не зная дали остриетата бяха засегнали сърцата, тъй като не разбирам нищо от елфическа анатомия. Тъй или иначе, крайният резултат бе фатален.

Зърнах мимолетна сянка на тъга върху лицето на Макри при вида на младия лечител, проснат безжизнено на пода, но животът отдавна я бе приучил да среща смъртта спокойно. Аз самият не бях толкова натъжен, колкото учуден. Ако се съдеше по спокойствието, което цареше на борда, никой не знаеше за случилото се. И все пак едва ли беше лесно да бъдат убити съвсем безшумно двама млади и здрави елфи. Огледах оръжията. Малки метателни ножове, които си бяха свършили работата преди жертвите да разберат какво става.

— Изглежда, са си намерили майстора — изсумтях и се заех да тършувам из каютата.

Намерих чувалчетата с два натикани под койките. От Воала нямаше и следа. В този момент дочух свирката на боцмана, който известяваше, че корабът потегля. Щеше ми се да взема чувалчетата, но не исках да привличам ничие внимание. Забелязах на пода разпиляното съдържание на торбичката на лечителя. Почти веднага разпознах няколко листенца лесада между останалите треволяци и ги прибрах.

— Да не отиват на вятъра — обясних на Макри. — Много ги бива за махмурлук.

— Не е необходимо да ми го казваш. И няма защо да се оправдаваш — те са мъртви.

Излязохме и закрачихме по палубата, сякаш нищо не се е случило.

— Не трябва ли да кажем на капитана, че двама от пътниците му са мъртви?

— Защо? Само ще си създадем проблеми. Знаеш ли какво ще стане, ако властите узнаят за убитите елфи? Ще обърнат кораба наопаки. Ще минат седмици преди да му позволят да отплава. А през това време ние ще киснем в тъмницата и ще отговаряме на глупави въпроси. Като разбере, ще ги пусне тихомълком в морето. Сигурно са си платили билетите. Освен това му оставихме шест чувалчета дуа, с които да си уталожи безпокойството. Мисля, че така е най-добре за всички.

Чувствах се на предела на силите си.

Улица „Квинтесенция“ бе неузнаваема. Къщите бяха изгорели до основи. Каруците на моргата не бяха стигнали дотук и труповете вече бяха почнали да се разлагат. „Възмездяващата секира“ бе пострадала сериозно, но все още се държеше.

Изкатерих се по стълбите и се проснах на кушетката.

30.

Карлокс беше целият подут от ритника ми. И се беше навел над мен със сабя в ръката.

— Не са ли те учили да чукаш на вратата? — изръмжах.

— Беше отворена — отвърна той.

Все още лежах на кушетката. Върхът на сабята му беше опрян в гърлото ми. Беше си довел подкрепление от петима. Изглежда, идваха за парите, които им дължах. И които все още нямах.

— Оркската кучка излезе — изсумтя доволно Карлокс, сякаш бе прочел мислите ми. — Мангизите у теб ли са?

— Всеки миг ще дойдат. Трябваше вече да ги донесат.

Което не беше далеч от истината. Цизерий ми дължеше солидна сума, задето бях отървал синчето му, а да не забравяме и благодарността на принцесата. Съмнявах се обаче, че всичко това ще трогне Карлокс. Умираще си от желание да му кажа, че нямам парите.

— Пригответе ли си някоя магийка? — попита той, уверен, че този път не разполагам с нищо подходящо. — Не? Ама що за магьосник си ти? Бива те само да залагаш. Всъщност и там се провали. Сигурно щото нямаш късмет. Днес ще ти е най-лошият ден, дебеланко.

Един от главорезите се изсмя.

— Какво става тук? — попита откъм вратата познат глас. Беше Цизерий. Не си бях представял, че мога толкова да му се зарадвам. Той влезе в стаята и се огледа навъсено.

— Е? — попита той. Карлокс го гледаше смутено. Цизерий беше твърде важна клечка, за да не му угажда, а и традиционалистите често използваша Братството за мръсната работа.

— По личен въпрос, преторе — измуча Карлокс сконфузено.

— За дълговете на това приятелче, несъмнено.

Естествено. Имаше ли някой в града, който да не знае?

Цизерий даде знак на помощника си. Помощникът извади натъпкана кесия, отброи десет златни монети и ги подаде на Карлокс.

— Изчезвай — нареди преторът.

Нещастният Карлокс. Неочакваният обрат на събитията го накара да се почувства тъжен като ньоджанска курва. Тръгна си прегърбен. Смълчаните главорези го последваха.

Надигнах се, преизпълнен с благодарност към Цизерий. Той ме погледна с видимо неодобрение, след което ми изнесе кратка лекция за вредата от хазарта, особено за онези, които не умеят да печелят.

— Парите ще бъдат удържани от хонорара ти.

Изглеждаше безупречно в дългата си снежнобяла тога. Съобщи ми тържествено, че всички обвинения срещу принцесата са снети.

— Казаха на консула, че убиецът на дракона е орк от тукашното им посолство и че очевидно става въпрос за техни вътрешни боричкания за власт. Стражите открили труповете им в залива край Дванайсет сезона. — Всичко това, разбира се, беше измислица. Набързо стъкмена история, за да бъде оневинена принцесата — несъмнено, дело на епископ Гзекий. — Орският посланик беше възмутен от новината, но премълча, след като се разбра, че са открили още няколко трупа на орки там, където въобще не им е мястото — в една от църквите. Кралят остана доволен, като узна, че дъщеря му не е замесена в никакви престъпни действия. С други думи, всички са доволни. Ти също, предполагам?

Възразих, че не съм, и му разказах набързо събитията от последните дни, включително и за срещата ми с епископа. Преторът се смая, когато разбра кой е стоял зад всичко това. Предположих, че Гзекий вече няма да може да разчита на солидна подкрепа от страна на претора. Разбира се, той щеше да разбере откъде е изтекла информацията, но едва ли щеше да ми направи нещо, след като разполагах с такъв солиден гръб. Ще не ще, преторът бе длъжен да признае, че си бях свършил работата. Принцесата беше невинна. Скоро всички в Тюрай щяха да узнаят, че зад кражбата на Воала стоят злите орки. Е, това не беше съвсем далеч от истината. Наистина всичко тръгваше от тях — те бяха наели Гликсий да свърши тази работа, макар че след това събитията бързо бяха излезли извън неговия контрол.

Преторът ми каза, че вече били разказали на ньоджанския посланик за участието на орките в убийството на Атилан. Умен ход наистина. Така поне за известно време Тюрай можеше да си отдъхне.

Дали убиецът беше младият свещеник, когото бях срещнал пред къщата на Атилан, или мръсната работа я бяха свършили елфите — това не зная. Предполагам, че са били елфите. Но какво значение имаше, след като бяхме стоварили всичко на главите на нещастните орки?

— Сигурно си даваш сметка, че нашите приятели — елфите, дето ни изпратиха Воала, не са никак доволни. Може да си измихме ръцете с орките, но от Воала все още няма и следа. Ти знаеш ли къде е? — попита Цизерий

Поклатих глава. Очаквах да ме притисне — не бях забравил как консулт Калий ме беше обвинил в лъжа, — но той, изглежда, бе готов да ми повярва.

— Е, не мога да очаквам от теб да знаеш всичко. И без това съм ти задължен, че спаси сина ми от затвора и отърва принцесата. — Той се приготви да си върви, но спря при вратата. — Принцеса Ду Аканска ме помоли да ти предам най-искрените ѝ благодарности. — И излезе. Докато затваряше вратата, отвън нахлу пушек от горящите къщи.

Завъртях доволно глава. Не беше никак зле. Принцесата ме харесваше. Може пък да успееш да се изкатери обратно по социалната стълбица. Не много, само колкото да се измъкна от помията на Дванайсет морета. Макри се появи в мига, когато преторът изчезна. Бас държа, че беше подслушвала на вратата.

— Траксас, май късметът ти се върна. Всички са доволни от теб. Градските власти, кралската фамилия — дори Братството ще те остави на мира.

Кимнах. Така си беше. Животът вече изглеждаше по-различен. Враговете ми бяха победени. Като се изключеше Гликсий Драконоубиеца — ако бе оцелял по време на бунта — и Приятелският кръг. Но това все щях да го преживея.

Ритнах с крак нещо, което се въргалияше на пода. Беше бутилка бира. Отворих я и отпих юнашка глътка, след това се загледах през прозореца към разрушенията отвън.

— Не изглеждаш особено доволен — отбеляза Макри.

— Доволен съм.

— Да де, ама си намръщен като ньоджанска курва.

Вдигнах пак бутилката.

— Макри, мразя да ми казват какво мисля и как се чувствам.

Тя вдигна учудено вежди. Дали пък не се беше обидила?

— Зная кой открадна Воала — Асоциацията на благородничките. Хайде, не гледай така втрещено. Не си живяла остатъчно дълго, за да лъжеш по-добре от мен.

Макри продължаваше да ме гледа.

— А, така ли? Мълчиш. А аз през цялото време се питах какво търси Ханама в тази история. Убийците не се занимават с крадене на вещи, те премахват хора. А може би Воалът им е нужен, за да си направят някоя защитена от заклинания стаичка? Но в такъв случай защо срещаме само Ханама? Защо не пратиха и други Убийци? Разполагат с богат избор. Имат дори предостатъчно, ако питаш мен. А с Ханама шега не бива, както узнаха снощи елфите.

Макри продължаваше да мълчи упорито. Аз пък продължих да говоря.

— Разбрах, че Ханама им е светила масълцето, още щом ги зърнах. По едно ножче в гърдите, за да не могат да мръднат. Много ефикасно. Трудно за изпълнение, защото не е никак лесно да изненадаш елф, а и те се движат доста бързо, когато ги дебне опасност. Е, не са по-бързи от Ханама обаче. Веднъж успяха да ѝ надвият само защото щеше да се удави в канала. Отпърво се зачудих как може да е узнала, че е работа на елфите — в края на краищата аз току-що се бях добрал до тази истина и можех да се закълна, че не го знае никой друг освен мен — но после се сетих. Бях го споменал на принцесата тъкмо преди да тръгна по следите им. И на Лизутария. Една от двете беше предала новината на Ханама, и то доста бързо. Ама и вие сте един съюз — ти, принцесата, Ханама и прочутата магьосница Лизутария. Все отбор дами.

Втренчих изпитателен поглед в нея.

— Нима ме обвиняваш, че съм доносничела зад гърба ти? — попита Макри нещастно.

— Добре де — правила ли си го?

— Не, не съм. И ако Асоциацията на благородничките наистина е замесена в открадването на Воала, за мен това е новина. Но защо ще го правят?

— По същата причина, по която и всички останали в града. За пари. Нали ми каза, че ви трябва петдесет хиляди? Едва ли ще

съберете и една десета от тази сума с волни пожертвования. Обаче стига да сложите ръка на Воала, трийсет хиляди са ви в кърпа вързани.

Макри решително завъртя глава.

— Не вярвам Ханама да е свързана с нашата Асоциация. Тя е Убийца.

— И какво от това? Може да не се чувства добре на мястото си. Над нея има мъже, които не ѝ позволяват да расте в йерархията. Като стана дума за това, когато се свести на брега на морето, тя те нарече по име. Още тогава ми се стори, че отношенията ви са като на близки приятелки. Принцесата също ѝ прати поздрави...

Гледахме се.

— Траксас — подхвана Макри с треперещ от яд глас. — Може да си прав за Асоциацията. Може Ханама наистина да е търсела Воала за тях. Надявам се да е така. Парите ни трябва. Но истината е друга. Не бих предала никаква информация относно работата ти на никого, защото ти си единственият ми приятел в този вмирисан град.

После ме измери гневно с поглед. Няколко секунди мълчахме, обгърнати от враждебна тишина. Хрумна ми, че аз също нямам кой знае колко приятели в този вмирисан град.

— Макри, май напоследък ни се събра доста. Хайде да слезем долу. Аз черпя.

31.

След овладяването на Ужаса от Осмата миля положението в Тюрай се поуспокои. Все още предстояха избори, а Братството и Приятелският кръг продължаваха да спорят за контрол върху пазара на дуа, но в сравнение с доскорошната вакханалия редовните изблици на улична престъпност изглеждаха като невинна песен. Гражданите бяха твърде заети да възстановяват града и своя нов живот.

Благодарение на представените в съда доказателства Церий се размина с процеса. Опитът на принц Фрисен Акански да внесе големи количества дуа си остана тайна за обществеността. Тези два факта бяха достатъчни да възвърнат щастливата усмивка на лицето на Цизерий. В края на краищата, благодарение на мен той бе запазил скъпоценната си информация. Освен това доказан факт е, че при размирици хората се сплотяват около кралската фамилия, така че последните събития бяха изгодни за партията на традиционалистите. Цизерий бе твърде ловък политик, за да изпусне подобна възможност — той произнесе поредица от блестящи речи в Сената, призовавайки всички граждани да се приобщят към великото дело за възстановяването на Тюрай. Не може да не си даваше сметка, че подобна активност ще повлияе положително на популярността му.

В „Хрониката“ се отбелязваше, че една от най-свидните загуби при последните размирици била тази на могъщия магьосник Тас от Източната светкавица — открили го мъртъв, със забита в гърба стрела от арбалет. Вестникът обсъждаше възможността това да е било дело на някой обезумял гражданин. Като го прочетох, си помислих, че Сарина не е чакала дълго преди да се отърве от него.

— Ами да, защо да дели с него? — бе краткият коментар на Макри. — Ти още ли държиш да се срещнеш с нея?

— Абсолютно. Колкото по-скоро Сарина се върне в Тюрай, толкова по-добре. Добре ще ми дойдат парите от наградата за залавянето ѝ. Скоро ще ѝ покажа кой е най-бързата колесница тук.

Не след дълго и „Възмездяващата секира“ бе възстановена до предишния си блясък. И тук, както навсякъде по улиците на града, хората запретнаха ръкави, за да поправят съсипаното от самите тях. Дори кралят отвори кралската хазна, за да плати част от възстановителните работи, което беше наистина щедро от негова страна, макар че циниците не пропуснаха да подметнат, че просто си купувал обичта на поданиците си.

Що се отнася до мен, бях в чудесна форма. Цизерий ми осигури солиден хонорар, плюс допълнително възнаграждение от принцесата, а да не забравяме и безценния двоен еднорог, оставен ми от елфите. Сега вече можех да се похваля с репутацията на човек, който винаги довежда нещата докрай.

— Значи се връщаш в Тамлин? — попита ме Макри на прибежки между две поръчки в претъпканата кръчма. Откъм масите долитаха жадните, подканящи възгласи на майсторите, които я оправяха.

— Още не, Макри. Традиционалистите може да ме смятат за добър следовател, но това не значи, че са готови да ме приемат сред тях. Ще мине известно време преди да ме поканят в двореца.

— Кой ще спечели изборите?

— Вероятно Цизерий. Което е добре за мен. Само дето сега вече сенаторът Лодий и популарите ме мразят и в червата. Което пък е лошо. Никога не съм се затруднявал да си осигурявам нови врагове.

Между смените в кръчмата Макри продължаваше да заляга упорито над книгите и свитъците. Дори накара Кейби да ѝ пробие носа и пъхна там пирон.

Извадих два гердана и ѝ подадох единия. Тя ме изгледа с нескрито подозрение.

— Това е Червеният елфически воал, който си вързахме на шията в нощта на Ужаса от Осмата миля. Знаеш, че свърши добра работа, та накарах Астрат Трите луни да го обработи със защитно заклинание. Сега вече разполагаме със солидна защита срещу магьоснически атаки. Знаеш, че е забранено да се притежава подобно нещо, затова поисках да им нанижат мъниста, та да не се разпознават.

Макри си сложи гердана и каза:

— Не че ми трябва. Предпочитам да разчитам на сабята си. Но все пак ще го запазя — за спомен. А ти гледай да не заложиш твоя.

— Ще се постарая.

Появиха се Кейби и Палакс. Изглеждаха изтощени. Не им завиждах — нали си деряха гърлата по цял ден на улицата за грошове. Добре че не ми се налагаше — в тази горещина.

— Ей, Гурд, дай по още един от „Щастливия гилдаджия“, ако обичаш.

Гурд ми тикна чашата, но забелязах, че е нещо мрачен.

— Танроуз ми е сърдита — оплака се той. — Каза, че не съм й обръщал достатъчно внимание. Какво да направя?

— За Бога, Гурд, не знаеш ли как да се оправяш с жени? Купи й цветя!

Застаряващият варварин ме изгледа втрещено.

— Цветя ли? Ще помогне ли?

— Разбира се, че ще помогне — отвърнах с безкрайна увереност.

И се оказах прав.

ТРАКСАС И МОНАСИТЕ ВОИНИ

1.

Макри се появи във „Възмездяващата секира“, препасала сабята и стиснала познатия бележник с философски записки под мишница. По шията ѝ се стичаха едри капки пот.

— Навън е по-горещо от оркски пъкъл — оплака се тя.

Изломотих в знак на съгласие. За повече нямах сили. Вътре също бе по-горещо, отколкото в оркски пъкъл. Силите ми стигаха колкото да надигам халбата с бира.

Смяната на Макри тъкмо започваше. Тя свали наметалото, с което излизаше навън, и го хвърли зад бара, след това напръска лицето и раменете си със студена вода. Тънки ручейчета се плъзнаха надолу между халките на металната и препаска — облекло, което подчертаваше достойнствата на прекрасното ѝ тяло и ѝ осигуряваше солидна порция от бакшиши от страна на докери и моряци, варвари наемници и прочее отрепки, каквито идват да се наливат в нашата кръчма.

Макри обитава една малка стая на горния етаж. Аз също живея тук, но моите стаи са в дъното на коридора и са два пъти повече. Казвам се Траксас и когато жегата поспадне и движенията, поне моите, станат възможни, си изкарвам прехраната като частен детектив.

„Най-добрият магьосник-детектив в град Тюрай“ — така пише на вратата на приемната ми. Добре де, признавам, че магьосническите ми умения са доста ограничени и постоянно се топят, но макар да не мога да се меря с дворцовите магьосници, все още ме бива да свърша туй-онуй. Искам да кажа, че не съм си изгубил интуицията, с която може да се похвали всеки малко по-кадърен маг. Освен това, дадат ли ми случай, захапвам го като куче кокал. В този смисъл надписът може да се окаже правдив.

Не съм написал, че вземам евтино. И без това всички го знаят. Откакто си изгубих сладката служба в двореца, животът спря да ме гали по главата.

Вдигнах немощно ръка и дадох знак на Гурд да донесе още една бира. Този застарял варварин от севера е собственик на „Възмездяващата секира“.

— Май днес няма да свършиш и за пет пари работа — подметна Макри.

Махнах безгрижно с ръка.

— Още харча хонорара от последния случай.

Преди месец и половина помогнах на претора Цизерий, а сега той е важна особа в града. Освен това го избраха за заместник-консул, което го прави втория най-важен правителствен чиновник след консула Калий. А както е известно, консултът отговаря само пред краля.

— Мда — добавих замислено, докато вдигах следващата халба. — Старият Цизерий се оказа щедър човек. И има защо, ако не знаете. Едва ли щеше да спечели изборите, ако не му бях спасил задника.

Макри се подсмихна. Тя се подсмихва на всичко, което казвам, но аз не ѝ се сърдя. Първо, защото е един от малкото ми приятели в този смрадлив град, и второ — често ми помага в работата. Не в процеса на самото разследване, а когато опре до бой. Обитателите на нашето кварталче — Дванайсет морета, — все изтъкнати личности като докери и джебчии, не обичат да са под лупата на разследването, така че в повечето случаи се налага да позавъртя сабята, ако искам да получа отговори на въпросите си. И в това няма нищо лошо, защото ме бива да въртя сабята. А Макри навремето е избягала от гладиаторските галерии на орките и ако питате мен, сега е един от най-опасните майстори на сабята, които ходят по земята. Не преувеличавам. Може да е само на двайсет и една и да работи като келнерка в кръчмата на Гурд, за да си изкарва прехраната и да плаща вноските в Школата на гилдиите, но стисне ли дръжката на сабята в едната ръка и бойната секира в другата, спукана им е работата на озъбените врагове пред нея, казвам ви.

Седем години се е била в оркските гладиаторски галерии. Освен че е усъвършенствала бойните си умения, тя е намразила всички живи орки чак в червата. Вярно, че всички ненавиждат орките, макар сега да сме в мир с тях. Но омразата на Макри е нещо по-особено. Сигурно защото във вените ѝ тече и малко оркиска кръв. Е, има и елфска също. Тя наистина е необичайна смесица, което понякога предизвиква не дотам приятни подмятания, но съм забелязал, че посетителите ги

преглъщат, когато люшне тъмната си коса над бронзовите си рамене и завърти кръшно пременената си в метална препаска снага.

— Понапълнял си — подметна ми тя.

Изпъчих гордо шкембе.

— Остави го на мира — ухили се Гурд и ми донесе още една халба. — Траксас не обича да се труди, когато е горещо. Помня, по времето на Войната с орките с ръжен не можеше да го изкараш срещу врага, когато напечеше слънцето.

Игнорирах този опит за фалшиво представяне на героичната ми натура. Искрено мога да заявя, че по време на Войната с орките въртях здравата сабя. Но нека се подиграват. Аз съм си заслужил почивката. Като си помисля, че миналата година по същото време вдигах прах из пристанището да диря един прецракал полуорк, който бе прерязал гърлата на осмина и за малко да ме направи девети в поредицата. Но сега, благодарение на солидното хонорарче от Цизерий, можех спокойно да прекарам цялото горещо лято в наливане с бира и въобще да не помислям за работа.

— Още една биричка, Гурд.

Гурд гони петдесетака. Лицето му е напукано като стар каиш и дългата му коса е посивяла, но мускулите му са твърди като на младок.

— Не те ли сърби да се захванеш с това? — попита той и ми посочи една статия в „Прославена и достоверна хроника на всички световни събития“ — тъничък и неграмотно отпечатан вестник, специализиран в пикантни истории като престъпления и скандали в Тюрвай. Надигнах се и го погледнах с вял интерес.

— Смъртта на магьосника? Не, не е по моята част. Пък и този е някакъв дребен магьосник.

Според „Хрониката“ споменатият магьосник, Талий Зеленото око, бил открит мъртъв предния ден в къщата му в Тамлин. Предполагаше се, че е отровен; стражата задържала за разпит домашната прислужница. Помнех Талий от времето, когато служех в Двореца. Дребна и незначителна фигура, занимаваше се повече с хороскопи за младите аристократи, отколкото със сериозна магия. Което съвсем не значеше, че смъртта му ще бъде подмината без никакво внимание. Напоследък да си магьосник в Тюрвай се бе оказало доста нездравословно занимание. Миналия месец бяха убити Тас от Източната светкавица и Мирий Ездача на орли — и двамата бяха

замесени в един случай, по който работех. Тъй като магьосниците са важни за всяка държава, особено малък град-държава като Тюрай, и тъй като набавянето им не е лесно, предполагам, че Градската стража ще положи максимални старания да открие виновника. Нека се поизпотят. От друга страна, ако старият Талий наистина се беше държал безобразно с прислугата, та чак да му подхвърлят отрова, си го беше заслужил. Тези дворцови магьосници са пълни отрепки. Всичките са пристрастени към два или са пияници. Някои и двете.

— Още една бира, Гурд.

Прегледах останалата част от „Хрониката“. Какви ли не престъпления, но това е обичайно за Тюрай. Един от преторите бил обвинен, че е забъркан в контрабанден внос на два, керван със злато от северните мини, предназначен за кралската съкровищница, бил отвлечен по пътя, освен това неизвестни лица обрали дома на симнианския посланик.

Захвърлих вестника с безразличие. Има си Градска стража за престъпленията. За това им плащат.

Вратата се хлопна и в помещението влязоха двама непознати. Професионални войници, но не от онези, които идват да се цанят за наемници в кралската войска. Двамата се приближиха към бара и поръчаха бира. Гурд им напълни халбите и те се наместиха на една свободна маса.

По-високият от двамата, грубиян с късо подстригана коса и обветрено лице, закова тъкмо като минаваше покрай моята маса, и се втренчи в мен. Отвърнах с нехаен поглед. И тогава го познах. Надявах се обаче той да не ме познае. Последното със сигурност щеше да направи живота ми по-спокоен. За всеки случай преместих ръка под масата и я сложих върху дръжката на сабята.

— Траксас — изсъска той.

— Срецали ли сме се? — попитах невинно.

— Много добре знаеш, че сме се срецали! Прекарах пет години на една галера заради теб.

— Заради мен ли? Не съм те карал да обираш елфския посланик.

Предполагам, че го бяха осъдили въз основа на откритите от мен улики. С добре премерено движение той измъкна сабята си. Другарят му последва подадения пример и без повече приказки двамата се нахвърлиха върху мен. Смъртната присъда бе изписана на лицата им.

Изхвърчах от стола. Може да съм шкембелия на четирийсет и три, но когато става въпрос за кожата ми, се движа бързо като змия. Отбих удара на първия и го пронизах ловко в гърдите. Нямах време да се радвам на шурналия рубинен фонтан, защото трябваше да се занимавам с втория.

Той обаче вече издъхваше. За по-малко време, отколкото ми бе нужно да се справя с единия негодник, Макри бе извадила сабята си от скривалището зад бара и бе посякла другия.

— Макри, благодаря ти.

Появи се и Гурд, стиснал старата си бойна секира. Изглеждаше разочарован, че не сме му оставили нищо за десерт.

— Не съм вече толкова чевръст — оплака се той.

— За какво беше всичко това? — попита Макри.

— Навремето тия двамата обраха елфския посланик в Имперския дворец. Прибрали му парите, докато се въргалиял пиан в един бордей в Кушни. Градската стража не можа да ги открие, но аз ги намерих. Беше преди пет години. Бас държа, че току-що са ги пуснали от галерата.

И сега бяха мъртви. Всеки път, когато накисна някого, той се заклева да ми отмъсти, но не всички се връщат да го направят. Лош късмет, че тези двамата трябваше да влязат точно сега във „Възмездяващата секира“. За тях, имам предвид.

Претършувах труповете, по-скоро по навик, но не открих нищо, което да ги свързва с градските гангстери. Вероятно просто се бяха наслаждавали на свободата си между поредните две престъпни деяния. Убийството едва ли бе най-доброто решение, но нямах друг изход. А и без това при следващото им сгащване щяха да увиснат на бесилото. На шията на единия от тях се мъдреше кесия, която обаче се оказа празна. Нямах пукнат грош вътре. Още днес щяха да притиснат някой нещастник.

На пода чернееше голяма локва кръв.

— Ще почистя — рече Макри и отиде да си прибере сабята в скривалището, където бе подредила няколко кинжала и метателни звезди. Макри си пада по оръжията.

Тя изми кръвта и се наведе да вдигне захвърлената от мен празна кесия.

— Хубава бродерия — рече. — И без това имах нужда от нова.

След което си я окачи на шията. Седем години в оркските гладиаторски галерии бяха промили всякакви предразсъдъци към смъртта. Никакво двоумение за това, че красиво извезаната кесия, която си бе окачила, е била на човек, когото е убила току-що.

Двамата с Гурд извлякохме телата навън. Никой от посетителите не ни обърна внимание. В Дванайсет морета е обичайна гледка по улиците да се въргалат трупове. Повечето жители са твърде заети с изкарването на собствената си прехрана, за да се стряскат от подобни гледки.

Спрях някакво хлапе, тикнах една дребна монета в шепата му и му казах да съобщи на Градската стража за случката. Едва ли щяха да припнат веднага насам, но като законопослушен частен детектив бях длъжен да докладвам за инцидента на властите.

Междувременно Макри вече бе почистила пода. Взех си нова бира и седнах да си отдъхна. Кръчмата започна да се изпълва с народ. Наскоро градът бе преживял бунт и заради разрушенията сега навсякъде кипеше трескава строителна дейност и дойдеше ли обедно време, кръчмата се напълваше със зидари, дирещи облекчение за позасъхналите си гърла. Това беше добре за бизнеса на Гурд, а също и за Танроуз, която готви и продава храната в кръчмата. Танроуз е ненадмината готвачка и аз побързах да ѝ поръчам голяма порция пушен бут за обяд. След като си натъпках джобовете с хонорара от последния случай, се бях заклел да не си мръдна пръста до края на лятото. Тази сутрин за малко да си наруша клетвата.

— Какво е търсел елфският посланик пиян в Кушни? — попита ме по-късно Макри.

— Евтини удоволствия. Веднага след този случай той бе отзован от негово елфско величество, а тук се постараха да потулят нещата. Кралят много внимава да не си развалим отношенията с елфите.

Поръчах поредната бира и се огледах лакомо за пушения бут. Неочакваното раздвижване бе посъбудило апетита ми.

— Има ли нещо, което да не ти събужда апетита — подметна, сякаш прочела мислите ми, Макри, докато почистваше масите наоколо.

2.

След като приключих с пушения бут, похапнах няколко от прочутите сладкиши на Танроуз и накрая си взех поредната халба бира за горе.

— Много пиеш напоследък — подметна Танроуз.

— Стана ми хоби, откакто жена ми ме напусна.

— Май ти беше хоби още преди това.

Не можех да го отрека.

Държа две стаи над „Възмездяващата секира“ — в едната спя, а другата е приемна, кабинет и прочее. Кабинетът има външна врата със стъпала, които водят право на улицата, тъй че клиентите да ме посещават, без да минават през кръчмата. Този следобед възнамерявах да си подремна, но тъкмо когато се настанявах в леглото, някой заудря с юмрук по вратата. Отворих. Непознат младеж се блъсна в мен, изгуби равновесие и тупна в средата на стаята.

— Те искат да ме обесят! — извика той. — Не им позволявайте да го направят!

— Какво? Кой?

— Аз не съм го убил! Това е лъжа! Помогнете ми!

Стоях и го гледах тъпо. В стаята цареше обичайната бъркотия. Не разбирах за какво говори. Наложих се да го вдигна, да го настаня в едно кресло и да му заявя, че ако не започне да говори свързано, ще го изхвърля навън. Той млъкна, но все поглеждаше към вратата, сякаш очакваше преследвачите му да нахлуят и да изпълнят закана си.

Приблжих се до вратата и прошепнах стандартната формула на заключващото заклинание. Това е широко използвана, не изискваща особени умения магия, но младежът изглеждаше поуспокоен от действията ми.

— А сега ми кажи какво е станало. Когато ми е горещо, не мога да мисля, камо ли да гадая. Кой си ти, кой те преследва и защо?

— Стражите! Те казват, че съм убил Дрантакс!

— Дрантакс ли? Скулптора?

Той кимна.

Дрантакс бе човек, известен в Тюрай. Най-добрият скулптор в града. Един от най-добрите в целия цивилизован свят. Радваше се на всеобща почит и уважение, дори сред аристокрацията, която по навик гледа отвисоко на хората на изкуството. Негови статуи красят много тюрайски храмове и дори Имперския дворец.

— Снощи Дрантакс е бил убит. Но не съм го убил аз!

— Защо ще мислят, че си ти? И кой си ти всъщност?

— Аз съм Гросекс. Бях чирак при Дрантакс. Снощи двамата работихме до късно. Бързахме да приключим новата статуя на Свети Кватиний за гробницата. От седмици я правим... а сега Дрантакс е мъртъв. Промушили го в гърба.

— А ти къде беше по това време?

Бил в съседната стая. Когато се върнал в ателието, намерил бездиханния Дрантакс на пода, с щръкнал от гърба нож. В този момент се появила Калия, жената на скулптора, и започнала да крещи.

— Калия повика стражите. През цялото време повтаряше, че аз съм го намушкал. Но не съм аз.

Той увеси глава. Досега го беше пришпорвал страхът, но изглежда, резервите му от енергия се изчерпваха. Предложих му да си запали една цигара с тазис. Тазисът е лек наркотик, употребата му се смята за незаконна, но всички го ползват — е, поне тук, в Дванайсет морета. Младежът дръпна няколко пъти от цигарата и лицето му се отпусна.

Поисках да ми разкаже всичко подробно. Намръщих се, като ми призна, че вместо да чака стражите, той избягал. Междувременно ми призна, че стърчащият от гърба на убития скулптор нож бил негов. Повдигнах вежди. Не беше трудно да се досетя защо всички го мислят за убиеца. Цяла нощ се крил из улиците и си блъскал главата над въпроса кой може да е истинският убиец. Дошъл тук да ме наеме, за да се справя с тази задача. Честно казано, не кипях от желание да работя по случая. Беше ми горещо, нямах нужда от пари, а и момчето изглеждаше виновно като греха.

Гледаше ме умолително. Може сърцето ми да е позагубяло от живота в Тюрай, но ми стана мъчно за него.

По външната врата отново се посипаха удари.

— Отворете! Градската стража!

Познах гласа — беше на Толий. Той е префект на Дванайсет морета и командва градската стража в нашия квартал. Не ме обича, в което няма нищо странно — стражите не обичат частните детективи. Стори ми се странно, че префектът се е заел лично с този случай. Обикновено се мисли за твърде важен, за да търчи по улиците и да лови дребни престъпници.

Опитах се да не обръщам внимание на тропота, но той не спираше.

— Отваряй, Траксас. Знам, че Гросекс е вътре.

— Тук няма никой освен мен.

— Нашият магьосник е на друго мнение.

Погледнах Гросекс. Щом стражите бяха сметнали, че случаят е толкова важен, че да поискат съдействието на служебен магьосник, май здравата беше загазил.

Все още се чудех как да постъпя, когато решението бе взето без мен. Вратата заскърца отчаяно. Префектът бе наредил на стражите да я разбият. Вратата беше доста паянтова, а и моето заключващо заклинание не беше кой знае какво. След миг жалката преграда бе преодоляна и в стаята затупуркаха с тежките си ботуши запотени стражи.

— Какво правите, дявол ви взел? — изревах възмутено. — Кой ви дава право да нахлувате така? Не можете да влизате тук, ако нямате заповед за претърсване!

Префектът Толий размаха заповедта пред лицето ми и ме подмина. Сигурен бях, че не е попълнена както трябва, но нямаше никакъв смисъл да споря.

— Едно съмнително движение и можете да го арестувате — нареди той на стражите, като ме посочи.

Обърнах се. Префектът беше застанал пред Гросекс. Уплашеният младеж се гърчеше под страшния му поглед.

— Здравата си загазил, момче — подхвана префектът и го сграбчи за прашното наметало. — Защо уби скулптора?

Гросекс направи безнадежден опит да защити своята невинност. Префектът Толий го прекъсна с надменен смях, след това го тикна в ръцете на двама яки стражи.

— Отведете го. Убийте го, ако се опита да бяга. А що се отнася до теб, Траксас... — Той ме изгледа кръвнишки. — Да не си посмял

друг път да застанеш на пътя ми. Чуя ли, че си се захванал с тоя случай, ще ти скоча на шията като зла прокоба.

Тръгна към вратата, но на прага спря.

— Можеш да напишеш жалба за разбитата врата. Току-виж ти платим компенсация. — Изсмя се и излезе. Естествено жалбата щеше да стигне при него. Нищо чудно, че сияеше като елф на дърво.

Стражите помъкнаха нещастния Гросекс надолу по стълбите и го тикнаха в затворена карета. Все още чувах виковете му.

Вдигнах изкъртената врата и я нагласих, доколкото можах, на пантите. След това слязох долу при Макри.

— Започвам работа — казах й. — По един случай.

— Откога?

— Откакто префектът Толий ми строши вратата и нареди да отведам моя клиент в затвора. Нямах да се захващам, ако не ме беше ядосал. Да знаеш, зарекъл съм се да преобърна земята наопаки, но да докажа на това префектче, че не съм човекът, с когото може да се държи по този начин. Тръгвам на работа. Ще се видим по-късно.

Препасвах сабята и тръгнах с решителна крачка и мрачно изражение по улица „Квинтесенция“. Когато бях Главен следовател в двореца, хората се отнасяха към мен с нужното уважение. Вярно, че оттогава бях паднал доста ниско, но проклет да съм, ако позволя на някакъв самозабравил се тиранин като Толий да си изтрива обувките в мен.

Навън беше по-горещо, отколкото в оркски пъкъл, и въздухът бе пропит с вонята на гнила риба, която идеше откъм пристанището. Наложих да си проправам път през купища строителни отпадъци край новоподхванатите строежи на местата на къщите, разрушени при последния бунт. В Тюрвай бе забранено да се строят къщи, по-високи от четири етажа, но като гледах височината на скелетата, не се съмнявах, че предприемачите не мислят да се съобразяват с това ограничение. Колкото повече квартири, толкова по-голяма печалба за алчните наемодатели. Префектът Толий естествено си бе затворил очите пред това явно нарушаване на закона срещу солиден рушвет. Не е единственият — такива са повечето префекти. Както и преторите, впрочем. Корупцията има стари традиции в нашия град. Строителните предприемачи са в съюз с Братството, престъпната организация, която

държи южната половина на града. Нищо чудно. В нашия ведър град не можеш да постигнеш нищо без благоволението на Братството.

В Тюрай има два участъка на градската стража. По-големият е под командването на префекта Толий, а по-малкият е разположен в близост до пристанищата и там се разпорежда капитан Рали. Познаваме се добре, но той е забранил категорично на хората си да ми предоставят каквато и да било информация. Имам свой човек и в главния участък — това е стражът Джевокс, който още ми е благодарен, задето му спасих задника преди няколко години, но него го използвам само в краен случай. Толий не се навърта често в участъка. Предпочита да виси из бордеите на Кушни, но нищо чудно този път да бе останал, за да разпитва нещастния Гросекс.

Въпросът намери решението си, когато на вратата неочаквано се появи Джевокс, опули се и ми даде знак да внимавам. Побързах да се скрия зад ъгъла. Когато надзърнах, видях Толий и двама стражи да вкарват окования Гросекс в зарешетена карета. Те потеглиха, а Джевокс препусна отзад, в ролята на конен ескорт. Очевидно засега нямаше да получа отговори на най-наболелите въпроси. Какво пък, имаше и други възможности.

Стигнах долния край на „Квинтесенция“ и свих по Тихата уличка, тесен покрит с мръсотия проход, свърталище на проститутки и наркомани. Проститутките ме игнорираха, а наркоманите запротяха ръце да просят. Откакто преди няколко години новият евтин наркотик дуа заля града, все повече пристрастени към него нещастници скиторят из улиците, превръщайки Дванайсет морета в място, опасно за позакъснели разходки.

Малко по-навътре в Тихата уличка се намираше „Русалката“ — кръчма с доста лоша репутация, в която не би влязъл човек със здрав разум и натъпкана кесия. Аз самият наминавах честичко тука заради Керк — моя верен информатор. Керк продава дуа, но е пристрастен към наркотика, та се налага да си набавя средства и по друг начин.

Открих го проснат на огрения от слънцето паваж пред кръчмата. В краката му се търкаляше празна каничка от бира. Приблжих се и го сритах. Той ме погледна с големите си очи — очи, които подсказваха, че някъде в миналото на неговите предци има и примес от елфска кръв, което не беше чак толкова необичайно. Елфите, които нерядко посещават нашите градове, нямат нищо против да се порадват на

удоволствията, предлагани от уличниците. Южните острови на Елфия може да са райт на земята, но проститутките там са рядкост, а младите елфи все някъде трябва да си задоволяват нуждите, нали?

— Какво искаш бе? — профъфли Керк.

— Да знаеш нещо за Дрантакс?

Керк протегна с добре обигран жест ръка и аз пуснах в шепата му една дребна монета.

— Скулпторът... снощи са го мушналия.

— Да знаеш нещо повече?

— Казват, че му е видял сметката неговият чирак. Така казват де.

Ако се съдеше по изражението му, май знаеше нещо повече. Пуснах още една монета.

— Чиракът спял с жена му.

— Това слухове ли са, или доказан факт?

— Слухове... ама има зрънце истина в тях.

Слънцето печеше немилостиво. Въздухът тук бе застоял. С удоволствие бих се разходил на по-прохладно място. Керк не знаеше нищо повече, но обеща да слухти за нови сведения. Дадох му още една монета и той скоочи чевръсто. Изглежда, вече разполагаше с достатъчно средства да купи малко дуа.

Обърнах се и си тръгнах. И малкото, което узнах от Керк, можеше да ми е от полза. Когато чиракът спи с жената на своя майстор, нещата винаги стават по-интересни. За съжаление това бе още един мотив в кошницата на обвинителите на Гросекс, което хич не ми се нравеше. Не зная защо толкова се бях вкопчил в тази негова невинност, може би просто в мен говореше интуицията, или пък малкият ми беше симпатичен. А и префектът Толий ме бе настъпил здравата по пръстите.

По козирките на покривите се бяха наредили столи — малки птички, които мърсят из целия град. Те подскачаха във въздуха, писукаха и се стараеха да избегнат камъчетата, като хвърляше по тях един скучаещ малчуган с жълта превръзка на челото — тя показваше, че е член на Кралете кулу, местна младежка банда. Той се наведе и събра още няколко камъчета.

— Ако ги хвърлиш по мен, ще те накарам да ги изгълташ!

Той отстъпи назад. Като бивш следовател не мога да се похваля с особена почит от страна на кулу, но поне са се научили да не се

захващат с мен. Когато работя по някой случай и на всичко отгоре е горещо, не съм човек, с когото да се подиграват.

Той се изсмия презрително и ме заобиколи. Аз също му се ухилих. Хлапета, какво да ги правиш? Преди крадяха плодове от пазара, а сега продават два или обират закъснели минавачи за дребни грошове. Тюрай не е това, което беше. Ако все пак не се изколим, изгорим или издушим, накрая вероятно крал Ламах Ньоджански ще дойде от север и ще ни помете от лицето на земята. Всичко, което му трябва, е някой подходящ повод.

Реших, че мога да се похваля с известен напредък и че най-сетне е време да се отбия във „Възмездяващата секира“, преди да отскоча до ателието на Дрантакс. Щом щях да посвещавам целия ден на разследване, ми трябваше храна и бира. Освен това нямаше да е зле да си припомня няколко заклинания от книгите. Открито признавам, че не съм оня магьосник, който бях навремето — напоследък ми е трудно да запамята дори стандартното защитно заклинание, — но все още бих могъл да ви изненадам с някой и друг номер. Трябва да призная, че все още бях ядосан, задето префектът Толий нахлу тъй безцеремонно у дома и арестува Гросекс под носа ми. Лошо говори за репутацията ми, ако клиентелата свършва по този начин.

Бях твърде съсредоточен да заобикалям строителните отпадъци по пътя, та не забелязах веднага фигурата, която се бе изпречила насреща ми, когато наближих кръчмата. Свикнал съм да виждам какви ли не странни птици из тюрайските улици: припяващи поклонници, смръщени варвари от севера, елфи с горда осанка. Да не говорим за екзотичната гледка, която представляваше Макри с препаската си от ситни метални халки. На всичко отгоре преди известно време бе поръчала да ѝ поставят халка в носа, доста необичайна гледка за нашия град — лично аз не я одобрявах. Извършителите на това злодеяние бяха двама пътуващи музиканти на име Палакс и Кейби, които на свой ред представляват незабравима гледка с шарено боядисаните си коси, ярките си пъстроцветни дрехи и висящите от всякакви части на анатомията пръстени, игли и халки. Всичко това обаче не беше достатъчно, за да ме подготви за вида на младата босонога жена — опасно хрумване, като се имаше предвид състоянието на улиците — облечена с дълга пола, върху която бяха

изрисувани зодиакалните знаци, и с гирлянди от цветя, вплетени в косите.

Замигах глупаво, защото жената бе застанала на пътя ми. Не можех да разбера защо не носи обувки.

— Здравсти, Траксас — рече Макри, която се появи в този момент с пълен поднос. — Това е Глухарче. Искала да те наеме.

Преди да успея да възразя, че едва ли някой може да се нарича така, непознатата ме хвана за ръката, надзърна в очите ми и съобщи на всеослушание, че е намерила този, когото търси.

— Веднага разбрах, че имаш състрадателна душа.

— Искаш да ме наемеш значи?

— Ами да. От името на делфините.

— Какви делфини?

— Тези, които живеят в залива.

— Тези, дето говорят като хора — добави Макри.

Изсумтях объркано. Вярно, говори се, че делфините можели да общуват. Лично аз обаче го намирах трудно за вярване.

— Те пеят също така — добави със светнало лице Глухарче.

Опитах се да запазя спокойствие.

— Слушай, аз съм зает човек. Има ли някакъв смисъл в тази лекция за дивите животни?

— Но разбира се. Делфините страшно са загазили. Някой им е откраднат целебния камък. Искат да те наемат, за да го откриеш.

— Целебния им камък?

— Точно така. Много е ценен за тях. Паднал е от небето.

Глухарче ми се усмихна сладко. Зарязах всякакви опити да се овладея.

— Ще бъдеш ли тъй добра да ми се махнеш от пътя? Аз съм зает човек и тъкмо работя по един случай. Истински случай. Става въпрос за убийство. Нямам време да стоя тук и да слушам някаква тъпачка с цветя в косите да ми разправя за делфини и целебни камъни, паднали от небето. Ако обичаш.

Понечих да я заобиколя, но тя отново се изпречи на пътя ми.

— Но ти трябва да им помогнеш!

— Намери си друг детектив.

— Делфините избраха теб. Казват, че между вас има съзвучие на много дълбоко ниво.

Още малко и щях да я ударя. Забелязах, че Макри намира целия този разговор за ужасно забавен. Хубаво. Нека тя върви да помага на делфините. А мен ме чакаше разследване на убийство. Изкатерих стълбите, забравил дори за бирата си. Имах нужда от нещо по-силно. След кратко тършуване открих бутилка кли. Откакто забогатях, можех да си позволя по-добра реколта. Надигнах я и изпъшках, когато огнената течност опари гърлото ми. Поклатих глава и отпих наново. Ще ми говори за делфини, моля ви се. Имах си достатъчно проблеми с орки, елфи и човеци. Рибите нека се грижат сами за себе си.

3.

След като позабравих налудничавите приказки на Глухарче, най-сетне успях да върна мислите си в реалния свят и се отправих към ателието на Дрантакс. Вече бях извървял достатъчно път в тази жега, та си позволих да наема двуколка, която ме изведе от пределите на Дванайсет морета и се отправи към Пашиш. За разлика от моя квартал, Пашиш, макар и седалище на бедняци, е доста по-чисто и тихо местенце, обитавано от работнически семейства и дребни занаятчии. Улиците тук са по-широки и значително по-приветливи. Наблизо живее моят приятел, магьосникът Астрат Тройната луна, и аз реших по-късно да се отбия при него.

Докато се поклащах в двуколката, мислех главно за две неща. Първо: кой е убил Дрантакс? И второ: кой ще ми плати, ако откроя истината? След като се поуталожи първоначалният ми гняв към Толий, си дадох сметка, че съм се захванал със случай, без да получа какъвто и да е хонорар, което бе доста необичайно за мен. Детективството не ми е хоби, с него си изкарвам прехраната. От правна гледна точка аз дори нямах клиент. Гросекс бе арестуван преди да има възможност да ме наеме. На всичко отгоре един млад чирак като него едва ли разполагаше със солидни приходи. Нищо чудно и малкото, което е бил скътал, да беше отишло по дрънкулки за жената на скулптора.

Не ми оставаше друго, освен да живея с надеждата, че нещо ще се промени. Това, че в момента не бях закъсал за пари, не означаваше, че трябва да се захвана с благотворителна дейност. В нашия град ако

днес си богат, утре може да си последният бедняк. Особено личности като мен, дето си падат да залагат на надбягванията с колесници.

Двуколката спря на един ъгъл, за да пропусне малка група поклонници, тръгнали към гробницата на свети Кватиний, която се намира в западната част на града. Пресегнах се и дръпнах един днешен вестник от уличните стелажи. „Хрониката“ си пада по всякакви евтини сензации и смъртта на скулптора естествено бе главната новина. Убийствата са обичайно явление в нашия град, но като гражданин известен и уважаван, Дрантакс бе голямата новина. В града се подвизаваха няколко известни творци, привлечени от богатството и ексцентричния вкус на декадентите аристократи, ала сред тях Дрантакс бе най-изтъкнатият.

В статията се казваше, че последната статуя, върху която работел, била фигура в естествен размер на свети Кватиний, яхнал кон. Част от средствата идвали от Църквата на Правата вяра в Ньодж. След кратко и недотам подробно описание на престъплението се споменаваха, че самата статуя била изчезнала. Предположих, че последното е печатна грешка. В Тюрай има много ловки крадци, но не можех да си представя някой да помъкне със себе си бронзова статуя в естествени размери на светец, яхнал кон. Един Господ знае колко ще тежи подобно чудо. Намесата на Ньодж в тази история беше лоша новина. Ньодж е фундаменталистка държава. Техният крал е също така главен свещенослужител, което означаваше, че инцидентът е оскърбление за държавата.

Къщата на Дрантакс бе разположена чак в другия край на Пашиш, където обстановката придобива известна аристократичност. Тук улиците са павирани и пометени. Накарах да спрат двуколката една пряка по-рано, платих на кочияша и продължих пеша. Когато наближих, зърнах пред къщата двама стражи. Веднага ги информирах, че идвам тук по работа, но това не разтопи и на йота каменните им изражения.

— Само това ни трябваше — чух глас зад гърба си. — Траксас да се пречка с дебелилото си шкембе в работата на Градската стража.

Обърнах се.

— О, здрасти, капитан Рали. Радвам се, че теб са пратили да работиш по случая.

— Е, радостта ни не е взаимна. Какво искаш?

Двамата с капитан Рали се познавахме отдавна. Бяхме воювали рамо до рамо във Войната срещу орките. С него и Гурд бяхме преживели не един спиращ сърцето момент — понякога обичам да разказвам за това пред любопитни слушатели във „Възмездяващата секира“. След войната, когато станах Главен следовател в Двореца, капитан Рали също прекарваше доста време там, преди да изпадне в немилост пред заместник-консула Ритий и накрая да се озове на улицата. Полицейският участък, за който отговаряше, бе разположен в близост до пристанището, в един от най-неспокойните райони на града. Рали не се оплакваше — не беше от хората, които бягат от дълга си — но със сигурност съзнаваше, че човек с неговия опит заслужава по-друга участ.

Макар някога да бяхме били близки приятели — още повече, защото и двамата бяхме пострадали от злобата на Ритий — през последните години се бяхме отчуждили. Сега аз бях свободна птичка, а Рали бе на служба в Градската стража, което значеше, че е от другата страна на барикадата. Понякога ме поглеждаше с благосклонно око, но това съвсем не означаваше, че ще споделя с мен цялата вътрешна информация.

— Как върви службата, капитане?

— По-добре, отколкото да опъвам весла на робска галера. Но откакто ти цъфна тук, може и да попресилвам нещата.

Казах му, че изглежда добре, което си беше самата истина. За разлика от мен на него годините му се отразяваха благоприятно. Косата му беше руса и лъскава, вързана на тънка плитка. Имаше и мустаци, при това не оредели и прошарени като моите. Предположих, че дамичките още си падат по него.

Капитанът не обърна внимание на комплиментите ми.

— Ти по случая ли работиш, или си пъхаш носа само от любопитство?

— Колкото да си изкарам прехраната, капитане. Гросекс ме нае тъкмо преди Толий да го арестува.

— Чиракът ли? Той те е наел? С какво?

— Плати ми обичайната вноска — излъгах аз.

Капитанът изсумтя подозрително, после ми съобщи нещо, което вече знаех — че според всички Гросекс нямал пукнат грош, камо ли да намери трийсет гурана, за да наеме частен детектив.

— Значи е вярно, че е имал любовна връзка с жената на Дрантакс?

Капитан Рачи повдигна рамене.

— Ами така казват. Според прислугата напоследък Калия изглеждаше подмладена.

— Той къде е сега?

— В затвора. Но няма да те пусна при него. Толий нареди да го пазят в тъмницата. Лоша работа, Траксас. Тюрaysката Църква на Правата вяра изгуби немалко време, докато осигури паричната подкрепа за статуята на църквата в Ньодж. Смятаха да поканят неколцина ньоджански свещенослужители за церемонията по откриването. С цел затопляне на отношенията, предполагам. Но ето че сега скулпторът е мъртъв, а статуята е изчезнала. На крал Ламах това хич няма да му се по нрави.

— Къде е злощастната съпруга? Ще ми се да си поприказвам с нея.

— Не можеш.

— Какво ти става, капитане? Откога на частните детективи е забранено да разговарят със свидетели?

— Никой не ти забранява нищо. Не можеш да говориш с нея, защото я няма. Вдигнала си е чуковете преди да дойдем тук.

После ми разказа, че Калия пратила един слуга да съобщи на стражите, че Дрантакс е убит. Когато дошли, нея вече я нямало.

— Никой не я е видял да тръгва. Изглежда, се е измъкнала в бъркотията. Тъй че сега имаме един мъртъв скулптор, изчезнала жена и задигната статуя.

— Ама статуята наистина ли я няма? Как са могли да я вдигнат?

— Нямам представа. — Капитанът вдигна рамене. — Обаче я няма. Тежи поне два тона.

— Толий е проследил Гросекс до моята квартира с помощта на магьосник. Този магьосник не може ли да открие статуята?

— Изглежда, че не. Изпреварвайки следващия ти въпрос, ще отговоря — не, на сцената не са засечени следи от употреба на каквато и да било магия. Нашите хора огледаха внимателно всичко, но не откриха никакви подозрителни еманации. Остава пълна загадка по какъв начин е изчезнала статуята. Прислугата се кълне, че Дрантакс е работил върху нея в онази сутрин. Жената на скулптора открила трупа

малко след убийството, така че не е имало време статуята да изчезне. И все пак е станало.

— Защо Толий е толкова сигурен, че убийството е дело на Гросекс?

— Ножът на Гросекс стърчал от гърба на жертвата.

— Е, и? Това не означава нищо. Всеки може да използва чужд нож.

— Може би. Ще видим какво ще каже нашият магьосник, след като обследва оръжието, но предполагам, че ще открие върху дръжката остатъци от аурата на Гросекс. А сега, ако не възразяваш, остави ме да си върша работата.

— Трябва да погледна вътре.

— Върви по дяволите.

Навремето капитан Рали бе офицер за връзка между Съдебната палата, която командва Градската стража, и Дворцовата охрана. Приятна и лека работа, каквато всъщност заслужаваше след дългите години на тежка служба за отечеството. Сега обаче отново търкаше ботуши из улиците на Тюрай и това хич не му се харесваше. Рядко бе в добро настроение.

— Хайде, какво толкова? Имам право да вляза вътре.

— Какво толкова ли? Ами „толкова“, че префектът Толий бърза да реши случая преди да разгневим нъоджанците. Освен това консулт Калий ми диша във врата заради отвлечения керван със злато, както и за милион други неща — от ограбени поклонници пред гробницата до осемте убийства в Кушни, зад които вероятно стоят подивели наркомани. Това стига ли ти?

Въздъгнах съчувствено и отново настоях, че като законен представител на Гросекс имам право да огледам сцената на предполагаемото престъпление. Капитанът се поопъва още малко. Не искаше да рискува да ме пусне вътре, но от друга страна, не беше буквоед.

— Добре, можеш да надникнеш. Но ако цъфне Толий и те тикне в затвора, не идвай да ми хленчиш.

Тъкмо в момента, когато се готвех да вляза в къщата, откъм многобройните кули долетя призивът за следобедна молитва и двамата бяхме принудени да коленичим и да опрем чела в земята. В Тюрай от това няма измъкване. Трябва да се молим три пъти на ден и всеки,

когото забележат да пропуска церемонията, може да си има неприятности с властите. Тъй че коленичих и почнах да се моля заедно с капитан Рали и двамата стражи. Смешно ми беше да го правя в толкова чудновата компания, но нямаше изход. Помня, веднъж се сдърпахме с някакъв грубиян и тъкмо преди да си премерим силите, долетя познатият призив. Двата чинопоклонно коленичихме, изкарахме си молитвите и след туй му видях сметката. Е, поне си отиде душевно подготвен.

Жегата беше толкова непоносима, че с мъка държах очите си отворени. Когато отекна и последният вик на свещениците, открих, че краката ми са се схванали.

— Траксас, остарял си — отбеляза Рали, като ме гледаше как накуцвам. — Време е да зарежеш тая работа. Защо не отвориш кръчма?

— Да бе! Току-виж сам съм си изпил избата.

Влязохме в къщата и се захех да обследвам сцената на престъплението под бдителния взор на единия от двамата стражи, когото бяха назначили за мой пазач.

Къщата на Дрантакс бе стандартна сграда, малко по-голяма от останалите, но без да се отличава с нещо особено. Ако не бяха красивите статуи, подредени из стаите, градината и вътрешния двор, щеше да е като жилище на средно проспериращ търговец. Но статуите наистина си заслужаваха вниманието. Дори неопитно око като моето бе в състояние да определи от пръв поглед, че са с много по-висока стойност от гипсовите фигури, подредени в градската библиотека и из храмовете.

Просторното ателие на Дрантакс бе долепено до задната стена на къщата. На мястото на престъплението нямаше нищо забележително освен поизбледняло петно кръв — там, където бе лежало тялото, както и опразненият ъгъл на статуята. Съсредоточих усилия, за да установя дали някой е използвал скоро магия наблизо, но не долових нищо. Според капитан Рали предния ден статуята все още си била на мястото. Един служител на градската религиозна управа дори минал да види как върви работата.

Статуята била бронзова отливка. Дрантакс изработил калъпа от глина, след това го пратил в леярната и оттам му върнали шест готови парчета. Скулпторът ги сглобил, запълнил празнотите и шлифовал

краищата, за да получи желания резултат. Подобни статуи са кухи отвътре, но при естествени размери и като се има предвид материалът и вътрешният крепеж, теглото им достига до няколко тона с коня и постаментата.

Но въпреки това беше изчезнала. Никой не бе видял нищо. Казаха ми, че когато Дрантакс завършил статуята, извикали шестима хамали, за да я поместят. Огледах макарите в другия край на ателието, предназначени за повдигане и местене на тежки предмети. Готов бях да се обзаложа, че това е муден и шумен процес. Не е нещо, което да се свърши ей така. Но все някой го бе направил, при това без нито един свидетел. Отсреща на улицата по цял ден седеше тукашният просяк, който се закле, че не е зървал товарна кола да спира отпред, или да излиза от двора, в деня на убийството.

— Не може да е изчезнала просто ей така.

Капитан Рали саркастично каза, че и той вече бил стигнал до същия извод.

— Значи старият Хасий Брилянтния твърди, че не долавя белези за използване на магия? Много странно.

В ателието имаше и други статуи, повечето в различни стадии на изработка, други почти завършени. Чудесни статуи, предназначени, предполагам, за колекционери. Всички бяха по-малки — някои само бюстове, каквито би могъл да пренесе и сам човек. Защо им беше трябвало на крадците да откъмват толкова масивен предмет? Невъзможно беше да бъде продаден, дори в Тюрай, любимото местенце на продажни търговци.

Пред ателието имаше цветна леха, наред която имаше полегнала статуя на горска нимфа. Въпреки горещината цветята бяха в доста добро състояние, ала напоследък, изглежда, бяха занемарени. По пътеката имаше малки жълти листа. Погледнах отново лехата. Нито едно от цветята не беше жълто. Странно. Може би беше имало само няколко жълти цветчета и листенцата им бяха опадали? А може би не. За всеки случай събрах листенцата и ги прибрах в една кесия, която винаги си нося за подобни случаи.

Поостанах още малко, за да не пропусна нещо важно. Капитан Рали ми бе казал, че не знае къде може да е жената на Дрантакс. Не беше изключено просто да крие тази информация от мен. Освен това

бе наредил да откарат на разпит тримата прислужници в дома, тъй че от тях не можех да узная нищо. Май наистина беше време да си вървя.

Налагаше се да се срещна час по-скоро с Гросекс, но когато отново минавах покрай дома на Астрат Тройната луна, реших да се отбия при него. Астрат е магьосник, при това доста добър, а сега се нуждаех от помощта му.

Докато крачех по улицата, ми се стори, че ме следят. Имам инстинкт за тая работа — може да ми е останал от времето, когато се учех за магьосник. Стигнах къщата на Астрат и докато дърпах звънеца се огледах крадешком, но не забелязах никого.

Един слуга ме покани да вляза. Къщичката на Астрат е малка за магьосник от подобен ранг. Също като мен и той е виждал някога похубави дни. Преди няколко години обаче бе загазил и сега трябваше да се радва, че все още го търпят в града. Тогава държеше поста служебен магьосник на Стадиум Супербиус и отговаряше за това надпреварите с колесници да протичат без намесата на други магьосници. Тюрайските граждани са особено чувствителни на тази тема — никой не би желал да заложи на колесница, която да спънат с невидимо заклинание — ето защо службата на Астрат се ползваше с голяма почит. След поредица от странни резултати се разнесе слухът, че Астрат вземал подкупи, за да си затваря очите пред намесата на други магьосници. Имаше голяма опасност да го тикнат в тъмницата или дори да бъде подложен на линчуване, но тогава аз се поразрових тук-там и успях да му спася репутацията — е, не напълно, защото негодникът наистина беше виновен, но поне размътих водата дотолкова, че да няма солидни доказателства срещу него в съда. Астрат успя да отърве прогонването от Магьосническата гилдия, но беше принуден да напусне работа. Заради скандала изгуби красивата си вила в Тамлин и се премести в Пашиш, където се прехранваше с дребни задачи.

Често наминавах при него за съвет. Може някога и да бе проявил алчност, но умът му бе остър като ухо на елф, когато ставаше дума за магьоснически дела. Освен това беше щедър към гостите си, а и винаги се радваше да ме посрещне. Никой от старите му приятелчета не се доближаваше и на миля от къщата, което не му оставяше кой знае какви възможности за интелигентен разговор.

Още докато се намъквах, той нареди на слугата да донесе вино и плодове. Миниатюрната предна стая бе претъпкана с книги,

стъкленици и други вълшебнически помагала, та се наложи да поразчистят малко, преди да си намерят място за сядане.

— Как е? — попитах.

— По-добре, отколкото да гребат на робска галера, но инак все същото. Кълна се, че ако се наложи да направя още един хороскоп за жената на рибаря, ще му съсипя целия улов. Тази работа ме убива, Траксас. Представяш ли си, женицата има четиринадесет деца и иска да знае в подробности бъдещето на всяко от тях. Откъде, по дяволите, да знам дали седмата ѝ дъщеря ще има сполучлив брак?

Той въздъхна и наля вино. Побъбрихме малко за това, което става из града и най-вече дали след като бе избран за заместник-консул, Цизерий ще промени нещо и какви са възможностите за военен конфликт с Ньодж и Матеш.

— Чу ли за Дрантакс?

Той кимна.

— Чудесен скулптор. Още щом научих, опитах да проуча обстоятелствата, но не ми се удаде.

Могъщ магьосник като Астрат Тройната луна може понякога да вижда назад във времето. За късмет на престъпния свят в Тюрвай този трик е доста труден, понякога почти невъзможен, ако трите луни са в неподходящи фази. Случвало се е магьосници от Съдебната палата да решават сложни случаи с едно успешно надзърване в миналото, но това става рядко. По-често детективи като мен вдигат прах из улиците и задават тъпи въпроси.

Разказах му всичко, което знаех за случая, и го попитах за статуята.

— Да имаш идея как може да е била преместена?

Той се почеса по брадата.

— Казваш, никакви следи от магия?

— Абсолютно никакви. Аз също проверявах и мога да се закълна в това, макар да не съм изминал дълъг път, откакто се учех за магьосник.

— Траксас, един добър магьосник знае как да прикрие следите си. Кого по-точно са използвали от Градската стража?

— Стария Хасий Брилянтния.

— Значи самият Хасий, а? Брей, случаят трябва да е доста важен, за да пратят някого от Съдебната палата. Какво пък, това променя

нещата. Няма магьосник, който да скрие следите от пребиваването си от хитрата лисица Хасий. Дъртакът си знае работата. Отнесли са статуята на ръце.

— Невъзможно. Не са разполагали с достатъчно време. Била е на мястото си същата сутрин. Много хора са готови да се закълнат в това. А и ателието на Дрантакс е на една от главните улици в Пашиш. Изключено е никой да не забележи товарната кола. Нужни са много хора и много време, за да натоварят статуята. Обаче никой не е видял нищо. Статуята просто е изчезнала. Разбрах, че старият Хасий Брилянтния обследвал града, но не могъл да я открие никъде.

Астрат се съгласи, че цялата тази история е много мътна, но не можеше да предложи нищо.

— Всъщност, Траксас, за какво ти е притрябвала тази статуя? Разбрах, че си се захванал да измъкнеш Гросекс от затвора.

— Вярно, така е. Може да няма никакво значение, но от друга страна, би могла да ни даде допълнителни сведения за станалото. Мисля, че ако разбере къде е статуята, това ще ми помогне да открия истинския извършител.

Той се съгласи на свой ред да обследва града с надеждата да се натъкне на нещо интересно.

Преди да си тръгна го попитах как да постъпя, за да избягвам за в бъдеще инциденти като този, при който Толий нахлу в стаята ми и отведе Гросекс.

— Защо не пробваш с магия за невидимост? Клиентът ти ще стане незабележим пред властите.

— Уф, това е твърде сложно за мен. Никога няма да я усвоя. Силиците ми едва стигат да запомня някое успиващо заклинание.

— Хм.

Той извади една дебела книга и взе да я прелиства.

— А какво ще кажеш за това? „Временно объркване“. Просто е лесно за запомняне. За кратко внася смут в душата на всеки, дошъл да ти рови в стаята. Няма стопроцентова гаранция естествено, особено ако срещу теб е силен и могъщ противник, но все пак ще свърши работа, ако стражите отново заблъскат по вратата ти.

Това, изглежда, щеше да свърши работа. Благодарих, допих си виното и излязох. След прохладата на старата къща въздухът навън ми се стори непоносимо горещ. На всичко отгоре отново почувствах, че

ме следят. Не се опитах да се освободя от преследвача, предпочитах първо да разбера кой е, но той беше достатъчно опитен да остава извън полезрението ми.

Когато най-сетне се прибрах във „Възмездяващата секира“, Макри беше приключила смяната и тъкмо се готвеше да тръгва на училище. Макри е завладяна от странната амбиция да учи в Имперския университет, където, между другото, не приемат жени, а само синчета на сенатори и богати търговци. Дори да вземат някоя принцеса, абсурдно е да направят изключение за някого с оркска кръв във вените. Милион пъти ѝ го бях казвал, но тя въобще не ме слушаше.

— В Училището на гилдиите отначало също не искаха да ме пуснат — възрази тя. — А виж сега колко добре се справям.

— Минатата седмица си се сбила с осмина свои съученици.

— Подиграваха ми се на ушите.

Един от белезите за смесения произход на Макри са заострените ѝ уши, макар да ги крие в дългата си гъста коса.

— И какво от това? И друг път са ти се присмивали на ушите.

— Ти си едно пияно магаре, което не вижда разликата — ядосано каза Макри. — Учениците трябва да са любезни един с друг. Пък и аз не смятах наистина да се бия. Повечето от тях избягаха. Веднага след това имаме изпит по философия. Справих се отлично.

Забелязах, че Макри е откъснала няколко тазисни цигари от бара. Взех една и се качих горе.

— Внимавай Гурд да не забележи, че му крадеш от запасите с тазис.

— Ами той пък може да ми плаща по-добре. Защо отказа да помогнеш на делфините?

— Да помогна на делфините ли? За онази, Глухарче ли говориш? Ти майтапиш ли се с мен? Та аз в момента разследвам убийство! Не мога да си губя времето с някакво побъркано девойче с цветя в косите, които бърбори за говорещи делфини и целебни камъни. Мястото ѝ е в лудницата.

Макри се засмя.

— Аз я харесах.

— Само защото успя да ме ядоса. Ти все такива харесваш.

— Кого другиго?

— Ханама Убийцата, кого! Първия път, когато цъфна тук, едва не ми видя сметката.

Това е стар спор между мен и Макри. Напоследък тя се запали по участието си в Асоциацията на благородничките — организация, чиято цел е да защитава интересите на жените в града, които, дължен съм да призная, наистина са доста ограничени. Например не им позволяват да встъпват в никоя гилдия — освен тези на магьосниците и наемните убийци, — да гласуват и да заемат места в Сената. Не им е разрешено да посещават луксозните бани, нито градската гимназия. Тези проблеми не ме вълнуваха преди с тях да се захване Макри.

Е, нямах нищо против, ако успее. Дори от време на време отпусках по някоя дребна монета за тяхната каса. Напоследък обаче бях узнал, не без тревога, че Асоциацията на благородничките доста се е разраснала. Вероятно немалко граждани на Тюрай щяха да останат изненадани, ако узнаеха, че тя се подкрепя не само от жени като лекарката Минарикса и билкарката Чиаракси, но че в редовете ѝ влиза дори принцеса Ду Аканска, която някой ден можеше да наследи трона. Обзалагам се, че кралят нямаше да е особено доволен, ако му докладваха. Нито пък свещенослужителите от Църквата на Правата вяра — за тях това щеше да си е направо богохулство.

Небесната повелителна Лизутария — могъща магьосница, когато е далеч от любимото си наргиле — беше друг виден член на организацията. Най-странното беше, че вероятно там членуваше и Ханама. Мисълта, че Макри ходи на тайни срещи с всички тези жени, не ми даваше покой. Това беше потенциална възможност за изтичане на поверителна информация, свързана с моите разследвания. Разбира се, Макри не би издала съзнателно нищо, но имаше много други начини да измъкнат от нея онова, което им е нужно. Понякога например я мамеха на пазара. Аз също можех да я премятам всеки път, когато пожелаая.

Макри се беше прибрала да учи. Реших, че е време за лягане.

4.

На следващия ден се събудих толкова рано, че почти успях да хвана сутрешната молитва, която не бях произнасял от години. Ала въпреки ранния старт сутринта се оказа пълен провал. Взех двуколка до затвора, но не ми позволиха да се срещна с Гросекс. Всички затворници имат право на свиждане със своите защитници, но в Тюрай законите не винаги се съблюдават от блюстителите им. Върнаха ме с думите, че на Гросекс били забранени всякакви срещи. Когато възразих и вдигнах шум, ми поискаха да покажа доказателства, че действително съм нает от Гросекс да работя по случая.

— Префектът Толий го арестува преди да сключим договор.

Което естествено не ме доведе доникъде. Очевидно властите искаха случаят да бъде приключен час по-скоро, без да си губят времето с подробности като защита и прочее. Процесът бе назначен за следващата седмица и ако всичко се развиваше в същата посока, Гросекс навярно щеше да увисне на бесилото. Дрантакс бе уважаван човек в града и обществеността жадуваше за разплата.

Проклех липсата си на връзки сред управниците. Разполагах с многобройни контакти из подземния свят, но повечето от вратите в Двореца бяха затворени за мен.

Хрумна ми, че Цизерий, новият заместник-консул, би могъл да ми помогне, след като наскоро му бях направил голяма услуга, но после се сетих, че е заминал на официално посещение в Матеш.

Щом не можех да се срещам с Гросекс, реших да потърся жената на Дрантакс, но и тук ударих на камък. Никой не я беше виждал и никой не знаеше къде може да бъде. Тя нямаше роднини в града, освен един брат, който работеше на пристанището. Срещнах се с него, но той каза, че не знае нищо, а изглежда, и не го беше еня. Двамата явно не се разбираха.

— А вярно ли е, че е имала любовна връзка с чирака? — попитах го.

— Де да знам? — отвърна той и ми даде да разбера, че е време да си вървя. Повъртях се още известно време на пристанището, колкото да науча, че напоследък пристигат доста кораби, натоварени догоре с пшеница.

Бях изненадан от факта, че жената на Дрантакс произхожда от плебейско семейство. Това означаваше, че се е оженила за човек от по-висока класа. Дрантакс не беше аристократ, но преуспелият скулптор стои много над пристанищния работник. В Тюрвай подобни различия имат голямо значение.

Наминах и покрай участъка. Толий го нямаше, а Джевокс каза, че няма представа къде може да е Калия. Според него Градската стража също била в задънена улица, що се отнасяло до разследването.

— Едва ли е толкова лесно за една жена без роднини да се укрива в града. Къде може да е отишла? Прислужниците твърдят, че не е взела никакви пари. И защо е трябвало да бяга?

— Може да го е убила, за да отмъсти на чирака? — предположи Джевокс.

— Ако е така, здравата го е загазила нещастникът. Сто на сто ще увисне на бесилото.

Чудех се за отношенията между Калия и Гросекс. Ако наистина бяха имали любовна връзка, изглеждаше странно тя да си плюе на петите и да го зареже в затвора.

Джевокс ми каза, че я познавал още от времето, когато живеели до пристанището. Била много красива.

— Не се чудя, че се омъжи за богат скулптор. Ако беше устискала още малко, щеше да иде и по-високо.

После ми каза, че бил зает. Толий ги съсипвал от работа заради сенатора Лодий — водача на опозиционната партия на популарите, които използват увеличаването на престъпността като коз в парламентарната борба с традиционалистите.

— Оня ден креци в Сената: „Обират къщите на чуждите посланици! Крадат златото на краля! Убиват честни граждани на улицата! Дуа и други наркотици заливат града! И какво правят управляващите в тази криза?“

В „Хрониката“ естествено речта бе предадена подробно и изглежда, сенаторът Калий наистина се бе чувствал като върху нагорещена ламарина. По време на изборите преди няколко месеца

популярите на сенатора Лудий бяха регистрирали известен спад в електората, но въпреки това партията им беше доста силна — във всеки случай способна да създаде сериозни проблеми, ако изкараше тълпата на улиците. Ето защо Градската стража беше вдигната на крак, което сигурно хич не се харесваше на войниците. Оставих Джевокс да съзерцава мрачно купчината доклади на свидетели във връзка с последните убийства на пристанището. Никой от разпитваните не бе видял нищо, което е обичайно, когато престъплението е дело на могъщи банди, занимаващи се с разпространение на дуа.

Ако имах някакъв предмет, принадлежал на Калия, бих могъл да я открия с помощта на заклинание, но нямах. Върнах се при къщата на скулптора, но тя се оказа залостена и охранявана. Ядосах се, че не бях помислил за тази възможност по-рано. После се сетих, че служебните магьосници също няма да се справят с тази задача, тъй като луните щяха да се подредят в правилна конфигурация едва след няколко месеца. А Гросекс не можеше да чака толкова дълго.

Оплаках се от всичко това на Астрат Тройната луна.

— Всеки път, когато трябва да издиря някого спешно, луните все са в неподходяща фаза. Магьосничеството е пълен провал, когато опре до решаване на престъпления.

— Не винаги. В миналото се е случвало да ти помагам доста.

Което си беше самата истина. Ако беше иначе, отдавна да бях останал без работа.

Астрат се зае да обследва града за изчезналата статуя, но без никакъв успех. Което означаваше, че статуята е твърде далече, ала как се бе озовала там си оставаше пълна загадка.

Прибрах се във „Възмездяващата секира“ и споделих неуспехите си с Макри.

— На всичко отгоре не мога да разбера защо ме следят — приключих аз.

— Следят ли те? Кой?

— Нямам представа. Не можах да ги видя.

— Опита ли с кюрая?

Поклатих глава. Кюраята е тъмна загадъчна течност, в която понякога изникват образи в отговор на уместно поставени въпроси, свързани с някое разследване. Случвало се е да ми върши работа, ала изисква страхотни усилия и след това се чувствам напълно изчерпан.

Не винаги има резултат, а и течността се внася от далечния запад, което я прави ужасно скъпа. Бих предпочел да поговоря с Гросекс, вместо да прибягвам до тази мярка — когато най-сетне ми позволиха да се срещна с него.

Допих си бирата и се зачудих с какво да продължа. Не можех да разговарям с Гросекс, нито да открия свидетел, който да знае какво точно е станало. Отново се замислих за Калия, жената на Дрантакс. Може би кюраята би могла да ми помогне в тази мистерия. И без това бях в задънена улица.

Не е никак лесно да се постигне необходимото душевно състояние. В идеалния случай магьосникът би трябвало да е напълно изолиран от въздействията на околната среда, но това е истински лукс в квартал като Дванайсет морета, гъсто населен с вресливи търговци, продавачи на дуа и проститутки, които се надвикват, възхвалявайки стоката си. Чува се лай на улични псета, детска глъчка и призивни възгласи на продавачи. Към цялата тази шумотевица се прибавяше и постоянният шум от строителните работи напоследък. Та, както казах, не е никак лесно да изпаднеш в транс в подобна обстановка. Но все пак се опитах.

Бях поставил чинийката със скъпоценната течност на масата пред мен. Единственият търговец, който я внася от далечния запад, твърди, че кюраята всъщност е драконова кръв. Това не е вярно — виждал съм каква е кръвта на драконите, — но за него е повод да покачва непрестанно цената ѝ. Какъвто и да е произходът ѝ, по-важно е свойството ѝ да резонира с питащия ум на всеки опитен магьосник. Получава се дори при мен, макар да си останах на ниво чирак.

Бях спуснал завесите и стаята бе озарена от една червена свещ. Светлината ѝ се отразяваше в блестящата черна повърхност. Съсредоточих се върху пламъчето и се замислих за това къде може да е жената на Дрантакс.

Известно време нямаше никакъв резултат. Вече бях започнал да си мисля, че няма да се случи нищо. Минутите се гонеха. В стаята захладня и вече не чувах уличната шумотевица. Най-сетне пред очите ми започна да се оформя картина на голяма къща, по-скоро бяла вила, построена на горист хълм.

Напъвах се да различа отделни детайли, когато изведнъж долових някакво слабо, но бързо нарастващо безпокойство. Не знаех

какво го причинява. Игнорирах го, но то не ме оставяше на мира. Опитах се да се съсредоточа върху картината, но тя взе да се губи от погледа ми. Унесен в дълбок транс, изведнъж осъзнах, че в стаята има някой. В мен се надигаше страх, истински ужас при мисълта, че съм беззащитен пред лицето на врага. Изплувах отчаяно от трансa, като измъкваш се на повърхността удавник, скочих, настръхнал и объркан, и се огледах, за да видя кой е нежеланият гост. Пред все още замъгления ми поглед изникнаха двама мъже, застанали само на метър от мястото, където бях коленичил. Единият прелистваше листата на бюрото, а вторият стоеше на пост. И двамата носеха червени раса и бяха с бръснати глави. Какви бяха тези — монаси крадци?

— Кои сте вие, по дяволите? — изревах.

Те се обърнаха и тръгнаха към вратата. Скочих след тях, застигнах по-близкия от двамата и го дръпнах за рамото.

— Какво става тук?

Той се освободи. Все още стреснат от неочакваната им поява, усетих как кръвта ми кипва. Замахнах със сила, която щеше да запрати нещастния божи служител към стената, но за моя изненада той отрази удара. Опитах отново и отново ударих на камък — моят противник се справяше без никакви видими усилия. При третия опит ръката му едва докосна моята и аз се завъртях като пумпал, без дори да разбера как е станало. След това, тласнат силно и ловко, полетях през стаята, ударих се в отсрещната стена и се проснах на пода.

В този момент нахлу Макри и спря, като видя, че се въргалям на земята. Изтича навън, но на улицата явно вече нямаше никого — нападателите бяха изчезнали също толкова светкавично и мистериозно, колкото се бяха появили.

— Какво стана? — попита ме тя, докато ми помагаше да се изправа.

— Двама монаси воители търсеха някого, с когото да се позабавляват — помъчих се да остроумнича и се проснах на леглото. Опитът с кюраята ме бе изтощил напълно.

— Какви са тези монаси воители?

— Монаси, които освен това са и воители. Прекарват половин ден в молитви и медитация, другата половина изучават бойни изкуства. Извинявай, Макри, но трябва да полежа.

Главата ми се въртеше. Останах да лежа, докато погледът ми се проясни. Макри ми донесе бира и това също ми помогна поне да седна.

— Проклети да са! Появиха се тъкмо когато получих някакво изображение.

Опитах се да си припомня как точно изглеждаше къщата в чинийката с кюрая. Бяла вила на обрасъл с дървета хълм. Можеше да е някъде из околностите на Тамлин, където има доста хълмове. Всъщност можеше да е и в съвсем друг град.

— Не, Калия едва ли е отишла далече. Стражите щяха да научат, ако се е качила на някой кораб. Не вярвам да е потеглила на кон. Рали ми каза, че са направили щателна проверка на всички, които са наемали коне през последните дни. Разпитвали са също и за отпътуващите кервани.

Макри остана изненадана от настойчивостта на Градската стража.

— Май хвърлят доста усилия по този случай, а? И за какво — заради един чирак убиец?

— Може би. Но нали знаеш, че сенаторът Лудий вдига страхотен шум за растящата престъпност в града. Горкият Джевокс, оплака ми се, че нямали нито миг покой. Нещастен е като ньоджанска курва. Натиснали са ги да решат този случай колкото се може по-бързо.

Трябваше да ида в Тамлин и да потърся бялата вила. Проклетите монаси ме бяха прекъснали в най-неподходящия момент.

На вратата се почука и Гурд подаде глава.

— Макри — рече той, — време е да почваш работа. Траксас, долу те търсят.

— Кой?

— Каза, че се казвала Глухарче.

— Кажи й, че съм излязъл. — Въздъхнах и се надигнах. — На важно разследване. Макри, престани да ме гледаш така! Нямам намерение да търся някакъв паднал от небето целебен камък за делфините и това е последната ми дума! Щом си толкова загрижена, защо не отведеш Глухарче на някоя среща на вашата Асоциация? Те ще й помогнат.

Препасах сабята, взех дребни пари да си купя хляб от пекарната на Минарикса и излязох.

Усетих, че ме следят, още щом стъпих на улицата. Намръщих се. Тази история започваше да ми писва. Скочих в една двуколка и наредих на кочияша да ме откара колкото се може по-бързо в Тамлин. Той положи всички усилия, но резултатът не превъзхождаше очакванията ми, заради строителните работи, дупките по пътя и гъстите тълпи от минувачи. Нямахме никакъв шанс да се отърва от опашката. Реших да се справя с този проблем по-късно.

Тамлин е различен свят, сравнен с мръсотията на Дванайсет морета. Тук улиците са чисти, павирани с жълти плочки и украсени с големи саксии. Насред просторни градини се издигат луксозни вили, скрити зад дебели стени, пред които се разхождат пазачи. Доста често се срещат и патрули на Градската стража, охраняващи покоя на богатшите. Никой не смее да нарушава обществения ред. Дори столите, тези досадни малки птичета, които цапат навсякъде из града, тук изглеждат много по-охранени и доволни от живота. Всеки, който се опита да проси на улицата, незабавно бива прогонван.

Навремето и аз живеех тук. Сега бях почти толкова добре дошъл, колкото е орк на елфска сватба.

Тъй като нямах никаква представа откъде да започна издирването, наредих на двуколката да спре пред „Истината е красива уличка“ — мястото, където живеят нашите прочути магьосници — и поех нагоре към Имперския дворец. Всички къщи приличаха на онази, която бях зърнал в чинийката с кюрая. Опитах се да си спомня още подробности, но не излезе нищо. Ама че детектив съм и аз.

Пред една от къщите бе застанал на пост стражник. Вътре не се виждаше никой, нито прислуга, нито работливи градинари. Помислих си, че може би това е къщата на Талий Зеленото око, магьосника, когото наскоро бяха убили.

Не зная какво ме накара да го направя, може би ненаситното ми любопитство. Нямах никакъв интерес към този случай, но тъкмо в този момент стражникът бе обърнат с гръб към мен. Прескочих незабелязано оградата, приклеках зад нея и се огледах. Предполагах, че слугите на убития магьосник все още са под стража, за да са на разположение на следствието. Прекосих рядката горичка и спрях при басейна от задната страна на къщата. За разлика от по-богатите си съседи, Талий не бе заръчал да го зарибят. Сред аристокрацията в Тюрай езерцето с рибки е на голяма почит — не можете да поканите

наследник на кралския трон, ако на трапезата не са поднесени риби от собствен водоем. Това е доста скъпо удоволствие, главно заради поддръжката.

Бях съвсем близо до задната врата, боядисана в жълто и с по една малка статуя на свети Кватиний от всяка страна. Жълтото в Тюррай също е на почит — смята се, че носи късмет. Фасадата пък трябва да е в бяло. Почти всички се придържат към тази традиция. Дори и да не сте суеверни, защо да изкушавате съдбата?

Тъкмо се приближавах към вратата, когато неочакван шум отвътре ме накара да се спотая зад шубраците. Втори, по-силен шум ме подтикна да се пъхна в тях. Надзърнах между две клончета, завладян от интерес, който граничеше с учудване. Вратата се отвори и отвътре се показаха трима монаси с бръснати глави и червени раса. Вървяха съвсем безшумно и се оглеждаха, сякаш очакваха всеки миг да бъдат забелязани. Не бяха далеч от истината, защото откъм съседния храсталак се показаха други четирима монаси — те пък издокарани в жълти раса — и се нахвърлиха без предупреждение върху първите трима.

Тишината бе нарушена единствено от сподавени възклицания. Започна се бой, и то какъв! Чувал съм немалко истории за бойните умения на монасите, но никога не бях виждал някой да ги демонстрира на живо. Наблюдавах с изумление ритници, свирещи високо над ушите на противниците, и светкавични юмручни удари, които сигурно щяха да ме проснат на място, но всъщност бяха парирани ловко. Повечето от ударите бяха придружени от чудновати отривисти викове, така че вероятно всички съседни чуваха какво става.

Не мина много време и в двора се появи стражникът, който стоеше на пост отпред. Щом видя седмината монаси, той мъдро реши да не се намесва и наду металната си свирка за помощ.

Като чува пронизителното изсвирване, монасите бързо напуснаха полесражението. Гледаха се с нескрита омраза, здравите помагаха на ранените и всички се разбягаха в различни посоки. И този път също демонстрираха великолепна физическа подготовка при прескачането на стените и на различните препятствия по пътя си.

Всеки момент щяха да пристигнат хора от Градската стража. Сега бе моментът да очистят терена. Но вместо да прескоча оградата, аз се приближих към къщата и се вмъкнах през вратата. Понякога съм

голям глупак. Неведнъж съм си навличал бели на главата заради ненаситното си любопитство.

Ако не друго, тук вътре поне бе прохладно. Влязох в кухнята и се наплисках със студена вода от една тенджера. В следващата стая, в която се озовах, бях посрещнат от млада жена с нож в ръката, която ме покани да се чувствам като у дома си по малко необичаен начин — замахна и се опита да ме промуши в корема, но се подхлъзна на една празна бутилка от кли и тупна пиянски на пода.

Поредната неочаквана изненада. Намръщих се. Бях съвсем сигурен, че Талий не е женен, ала жената бе облечена с домашна роба, като най-обикновена благочестива съпруга. Може би му беше дъщеря?

Тя ме погледна и ме попита какво търся тук.

— Разследвам убийството на Талий — излъгах, без да ми мигне окото.

— Ти не си стражник. — Тя се изправи и леко се олюля. — Толкова по-добре. Стражниците никога няма да открият убицеца на баща ми. От тях има толкова полза, колкото от евнух в бордей.

Докато говореше, жената отвори нова бутилка. Не се съмнявах, че е прехвърлила мярката, но не беше моя работа да се меся. Ако се съдеше по шумотевицата отвън, стражниците бяха пристигнали.

— Властите ще са тук всеки момент — заговорих припряно. — Аз съм частен детектив. Готов съм да ви помогна, ако ми кажете всичко, което знаете.

Прозвуча доста искрено. От друга страна, изпитвах известно състрадание към нея, заради това, че беше пияна и че беше изгубила близък човек.

— Какво да кажа?

— Кой уби баща ви.

— Този, който го снабдяваше с дуа, поне така мисля.

Думите ѝ ме завариха неподготвен. Не фактът, че Талий Зеленото око е вземал дуа — това е често срещано явление сред аристокрацията и магьосниците. Но в доклада за убийството не се съобщаваше нищо за пласьор на дуа.

— Аз пък мислех, че е отровен от слугата.

Тя се изсмя пиянски.

— Така казват... Не искаха още един скандал да разтърси Двореца. Баща ми не беше отровен. Убиха го с арбалет. Не си беше

платил на пласъора.

Пред вратата се чуха стъпки и след миг влязоха няколко стражници.

— Наемете ме да открия убиеца — почнах бързо, но вече беше твърде късно. В момента, в който тя се строполи в несвяст на пода, в стаята влезе префектът Галвиний, началник на стражниците в Тамлин.

С префекта се знаем добре. Той не ме обича, също като Толий. Може би дори повече. Достатъчно бе да хвърли един поглед на неподвижното тяло на пода и незабавно нареди да ме арестуват. Без много приказки ме натовариха в една зарешетена карета и ме откараха в затвора.

Не ми беше за пръв път да попадам в тъмницата по време на разследване, но досега не ми се беше случвало да ме прибират заради нещо, което дори не съм започнал да разследвам. Зачудих се дали не е време наистина да си сменя професията.

5.

Най-лошото нещо в затвора е жегата. И миризмата. Освен това не дават бира. Компанията също не е за завиждане. Има доста недостатъци в това да попаднеш в тъмницата.

Седях в една тясна килия, в компанията на друг затворник, който категорично отказа да разговаря с мен и изглеждаше намусен като нъоджанска курва. Изпитах истинско облекчение, когато най-сетне долетя призивът за вечерна молитва. Поне щях да се захвана с нещо смислено.

На няколко пъти поисках от стражите да ми пратят адвокат, но молбите ми оставаха без последствие. Вярно, че нямам личен адвокат (крайно време е да си потърся, като се има предвид в какви каши се забърквам), но като гражданин на Тюрвай имам право поне на обществен защитник. Не го получих.

Обърнаха ми внимание чак късно вечерта. Двама стражници отвориха вратата и ме поведоха по коридора към стаята за разпити. Заместник-префектът Прасий ме очакваше зад едно бюро. Изгледа ме намръщено.

Донякъде се зарадвах, че виждам Прасий. Не че ме харесваше повече от префекта, но не беше толкова глупав. Той е по-млад от своя началник Галвиний и е добре образован, което в наше време взе да се цени. Не можете да направите кариера, ако не сте завършили добро училище и името ви не завършва на „ий“, което е знак за принадлежност към висшето общество.

— И така, Траксас — подхвана той. — Ще ми кажеш ли какво търсеше в къщата на Толий?

— А вие ще ми кажете ли защо още не е дошъл моят служебен адвокат?

Прасий погледна двамата стражници.

— Иска да знае къде е служебният му адвокат. Някой да е виждал неговия служебен адвокат?

Стражниците поклатиха ухилено глави.

— Изглежда, никой не го е виждал, приятелче.

— Имам право на защита.

— Имаш право да престанеш да дърдориш за адвокати и да започнеш да отговаряш на въпросите. И така, какво търсеше в къщата на Толий? И защо нападна дъщеря му Сулания?

Опрях ръце на бюрото и втренчих поглед в очите му.

— Прасий. Питам се, дали е необходимо условие за всеки чиновник в тоя град да е тъп като орк. Смяташ ли, че наистина ще ме уплашиш толкова лесно? Върви по дяволите! Намерете ми защитник и тогава ще отговарям. Но зависи как се чувствам. А междуременно може да ме върнете в килията. Ако искате да продължавате с това незаконно задържане, искам да кажа. Предполагам, че след като ви осъдя, ще получа солидно обезщетение.

Това не е най-добрият начин да се разговаря със заместник-префект ако искате да се измъкнете от затвора, но проклет да съм, ако лижа задниците на всякакви канцеларски плъхове. Върнаха ме в килията. Моят съсед продължаваше да лежи на койката, вперил мрачен поглед в тавана.

По-късно подкупих един от тъмничарите да ми донесе вечерния брой на „Хрониката“. Вътре нямаше нищо особено, ако не се броеше пикантната история за скандалната любовна връзка между една сенаторска съпруга и армейски капитан, която не ми беше по вкуса. В друг материал се подиграваха с Градската стража, задето не могла да открие изчезналата двутонна статуя. Ставаше въпрос, разбира се, за статуята на свети Кватиний, която трябваше да бъде осветена на голямо религиозно празненство идния месец, в присъствието на многобройни делегации. Според автора на статията неефективните действия на стражниците говорели или за невежество, или за подкуп. Какво пък, аз също не бях стигнал по-далеч от стражниците, без някой да ме подкупва.

На последната страница се споменаваха и Дванайсет морета с дребно съобщение за подпалването на една от съседните кръчми, „Глиганска глава“, и смъртта на съдържателя ѝ Тринекс.

„Глиганска глава“ бе кръчма, в която се подвизаваха главно пласьорите на дуа. Нямаше да ми липсва, макар че там имаше доста добри танцьорки. Тринекс също не ми бе легнал на сърцето. Кръчмата принадлежеше на Братството, а Тринекс членуваше в тяхната

организация, което придаваше нов привкус на тази история. Братството едва ли щеше да преглътне болезнената загуба на този солиден източник на печалба. Това е зле за бизнеса.

Свикнал съм да седя в тъмницата — както вече споменах, случвало ми се е и друг път — тъй че това не ме безпокоеше особено, но се ядосвах, че не мога да напредна с делото на Гросекс. След няколко стандартни теста магьосниците бяха открили следи от неговата аура върху ножа. Само неговата, ничия друга. Това беше достатъчно, за да убеди съда, че той е убиецът на скулптора. При наличните доказателства процесът можеше да свърши за пет-шест дни. Ако не успеех да открия кой е истинският убиец на Дрантакс, неговият чирак щеше да увисне на бесилото само след седмица. Така и не можах да намеря бялата вила, която видях в чинийката с кюрая, ала и нямаше никаква гаранция, че жената на Дрантакс ще е там. Изглежда, бях попаднал в задънена улица.

Замислих се за това, което се бе случило в къщата на магьосника Талий. Обстоятелствата около неговата смърт оставаха доста нерешени въпроси. Защо официално се твърдеше, че бил отровен от слуга, докато според дъщеря му убиецът беше неговият пласьор на дуа? И наистина ли беше застрелян с арбалет? Това е доста необичайно оръжие за Тюрай, дори е забранено да се носи в града, но наскоро ми се бе случило да срещна една смъртоносна майсторка на арбалета на име Сарина Безпощадната, която също бе забъркана в продажба на дуа. Дали не се бе върнала в Тюрай? Щеше да е интересно да се срещнем отново. Тя се издирваше от закона, а пък аз не бих имал нищо против да прибера наградата за залавянето ѝ.

Но от всичко най-интересна бе появата на монасите. Какво търсеха тук? Дали и те бяха свързани с търговията на дуа? Това не би ме изненадало. А може би у Талий беше скрит някакъв религиозен предмет, който им е нужен? Едва ли, Талий бе второразреден магьосник, у такива рядко попадат ценни предмети. Може пък да им беше съставял хороскопи?

Интересно кои бяха двете групи и защо се биеха? Не беше ли странно съвпадение, че в един и същи ден първо открих двама монаси да се ровят в стаята ми, а после присъствах на ръкопашна схватка между техни събрата. Поблъсках си още известно време главата над

тези въпроси, но не стигнах доникъде. Не знаех много за монасите воители.

Прекарах нощта в килията. Следващия ден беше горещо като в оркски пъкъл. Храната едва ли бе сготвена за човешки същества, а и жадувах за бира. Тъкмо се готвех да дам израз на раздражението си с няколко ритника по вратата, когато тя се отвори и влезе дъщерята на Талий. Личеше си, че и днес е надигала шишето. Не съм от хората, които биха й направили забележка за подобно нещо. Защо да не си пийнеш, когато си загубил скъп човек?

— Траксас. Казаха ми, че наистина си детектив. Аз те мислех за поредния мошеник.

Била заспала, но се събудила, когато в къщата нахлули монаси с червени раса и взели да тършуват навсякъде. Естествено била уплашена и объркана. След това ми се извини, задето ме бе посрещнала по този начин.

— Да ти призная, бях наистина потресена от факта, че монаси тършуват из къщата. Не всеки ден може да се види подобно нещо.

Което ни доведе и до най-съществената част от разговора. Градската стража не показвала никакъв напредък в разследването и тя искала да наеме мен.

Огледах се за моя съкилийник. Изглежда, спеше, но не ми се щеше да обсъждам важни въпроси пред него. Заместник-префектът Прасий беше достатъчно лукав, за да ми пробута „ухо“.

— Приемам работата, но не бих желал да обсъждаме подробностите тук. Първо трябва да ме измъкнеш от дранголника.

Тя извади от чантата си малка манерка и отпи. Погледнах я — хубава млада жена с гъсти черни, къдравии косии и поразителни зелени очи. Сигурно щях да си опитам късмета, ако не бях застаряващ, затлъстяващ и оплешивяващ досадник.

— Но ще мога ли да те измъкна?

— Разбира се. Достатъчно е кажеш на заместник-префекта, че си ме поканила да дойда в къщата. Нямаат други обвинения срещу мен.

Всичко мина гладко. Заместник-префектът Прасий ме накара да чакам, докато се посъветва с Галвиний. И на двамата номерът хич не им се понрави, но щом Сулания твърдеше, че ме е поканила, нямаше накъде да мърдат. В края на краищата не бях извършил никакво престъпление. Накрая ме пуснаха на свобода, като повикаха

тъмничния магьосник да прочете отключващото заклинание. Излязох под изгарящите лъчи на слънцето.

— Пие ми се бира.

Сулания призна, че се чувства по същия начин.

Отбихме се в една кръчма в покрайнините на Тамлин, доста луксозно заведение за моя скромен вкус, което за щастие се оказа пусто. Съдържателят ме изглежда подозрително, но неприязънта му се посмекчи от присъствието на аристократично изглеждащата дама до мен. Все пак остана изненадан от плебейския начин, по който чукнахме чаши в чест на предстоящото сътрудничество. Когато се освежихме, спрях една двуколка и двамата поехме на юг.

Малко след като излязохме на „Квинтесенция“, минахме покрай още димящите развалини на „Глиганска глава“. Развалини е силно казано за купчината пепелища. Подпалвачът си бе свършил добре работата, не че е трудно да подпалиш една барака, подлагана продължително време на изсушаващото въздействие на нетърпимата жегга. Пожарът е постоянна заплаха в нашия град. Благодарение единствено на факта, че околното пространство бе разчистено за нови строежи, огънят не се бе разпространил. Наблизо забелязах Касакс, местният бос на Братството, и Икскар, старши по чин в Гилдията на кръчмарите. И двамата бяха мрачни. Ако се съдеше по вида им, едва ли обсъждаха подготовката на лятното празненство. Не бих искали да съм на мястото на подпалвача, когато го спипат.

Когато пристигнахме във „Възмездяващата секира“, Сулания бе почти заспала. С доста зор успях да я кача по стълбите. Щом влязохме, тя тупна на кушетката и захърка. Погледнах я ядосано. Би могла да остане будна поне докато ми плати хонорара.

В спалнята имах голяма кана с вода. Използвах я сутрин, за да си наплискам лицето, но сега се оказа празна. Освен това в леглото ми спеше някаква млада проститутка — сигурен бях, че е проститутка, защото носеше червена панделка. Никога не я бях виждал.

Излязох да повикам Макри. Когато надникна и видя спящата Сулания, тя се засмя и каза:

— Най-сетне си намери гадже, което да пие като теб.

— Много умно. Коя е онази в леглото ми, по дяволите?

— В твоето легло ли? А, да. Ами Куен. Тя е проститутка.

— Видях, че е проститутка. Това да не е някаква шега?

Макри пристъпи сконфузено от крак на крак.

— Не знаех, че ще се върнеш толкова скоро. Мислех, че ще те задържат в затвора и...

— Ама и ти си една самарянка, Макри! — избухнах гневно. — Друг на твое място би ми потърсил адвокат, а ти тъпчеш стаята ми с курви, защото съм щял да се задържа в затвора! Разкарай я!

— Не мога — прохленчи Макри и едва сега забелязах, че е изплашена. — Преследват я.

— Кой я преследва?

— Стражниците. И Братството. А също и Гилдията на кръчмарите.

В главата ми започна да се оформя ужасно подозрение.

— Да не искаш да кажеш, че тя е...

Макри кимна.

— Да, тя е подпалила „Глиганска глава“. Но не искала съдържателят да загине. Само му е давала урок.

— Е, със сигурност добре го е подредила. Хубаво, вече знам коя е. Но нямам представа какво търси тук.

— Дойде при мен и ми призна всичко. Беше страшно объркана. Познаваме се от срещите на нашата асоциация.

Погледнах я ужасено.

— Познавате се отпреди? И тя е дошла тук, в кръчмата? Просто влязла при теб веднага след като подпалила „Глиганска глава“? И ти я пусна в моята стая? Защо просто не сложи отвън табела: „ВНИМАНИЕ. ПОДПАЛВАЧКАТА НА «ГЛИГАНСКАТА ГЛАВА» Е ТУК!“ Да я махнеш на секундата!

— Но тук поне е в безопасност.

— Никъде няма да е в безопасност. Братството вижда и чува всичко. Един Господ знае колко души са я видели да влиза! Дори и никой да не я е видял, онези гангстери ще повикат магьосник. Десет към едно, че Касакс вече работи по въпроса.

Макри очевидно не си даваше сметка, че „Глиганска глава“ принадлежи на Братството. Едва сега започна да разбира колко сериозно е положението. Всъщност едва ли имаше някаква разлика дали по петите на нещастното момиче са градските стражници, или Гилдията на кръчмарите. Последните също имаха солидни връзки.

— Но как да ѝ помогнем?

— Ти прави каквото искаш, Макри. Но аз няма да си мръдна пръста. Само я разкарай оттук. Бързо!

— Но съдържателят я е биел!

— Съчувствам ѝ. Животът на танцьорките не е песен. А сега ти ли ще я изкараш навън, или да я изхвърля собственоръчно?

В този момент Гурд подаде глава през вратата.

— Траксас. Долу те търсят стражниците. Искаш ли да ги задържа?

Кимнах и той изчезна.

След минута по външната врата се посипаха удари.

— Траксас — чух глас, който най-малко ми се искаше да чуя. — Касакс е. Трябва да говоря с теб.

Втасах я. Долу ме чакаха стражниците, а местният бос на Братството чукаше на вратата. Хвърлих убийствен поглед на Макри. Тя повдигна рамене и извади от ботуша си дълъг нож.

— Да имаш секирка наблизко?

Едно и харесвам на Макри — че винаги е готова да се бие до смърт. Аз например бих предпочел известно настройване.

— Задръж го — казах ѝ и взех да тършувам из стаята за „объркващото заклинание“, което ми бе дал Астрат Тройната луна.

Да се произнася за пръв път заклинание не е никак лесна работа. Необходимо е време, съсредоточаване и подготовка. Не разполагах с нито едно от трите. Чувах Гурд да боботи от долния етаж, а Макри държеше вратата и се преструваше, че не знае местния език. Извадих пергаментовия свитък, изтичах в стаята и прочетох с колкото се може по-напевен глас заклинанието над спящата Куен. Нищо не се случи, не долових дори обичайното застудяване на въздуха на мястото, където се използва магия, така че оставаше само да гадая дали се е получило нещо. Когато се върнах в приемната, ядосаният Касакс се опитваше да избута Макри и ругаеше.

Касакс, шефът на Братството в Дванайсет морета, бе нов на тази служба. Доскоро беше заместник на Юбакс, но го замени, когато преди няколко месеца Юбакс бе убит от хора на Приятелския кръг съперничаща на Братството организация, която държи северните райони на града. Касакс все още се утвърждаваше и беше особено жесток, когато му се противоречи.

— Коя е тази отрепка, дето даже не знае да говори? — попита ме той и забелязах, че по лицето на Макри премина сянка. Тя не е от онези, които търпят, когато ги наричат така.

— Ами... тъй де, неговата приятелка орката — обясни Карлокс. Карлокс е местният бияч на Братството, едър, ужасно глупав, агресивен и зъл. Касакс, който също не е ангел, огледа подозрително стаята.

Междувременно влезе и префектът Толий с шестима стражници. Очевидно се чудеше как да продължи мисията си. Като префект на Дванайсет морета той би трябвало да е господар на положението, но присъствието на Касакс го притесняваше. За разлика от него, Касакс не изглеждаше никак смутен. Беше опасен човек, едър, мускулист, вечно мрачен. Сигурно приближаваше четирийсетте, вързал беше косата си на плитка, носеше проста кафява туника, а на ушите му се поклащаха големи златни обеци. Сабята му бе прибрана в обикновена кожена ножница. Доста бързо се бе изкатерил в йерархията на Братството, което не е лесно, ако не си хитър и лукав.

— Търсим една жена, казва се Куен.

— Не съм чувал за такава. Макри, да познаваш някаква Куен?

Макри поклати глава. Видях, че е стиснала ножа и все още е бясна, задето Карлокс я нарече орк. Малко ѝ трябваше, за да се нахвърли върху него, последствията от което щяха да са катастрофални. Вероятно така щеше да постъпи и когато откриеха Куен.

Касакс даде знак на хората си да претърсят стаите. Междувременно шефът на Братството поздрави без особени любезности префекта Толий и го попита какво го води тук.

— Ние също търсим жена на име Куен. По обвинения в палеж и убийство.

— Когато я спипаме, няма да остане кой знае какво за съдене — изсумтя Касакс.

— Коя е тази? — попита Толий и посочи проснатата на дивана Сулания.

— Една клиентка.

— Твоите клиентки тука ли спят?

— Само когато са изморени.

Главорезите от Братството влязоха в спалнята, следвани от двама стражници. Усетих, че сърцето ми тупти. Мислено проклевх Макри, задето ме бе забъркала в тази история. Спипаха ли Куен в леглото ми, свършено бе с мен. Стражниците можеше и да ми простят, но Братството — никога. Дори да бях призовал краля на дуел, пак щях да съм в по-голяма безопасност. По тялото ми се стичаха реки от пот.

Все пак се опитах да запазя самообладание. Пък и никога не съм превивал врат пред тези хора. Братството може да коли и беси в района, но няма случай да съм се умилкват пред главорезите им. Сграбчих от шкафчето една бутилка кли, отпих юнашка глътка и предложих на Макри.

— Много пиеш, дебеланко — подметна презрително Касакс.

— Така ли смяташ?

Главорезите излязоха от спалнята. Единият понечи да каже нещо, но другият го изпревари.

— Няма никой, господарю.

— Какво искаш да кажеш с това, по дяволите? — озъби се Касакс.

— Ами, че няма никой, господарю.

Един от стражниците кимна.

— Претърсете цялата кръчма — разпореди се Касакс. Префектът Толий нареди на хората си да направят същото.

„Я виж ти — рекох си. — Объркващото заклинание е свършило работа.“ Макар Куен да беше в спалнята, никой не я беше видял.

Касакс ме изгледа свирепо и каза:

— Траксас, ако криеш курвата, здравата си загазил. Тя изгори една от кръчмите ни. Заради нея си отиде един добър човек. Братството не прощава подобни работа.

— А защо прощавахте на този „добър човек“, че я биеше? — подскочи Макри и се изправи пред Касакс.

Той повдигна рамене.

— Това е част от работата.

— Така ли? Аз също работя в кръчма. Защо не пратите някой от главорезите ви да ме напердаши? — попита нахално Макри, присвила свирепо очи. Все още стискаше ножа. Касакс бе малко изненадан от неочакваната ѝ атака, но не изглеждаше обезпокоен.

— Чувал съм за теб. Ти трябва да си Макри. Малко човек, малко орк и малко елф. Вярно ли, че ушите ти са заострени?

— Защо не провериш сам? — попита Макри. Със сигурност щеше да го изкорми, ако беше опитал.

Касакс се ухили.

— Казват, че умееш да се биеш. И че си добра със сабята. Мисля, че си пропиляваш таланта в тази дупка. Защо не дойдеш да работиш при мен? Ще те затрупам с пари. Може даже да платя да те вземат в университета.

Карлокс изпръхтя на последното предположение, но аз не бях сигурен дали Касакс не говори сериозно.

Макри изглеждаше объркана от това, че Касакс знае толкова много за нея, и не отговори. Продължаваше да стиска ножа и да оглежда бдително противниците си.

— Траксас, нашият магьосник проследи курвата до тази кръчма — каза Касакс.

— Може да е сбъркал. Не знаех, че в Братството използвате магия.

— Използваме, когато е нужно. Казвай — къде е тя?

— Никога не съм я виждал.

Касакс ме погледна намусено. В стаята се възцари напрегната тишина. Очевидно шефът обмисляше как да постъпи с нас. Накрая реши да ни остави на мира.

Преди да си тръгне обаче ни увери, че оставаме под постоянно наблюдение и ще бъдем накълцани на парчета, ако открият, че Куен е била при нас. Говореше тежко, като човек, който знае стойността на думите си.

— Не се съмнявам, че префектът Толий ще ме защити с цялата сила на закона — отвърнах безгрижно.

Префектът излезе, без да каже нищо.

Когато останахме насаме, Макри ми благодари за помощта и се извини за кашата, в която ме бе забъркала. Махнах с ръка. Бях твърде изморен, за да споря.

— Пък и ми беше приятно да натрия носа на главорезите от Братството. Дразнят ме, като ги гледам как се разпореждат с всичко, сякаш те пускат слънцето да изгрее.

— Аз пък мислех, че наистина те го правят.

— Както и да е, добре се позабавлявахме.

Сулания беше проспала цялата сценка. Обясних на Макри коя е тя и след това я попитах какво да правим с Куен. Със сигурност сега не беше най-подходящият момент да я местим, но не беше безопасно и да я оставяме тук. Объркващото заклинание едва ли би подействало на опитен магьосник, но за щастие Братството обикновено предпочиташе мускули пред магия.

— Всъщност, Макри, защо я настани в моето легло? Нямах ли да е по-добре да я скриеш в твоята стая?

Преди Макри да отговори, вратата се отвори и на прага застана Глухарче.

— Убеди ли го вече? — попита тя. Облещих се.

— При мен нямаше място — обясни Макри. — Аз... такава... Глухарче каза, че може да поостане.

Изпъшках и се хванах за главата. Глухарче отново подхвана темата за делфините, но аз вече слизах по стълбите.

— Гурд, дай бързо една бира.

— Проблеми с Братството? — попита Гурд, който също изглеждаше малко разтревожен.

— С Братството ще се оправя — отвърнах. — Виж, сестринството ще ме довърши.

6.

Трябваше да пратя съобщение на Астрат Тройната луна, за да проверя дали би могъл да удължи действието на объркващото заклинание, докато решим какво да правим с Куен. Не можех да ида лично, защото щяха да ме проследят и да заподозрат, че се срещам с магьосник. Същото се отнасяше и за Макри, пък и тя заяви, че не би желала да пропуска следобедната лекция по реторика. Гурд и Танроуз не можеха да напуснат кръчмата, а Палакс и Кейби си изкарваха прехраната някъде по улиците.

— Глухарче ще иде — предложи Макри.

Преглътнах първото дошло на езика ми проклятие и посочих, че от жена, която търчи по улиците на Тюрарй боса и с цветя в косите, има толкова полза, колкото от еднокрак гладиатор.

— Тя прави хороскопи на делфините, за Бога — добавих.

— Тъкмо никой няма да я заподозре.

Права беше. Накрая пратихме Глухарче.

— Знаеш ли, Макри, само преди два дни си седях тук и нямах никакви грижи. Как стана всичко това?

— Обиди се на префекта Толий, че измъкна Гросекс изпод носа ти.

Вярно, така беше. Колко тъпо от моя страна. Въобще не трябваше да се намесвам. Дори не ме бяха наели. А ето че сега издирвах двутонна статуя и изчезналата съпруга на убития скулптор. Кое то пък ме забърка в аферата с Талий Зеленото око и посръбващата му дъщеря — още едно гърне, на което не трябваше да ставам мерудия.

— Но Куен няма нищо общо с тази история. Ти ми я натресе на главата. Какво толкова й е направил съдържателят?

Макри не искаше да изпада в подробности, но обясни, че подпалването на кръчмата било достатъчно, за да си разчистят сметките. Надяваше се, че ако успее да я спаси от непосредствената опасност, в случая ще се намесят някои влиятелни жени от

Асоциацията на благородничките и може би ще ѝ осигурят достатъчно средства, за да напусне Тюрай.

Сулания най-сетне се събуди — тъкмо когато Макри излизаше, загърната в целомъдреното наметало, което училищните власти настояваха да носи — твърде много ученици се разсейвали от металната ѝ препаска, или от онова, което почти не се криеше под нея.

— Какво им става на тези хора? — оплакваше се Макри. — Все нещо не им харесва. Карат ме да седя на последния чин, увита като мумия, защото другите ученици блеели по време на занятия.

Сулания каза, че била жадна. Подадох ѝ чаша вода. Нейна работа си беше, ако иска да се надрънка до козирката, но ми трябваше трезва поне докато обсъдим някои важни подробности. Тя изпи чашата без видим ентузиазъм, но сигурно и аз щях да постъпя така на нейно място.

— Откъде взе това? — попита внезапно тя, скочи и посочи кесията на Макри.

— От врата на един, когото убих.

— Тази кесия принадлежеше на баща ми — рече Сулания. — Виж, неговото име е извезано отгоре.

Разгледах кесията. Действително, името на Талий Зеленото око бе избродирано със ситни букви на един от архаичните езици на вълшебниците, който обикновено се използва за заклинания. Рекох си, че трябваше да съм по-внимателен и да го забележа по-рано.

Сулания изглеждаше страшно възбудена. Аз самият също бях учуден. Каква беше връзката между онзи грубиян, който бе влязъл случайно в кръчмата и се опита да ме убие, и Талий Зеленото око?

Помолих Макри да остави кесията и тя се съгласи. Куен продължаваше да спи в моето легло. Засега я оставих там, но бях решил през нощта да я пратя да дели леглото с Макри.

— Добре, Сулания. Разкажи ми всичко за смъртта на баща ти.

Сулания започна с това, че Талий открай време все имал парични проблеми. Той беше дребна фигура в двореца, затъмнен от блясъка на останалите магьосници, и дори бизнесът му с хороскопите напоследък взел да повяхва. Животът в Тамлин е скъп и поддръжката на вилата скоро го вкарала в дългове.

— Не знаеше къде да потърси утеха. Накрая го направи с дуа.

В началото наркотикът го накара да забрави проблемите, но после създаде нови, по-сериозни. По-малко работа и повече разходи. Вече не тръгват за двореца преди да се надрусат, а в подобно състояние хороскопите му били отчайващи.

— Накрая дуата му отне и живота.

Останах с впечатлението, че някъде по това време и Сулания е започнала да пие. Съседите естествено ги одумвали и тя имала нужда да се скрие в нещо.

Въпреки жалкото състояние, в което изпаднал Талий, не му забранили да ходи в двореца, което означаваше, че вероятно е носел със себе си нещо, от което някой вътре се е нуждаел. Сетих се, че по същото време принц Фрисен Акански вече си бе създаде доста ядове заради обвиненията, че употребява дуа.

— Значи смяташ, че са го убили, защото не си е платил на пласъора, така ли?

— Вероятно. Такива неща се случват, нали?

После заяви, че не знае кой е бил снабдителят. Сетих се, че са го пронизали със стрела от арбалет, и я попитах дали не е чувала за Сарина Безпощадната, но името не й говореше нищо. Пък и паметта й явно бе пострадала заради продължителната употреба на алкохол.

Тя погледна тъжно кесията.

— Той си я обичаше. Имаш ли вино?

Поклатих глава. Виното не ми беше по вкуса. Подадох ѝ една бира, която щеше да свърши по-добра работа.

— Мисля си, че е доста необичайно един магьосник да го убият заради неизплатени дългове за дуа. Не, че е невъзможно, но снабдителят сигурно би предпочел парите, а и в къщата ви зърнах доста неща, които могат да бъдат продадени. Освен ако дългът не е бил много голям. Дали той самият не е продавал?

Мисълта, че родният ѝ баща би могъл да се занимава с търговия на дуа, изкара сълзи в очите на младата жена, но тя все пак призна, че не е сигурна.

Замислих се. Ако Талий е бил едра риба в търговията на дуа, нищо чудно, че стражниците се опитваха да прикрият фактите по случая. Напоследък наркоскандалите бяха почнали да се приближават застрашително до двореца и най-вече да се свързват с името на принц Фрисен Атински, а властите със сигурност не желаеха нови проблеми.

Консултът Калий веднъж вече едва бе успял да скрие престъпленията на принца от вниманието на широката общественост. Тюриската политика бе навлязла в стадия на ужасно крехко равновесие и сенаторът Лодий, водач на антироялистката партия на популарите, дебнеше всяка възможност, за да обвини управляващите в корупция и връзки с престъпния свят.

Публична тайна, особено за най-близкото обкръжение, бе пристрастеността на принца към употребата на дуа. Ако Талий Зеленото око го бе снабдявал със стоката, нищо чудно че не го бяха изхвърлили от двореца. Това би обяснило и трагичната му кончина. Достатъчно беше да е получил голяма пратка дуа, а после да е забравил да я плати. Изходът при подобна грешка неизменно е печален.

Все още обмислях възможността тъкмо Талий да е внасял дуа в двореца, когато ми хрумна друга, не по-малко странна мисъл. Защо е бил толкова привързан към кесията? Не виждах в нея нищо особено. Всякакви предмети носят сантиментална стойност, но честно да си призная, не помнех някой да се е привързвал към кесия.

Взех я и я заразглеждах. Беше малка, колкото за няколко гурана, и се пристягаше с две връвчици. Нищо повече не можеше да побере. Прошепнах едно заклинание на древния магьоснически език, което обикновено се използва за отваряне на разни неща. За миг почувствах познатото изстиване на въздуха. Дръпнах връвчиците и кесията започна да се отваря. И продължи да се отваря — и да се уголемява.

Сулания ахна. Протегнах ръка напред. Отворът на кесията все така се разширяваше.

— Какво е това? — възкликна Сулания.

— Вълшебното пространство — отвърнах. — Или по-точно, това е отвор към вълшебното пространство. Към друго измерение, каквото и да означава това. Тази кесия не е обикновена. Тя е вълшебен джоб.

Надникнах в голямата дупка и когато доближих границата между нормалния и вълшебния свят, почувствах хладен повей. Вътре всичко бе запълнено от виолетова мъгла, така че ми трябваше известно време, докато очите ми привикнат.

Всеки предмет, поставен във вълшебното пространство, губи теглото и обема си. Кое то например е удобен начин за магьосник да вземе голям чувал с дуа и да го отнесе незабелязано в двореца. Най-

сетне попривикнах със странната светлина. Пресегнах се и бръкнах в кесията. Погледнато отстрани, щеше да изглежда сякаш ръката ми е била отрязана до лакътя. Очаквах пръстите ми да напипат мекия прашец от дуа. Вместо това докоснаха нещо твърдо, хладно и метално. Извадих ръката си и надникнах отново. Беше глава. Бронзова глава. Зад нея се мержелееше и тяло.

Фигура на човек, възседнал кон.

Отдръпнах се и погледнах учудено кесията. Дори човек, привикнал с вълшебствата, трудно би възприел мисълта, че държи на дланта си двутонната статуя на свети Кватиний.

— Е, това обяснява много неща — промърморих.

Всъщност наистина бях доволен от себе си. Стражниците си бяха изпотрошили краката да търсят статуята из целия град. Опитни магьосници от Съдебната палата също душеха навсякъде, но безрезултатно. А ето че аз я бях намерил. Което, надявам се, означаваше солидна награда. Добре свършена работа, Траксас. Не само че откри статуята, но благодарение на теб ще се състои обречената на провал важна религиозна церемония, а отношенията между Тюрай и Ньодж ще бъдат запазени. Може дори да ти дадат медал.

И най-важното, вероятно бях открил убийците на Дрантакс. Нямах никакво съмнение, че това са двамата грубияни, нахлули във „Възмездяващата секира“. Беше твърде късно да ги подложим на разпит, но това едва ли бе необходимо. Останалото можеха да свършат и магьосниците от Съдебната палата. Ако двамата бяха влизали в ателието на скулптора, по дрехите им неминуемо щяха да са полепнали дребни частици и прах. За всеки добър магьосник е фасулска работа да намери подобни улики, които да свържат заподозрените с престъплението. Оставаше само да поискам телата да бъдат подложени на щателен оглед.

Реших да не губя време. Изхвърлените на улицата трупове обикновено се прибираха от количките на градската морга и след това ги откарваха за изгаряне и погребване. За мое щастие смъртността в последно време бе нараснала, така че нещастниците, предали Богу дух, трябваше да чакат по две седмици, докато им дойде редът.

Открих капитан Рали в участъка. Когато му съобщих, че съм намерил убийците на Дрантакс, той ме засипа с въпроси, на повечето от които нямах особено желание да отговарям.

— Та значи според теб е чиста случайност, че двамината, дето си им видял сметката във „Възмездяващата секира“, са светили масълцето на Дрантакс, така ли? — попита той с нескрита подозрителност. — И как стана тъй, че точно ти ги разкри?

— Разбираш, капитане, че не мога да си издавам източниците на информация. А и това едва ли ще има особено значение — достатъчно е да намерим трупове и да поискаме магьосниците да ги огледат. Помисли си само — ти обираш славата, а Гросекс излиза на свобода.

Капитанът отвърна, че ще повярва на всичко това, когато го види с очите си. Излязохме и тръгнахме към моргата. Когато стигнахме, Рали прати един от помощниците да прегледа списъците.

— Все още смятам, че го е извършил чиракът.

— Оня млад влюбен нещастник? Стига, капитане, нима ти прилича на убиец?

— Прилича ми.

Не след дълго помощникът се върна и каза:

— Кремирани са вчера.

Ченето ми увисна. Сигурно имах ужасно глупав вид.

— Вчера? Ама как така вчера? Нали трупове чакат по две седмици?

— Вече не. Префектът Толий осигури допълнителни средства за нови работни места. Напоследък успяхме да разчистим натрупаното. Консултът смята, че е крайно време да се въведе ред в този град.

Погледнах отчаяно капитана. Той повдигна вежди.

— Кремирани значи. Много удобно, Траксас. Виж, зная, че ужасно ти се иска да си отървеш клиента, но аз съм зает човек. Нямам време за подобни глупости. Ако се сбиеш с някой друг бандит и той се окаже убиецът на Дрантакс, не ме търси за това.

Капитан Рали явно смяташе, че съм изфабрикувал цялата история и че предварително съм проверил дали телата са кремирани.

— Траксас, ти си добър войник, но като детектив от теб има толкова полза, колкото от евнух в бордей.

И си тръгна, а аз останах да преглъщам яда си. Проклет да е консултът, дето в последния момент бе решил да разчисти градската морга. Ако тези двамата наистина бяха убийците на Дрантакс, и последните улики от престъплението бяха безвъзвратно изгубени. Затътрих се към „Възмездяващата секира“. Какво друго ми оставаше?

Статуята бе все още у мен, но каква полза от нея? В началото сигурно е имало следи от аурата на двамата убийци, ала те със сигурност бяха изчезнали след преместването ѝ във вълшебното пространство. Добре го помнех от уроците по тази тема. Във вълшебното пространство предметите запазваха само физическите си характеристики, всякаква магия там просто изчезваше. Колкото и забележително да бе моето откритие, то не ме приближаваше до възможността да отърва Гросекс от бесилото. Вече не знаех дали ще мога да го направя, след като и двамата заподозрени бяха кремирани.

— Е, какво пък, ще продължавам да се ровя — промърморих, колкото да не губя вяра, и си поръчах бира.

Видях Сулания на една от масите и се настаних до нея, за да ѝ задам още няколко въпроса.

— Откъде баща ти е взел тази кесия?

Тя не знаеше. Смяташе, че я е донесъл от някакво далечно пътешествие на запад, когато бил млад.

— Това е много рядка вещ. Сигурно си даваш сметка, че в Тюрай е незаконно да я притежаваш? Доколкото зная, в града има само още две от този вид и те принадлежат на краля. Ако бяха спипали Талий с кесията, затворът не му мърдаше.

Забранени са по изричната заповед на краля. Защото току-виж някой скрил вътре сабя, за да я измъкне по време на аудиенция. Няма да е първият път, когато тюрайски крал се е разделял с животеца по този начин. Освен това подобни вълшебни предмети се откриват доста трудно от други магьосници. Пък и кой би очаквал една отрепка като Талий да притежава вълшебен джоб?

Сулания допи бирата и се огледа, готова да поръча нова.

— Слушай, Сулания. Този, който е убил баща ти, е видял сметката и на Дрантакс. Разполагам с неколцина заподозрени, но в момента не мога да стигна до тях. Все пак помисли си дали някой друг освен теб е знаел за кесията?

Сулания поклати глава. Не знаела. Умът ѝ бе само в пиенето. Във „Възмездяващата секира“ се чувстваше като в роден дом. Предложих да ѝ повикам двуколка, която да я откара в Тамлин, но тя отвърна, че предпочитала да поостане още малко. Като дъщеря на тамлински магьосник не бе имала възможност да посещава живописните кръчмички в тази част на града. Изглежда, тук ѝ харесваше.

— Досега не бях попадала на такова място. Вкъщи пием само вино.

Оставих я да се радва на бирата и се качих горе. Тъкмо когато влизах, се почука на вратата към улицата. Попитах кой е. Оказа се, че са трима монаси. За разлика от последните, които ме навестиха, тези любезно помолиха да влязат. Носеха жълти раса. Предположих, че няма от какво да се безпокоя. Изглежда, онези с червените бяха страшните. Поканих ги. Двама от тях бяха съвсем млади, третият — във възрастта на мъдреците. Младежите останаха чинно край стената, докато разчиствах боклуците, за да може старецът да седне. Въпреки солидния брой години той пристъпваше чевръсто и без видимо усилие, а когато седна, изправи гръб като бамбукова пръчка.

Поздрави ме с доста бодър за старец глас. Личеше си, че е човек, който води здравословен начин на живот. Съмнявах се някога да е опитвал неща като бира и тазис.

— Прости ни, задето наминахме, без да пратим известие — подхвана старецът. — Но тъй като рядко се отбиваме в града, не искахме да пропуснем възможността да те срещнем.

Любезността винаги ме кара да бъда подозрителен.

— И с какво мога да ви помогна? — попитах резервирано.

— Искаме да те наемем, за да откриеш една статуя — каза старият монах.

И това ако не е поредното съвпадение! Да наемат тъкмо мен, човека, в чийто джоб е търсената статуя.

— Да чуя подробности — казах.

7.

Старият монах се казваше Тресий. Преподобният Тресий. Останалите не ми бяха представени. Все още изпитвах съмнение дали двамата младоци не бяха участвали в битката пред къщата на Талий. Бяха като близнаци с бръснатите си глави и еднаквите раса. Не споменах за инцидента, те също.

Тресий подхвана историята си с монотонен глас, който ми напомни за един мой стар учител магьосник, който навремето ме учеше да левитирам. Когато бях на петнадесет, можех да се повдигна на десетина сантиметра над земята. Не ми остана за дълго. Доколкото помня, изгубих това умение по времето, когато пробвах първата си бира.

— Ние сме монаси от Храма на облаците. Живеем и практикуваме нашите умения в един манастир в планината.

Кимнах. Знаех, че из северните хълмове край ньоджанската граница има доста странни местенца, но не бях ходил по тези краища от близо петнадесет години — от последната война с Ньодж. Тази мисъл породила цяла серия от спомени. Тогава Тюрый бе могъща държава и не само защото аз бях в армията. Имаше задължителна военна повинност, но гражданството я изпълняваше с гордост. Смятахме, че се бием за родината. Кой можеше да повярва, че ще стигнем дотук? Половината от населението се откупва с рушвети, само и само да избегне военната служба, а крал Рет Акански е принуден да взема наемници. Мнозина от сенаторите ни не знаят как се държи сабя. Това би било нечувано само преди едно поколение.

Един ден горе в планината трябваше да задържим поредното ньоджанско нашествие. Заехме позиции около прохода, а отдолу един след друг идеха вражеските легиони. Бяхме с Рали — и той млад войник като мен — строени във фаланга, с щръкнали напред дълги копия, а когато се строшиха, продължихме да отбиваме атаките със саби. Сигурно щяхме да ги отблъснем, ала няколко от техните легиони минаха през друг проход и ни излязоха в гръб. Почна се кървава сеч.

Полагахме отчаяни усилия да си пробием път назад към града. Даже когато излязохме на открито, пак продължавахме да ги държим на разстояние, макар да имаха солидно числено превъзходство. По онова време ньоджанската армия беше четири пъти по-голяма от нашата.

Накрая ни изтласкаха до града, а после го обсадиха. Докараха таранни машини, подредиха стълби и се почна бой за всяка стена и кула. Нашите магьосници скоро изтощиха запасите си от заклинания и грабнаха оръжията. Същото направиха и жените. Дори децата се биеха — мятаха камъни върху морето от вражески войници. И тъкмо когато ньоджанците щяха да съборят една от стените, пристигна вест, че от запад са навлезли орките и прекосяват Пущинаците с най-голямата армия, която познава историята на света. Орки, полуорки, троли, дракони и магьосници — всички, които бе успял да събере под знамената си Бхергаз Свирепи, последният велик оркски вожд, идеха насам с очевидното намерение да ни изтрият от лицето на земята. Така внезапно свърши войната между Тюрарай, Ньодж и Лигата на градовете, а само след ден двамата с капитан Рали трябваше да воюваме рамо до рамо с доскорошните си врагове срещу тази нова и още по-страшна заплаха.

Кървава и продължителна излезе Войната срещу орките. Първите сражения бяха по границата, следващите — пред стените на нашите градове. Най-после, с помощта на елфите и с цената на много загуби, успяхме да прогоним орките. Изгубихме няколко града, населението на други се стопи до шепа оцелели нещастници. Но и мирът, който постигнахме, не изглеждаше никак траен. Накарахме орките да подпишат договор, дори си разменихме посланици, но орките и хората винаги са се мразели. Вярно, че орките губят твърде много време да се бият помежду си, но появи ли се някой, който да ги обедини, неизменно се връщат.

Горе в планините е истинска пустош. Едно е хубаво — че е прохладно, за разлика от града. Сигурно мястото е подходящо за медитиране. Прогоних спомените от войната и се съсредоточих върху разказа на монаха.

Повечето планински манастири са клонове на Църквата на Правата вяра, официалната държавна религия на Тюрарай, но има и такива, които са извън нейната юрисдикция. Тъй като Тюрарай е по-либерален в религиозно отношение от останалите градове, това не е

проблем, стига последователите им да не се занимават с разпространение на ерес или да подтикват гражданството към бунт. Случи ли се нещо подобно, кралете пращат войска и прогонват размирниците от страната. Излиза, че не сме чак толкова либерални в религиозните въпроси. Между другото, досега не бях чувал за Храма на облаците.

— Построихме го съвсем наскоро. Миналата година аз и моите последователи живеехме в Звездния храм. За нещастие избухна разпра. Няма да те занимавам с подробностите — разногласията ни бяха от теологичен характер. Могат да ти се сторят незначителни, но за нас са от голяма важност.

— Позволи ми аз да реша дали са важни и за мен.

— Добре тогава. Спорът се породи от един стар дебат относно природата на единосьщието и бе за точния начин, по който Божественото се свързва със субстанцията, от която е изграден преходният свят.

— Добре, да пропуснем подробностите. Какво стана, след като избухна спорът?

— Горчивина проникна в чувствата ни и доведе до остри противоречия. Породи се дори опасност от ръкопашна разпра. Както сигурно знаеш, освен монаси ние сме и воители. Бойните умения са част от нашето духовно усъвършенстване, чрез тях ние се подготвяме за трудностите на саможертвата и преклонението. В края на краищата, за да поставим точка на този безсмислен спор, аз и моите последователи напуснахме Звездния храм и основахме нов манастир, на порядъчно разстояние от нашите доскорошни събратя.

Тресий бил втори по ранг в Звездния манастир, чийто игумен се наричал Иксиал Всевиждащия. Така, както Тресий представляше нещата, раздялата бе протекла доста мирно, но аз изпитвах известни съмнения. И светец да е по душа, няма игумен, който да остави с лека ръка половината от монасите си да идат да се молят нейде другаде.

Имах някои подозрения относно истинската причина за тази схизма. От опита си по отношение на човешката природа — натрупан главно сред утайката на обществото — знаех добре, че всякакви префърцунени диспути по отвлечени теми са само прикритие на враждуващите фракции в тяхната борба за власт. Според мен Тресий бе предявил претенции за поста на Иксиал Всевиждащия и тъй като

резултатът е клонял към равен, се е наложило да напусне манастира заедно с най-близките си съратници.

Тази мъглява история за теологични диспути в търсене на истината взе да ми писва, но за щастие в този момент Тресий стигна до съществената част.

— По време на схватката, която се разрази малко преди да напуснем, статуята на свети Кватиний, която стоеше върху един пиедестал в ъгъла на манастирския двор, беше бутната и се счупи. Това бе горчив удар за всички ни. Става дума за ювалска мраморна статуя, древна и красива изработка, която много ценяхме. Освен това е много важна за манастира на монасите воители.

Свети Кватиний е рицар, загинал в кампанията срещу орките преди стотина години. Открай време той е източник на вдъхновение за монасите воители.

— Когато вдигнахме Храма на облаците, трябваше да се примирим с факта, че не притежаваме подобна статуя. Ето защо още в зародиша на нашата дейност поръчахме да бъде изработена за нашите нужди. В Тюрай вече не се внася ювалски мрамор, затова поискахме от Дрантакс да ни отлее бронзова статуя.

Вдигнах изненадано вежди.

— Дрантакс обеща да свърши работата за няколко месеца, но сега е мъртъв, а докато поръчаме и получим нова статуя, ще мине време. Добрите скулптори се броят на пръсти, а и са претрупани с поръчки. За нашия новосъздаден манастир подобно забавяне може да се окаже фатално. Известно ли ти е, че след три месеца трите луни ще са в максимално приближение?

Кимнах. Кой би забравил един толкова важен астрологичен феномен? На всеки десет години трите луни се подреждат в максимално приближение и това събитие се очаква с нетърпение от всички. Има големи празници, пет се хвалебствени химни, раздава се вино, всички се натряскват до забрава и отиват да залагат каквото им остане на надбягванията с колесници. Много го обичам този празник.

— Ако не си върнем статуята до това време, ще се изложим много пред всички останали.

— Колко много?

Преподобният Тресий извърна глава към двамата си последователи и мръдна едва забележимо вежди. Те се поклониха и

излязоха. Когато останахме насаме, той поверително наклони глава към мен.

— Ужасно много, наистина. Без статуята не можем да извършим нашия Ритуал на лунното приближение. Ако дотогава Иксиал Всевиждащия успее да замени строшената статуя с нова, повечето от хората ми ще се върнат при него. Храмът на облаците ще изпадне в крайно затруднено положение.

— Казано накратко — няма статуя, няма монаси?

Той кимна.

— Но Иксиал също няма статуя. Как ще се справи с проблема? Поръчат ли е да му изработят?

— Мисля, че не. Предполагам, че той стои зад кражбата на статуята на Дрантакс.

— Да не искаш да кажеш, че Иксиал, който е игумен, е отговорен за убийството на Дрантакс, за да може да открадне поръчаната от вас статуя?

— Напълно възможно. Иксиал е безскрупулен тип. Не вярвам последователите му да са способни на убийство, но какво ли не става с хората, когато са притиснати до стената? Не е изключено да е наел престъпници, за да свършат мръсната работа. Каквото и да е, крайният резултат е, че статуята я няма и това заплашва съществуването на нашия манастир. Настъпи ли моментът на сближаването на трите луни, последователите ми ще започнат да се топят като снега в планините през пролетта.

Замислих се. Взех една бира от шкафа, отворих я, отпих жадно и продължих да мисля.

— Какво по-точно очакваш от мен? Ако открия статуята, не мога да ти я предам. Тя бе предназначена за гробницата и принадлежи на градската управа.

Преподобният Тресий знаеше това и нямаше нищо против статуята да бъде върната на градската управа. Важното за него бе да не попада в ръцете на Иксиал. Очевидно нещата нямаше да са толкова зле, ако никой от тях нямаше своя статуя. От друга страна, ако по някакъв начин се докажеше, че Иксиал стои зад убийството на Дрантакс и постът му бъдеше овакантен, Тресий едва ли щеше да възразява енергично.

— За нас е достатъчно статуята да бъде върната в гробницата — от това само ще спечелят и двата манастира.

— Но ако никой не я открие и тя се озове в Звездния храм, твоите монаси ще те напуснат?

Той кимна.

— Знаеше ли, че вече съм замесен в този случай? Не за да открива статуята, а защото търся убиеца на Дрантакс?

— Нима не е възможно в процеса на издирването на убиеца да се натъкнеш на статуята?

— Разбира се, че е възможно. Възможно е също така и да узная дали Иксиал не е виновникът за това ужасно престъпление. Тогава ще си получи заслуженото.

Преподобният Тресий не изглеждаше особено обезпокоен за съдбата на Иксиал Всевиждащия. Изглежда, теологичният спор между двамата бе довел до сериозно охлаждане на отношенията им.

Попитах го дали има някаква представа къде може да е скрита статуята. Тя, естествено, беше в джоба ми, но бях любопитен да узная какво мисли по въпроса Тресий.

— Не зная, но със сигурност не е стигнала до Звездния храм.

— Защо?

— Разполагам с източници на информация там.

— С други думи, имаш шпиони?

Той отказа да отговори.

— Доколкото разбирам, основното ти намерение е да попречиш на Иксиал да се добере до статуята. От мен искаш да я открива и да я върна на властите.

Отново кимване. Не виждах защо да не му взема парите. И без това възнамерявах да предам статуята на градската управа, когато всичко приключи.

За предплата поисках обичайните трийсет гурана.

Попитах го дали не е срещал някои от монасите от Звездния храм след пристигането си в Тюрай. Отвърна, че не е, което си беше лъжа, защото ги бях видял да се бият.

— Последен въпрос. Защо Иксиал се нарича Всевиждащия? Да не е ясновидец?

— Не съвсем. Но преценява и предвижда всичко. Много малко неща убягват от вниманието му.

След което си тръгна. На вратата почти се сблъска с Глухарче.

— Хубаво расо — похвали го тя, любувайки се на жълтеникавата тъкан.

Тресий ѝ се усмихна бащински и излезе. Двамата млади монаси до вратата, изглежда, бяха тренирани на стоицизъм, защото дори не трепнаха. Втренчих свъсен поглед в босите ѝ кални крака.

— Астрат Тройната луна каза да ти предам, че ще ти помогне — докладва тя.

Много ѝ харесал Астрат. Най-вече наметалото му, в цветовете на дъгата, и пъстрата шапка — той си я слагаше само при специални случаи.

— Само че не съм сигурна дали разбира достатъчно от звезди. Защото не ми повярва, когато му казах, че всеки, роден под знака на дракона, ще има щастлива година. Обещах да се върна и да си поговоря с него по този въпрос.

— Горкият Астрат.

Глухарче отново подхвана любимата си тема за делфините. Изглежда, действително страдаха без своя целебен камък. Не можеше да разбере защо отказвам да ѝ помогна.

— Много са притеснени от упорството ти.

— Ти пък откъде знаеш?

— Те ми казаха, разбира се.

Делфините не могат да говорят. Това са само приказки за деца. За момент си представих, че Глухарче е застанала на брега и изнася кратка лекция на подредени на плиткото делфини. Кошмарно видение. Бедните създания. Казах ѝ, че съм зает, и я прогоних от стаята. Наистина имах много работа.

След като най-сетне останах сам, отворих книгата със заклинанията и се опитах да си натъпча в главата приспиващото заклинание. Един от най-неприятните странични ефекти на заклинанията е, че не можете да задържите в паметта си повече от няколко едновременно. Освен това, използвате ли ги веднъж, те губят силата си до следващото им заучаване.

Когато приключих с приспиващото заклинание, се почувствах малко по-добре. Имах неприятното предчувствие, че скоро отново ще бъда въввлечен в спор между различни войнстващи монаси и хич не ми се искайте да бъда беззащитен, когато започнат да си раздават шамари

и ритници. Всеки, който си позволеше лукса да ме нападне, щеше да се озове похъркващ на земята още преди да ме е докоснал.

Появи се Куен. Съобщих ѝ, че е точно толкова добре дошла в стаята ми, колкото орк на елфска сватба, и я изхвърлих най-безцеремонно.

— Иди намери стаята на Макри. Ако ви е тясно, можеш да се наместиш на раменете на Глухарче. Нека ти погледне хороскопа и да каже дали ще успееш да се измъкнеш от града.

След което седнах, отворих поредната бира и се замислих.

8.

Макри остана впечатлена от разказа за Тресий.

— Траксас, това е страхотен удар. Някой те наема да намериш нещо, което вече е у теб. Предполагам, че ще го въртиш на пръста си поне няколко седмици, за да го изстискаш докрай?

— Много забавно, Макри. Виждам, че в училище са поработили върху сарказма ти. Не му казах, че статуята е у мен, защото още не съм свършил с нея. Не забравяй, че се опитвам да докажа невинността на Гросекс. А това е важна улика.

Макри остана шашната като ѝ показах грамадната статуя в кесията.

— Много ми хареса това вълшебно пространство. Може ли да влезем вътре?

— Разбира се, че не. Да се влиза във вълшебното пространство е нещо много лошо. Така казваше моят стар учител.

— Как мислиш, този Иксиал Всевиждация наистина ли е убил Дрантакс?

Бях разказал на Макри всички подробности.

— Не е изключено той да е дърпал конците. Което е добре, защото ще отървем Гросекс, а и ще си върна на онзи надменен негодник префекта Толий. Но това не обяснява защо статуята е скрита в кесията. Как се е озовала в нея? Ако бандитите, които се опитаха да ме убият, са работили за Иксиал, защо не са му предали статуята?

— Може би не са имали търпение да си разчистят сметките с теб.

— Възможно е. Такъв съм си, привличам хората неудържимо. Но как са се сдобили с кесията със статуята?

— Може да е съвпадение. Да са я откраднали малко преди да дойдат в кръчмата. Нищо чудно този, който я е взел от Талий Зеленото око, да не е подозирал за съдържанието ѝ.

Не беше изключено наистина, но въпреки това не бях напълно убеден. Във всеки случай Сулания бе доста далеч от истината, когато твърдеше, че са убили баща ѝ заради неизплатения дълг към пласъора

на два. Видели му бяха сметката заради тази кесия. Което означаваше, че убиецът е страшно безскрупулен тип, който убива само за да прикрие следите си при изнасянето на статуята от града.

— Макри, имаме работа с брутален убиец. Човек, чиито ръце са оцапани с кръвта на един магьосник и на най-видния скулптор в града. Известно ли ти е, че Талий е бил застрелян с арбалет?

— Чух, че бил отровен от слугата.

— Скалъпена от властите история за замазване на очите. Бил е замесен в търговията с два, вероятно е внасял стоката в двореца и я е предавал на принц Фрисен Акански. Консултът Калий едва ли кипи от ентузиазъм отново да избухне подобен скандал. Само преди два месеца обществото за малко да научи за отвратителните навици на принц Фрисен Акански. Спомняш ли си една безмилостна убийца с наклонности към арбалета?

— Ами да. Сарина Безпощадната.

Сарина Безпощадната. Преди години аз бях този, който я прогони от града, но тогава тя повече дърдореше, отколкото действаше. А наскоро се бе появила отново, след три години упорито обучение на бойни изкуства в някакъв манастир на монаси воители. Обърнах внимание на Макри върху връзката с монасите и тя се съгласи, че вероятно отново си имаме работа със Сарина.

— Сигурно нямаш търпение да я срещнеш отново след последния път?

— Какво искаш да кажеш с това „след последния път“?

— Не спечели ли тя тогава?

— Да е спечелила? — изпръхтях презрително. — Срещу мен? О, моля те. Пуснах я, защото бях зает с по-важно нещо — да спася града от пълно разрушение. Ако цъфне отново тук, веднага ще я пипна. Мисля, че постъпих доста разумно, като я оставих на свобода. Наградата за главата ѝ расте, а тези парички са ми в кърпа вързани. Може да е коварна и да я бива с арбалета, но втори път няма да ми се измъкне.

Макри запали една цигара с тазис, смукна няколко пъти и ми я подаде. Надигнах се и налях по чашка кли. Очите на Макри се напълниха със сълзи от лютата течност.

— Как може да я пиеш тая гадост? — попита тя. — Щяхме да избием охраната на гладиаторските шахти, ако бяха посмели да ни

предложат подобно нещо!

— Това е първо качество кли. Още една чашка?

— Сипвай.

Навън отекнаха шумни гласове. Някакъв каменоделец спореше с един архитект. Доколкото можех да чуя, се караха заради долнокачествения материал, който им доставял снабдителят, което не ме учудваше. Кралят бе развързал широко обществената кесия, за да плаща за ремонта и възстановяването на съборената част от града, но след като прегори, префекти, чиновници и пиявици от Братството отрязваха от погачата, оставаше твърде малко, за да се свърши сваятна работа.

— Знаеш ли, Макри, цялата тая история смърди. Според преподобния Тресий статуята е важна за Храма на облаците и Звездния храм, защото младите монаси биха сметнали игумен, лишен от добре изработена статуя на свети Кватиний, за почти толкова полезен, колкото евнух в бордей. Защо Тресий не е помислил за това преди да предизвика теологичния спор, довел ги до последвалата разпра?

— Нали Тресий ти е обяснил, че е поръчал на Дрантакс да им изработи статуя. Може би Иксиал го е убил, за да му попречи да изпълни тази поръчка — или за да я открадне.

Бях забравил това. Но все още ми звучеше съмнително.

— Може и да е вярно. Но Тресий ме излъга, че не бил срещал в града други монаси. Ами ако иска да вземе статуята, за да я ползва за своите цели? Няма да е първият случай, когато престъпници ме използват, за да им свърша черната работа. В интерес на истината, няма да е и десетият.

— Така ти се пада, като си толкова добър и отзивчив. Както и да е, статуята е у теб, така че засега няма защо да се безпокоиш за неизяснените подробности. Гледай само Тресий да не ти я отмъкне. Какво ще правиш с Гросекс? Чух, че процесът започвал след два дни.

Тази новина ме обезпокои. Изведнъж отново почувствах колко е горещо и задушно. Такива са всички лета в този проклет град. Мислиш си, че не може да става по-горещо, но се лъжеш. Две столи се бяха сгушили на перваза на прозореца, твърде изтощени, за да хвърчат из нажежения въздух. Погледнах ги мрачно. Не обичам тези досадни птички.

— Надявах се когато открия статуята, Астрат да провери следи от чия аура са останали по нея, но няма да стане, след като е била във вълшебното пространство. Кое то ме връща при почти безнадеждната задача да търся свидетел на престъплението. Трябва на всяка цена да разговарям с жената на Дрантакс. Колкото и малко да знае, ще свърши работа, ако Тресий е прав и Иксиал Всевиждащия е истинският убиец.

Странно, наистина, че Калия все още не се беше появила. Не е толкова лесно да се скриеш в нашия град, освен ако не умееш да си прикриваш следите, а това едва ли можеше да се каже за жената на Дрантакс. Без роднини, освен един брат, който не даваше пукната пара за нея, къде можеше да е отишла? За да наеме стая, ѝ трябваша пари, каквито тя нямаше, а и стражниците бяха преровили всички странноприемници и пансиони.

— Трябва да говоря с нея. Може би тя знае кой е убиецът, но се е изплашила и затова се крие.

— Да, защото убиецът я е заплашил да последва Дрантакс — добави Макри. — А може да е убил и нея.

С първото бях склонен да се съглася, но изображението от чинийката с кюрая ме бе оставило с впечатлението, че Калия още е жива. Жива и здрава, в бялата вила. Само дето в Тамлин имаше доста подобни вили.

Убиецът на Дрантакс бе носил кесията, за да прибере статуята вътре. Следователно той или негови хора преди това бяха светили маслото на Талин. Главата ми започна да се върти. Взех да се проклинам за отвратителния навик да се забърквам едновременно в няколко разследвания.

— Само не ме питай за делфините. Нямам нито време, нито желание да се захващам с тях. И дръж Куен далеч от очите ми. Главорезите от Братството шарят навсякъде. Да се надяваме, че Астрат Тройната луна ще може да удължи действието на объркващото заклинание. След ден-два ще се опитаме да я преместим.

Макри бе чула слухове, че от Гилдията на кръчмарите се оплакали от неуспеха на стражниците да издирят убийцата на техния другар.

— Настояват по случая да бъде назначен някой от прочутите магьосници в Съдебната палата.

— Страхотно. Къде чу това?

— В Асоциацията на благородничките. Имаме една колежка, която работи като готвачка в Съдебната палата.

Изсумтях. Кръчмарите не се радват на особено уважение в Тюрарай, но гилдията им разполага със солидни връзки. И нищо чудно — дори преторите и сенаторите обичат да си пийват в приятна обстановка. И тъй като Гилдията на кръчмарите дели печалбите си с Братството и Приятелския кръг, не е никак разумно да си имаш неприятности с нейните хора. Спукана ми беше работата, ако Градската стража запретнеше здраво ръкави.

На всичко отгоре тези монаси, а и мержелеецото се присъствие на Сарина Безпощадната. Друг на мое място сигурно би се пръснал от напрежение.

Слязох долу да се подкрепя с една от прочутите пържоли на Танроуз и халба бира. Щом щях да ходя да търся жената на Дрантакс, ми трябваша добри запаси от енергия.

Тази вечер Макри не беше на смяна. Смяташе да се посвети на упражнения по реторика и то използвайки акустиката на голямото помещение. Резултатите не бяха обнадеждаващи, тъй като безсърдечни досадници като моя милост например не пропуснаха да подчертаят, че гласът на Макри може да е подходящ за смъртоносни заплахи на гладиаторската арена, но не и за финото ораторско изкуство. Макри се стараеше да не обръща внимание на подигравките, но накрая се съгласи да отложи упражненията за по-подходящо време и да излезе с мен. Каза, че напоследък съм бил водел доста заседнал живот и че ми трябвал някой, който да ме спасява от войнстващи монаси.

Препасах сабята и пъгнах един малък нож в тайника на обратната страна на колана си. Макри се въоръжи както обикновено с две саби и дълъг нож в ботуша. Поиска да вземе и любимата си секира, но я спрях — щеше да прави впечатление. В Тюрарай не е забранено жени да се разхождат, метнали небрежно на рамото си бойна секира, но със сигурност гледката щеше да породи ненужни въпроси. Една въоръжена до зъби почти гола жена, с остриета, щръкнали във всички посоки, би обезпокоила всеки срещнат стражник. Току-виж започнали да ни спират и да ни разпитват накъде сме се запътили, а случаят изискваше да действваме предпазливо.

Докато заобикаляхме локвите по „Квинтесенция“, Макри продължаваше да мърмори недоволено.

— Човек никога не знае кога ще му потрябва секирата. Веднъж, още като бях гладиаторка, ми се наложи да се бия с четирима орки. Счупих първата сабя, а втората се заклеци в ребрата на един от орките. Трябваше да довърша другите двама с ножа и когато промуших втория, ножът също се строши. Лош късмет, или какво? Може и да е било магия, защото по това време бях провъзгласена за шампион на шампионите и някои от вождовете на орките ме мразеха, задето им бях избила най-добрите гладиатори. Та точно тогава, когато бях останала съвсем незащитна, ми пратиха един огромен трол, въоръжен с дълго копие и боздуган с топка, колкото човешка глава. Оттогава ми е обеща на ухото.

— Кой — тролът ли?

— Не — че не трябва да се излиза без секира.

— Да се надяваме, че няма да срещнем твоя голям трол на „Квинтесенция“. Та какво стана тогава? Да не го уби с голи ръце?

— Не. Тролите са твърде силни, за да се справиш с тях по този начин. Изкатерих се по стената до ложата на един от оркските вождове. Неговият телохранител скочи срещу мен, обаче аз му взех сабята, промуших го и се върнах на арената. Като видя това, тролът доста се смути и не беше никак трудно да го насека на парчета. Само че вождът толкова се ядоса, че убих любимия му телохранител, та прати всички останали пазачи. Бяха осмина, всичките с метални ризници. Стана страшно напечено, като ме погнаха. Всичко висеше на косъм, но после успях да поваля двама, докопах още една сабя и тогава вече ги почнах. Да беше видял тълпата — направо пощуряха. Едва ли някога са се чували по-продължителни овации.

Метнах крадешком поглед към Макри. Когато преди година пристигна в Тюрай, едно от първите неща, което ми направи впечатление, бе, че е неспособна да лъже. Чудех се дали близостта с мен не я бе покварила.

— Това, дето го разправяш, истина ли е? Или продължаваш с упражненията по реторика?

— Разбира се, че е самата истина. Защо да не е? Да не смяташ, че не съм в състояние да победея няколко жалки орка и един трол? Но като стана на въпрос, ще се получи добра реч наистина.

— На каква тема смяташ да говориш?

— Мирно съществуване в един свят на насилие.

— Желая ти успех.

— Ще ми трябва. На последното упражнение по реторика не се справих особено добре.

Взехме двуколка, за да прекосим града. На улицата беше горещо като в оркски пъкъл и въпреки че слънцето клонеше към заниз, нямаше никаква надежда да захладнее.

Отбихме се в малката стая, където бе живял Гросекс. Никой от съседите не знаеше нищо за него. Почти не го бяха виждали и изглежда, си нямаше приятел сред тях. Напротив, неколцина заявиха, че се надяват да го видят как увисва на бесилката. В края на краищата той беше убиецът на известен скулптор.

Претършувах стаята му без никакъв резултат. Нищо любопитно — малко схлупено помещение, съвсем по мярка на един незначителен чирак. Подът беше гол, стените — с петна от дима на свещите. От горния етаж долетя писък на напердашено дете и гневният крясък на майка му. Неволно потреперих.

— Да се махаме оттук. Действа ми потискащо.

Бедният Гросекс. Никакви приятели, нито роднини. Съвсем сам в тази жалка стаичка. Нищо чудно да се е хвърлил в обятията на жената на Дрантакс при първа възможност.

Тръгнахме на север. Отивахме да се срещнем с Лизутария, известна още като Небесната господарка. Лизутария е могъща магьосница, но без да е обвързана с тюрайските власти. Благодарение на солидните ѝ приходи не ѝ се налага да служи в Съдебната палата, нито в Двореца, където да чертае хороскопи на глупави, но богати аристократи. Толкова по-добре за нея, защото е доста привързана към зловредния навик да пуши тазис с наргиле и се надрусва от рано сутрин.

Преди няколко месеца бях успял да ѝ помогна и се надявах сега тя да ми отвърне със същото. Всъщност разчитах по-скоро на влиянието на Макри. Двете се срещаха често в Асоциацията на благородничките и Макри се похвали, че Лизутария се отнасяла много мило към нея, за разлика от някои префърцунени богаташки. Дори Асоциацията на благородничките не е лишена от предразсъдъци по отношение съществата с оркиска кръв в жилите. Няколко жени на сенатори дори отказвали да останат под един и същ покрив с Макри.

Двуколката спря в тясна уличка, преградена от голяма каруца, натъпкана със зеленчуци. Кочияшът подвижна ядосано, но отговор не последва. Зарзаватчията сякаш бе потънал вдън земя. Докато се озъртахме, нашият кочияш взе да се чуди дали да не се помъчи да подкара двуколката назад. И тогава забелязах, че обратният път е отрязан от петима монаси с червени раса. Разглеждаха ни невъзмутимо. Този, който стоеше по-напред от останалите, дребен тип с момчешки черти, помахаша с ръка за поздрав. Двамата с Макри скочихме от двуколката и се изправихме насреща им.

— Какво искате? — попитах аз.

— Статуята на свети Кватиний — отвърна дребният монах. Беше спокоен, почти равнодушен, и за разлика от останалите, на челото му не блестеше и капчица пот.

— Тя какво общо има с мен?

— Знаем, че е у теб.

Търпението ми започна да се изчерпва. За кой се мислеше този, та ме спира насред път, когато ме чакаше важно разследване? Казах му да върви по дяволите. Вместо да ме послуша, продължи да ме разглежда хладнокръвно. Опитах се да го избутам от пътя си, но по някакъв начин той избегна ръката ми. Съвсем си изпуснах нервите и замагнах да го фрасна в невъзмутимото лице.

Той клекна, после ръката му изсвистя като сабя, но не към мен, а към дебелия дъска, прикована към задната част на двуколката. За моя изненада дъската се разцепи и се разхвърчаха трески.

— Та къде е статуята? — повтори той.

Извадих сабята, но преди още да я вдигна, той ме удари и аз отлетях назад към двуколката. Едно от колелата се заби в гърба ми и аз тупнах на земята и мъчително изпъшках.

Едва сега Макри, изглежда, сметна, че е време да се намеси, и измъкна сабите си. Монасите на свой ред измъкнаха кинжали с дълги, извити предпазители на дръжките, които използваша ловко, за да отбиват ударите й. При това се движеха с изумителна скорост и не след дълго Макри бе заобиколена. Макар че успя да промуши един от противниците си в рамото, тя скоро бе повалена с подсичане отзад. Скочи почти веднага на крака, на свой ред отблъсна най-близкия противник с чевръст ритник и отстъпи към близката стена, за да запази

тила си. После развъртя двете саби с такава бързина, че образува пред себе си непробиваема стоманена стена.

Изправих се и се доближих незабелязано. Все още стисках сабята и с Макри до мен можех да се сражавам с два пъти повече кръвожадни монаси, но няхах време за губене. Ето защо произнесох отчетливо приспиващото заклинание и петимата монаси тупнаха на земята.

Макри ме погледна ядосано — знаех, че не одобрява подобни неспортсменски методи за излизане от трудно положение — но преглътна протестите си. Изглежда, не й се беше случвало да и надвиват в бързина и все още бе озадачена от станалото.

Още по-объркан изглеждаше нашият кочияш. Седеше и се блещеше на капрата.

Помолих го да отмести зарзаватчийската каруца. Тъй като уличката беше тясна, се наложи да се прехвърли върху купчината зеленчуци и оттам да скочи на гърба на коня, след което го пришпори напред. През това време аз претърсих монасите. Джобовете им бяха празни и никой от тях не носеше торба. Само тези странни кинжали. Макри събра и петте за колекцията си.

Пътят отново бе чист. Оставаха само няколко минути преди монасите да се пробудят. Дори по-малко, ако бяха в добро физическо здраве, а случаят бе точно такъв. Поехме отново колкото се може по-бързо през гъстата тълпа.

Лицето на Макри бе пламнало от гняв.

— Обиди ми се, че ги приспах ли?

Тя поклати глава.

— Ядосвам се на себе си, задето ги подцених. Не мога да повярвам, че допуснах да ме съборят на земята.

Тя потъна в мрачно мълчание, което продължи през останалата част от пътя.

— Не се безпокой за това — рекох й. — Няма съмнение, че ще ги срещнеш отново. Ще имаш много възможности да си върнеш за ритника.

9.

Двамата с Небесната господарка Лизутария сме почти връстници, но тя е доста по-запазена от мен. Предполагам, че магьосничките притежават свои скрити методи да запазват отиващата си младост, но Лизутария едва ли щеше да ги сподели с мен. Имаше дълга руса, сплетена на плитки коса, която се спускаше свободно по гърба ѝ, но беше прихваната отпред с помощта на сребърен обръч с перла на челото.

Жените от висшето общество в Тюрарай прекарват немалко време в грижи за косите си. Макри с нейната буйна и неподдържана грива често е обект на презрителните им погледи. Нямахте съмнение обаче, че прическата на Лизутария е плод на изключителни усилия, пък и беше в тон с пъстроцветното ѝ наметало от фин плат, какъвто не всички магьосници можеха да си позволят.

Последния път, когато бях тук, отвън бушуваше развилняла се тълпа, готова всеки миг да подпали къщата, а на пода лежах ранени магьосници. Лизутария също бе просната сред тях, но не от рана, а след поредната свръхдоза тазис. Бях открил в кабинета ѝ едно заклинание, подтикващо незрелия тазис да расте по-бързо, което, предполагам, можеше да обясни защо Лизутария прекарваше по-голямата част от свободното си време, захапала мундщука на любимото си наргиле.

Тазисът все още е незаконен в Тюрарай. Допреди няколко години Градската стража преследваше упорито нарушителите, дори онези, които се криеха в домовете си и го употребяваха насаме. Любимото занимание на сенаторите бе да заклеят прирастеността към тазиса и да разясняват от трибуната вредното му въздействие върху обществото. Но откакто градът бе злят от дуа, вече никой не му обръщаше внимание. Гражданството пушеше тазис като антидот на собствените си тревоги, но малцина бяха толкова ентузиазирани в употребата му, колкото Лизутария. Тя дори се беше прочула в някои среди с изобретяването на нов тип наргиле. Е, поне не беше

пристрастена към дуа. Защото знаех, че други магьосници отдавна са преминати на новия и по-моцнен наркотик.

Посрещнаха ни гостоприемно. Един слуга ни поведе по коридора към просторната, богато мебелирана стая с панорамен прозорец, зад които се виждаше градина с шадраванче. В Тамлин всеки държи на градината си и градинарите печелят добре. Ако нямате градина, значи сте втора ръка. Друг прислужник ни донесе вино и каза, че Лизутария щяла да дойде след малко.

Докато я очаквахме, разгледах внимателно интериора. Ако се съдеше по подредбата, Лизутария бе извикала някой модерен дизайнер, вероятно от Атикал. Къщите на повечето магьосници са натъпкани с всякакви безвкусни боклуци, но Лизутария просто е жена от друг сой. Откакто златните мини започнаха да вкарват в града повече пари, животът на аристокрацията придоби повече стил. Навремето сенаторите печелеха уважение на бойното поле. Сега го търсеха в модните ателиета или поръчваха скъпи, претенциозни градини. Не го одобрявах, но аз съм си старомоден.

Не знаех как точно да изложа молбата си пред Лизутария. Не е никак лесно да накараш един магьосник да ти помогне с издирването на изчезнал човек, освен ако той самият не е заинтересуван от това. С изключение на недоучени чираци като мен и низвергнати от обществото нещастници като Астрат Тройната луна, нито един уважаващ себе си магьосник не би се захванал с детективска работа. Повечето от тях служат при краля и консула или споделят възгледите на висшата класа, че не е задължително да работиш, за да живееш. Следователската работа е за плебеи като стражниците. И като мен естествено. Подобно на останалата част от гражданството магьосниците ужасно се грижат за общественото си положение.

Краткото чакане се превърна в дълго. Търпението ми бързо започна да се изчерпва. Виното беше наистина чудесно, но няха никакво време, за да му се наслаждавам. Макри продължаваше да мърмори за някакви шутове и ритници.

— Успокой се, Макри. Никой не е непобедим. Онези бяха петима, и то добре тренирани. Някои от тези монаси прекарват целия си живот в манастира и не се занимават с нищо друго освен с молитви и тренировки.

— Е, в такъв случай ще има за какво да се молят следващия път, когато ги срещна — заяви Макри, добави още няколко мрачни заплахи и млъкна.

Най-сетне се появи и Лизутария. Изражението ѝ беше унесено. Прислужникът я отведе при креслото, като се стараеше да не си проличи, че почти я носи. Въздъгнах. Какво ги кара тези хора да се друсат до забрава?

— Да ви донеса ли нещо? — попита любезно слугата.

Забелязах, че чашата ми е празна.

— Още една бутилка вино, ако не възразявате.

Лизутария най-сетне успя да фокусира поглед, забеляза първо Макри и се усмихна лъчезарно.

— Здравей...?

— Макри.

— Здравей, Макри.

Тя се обърна към мен. Личеше, че не ме помни. Споменах ѝ за бунта.

— Аз бях този, дето ти удари шамарите.

Май не биваше да го казвам.

— За да те свестя де. Да изгасиш пожара.

Тя ме разглеждаше с празен поглед.

— А след това задържах тълпата, дето искаше да ни избие. Е, Ханама от Гилдията на убийците също ни помагаше. По-късно преторът Цизерий нарече постъпката ми подвиг.

Лизутария продължаваше да ме зяпа с безразличие.

— Спомените ми от този ден са малко замъглени. Толкова много неща се случиха, бунтът, пожарите... аз просто...

Гласът ѝ утихна и тя премести поглед към gobлените по стената. На шията си носеше сребърна огърлица, оркска изработка, и пръстите ѝ си играеха с миниатюрните метални фигурки. Седяхме мълчаливо и очаквахме изхода от борбата на магьосницата с омаята на тазиса. Нищо чудно да се беше преместила в някое видение и сега духът и да се рееше из Южните острови и дори още по-надалеч. Нашите магьосници посещават Южните острови още като съвсем млади, за да се учат и усъвършенстват.

Аз самият също съм ходил на Южните острови, нещо, с което могат да се похвалят малцина тюррайски граждани. Там е много

красиво. Няма престъпност. Виното им е чудесно, но бирата е дефицитна стока. Лизутария продължаваше да зяпа в гоблените и аз се почувствах малко обиден. В края на краищата съвсем наскоро бях спасил живота на тази жена. Не ѝ се сърдех, че ме е забравила, но все пак идвах тук с молба за помощ. Тъкмо се готвех да отворя уста, когато Макри ме изпревари.

— Ще ни помогнеш ли да открием една жена? — попита тя.

Небесната господарка се откъсна от своите сънища найаве и я погледна малко изненадано.

— Да открия една жена ли?

На лицето ѝ се изписа обида. Макри едва ли си даваше сметка колко нетактично е постъпила. Но после магьосницата повдигна рамене и се засмя.

— Както желаете. Кого трябва да потърсим?

Оставих на Макри да обяснява. Бях впечатлен от факта, че познанството им от Асоциацията е достатъчна причина да се прекрочват установени социални порядки. Някой ден щяха да си изпатят здраво с тези нововъведения от краля и църквата.

След като изслуша Макри, Лизутария се пресегна и дръпна един копrienен шнур, за да повика слугата. Нареди му да донесе кюрая. Слугата излезе и след малко дойде със златна паничка върху сребърен поднос, на който имаше и малко златно шишенце. Постави една ниска масичка пред Лизутария и нагласи подноса отгоре така, че да ѝ е удобно да го стигне.

Преди да изсипе кюраята в паничката, Лизутария отпи от чашата с вино и без повече подготовки размаха ръка над повърхността на течността. Само след няколко секунди там започна да се оформя изображение.

Можех само да завиждам на силата ѝ. Като знам само колко време ми отнема докато достигна нужното душевно състояние, за да получа поне някаква смътна картина, не ми оставаше друго, освен да цъкам завистливо с език. Май наистина като млад трябваше да се уча по-упорито.

— За тази къща ли говорите?

Наведох се над картината. Същата беше. Лизутария се съсредоточи за няколко секунди.

— Човекът, комуто принадлежи, се казва Осиций. Къщата се намира близо до фонтана зад южната стена на Двореца.

Благодарих на Лизутария, но тя ме прекъсна.

— Виждам, че наскоро този Осиций е имал сериозни проблеми. Аурата около къщата е пропита с тревога. Виждам също така, че е известен и под друго име.

За пръв път изглеждаше малко напрегната.

— Акиал? — произнесе тя. — Или Екзил, може би?

— Да не би да е Иксиал? — подскочих развълнувано. — Иксиал Всевиждация?

— Точно така. Иксиал Всевиждация. Е, мен не може да ме види.

И могъщата магьосница започна да се киска и да подскача, сякаш бе завладяна от истерия. Картината в паничката с кюрая започна да избледнява. Докато се дивях над неочакваното откритие, че жената на Дрантакс е скрита в градската къща на Иксиал Всевиждация, Лизутария продължаваше да се киска, като от време на време успяваше да каже: „Той не може да ме види“, което, изглежда, ѝ се струваше най-смешното нещо на света.

Тя дръпна отново копирения шнур и нареди на прислужника да ѝ донесе наргилето. Предложи великодушно да сподели малко тазис с нас. Макри откликна ентусиазирано, но аз успях да ѝ прошепна, че ще изглежда глупаво, ако се надруса до кикот и после срещне онези петима монаси. Това свърши работа. В очите ѝ се мярна стоманен блясък и тя отказа предложението. Благодарихме на Лизутария и си тръгнахме. Отвън спряхме една двуколка и наредихме да ни откарат при южната стена на Двореца. Докато излизахме, все още чувахме кикота на Небесната господарка.

— Така ли се държи и на вашите срещи? — попитах насмешливо.

— Нямам право да разкривам какво става на срещите.

— Знам.

— Всъщност понякога е и по-зле — призна след малко Макри. — Изненадах се, че е толкова добра магьосница. Защото се справи чудесно, нали?

— И още как. Не бих могъл да постигна толкова ясно изображение дори да бях медитирал цял месец. Може да ти изглежда чудновата с пристрастеността си към наргилето, но когато опре до

вълшебства, умът ѝ е остър като елфско ухо. Пък и избата ѝ си я бива. Следващия път, когато се съберете на тези ваши срещи, направи си устата да ни покани на вечеря. Може да извади някое шише от елфските реколти. Всъщност къде точно се срещате?

— Нямам право да кажа.

— Знаеш ли, че миналата седмица архиепископ Ксерий произнесе реч в Сената, в която заклейми Асоциацията на благородничките като покварена и антирелигиозна организация?

Макри с няколко нецензурни израза обясни какво мисли за архиепископа.

Улицата бе почти пуста, ако не се брояха няколко богаташки карети, с които се разминахме. Тротоарите бяха пометени, дори столите изглеждаха по-охранени. Макри ме попита защо Иксиал Всевиждащия, който е игумен на планински манастир, има вила в Тамлин. Добър въпрос, на който не знаех отговора. Дали Калия наистина бе там?

Вилата се намиреше точно там, където ни бе казала Лизутария. Подминахме я, без да спираме. Нямахме нищо за гледане. Дворът бе съвсем пуст, не се мяркаше дори градинарят. Странно, защото къщите в аристократичните квартали често държаха постове отпред.

Помолих кочияша да спре на следващата пряка. Двамата с Макри пресякохме главната улица и навлязохме в един парк, който според представите ми трябваше да се простира до градината на вилата. След известен период мъчително провиране през шубраци и тръни се озовахме пред висока два метра стена, защитена отгоре с остри шипове.

— Стигнахме. Къщата е от другата страна на стената.

— И какво ще правим сега?

— Ще се огледаме.

Жегата беше направо потискаща, но въпреки това се чувствах във върхова форма. Може да се изнервям, когато нещата се усложняват ненужно, но опре ли до рутинни действия на разследването — като да надничам над стени, — веднага се успокоявам.

Паркът гъмжеше от гувернантки и крякащи деца, но ние бяхме скрити в гористата част. Макри предложи да ме повдигне, но като си помислих какви коментари за теглото ми ще последват, предпочетох да

си намеря един подходящ дънер и стъпих на него. Стигаше колкото да надзърна отгоре.

— Не виждам никого — прошепнах. — Да влизаме.

— Сигурен ли си? — попита неуверено Макри.

— Разбира се. Какво те безпокои?

— Не зная. Просто не съм свикнала да прескачам хорските стени.

Бях забравил. Макри беше първокласен боец, но въобще не беше свикнала да се прокрадва в чужди къщи. Уверих я, че върша подобни неща непрестанно, заметнах шиповете с наметалото си и се прекатерих през стената. Тупнах от другата страна и се скрих зад едно дърво. След малко Макри се присъедини към мен. Все още не виждах никого. Стъмваше се. Дворецът хвърляше дълга сянка и последните слънчеви лъчи се отразяваха в позлатения му купол.

— Ще влизаме ли във вилата? Какво ще кажем, ако някой ни види?

— Все ще измислим нещо. Остави на мен, бива ме в тези неща. И дръж сабята в ножницата. Ако случайно убиеш някого, ще забъркаме голяма каша...

Претичахме приведени между дърветата, спряхме при последното и огледахме алеята пред къщата.

— Брей че голяма градина! — въздъхна Макри.

— В Тамлин са все такива. Моята беше по-голяма. За един ден не можех да я обиколя.

Свечеряваше се бързо. В небето изгря само една от луните, ниско на изток, и озари парка с бледото си сияние.

Пред вилата имаше голям шубрак, който осигуряваше чудесно прикритие, и ние побързахме да се възползваме от него. Беше вече съвсем тъмно, но въпреки това в къщата нямаше никакви светлини. Много странно. Дори собственикът да бе излязъл, прислугата вече трябваше да запали свещниците. Завладя ме безпокойство. Ако вътре имаше мъртвец, не ми се щеше аз да съм този, който го открие. И друг път ми се бяха случвали подобни неща и стражниците все гледаха да ме накиснат. Дори ме бяха кръстили „Траксас Събирача на трупове“.

Внезапно задната врата се отвори и отвътре излязоха неясни фигури със свещници. Напрегнах очи, за да ги разгледам по-подробно. Носеха нещо. Приличаше на труп. Траксас Събирача на трупове

нанася поредния удар. Зачудих се в какво ли съм се забъркал сега. Фигурите вървяха мълчаливо към нас. Бяха четирима и носеха петия.

— Монаси — прошепна Макри.

Права беше. Монаси с бръснати глави. Бяха само на няколко метра от нас. Тялото, което носеха, взе да показва признаци на живот. Те внимателно го сложиха да седне на тревата. Видях, че е мъж. Останалите монаси коленичиха около него. Лицата им, озарени от трепкащата светлина на свещите, изглеждаха съсредоточени. По почитителното им отношение предположих, че този, когото бяха носили, е Иксиал Всевиждащия.

До Иксиал застана още някой. Не беше монах, защото имаше дълга коса. Млада жена, навярно Калия.

Иксиал протегна ръка, сякаш се готвеше да заговори. След това погледна право към нас и попита:

— Кой е там?

Замръзнахме. Можех да се закълна, че е невъзможно да ни види, спотаени в мрака зад шубраците.

— Излезте — каза той. — Не можете да се скриете от Иксиал Всевиждащия.

— Хубаво де — рекох и се надигнах. — И без това краката ми се схванаха. Ама и ти имаш остър поглед. Сигурно затова ти викат Иксиал Всевиждащия.

Четиримата помощници скочиха чевръсто и застанаха между нас и водача си.

— Какво искате? — попита Иксиал. — И кой ви е разрешил да влизате в моята градина?

Имаше нещо странно в начина, по който седеше. Сякаш жената до него го подкрепяше. Първата ми мисъл беше, че и той като Лизутария обича да се друса, но гласът му звучеше ясно и твърдо.

— Какво искаме ли? Искаме да си поговорим с дамата. Става дума за Гросекс. Чирачето на убития Дрантакс, което сега се гърчи в затвора, обвинено, че е светило масълцето на бившия си господар. Очаква го бърз процес и екзекуция. А след това бих искал да си побъбря и с вас, хора. Ще ми кажете ли защо се мъкнете подир мен навсякъде из града, че ви заварих и в стаята си?

Още неколцина монаси излязоха от вилата и се подредиха около Иксиал. В действията им се долавяше мрачна решителност. Зачудих се

колко ли още има вътре. Бях изхабил едничкото заучено напоследък заклинание, а двамата с Макри едва ли щяхме да удържим срещу тази тълпа.

Иксиал понечи да заговори, но спря и се закашля. Едва сега разбрах, че изпитва силни болки и с мъка се владее. Сподвижниците му извърнаха глави и го погледнаха обезпокоено. Игуменът явно беше много болен. Той се преви и падна на тревата. Калия отвори малко шишенце, напои една кърпичка и попи устните и челото му. Никой от монасите не знаеше какво да прави. Бяха млади и объркани от това, което ставаше с водача им. Престъпих напред и ги разбутах безцеремонно.

— Какво му е?

Калия ме погледна отчаяно. Взех свещта на един от монасите, наведох се и магнах одеялото, с което Иксиал бе завит от кръста надолу. Краката му бяха в ужасно състояние, окървавени, смазани и натрошени. Бяха ги превързали, но бинтовете бяха пропити с кръв, а на места между превръзките се виждаше одраната кожа. Скоро щеше да започне гангрена. Не бих дал на Иксиал повече от двайсет и четири часа живот.

10.

— Чакаме да дойдат лечителите — каза Калия. В гласа ѝ се долавяше отчаяние. Тя знаеше — нито един лечител в Тюрвай вече не можеше да помогне на Иксиал. С подобни рани би оцелял само някой, който цял живот е тренирал волята и издръжливостта си.

— Какво е станало?

Калия не отговори. Погледнах Иксиал. Той отвори за миг очи. Опита да надвие болката, но не успя и главата му се отпусна.

В къщата блеснаха нови светлини — лечителите бяха пристигнали. Монасите ги доведоха в градината — бяха две жени, всяка заметнала по една торба от онези, в които се носят билки. Следваше ги висок мъж с безупречно изгладена роба. Аптекарка, билкарка и лечител. Можех само да им пожелаая успех в това безнадеждно начинание.

Отдръпнах се до хрусталаците, където се спотайваше Макри. Монасите се събраха в кръг около лечителя, който преглеждаше техния водач.

— Никакъв шанс — прошепнах. — Трябвало е да повикат и свещеник. Така поне щяха да спестят време.

Макри не свалеше поглед от монасите. Само преди няколко часа те ни бяха проследили в града, а сега не ни обръщаха внимание, погълнати от онова, което ставаше с Иксиал.

— Трябва да разговарям с Калия. На игумена песента му е изпята, но дано спасим поне Гросекс.

Монасите изнесоха няколко кандила. Докато ги подреждаха около проснатото тяло, Калия се отдръпна встрани и застана в мрака.

— Не ми изглежда в настроение за разговори — рече Макри.

— Сега не е време да се съобразяваме с подобни неща.

— Искаш ли дойда?

— Да. Може да се поотпусне, ако наблизко има друга жена.

— Дори и да е орк със заострени уши?

— Не помня да съм те описвал така.

Заобиколихме внимателно групичката монаси.

— Трябва да поговоря с теб.

— Не сега — сопна се Калия.

Погледнах я внимателно. Нямаше съмнение, че е била много красива, също както и че последните дни са оставили трагичен отпечатък върху лицето ѝ. Само преди няколко дни бе изгубила мъжа си. Но имах чувството, че не за него е страдала.

— Налага се да разговаряме сега. Иначе ще обесят Гросекс.

Тя ме погледна изненадано.

— Гросекс ли? Защо да го бесят?

— За убийството на Дрантакс, разбира се.

— Това е глупаво. Той не би посегнал на Дрантакс.

— Стражниците не смятат така, след като са го открили наведен над трупа на мъжа ти. Казват, че си крещяла, че той го е намушкал.

Калия поклати глава.

— Тогава не разсъждавах съвсем трезво. Но кой може да е бил? Нямам никаква представа кой би постъпил така с мъжа ми. В едно съм сигурна, че не е Гросекс. Той му беше предан.

— Убили са го с неговия нож.

— Някой друг го е използвал.

— Стражниците са на друго мнение. Кажете ми какво стана тогава? И защо си се скрила тук? Каква е връзката ти с Иксиал?

Тя не отговори.

— Хайде, разкажи ми всичко — ще ти олекне — настоявах аз.

Понякога много ме бива в тези неща, но с Калия не се получи.

Реших да сменя тактиката.

— Какво е станало с Иксиал?

— Нападнали са го, докато е медитирал.

— Кой?

— Тресий. Монасите от Храма на облаците. Промъкнали се, докато се е молел, и са го хвърлили от стената.

— Че защо не ги е видял — нали му викат Всевиждация?

— Иксиал е вярващ човек. Не си позволява да се разсейва по време на молитва.

Така значи. Само че Тресий ми бе представил нещата по съвсем друг начин. Според Калия Тресий и хората му били заловени, докато се опитвали да отмъкнат манастирската статуя, и затова ги прогонили.

Самата статуя паднала от стената. По-късно Тресий се върнал с твърдото намерение да убие Иксиал и да спечели хората му за своята кауза. По време на тази препирня монасите от Храма на облаците били отблъснати, но при стълкновението Иксиал паднал от стената и получил ужасни наранявания.

— Монасите го донесоха в града, надявайки се тук някой да му помогне.

Отчаянието на лицето ѝ подсказваше, че вече не вярва в тази възможност. Всеки нормален човек досега щеше да умре от подобни рани. Дори най-прочутите знахари, билкари и аптекари в Тюрай не биха могли да възстановят строшените и обезобразени крака на Иксиал. Нито да надвият гангрената, която накрая щеше да го довърши, или да възстановят тежката кръвозагуба. Срещу гангрената са безсилни даже магьосниците.

Калия въздъхна и заговори. Оказа се, че с Иксиал били любовници още преди десетина години, когато той бил беден студент и живеел в една колиба в Дванайсет морета, където четял философски свитъци на светлината на една-едничка свещ. Още тогава Калия го обичала от цялата си душа. По-късно обаче Дрантакс ѝ предложил брак, който от всяка гледна точка изглеждал изгоден. Тя се съгласила, донякъде под натиска на родителите си.

Призна ми, че десетте години брачен живот с Дрантакс били ужасно скучни. Но сигурно всичко щяло да си продължи по старому, докато един ден не получила писмо от Иксиал Всевиждация, които я молел да се срещнат в една вила в Тамлин.

Тя отишла на срещата и любовта им пламнала отново.

Цялата тази история повдигаше някои интересни въпроси. Откъде например един игумен на планински манастир бе намерил пари, за да купи голяма вила в Тамлин? И за какво въобще му е била необходима? Монасите воини живеят в сурови условия, тренирайки умовете и телата си на издръжливост пред трудностите. Не мисля, че биха направили изключение дори за един игумен. Те нямат право да използват фалшиви имена, да се преструват на аристократи и да обитават луксозни вили в богаташката част на града. Не ми се вярваше също, че им е позволено да имат любовна връзка с бивши приятелки, макар различните секти да изповядват свои собствени разбираня за любовта. Но за момента трябваше да изоставя тези въпроси и да

насоча разговора към Гросекс. След като Калия се отпусна, тя ми разказа всичко, което знаеше. Казано накратко, когато влязла в ателието, Гросекс се бил навел над трупа на мъжа ѝ, а статуята била изчезнала.

Дотук историята ѝ не се различаваше от тази на стражниците.

— Но защо избяга?

— Уплаших се. Зная какво говореха за мен — че съм имала любовна връзка с Гросекс. Хората смятаха, че се виждам тайно с него, докато всъщност ходех при Иксиал. Мислех, че стражниците ще ме обвинят, че съм убила мъжа си, за да може Гросекс да наследи работата му. Затова избягах. Нямах представа, че са стоварили всичко на нещастния Гросекс. Не исках да му причиня зло, само да се махна час по-скоро оттам.

— Изглежда, май си била доволна от откритата се възможност.

— И какво, ако е така?

Личеше си, че влага доста чувства в тази история. Сигурно не беше била щастлива в брака си с прочутия скулптор.

— Не изглеждаш потресена от смъртта му.

— Мъчно ми е, разбира се. Но не само за това.

— Какво е станало със статуята?

Твърдеше, че не знае. Може да беше чувала за вълшебната кесия, но го криеше от мен. Обърнах ѝ внимание, че крадецът на статуята вероятно е и убиецът на мъжа ѝ и че понастоящем Иксиал и монасите му би трябвало да са главните заподозрени.

Тя поклати глава.

— Иксиал не би посегнал на мъжа ми. Защо ще го прави? А и когато статуята изчезна, той вече беше на смъртно легло. Четири дни изгубиха монасите, за да го свалят от планината.

— Болен или не, все още е можел да издава заповеди, защото видях монасите му да тършуват из града. Преровиха и моята стая.

— Не зная нищо за това.

Иксиал нададе болезнен стон и Калия изтича при него. Погледнах монасите и се опитах да преценя как се отнасят към нея. Дали имаха представа за връзката ѝ с Иксиал, или двамата ги бяха прилъгали с някакво обяснение? Във всеки случай не прочетох по лицата им неодобрение.

Обърнах се към Макри.

— Какво мислиш?

— Страшно съм объркана — отвърна тя. — Едно не мога да си обясня — кой в края на краищата е убил Дрантакс? И кой е откраднал статуята и я е пхнал във вълшебната кесия?

Признах, че и аз нямам представа.

— Не мога да я разбера тази жена — продължи Макри. — Защо се е омъжила за Дрантакс, ако не е искала да го прави? Толкова ли ѝ е нужен съпруг — можела е да се хване на работа в пекарната на Минарикса.

— Нещо не я виждам да си прекарва дните в пекарна.

Лечението продължаваше под мъждукащата светлина на фенерите. На няколко пъти Иксиал успя да дойде в съзнание, но накрая потъна в дълбок сън, или изпадна в кома. Лечителят, билкарката и аптекарката се спогледаха така, че не беше особено трудно да се разбере, че скоро Иксиал ще е загърнат в погребален саван. В очите на монасите блещукаха сълзи. Ако бях малко по-състрадателен, щях да ги оставя насаме с мъката им, но не съм такъв човек. Сграбчих за ръкава един от монасите — бях го видял в моята стая.

— Защо смятате, че статуята е у мен?

Той рязко се дръпна и ми обърна гръб. Запитах втори, със същия резултат.

— Нищо няма да узнаеш тук, Траксас — предупреди ме Макри. — Мисля, че са прекалено погълнати от мъката си по Иксиал. Но съм им малко обидена. Смятам, че ми дължат едно разчистване на сметките.

Като по нейна команда смълчаната допреди миг градина внезапно изригна. През стената взеха да се прехвърлят монаси с жълти раса. Очевидно не бяха дошли тук, за да изкажат съболезнованията си, защото се нахвърлиха върху противниците си от вражеския манастир, размахвайки къси дебели пръчки и чудноватите си ножове. Монасите от Звездния храм реагираха мигновено — образуваха човешки щит около Иксиал. От къщата бързо изтичаха още техни събратя. Скоро в градината имаше поне осемдесет монаси, които си разменяха удари и ритници и подскачаха във въздуха, сякаш изпълняваха сложни акробатични номера. Гледката беше невъобразима. Двамата с Макри се притаихме зад храстите и наблюдавахме сражението, объркани от неочакваната промяна на събитията. Завладя ме подозрението, че зад

всичко това стои нещо много по-голямо от обикновена вражда между два манастира. Или пък боят им бе станал нещо като втора природа и отдавна бяха забравили за статуята.

— Ама че интересен религиозен диспут — прошепнах на Макри, когато един монах се блъсна в дървото до нас и тупна в тревата. — Ще им предложи да го пробват в Църквата на Правата вяра. Със сигурност ще предизвика любопитството на вярващите.

Не мога да го твърдя със сигурност, заради лошата светлина, но ми се стори, че зърнах преподобния Тресий в центъра на събитията. Ако наистина беше той, значи бе доста добре запазен за възрастта си. Мога да се закълна, че го видях да подскача на два метра във въздуха и да нанася удар на противника си, след което ловко стъпи на земята и повали друг с остър замах. Озова се в средата на кръг от монаси с червени раса, но ги прескочи, като запокити двама от тях в езерото.

Из градината отекваха разгневени викове. Тук-там проблясваха остриета на кинжали, но повечето от монасите се биеха с голи ръце. Изглежда, всички ужасно се стараеха да запазят репутацията на монасите като на ненадминати специалисти в ръкопашния бой. Потреперих, когато страхотен удар запрати един млад монах в храстите, където той остана да лежи в безсъзнание.

— Дали да не се включим и ние? — попита с надежда Макри.

— Разбира се, че не. Защо?

— Откъде да знам? Просто си помислих, че може да се поразкършим.

— Макри, не бива да смяташ, че си добре дошла във всяка битка.

— Може и да си прав. Някак си ми идваше отвътре.

Изглежда, жълторасите монаси от Храма на облаците щяха да надделеят, най-вече благодарение на преподобния Тресий, който поваляше всеки, дръзнал да се изпречи на пътя му. Нито един от младите послушници с червени раса не беше в състояние да издържи на яростните му атаки. Телата на онези, които се опитваха да спрат настъплението му, буквално изхвърчаха във въздуха. Той си проби път до телохранителите на Иксиал и продължи право през тях. Последователите му набраха кураж и започнаха да нападат от всички посоки.

Лечителят, билкарката и аптекарката предвидливо бяха напуснали бойното поле, но Калия бе останала до Иксиал, готова да го

защитава до последно. Силата на любовта, предполагам. Не можех да не ѝ се възхищавам.

Братята от Звездния храм полагаха отчаяни усилия да издържат на страховития напън. Те бяха храбри и свикнали да не се огъват пред опасностите, но Тресий бе твърде много класи над тях и ги разпиляваше така, както дракон би разпилял рота необучени войници. Зачудих се дали възнамерява да убие Иксиал. Като следовател, който се е клел да служи на закона, бях длъжен да попреча да се извърши подобно престъпление, само дето не бях съвсем сигурен, че ще успея.

Изведнъж усетих, че до нас в храстите се крие още някой. Макри също усети нещо, защото и двамата завъртяхме глави едновременно. Нечия тъмна сянка се прокрадваше почти безшумно край нас. Очевидно вече ни бе забелязала, но не ни обръщаше внимание. Сянката вдигна пред себе си нещо, последва остро изщракване, кратко бръмчене и следващото, което чух, бе болезненият вик на един от жълторасите монаси, който се строполи на земята. Арбалет! Не беше необходимо да ни представят, за да се сетя коя е тъмната фигура до нас.

— Сарина Безпощадната — прошепна Макри.

Арбалетът е страшно, но и неудобно оръжие. Бива го за защита на градски стени или за стрелба от засада, но е почти безполезен в сражение, заради бавното зареждане. Но за моя изненада Сарина успя да постави нова стрела почти без забавяне. Тя вдигна арбалета, стреля и покоен още един монах от Храма на облаците. При вида на втория си убит брат останалите монаси взеха да се усещат, че нещо не е наред, и прекратиха атаката. Изсвистя още една стрела, която също не пропусна целта.

— Там — в храстите — посочи с пръст преподобният Тресий.

Прекъсването позволи на монасите от Звездния храм да се прегрупират и да образуват нова, още по-солидна стена от живи тела около Иксиал. Междувременно неколцина монаси с жълти раса се втурнаха към храстите. Погледнах Сарина. Тя продължаваше хладнокръвно да натяга тетивата. Този път се прицели внимателно и стреля по Тресий.

Преподобният направи нещо, на което едва ли е способно човешко същество — сграбчи стрелата във въздуха миг преди да го удари. Зяпнах от изненада. Изстреляната от арбалет метална стрела

има достатъчна пробивна сила, за да премине дори през тухлена стена. Направо е невъзможно да бъде уловена. Човек дори не може да проследи полета ѝ. Но въпреки това Тресий го направи.

Последователите му стигнаха храсталака. Отдръпнах се в сянката. Без да бърза, Сарина изстреля последната стрела в най-близкия от нападателите, след което посрещна останалите с бойно умение, което не отстъпваше на тяхното. А аз мислех, че само се беше хвалила, когато разправяше, че била прекарала три години в упорни занимания в някакъв манастир. Срещу нея имаше трима противници. Още с първия удар тя отпрати единия назад, после се извъртя, за да не даде възможност на другите двама да я заобиколят.

Чу се пронизително изсвирване. Градската стража бе предупредена. Сигурно съседите се бяха оплакали от шумотевицата, която бяха вдигнали монасите. Чуха се викове и тропот и само след няколко секунди в градината нахлуха мъже, облечени в черните туники на Градската стража.

— Време е да се махаме.

Втурнахме се към задната стена; заедно с нас тичаха и монаси. Стори ми се, че забелязах още една фигура да се спотайва в мрака, но тя не беше облечена в расо. Беше ми позната, но в този момент не можех да си спомня кой е това. Когато прескочихме стената, вече бяхме съвсем сами.

— Ама че нощ!

— Страхотен тупаник.

Побързахме да се отдалечим от сцената. Познавах добре пътя и можех да се ориентирам в тъмнината. Прекосихме една тясна уличка между две къщи и излязохме на малко площадче. Чакаше ни доста ходене до дома. Нощем конският транспорт в Тюрвай е забранен. Беше твърде горещо, за да вървим бързо, пък и не бях пийвал нищо от доста време.

— Научи ли достатъчно, за да отървеш Гросекс? — попита Макри.

— Не съм сигурен. Трябва да обмисля нещата. Но първо бих сръбнал една бира. Защо в този квартал нямат кръчми? Ще влезем в първата, която видим.

Минаваше полунощ. Нощният живот в тази част на града не беше особено кипящ, така че не намерихме отворена кръчма, докато не

приблжихме квартата на Нефритния храм — той дължи името си на един древен храм, облицован е плочи от нефрит, подарени ни преди триста години от елфите, след като сме им помогнали в една война с орките. Тогава Тюрай изпратил огромен флот, който с обединените усилия на останалите флотилии от Лигата на градовете-държави съкрушил Оркската армада в прочутата битка при Острова на мъртвия дракон. След това сражение орките за дълго време изгубили морското си надмощие. В онези времена тюрайският флот е бил доста силен, въпреки инак малките размери на нашата държавица. Но отдавна вече не е така. Тогава сме били един от най-важните членове на Лигата на градовете-държави. И сега теоретически се броим за такива, но всеки знае, че армията и флотът не са каквото бяха.

Нито пък Лигата има същата тежест. Целта ѝ е да защитава по-малките градове-държави от агресията на големи и мощни съседи, като ньоджанците, ала през последните двайсет години е раздирана от неспирни дрязги. Дори се налага да държим постоянен военен контингент при сребърните мини на южната ни граница с Матеш, въпреки че матешите уж са ни съюзници. Започне ли война с тях, Лигата ще се разпадне и ньоджанците ще ни схрускат за закуска.

Най-после видяхме една отворена кръчма. Макри я погледна подозрително.

— Всичко ще бъде наред — опитах се да я успокоя.

На вратата ни спря едър тип, издокаран в лъскава зелена туника, каквито носеха от Гилдията на телохранителите. Изглежда, задачата му бе да държи отвън нежеланите субекти. Тук не беше като във „Възмездяващата секира“. Гурд пускаше куцо и сакато.

Вратата бе осветена от пламтяща факла. На трепкащата ѝ светлина кожата на Макри изглеждаше по-червеникава от обичайното. Пазачът протегна охранената си лапа и ни прегради пътя.

— Никакви саби вътре — изръмжа той и погледна Макри. — За орки е забранено.

Без капчица колебание Макри подскочи във въздуха и стовари юмрук в лицето му. Здравенякът рухна на земята.

— Макри — въздъгнах, — не трябваше ли първо да поговорим с човека?

— Какво да говорим? Той ме обиди.

Права беше, но ужасно ми се пиеше бира.

— Ще намерим друга кръчма — Обеща ми Макри.

Пазачът лежеше в несвяст на входа. Бях изкушен да го прескоча и да гаврътна набързо една халба, но отказах. Ако мъжът се свестеше, докато сме вътре, щяхме да си имаме неприятности.

Продължихме в задушната нощ.

— Макри, наистина мисля, че трябва да се опиташ да поукротииш този твой нрав.

— Още утре започвам. Ама добре го фраснах, нали?

Изглеждаше поразвеселена и вече не приличаше на унила ньоджанска курва. Бас държа, че настроението ѝ се подобри, след като повали онзи здравеняк. На някои хора им е нужно съвсем малко за пълното щастие.

11.

На следващия ден се събудих с подути крака и отвратителен махмурлук. Измъкнах се от леглото и затършувах в шкафа, където бяха запасите ми от листа на лесада. Носят ги право от Елфските острови, защото са особено ефикасни срещу препиване. Бях ги взел от един елф, който ме нае преди няколко месеца. Оказа се, впрочем, че е измамник и престъпник, и накрая си получи заслуженото, но поне ми остави нещо полезно за спомен.

Доколкото си спомням, тогава Ханама от Гилдията на убийците им видя сметката на него и аверчето му. Сетих се, че тъкмо нейната дребна, загърната в черно наметало фигура бях зърнал да се спотайва в храсталаците снощи. Само това ми липсваше, да се намесят и от Гилдията на убийците.

Не след дълго почувствах първите благодатни ефекти на лесадата. Когато махмурлукът поотмина, усетих, че ме болят всички мускули. Сигурно беше заради дългото среднощно прибиране у дома, прекъснато от продължителен престой в една таверна в Купиш. Много приятно местенце и никакви проблеми с Макри. Хората бяха ужасно любезни и сигурно щяха да си останат такива дори да бяхме оркски вождове — стига в джобовете ни да дрънкаха гурани.

Централната част на Кушни се състои от тесни криволичещи улички, изпълнени с кръчми, бордеи, игрални зали и други свърталища на престъпници и градска измет. Тук периодично си дават среща и бандите на Братството и Приятелския кръг, които постоянно воюват за нови територии. Често наминавам насам, главно поради естеството на работата си. Макри, която няма достатъчно време да излиза в обществото, не е свикнала с подобни места. Предполагам, че остана изненадана от силата на алкохола, който сервират. Постоянно повтаряше, че не е пияна, но мога да се закълна, че ѝ трябваша петнайсет минути, за да изкатери стълбището, когато се прибрахме, и едва ли щеше да успее, ако не я бях подпрял на площадката.

Ето защо изпитах известно удовлетворение, когато тя се домъкна в стаята ми доста късно сутринта и помоли за няколко листенца лесада. Беше се загърната в едно старо одеяло и изглеждаше като поредната жертва на чумна епидемия. Признавам, че я бива повече от мен да върти сабята и да изучава философия, но рече ли, че може да ми надвие в пиенето, ще я спускам от подигравки.

Ръката ѝ трепереше, докато повдигаше позлатената чаша към устата си.

— Изглеждаш почти толкова зелена, колкото е листото — присмях ѝ се доволно. — Казах ти, че този планински кли е твърде силен за теб. Трябва да имаш много здрав стомах за подобни напитки.

— От какво го правят, за Бога? — простена тя.

— От грозде, мая, жито... Кой знае? Горے в планините слагат каквото им падне.

Тя потръпна.

— На теб не ти ли е зле?

— Ни най-малко. Трябва доста да изпия, за да го почувствам. Станал съм преди първа молитва.

— Глупости — махна с ръка Макри. — Живнал си заради листенцата от лесада.

Преглътна нейните листа с видимо усилие и разтри слепоочията си.

— Май днес няма да успея за часовете по теология.

Заех се да почиствам масата. Макри отвори очи и ме погледна.

— Престани да тропаш. Зная защо го правиш — за да ми покажеш, че ти няма нищо от пиенето. Ще я убия тази Глухарче.

— Защо?

— Ще ѝ откъсна главата. Веднага щом се пооправя, ще я нанижа на сабята си.

Глухарче, изглежда, пак бе подхванала любимата си тема за делфините. Макри обикновено ѝ съчувстваше, но днес не беше в подходящо настроение.

— Всъщност не бих имала нищо против сега някой да ми даде този целебен камък. Никога вече няма да пия в Кушни.

После потъна в мрачно мълчание — чакаше билката да си свърши работата. Въпреки че беше горещо, Макри се бе увила зиморничаво в парцаливото одеяло. Бедничката. Реших да не ѝ

припомням, че снощи седна в скута на един известен пласьор на два и дори се опита да го целуне, преди да я изхвърлят от таверната. Щях да ѝ го разкажа, когато поукрепне.

Когато слязох долу, Гурд и Танроуз вече бяха запретнали ръкави. Прегледах менюто на Танроуз и избрах няколко нещица за силна, засищаща закуска. Спрях се на риба, защото Танроуз е особено добра в морската кухня. Забелязах обаче, че Гурд се намръщи, когато чу поръчката ми. Рибата винаги му разваля настроението. Сигурно защото кварталният продавач на риба, инак доста преуспяващ търговец, от известно време е хвърлил око на Танроуз и винаги ѝ прави големи отстъпки, когато ходи да пазарува от него. Тъкмо това пробужда ревността на Гурд. Бедният стар варварин. Сигурно по време на военни маршове е прекосил половината свят, но сърцето му все още трепти като на влюбен пубертет. Направо е хлътнал по Танроуз, а тя се държи така, сякаш това ѝ е приятно и нищо повече. А и Гурд не знае как да продължи. Нали в душата си е вечният ерген. Междувременно страда дълбоко всеки път, когато любимата му се върне от среща с продавача на риба.

Когато приключвах със закуската, Макри се появи на стълбата със светнало лице. Изглеждаше съвсем оздравяла.

— Тези листенца от лесада — заговори развълнувано тя — са направо вълшебни. Имаш ли още?

— Не много. Наистина е трудно да ги намериш в Тюрарай. Следващия път, когато имам за клиент елф, ще го помоля да ми плаща с тях.

— Мисля, че предния път не ги получи точно като заплащане — припомни ми саркастично тя. — Не ги ли намери в дрехите на убития елф?

— Е, все същото.

— Имам смътни спомени от снощи. Не срещнахме ли Сарина, или се лъжа?

— Срещнахме я, да. Тя простреля неколцина монаси с арбалета. Все още се питам какво ли означаваше всичко това. Ясно, че е на страната на Звездния храм. Може би някога я е обучавал самият Иксиал. Питам се дали тя не е видяла сметката на Дрантакс? Няма да е никак лесно да го докажем, защото Сарина умее да си прикрива следите. Днес е процесът срещу Гросекс. Най-последно получих

разрешение да се срещна с него, макар че от това едва ли вече има някаква полза.

— Как успя?

— Заместник-консулт Цизерий се върна вчера в града. Той уреди въпроса.

Преди няколко месеца бях измъкнал сина на Цизерий от една каша.

— Доста умен ход — кимна Макри. — Хубаво е да имаш във властта приятел, който да ти помага от време на време.

— Така си е. Но едва ли мога да го броя за приятел. Цизерий е прекалено саможив, за да има приятели. Освен това сигурно помни, че в пияно състояние го обидих. Поне ще се погрижи да бъдат спазени правата ми, ако закъсам и попадна в месомелачката на съдебната система. Колкото до Гросекс, този нещастник наистина може да се надява само на чудо. Назначили са му обществен защитник, тъй че ако скоро не открия нещо, песента му е изпята.

Макри също си поръча бира. Допих си моята и се заех да обмислям положението. Не можех да си обясня какво става между монасите. Очевидно преподобният Тресий не беше бил напълно искрен с мен. Беше пропуснал например да спомене, че заради него Иксиал е пострадал сериозно. Как трябваше да постъпя сега? Кесията със скритата статуя, която Тресий ме бе наел да намеря, все още беше у мен. Може би не биваше да се задълбочавам прекалено във взаимоотношенията им. Трябваше просто да прибера парите и да си мълча.

Бях доста обезпокоен от появата на Сарина. Наистина опасна жена. Ако Иксиал умреше, Звездният храм вероятно щеше да бъде разпуснат и монасите щяха да се прехвърлят в Храма на облаците. Но ако предположенията ми бяха погрешни и червенорасите монаси се появяха тук, за да си търсят статуята, тогава щях да си имам работа със Сарина. Освен това не биваше да забравям и Талий Зеленото око. Кой го беше убил? Щом беше прострелян с арбалет, подозренията падаха върху Сарина, но може би някой друг се беше опитвал да си прикрие следите?

— Доколкото си спомням, бях ограничил броя на заподозрените в убийството на Дрантакс до монасите от Звездния храм, техните противници от Храма на облаците, Калия, Сарина и прислугата. Общо

взето стотина души. Ако не обесят Гросекс, до година-две ще успея да разбера кой от тях е истинският виновник.

Палакс и Кейби отново бяха някъде навън, където си изкарваха прехраната с дрънчене на мандолина и свирукане на флейта. Напоследък изглеждаха още по-странно и отпреди. Не само че носеха ужасно ярки и невероятно парцаливи дрехи, ами прическите им надхвърляха и най-смелия полет на въображението. Бяха оставили косите си да порастат и ги бяха боядисали в най-различни цветове. На всичко отгоре и двамата бяха пристрастени към закачването на метални предмети по най-различни части на тялото. В Тюрай обещите са често срещано явление — в някои гилдии те са признак на ранг, — но младите Палакс и Кейби освен това носеха халки на носовете и устните си. Имаха и мънички обеци на веждите — мода, все още непозната в земите на човеците, но вероятно разпространена сред орките. Предполагам, че е напълно естествено уличните музиканти да изглеждат малко чудновато. Преди няколко месеца Макри — тя е израснала в оркско робство и ѝ липсват първите седем години от възпитанието — бе поискала също да ѝ пробият веждите. Успях да я разубедя, като ѝ казах, че с подобно поведение едва ли ще впечатли приемната комисия в Имперския университет. Въпреки това тя отказа да сваля пръстените от носа и ушите си. Вероятно в университета просто се примиряваха с това.

Младите музиканти дойдоха и седнаха напълно изтощени на една съседна маса.

— Навън има магьосник — каза Кейби.

— И какво прави?

— Оглежда се учудено. Дошъл е с Касакс, новия шеф на Братството.

Лоши новини. Отидох до вратата и надзърнах. Навън наистина имаше магьосник с озадачен вид. Беше млад и макар пъстроцветното му наметало да подсказваше, че е пълноправен член на гилдията, не го познавах. Предположих, че е отскоро на работа. До него стояха Касакс, Карлокс и още неколцина главорези от Братството и го гледаха с очакване.

Касакс ме видя и се приближи към мен.

Поздравих го любезно. Той ми отвърна с леден поглед.

— Търсим Куен.

— Кой?

— Курвата, която подпали „Глиганска глава“.

— Според мен отдавна е офейкала от града.

— Не и според Орий Укротителя на огън. Той смята, че се крие някъде тук.

Погледнах младия магьосник.

— Орий Укротителя на огън? Той е новак, нали? Сигурно наскоро е положил изпита. Знаеш ли, Касакс, не бива да се доверяваш на младите магьосници. Пристигат от училището кипящи от ентузиазъм и изпълнени с вяра, че знаят всичко, но им е нужно малко време, преди да привикнат с град като Тюрарай. Естествено е да проследи аурата на Куен дотук, но какво от това? Всеки знае, че се е навъртала по тия улици. Пък и когато всички говорят за някого, могат да създадат фалшива аура. Достатъчно, за да объркат новобранец като вашия магьосник. Не, според мен Куен отдавна си е плюла на петите. Ако искате да я проследите, по-добре наемете някой по-опитен. Защо не опитате с Лизутария, Небесната господарка. Чувал съм, че е много добра.

Касакс не беше наивник. Изгледа ме хладно, след което ми съобщи, че Братството търпи присъствието ми в квартала само защото досега не съм им се изпречил на пътя. Но ако се окажело, че съм помогнал на Куен да избяга, ме чакали черни дни.

— Хубаво е да си потърсиш работа в някой друг град — приключи заплашително той.

— Ще го запомня. Може моят приятел, заместник-консулт Цизерий, да ми даде подходящ съвет. — С което исках да се похваля, че имам влиятелни съюзници в Тюрарай.

— Ако ще го питаш, не е зле да побързаш — отвърна Касакс. Един вид, не ми излизай с тия номера.

Младият Орий все още стоеше наред улицата и се оглеждаше като изгубило дирята ловно куче. Сигурно дотук го бе водила съвсем ясна следа, ала сега в действие бе влязло объркващото заклинание на Астрат Тройната луна и не му позволяваше да завърши процеса. Касакс застана до него и му заговори припряно. Беше твърде важна клечка, за да виси на улицата, и след като даде нареждания на хората си, си тръгна. Карлокс ме изгледа намръщено — висок, злобен и тъп като орк. Бас държах, че би заподскачал от радост в мига, в който

Касакс му нареди да ме изрита от града. Отвърнах му със същия свъсен поглед и се прибрах при Макри.

— Трябва да направим нещо с Куен. Главорезите от Братството душат отвън. Астрат успя да им обърка магьосника, но ако доведат Хасий Брилятния, спукана ни е работата.

— Все още ли ни държат под наблюдение?

— Да. Но ще измислим как да я измъкнем. Може би Астрат ще ме научи как се прави магията за невидимост. Дано се съгласи, защото напоследък доста му досаждам. Не може да очакваме от него да премести земята и небето само защото едно младо момиче е загазило с главорезите от Братството.

— Ако успеем да я измъкнем — предположи Макри, — тя все още ли ще е под прикритието на объркващото заклинание?

— Не.

— Тогава не можем да го направим.

— Да не искаш да стои тук вечно?

— Не можем просто да я оставим в лапите на убийците.

Права беше. Не че бях особено привързан към Куен — и тя си имаше дъски за дялане, но какво ли не бих дал да натрия носа на Касакс. Но тъй като главата ми не раждаше никакви идеи, отново се заех да обвинявам Макри, че ме е забъркала във всичко това.

Забелязах, че Палакс е заспал на съседната маса до чинията с храна. Не е лесно да си изкарваш прехраната със свирня. Направи ми също впечатление, че Кейби е по-ядосана от орк със зъбобол, което можеше да означава само едно. Палакс ѝ бе обещал да се откаже от дуата, но последното не е никак лесно. Взех си халба бира, качих се горе и се излегнах на леглото. Замислих се за монаси и статуи и неусетно съм заспал.

Събуди ме леко почукване на вратата.

— Кой е?

— Сулания.

Станах и отворих.

Наистина беше Сулания, но до нея стоеше Сарина Безпощадната, опряла нож в гърлото ѝ. Сарина я бутна вътре и влезе след нея.

— Можеше просто да почукаш.

— Не мога да понасям мисълта да ми отказват — отвърна тя, без да пуска ножа.

Сарина Безпощадната е висока жена с късо подстригана коса, която и придава аскетичен вид въпреки множеството златни и сребърни обеци в ушите ѝ. Има черни очи, досущ като Макри, но не светят тъй дружелюбно. Разглеждаше ме, сякаш се питаше дали да не ме мушне с ножа. Ръката ми, естествено, лежеше на дръжката на сабята.

— Търся една статуя — каза Сарина.

— Напоследък това е доста модерно.

— Е? Къде е тя?

— Нямам представа. Предполагам, че говориш за статуята, която е изчезнала при убийството на Дрантакс, нали? Никой не знае къде е.

— Аз пък смятам, че ти знаеш.

— Сбъркала си.

— Разбрах, че си бил нает да я откриеш.

— Сарина, учудваш ме. Защо мислиш, че ще обсъждам този въпрос с теб?

— Ако не ми отговориш, ще те убия.

— За Звездния храм ли я искаш?

— Позна.

Казах ѝ, че Иксиал скоро ще умре.

— Мисля, че ще оживее. Но дори и да умре, аз ще помогна на последователите му.

Попитах я защо. Тя потвърди подозренията ми — изучавала бойни изкуства при него и му го дължала. Сарина да е лоялна към някого — не можех да го повярвам.

— Ти ли уби Дрантакс?

— Не съм дошла тук, за да ме разпитваш. Дойдох за статуята.

— Статуята тежи два тона. Как може да е у мен?

Гледах я внимателно, за да проверя дали знае за вълшебната кесия, но лицето ѝ бе студено като оркско сърце.

— Ти ли уби баща ми? — намеси се Сулания.

— Кой пък е баща ти?

— Талий Зеленото око.

— Не. И не ме прекъсвай повече.

Сарина се обърна към мен.

— Искам тази статуя — инак си мъртъв.

— Е, благодаря за предупреждението. Обичам да си прекарвам времето в компанията на евтини убийци. Такива като теб, дето дебнат зад ъгъла с арбалет. Още сега щях да те предам на властите, ако имаше награда за главата ти. Затова се махай.

Сарина не показва никакви признаци на раздразнение от моите обиди, а просто си тръгна. Погледнах Сулания, която, изглежда, беше потресена от случката.

— Нищо чудно това да е жената, убила баща ти. Имай предвид, че няма да се замисли, ако трябва да убие и теб — предупредих я аз. — А сега си върви у дома в Тамлин.

— Не искам да се прибирам у дома.

— В такъв случай слез долу и се напий.

Тя, изглежда, не се нуждаеше от повече подканване, защото тръгна веднага. Извадих кесията от джоба и се загледах в нея. Вътре имаше голяма статуя, на която много хора искаха да сложат ръка. Интересът им към този къс метал бе направо необясним. Искам да кажа, какво толкова има в една статуя? Беше ми трудно да повярвам, че е така важна за религиозните церемонии в манастирите. Защо тогава налитаха толкова? Вярно, бронзът има известна стойност, но не чак такава, че заради него да се убиват хора. А след като го стопяха и транспортираха, нямаше да струва почти нищо.

След като премислих всичко това, ме обзеха сериозни подозрения относно злополучната статуя.

12.

— Какво ще направиш?

— Ще строша статуята. Донеси ми чука.

Макри ме изгледа обезпокоено.

— Зная, че напоследък не ти върви, но не бива да си го изкарваш на статуята. Не е ли по-добре да обсъдиш проблемите си с някого?

— Не си го изкарвам на статуята. Искам да видя какво има вътре.

— Че тя куха ли е?

— Обикновено са кухи. Но въпросът е друг. Ясно е, че е произведение на изкуството. Съгласен съм и че цял манастир с воини монаси се нуждае от своята статуя на свети Кватиний, инак техните събрата ще им се присмиват. Освен това съвсем скоро предстои тройната подредба на луните. Но защо точно тази статуя? Църквата на Правата вяра никога не е настоявала всички церемонии да се извършват пред строго определени статуи. Напротив — според каноните вярващите могат да използват за целта всички архаични олицетворения на своите светии. Нали знаеш колко добре се продават евтините дървени фигурки по време на лунното приближение. Пазарът буквално е зает с тях. Защо монасите настояват да блъскат чела в земята точно пред статуята, изработена от Дрантакс? В това няма никакъв смисъл. Що се отнася до Сарина Безпощадната, тя твърдеше, че търсела статуята, подтиквана от своята преданост към Иксиал. Ако ѝ повярваме за това, трябва да вярваме за всичко. В тази жена има точно толкова преданост, колкото в змията бокана.

— Веднъж ми се наложи да се бия с голи ръце на арената с една змия бокана.

— Макри. Ще престанеш ли да се унасяш в спомени всеки път, когато стане въпрос за нещо сериозно?

— Извинявай.

Колкото повече мислех, толкова по-убеден бях, че статуята не е съвсем обикновена. Реших да проверя сам, въпреки че това означаваше да наруша закона. Ако последователите на Правата вяра узнаеха, че

съм разбил с чук статуя на свети Кватиний, щяха да ме изправят пред Църковния трибунал и да ме тикнат в тъмницата за по-малко време, отколкото е необходимо на епископ Гзекий да гаврътне вечерната чаша с отбрано елфско винце.

— Не бива да позволяваме да ни видят, иначе сме загазили. Ти се погрижи Сулания, Куен и Глухарче да не влизат, а аз ще потърся подходящи инструмента.

Сулания, Куен и Глухарче. Дори само като произнесох тези три имена сърцето ми се сви. Как успех да се забъркам в тази каша с три млади жени? Пияница, проститутка и смахната. Понякога се чудя накъде върви този град.

Слязох по задната стълба и тръгнах към конюшната, зад която Палакс и Кейби държаха малката си каравана. Като я зърнах, неволно потреперих. Нормалните хора имат обикновени дървени каравани, боядисани в бяло и с икона на някой светия за късмет. Къщурката на Палакс и Кейби бе боядисана в толкова ярки цветове, че направо да те заболят очите. Всички тези хаховци започваха да ми ходят по нервите. Идеше ми да ги запитам, заради тях ли се щурах на младини из пущинаците, за тях ли проливах кръвта си? Човек би очаквал след толкова много лишения да проявяват към него поне мъничко уважение. Като например да се обличат прилично и да ходят на работа.

Сграбчих тежкия чук от инструментариума на Гурд и се заизкачвах обратно. Вече ми се беше насъбрало достатъчно, за да разбия каквото ми попадне. Та дори това да е грамадна статуя на свети Кватиний, яхнал кон.

Когато се върнах в стаята, взех кесията и внимателно запретнах горния ѝ край. Главата на статуята изплува над вълшебното пространство. Трябваше да внимавам да не изваждам прекалено много навън и да удрям отгоре, докато основата остава вътре. Ако статуята се покажеше напълно, току-виж от тежестта ѝ поддали дъските и тогава всички щяхме да се озовем долу при пияниците.

Макри все още изпитваше съмнения относно замислената операция.

— Толкова е красива — промърмори тя. — Нали сам каза, че е ценно произведение на изкуството? Дрантакс бе прочут скулптор. Според мен не е редно да унищожаваме последната му работа.

Магнах нетърпеливо с ръка. Пет месеца училище и вече да се мисли за познавач на изкуството.

— Отдръпни се.

— Ще си счупиш ръката.

Не бях помислил за това. Вече беше късно да се отказвам. Прицелих се точно под брадичката на свети Кватиний, замахнах и нанесох мощен удар, като вложих в него цялата си тежест (а тежест поне имам в изобилие).

Чу се страхотно дрънчене, но върху метала се появи само едва забележима вдлъбнатина. Ударих отново. Този път вдлъбнатината беше по-голяма. Нанесох серия яростни удари, при последния от които главата се откърти и тупна на пода. На нейно място, облещено право в нас като ангел от небесата, имаше красиво изваяно златно лице.

Едва не нададох победен вик.

— Злато! Вътре има злато! Затова всички я търсят!

Бях щастлив от откритието си като пиян търговец.

— Сигурно тук е скрито изчезналото злато, дето го откъгнаха от кралския керван. Сега вече ме чака тлъста награда.

Разгледах златната глава. Под нея, все още покрит с бронз, се намираше златният корпус. Съмнявах се досега в Дванайсет морета да се е събирало закуп толкова много злато. Цената му навярно надхвърляше математическите ми способности. И никой още не знаеше, че е у мен.

Двамата с Макри го гледахме замислено.

— Никога не съм виждал толкова много злато — признах аз.

— Аз също.

— Е, кралят сигурно има и повече.

— Нали денонощно му копаят в мината.

Въздъгнах и започнах да навивам краищата на кесията около статуята. Изкусителна мисъл, но някой рано или късно щеше да узнае. Твърде стар бях да живея като преследван от вълци.

— Лично аз не бих напуснала Тюрай — каза Макри, сякаш прочела мислите ми. — Може този град да вони, но тук е най-добрият университет в целия запад.

Статуята постепенно се изгуби във вълшебното пространство. Прибрах кесията в джоба си.

— Не можеш ли да отчупиш поне едно пръстче, преди да я върнеш?

— В никакъв случай.

Всъщност идеята не беше чак толкова лоша. Вярно, че ме очакваше солидна награда. Кралят бе разгневен като ранен дракон от изчезването на златото и в Двореца предлагаха хиляда гурана за сведения, свързани с откънатия товар. Бих могъл да отнеса още сега кесията в Имперския дворец и да си получа заслужено парите, само че тогава нямаше да откроя истинския убиец на Дрантакс и Гросекс щеше да увисне на бесилката.

— Смяташ ли, че монасите от двата храма също знаят за златото?

— Да.

— Кой го е поставил там?

— Още не съм сигурен. Който и да е, монасите искат да приберат съкровището. А също и Сарина. Съвсем скоро може да очакваме на главите ни да се изсипе адът.

Макри, изглежда, нямаше нищо против. Аз също, тъй като бях доволен, задето бях разгадал мистерията. Взех един нож, метнах го ловко във въздуха, оставих го да се завърти няколко пъти, улових го и го прибрах в канията. След това извадих вълшебническия алманах и се заех да преговарям приспиващото заклинание.

— Щом го искат, да дойдат и да си го вземат. Тогава ще им покажа кой е най-добрият по тези места.

Извадих бутилката кли от шкафа. Беше празна. Измъкнах друга от тайника под кушетката и споделих скъпоценните си запаси с Макри. Тя отпи и потрепери.

— От теб придобивам само вредни навици.

— Какви вредни навици? Между другото, какво толкова страшно има в това да се биеш със змия бокана? В джунглата съм претрепал поне десетина. Не са чак толкова страшни.

— Само че в земите на орките са малко по-едрички. И освен това са отровни.

— Щом казваш.

Слънцето прежуряше и измъчената ми душа жадуваше за сладка следобедна дрямка. Докато си запасвах сабята, се сетих, че се бях закълел да не работя нищо поне до края на лятото. Махнах с ръка. Ако докопах голямата награда за намирането на откраднатото злато, щях да

прекарам есента и зимата в уютната кръчмичка на Гурд и въобще нямаше да си покажа носа навън.

Забелязах на улицата двама от главорезите на Братството — изглежда, продължаваха да слухтят из района за Куен. И един от старши детективите — вероятно беше нает от Гилдията на кръчмарите. Оставаше сега да се появи Сарина и да започне да ме обстрелва с арбалета си.

Главното съдилище е разположено в близост до търговския район на Златния полумесец — една от най-красивите части на града. Самото съдилище се помещава в сграда с трийсет колони отпред и порта от сияещ бял мрамор. Сградата е част от грамадния обществен форум — с фонтани и статуи на крале и светци. Всичко това е било построено преди около век, в златните години на възход, при управлението на крал Сарий Акански, веднага след разгрома на Матеш.

Когато бях главен следовател в двореца, често идвах тук. Всеки път, когато минавах през портата, ме посрещаха усмихнати и любезни писари от Съдебната палата. Но тези дни бяха отдавна забравени. Дори някой тук да ме познаваше, стараяше се да не го показва. Какъв смисъл да си любезен с човек, който е изгубил социалното си положение само защото се е напил в неподходящия момент.

Най-сетне ми позволиха да се срещна с Гросекс. Държаха го в една от подземните тъмници. Седеше на малка пейка и изглеждаше като човек, който не е мигвал от седмици.

— Как мина първият ден в съда?

— Зле.

— Как се представи общественият защитник?

— Все още четете материалите.

Гросекс беше блед и отслабнал. Приличаше на човек, изгубил всякаква надежда. Опитах се да го успокоя — казах му, че работя по няколко версии и прочее.

— Надявам се скоро да заловя убиеца.

— Дали ще успееш преди да ме обесят?

— Разбира се.

Което си беше чиста лъжа. Процесът едва ли щеше да продължи повече от два дни. Ако го осъдеха, присъдата щеше да бъде изпълнена на следващия ден. В Тюрай не си губят времето, когато докажат, че

някой е виновен. Като пълноправен тюрайски жител, Гросекс имаше право да обжалва присъдата пред краля, но нашият всемогъщ господар не обича да лишава обществото от полагащото му се зрелище. А и се притеснява да не би сенатор Лодий да го обвини в мекушавост в борбата с престъпността.

Разпитвах Гросекс внимателно близо час, но не узнах нищо. Ако се съдеше по думите му, денят на убийството не се бе отличавал с нищо от останалите.

— Кога за последен път използва ножа?

Не си спомняше точно, но каза, че често прибягвал до него и затова по дръжката имало следи от аурата му. Посъветвах го да не се безпокои за това.

— Има много начини да се фалшифицират остатъци от чужда аура върху дръжка на оръжие. Обещавам ти да разровя тази история до дъното.

Зачудих се на глас дали Калия не би могла да убие мъжа си, но Гросекс отхвърли тази възможност. Знаеше, че бракът ѝ със скулптора не вървял, но не чак дотам, че да посегне на живота му. Напротив, била му благодарна, задето я измъкнал от Дванайсет морета.

— Да си чувал нещо за някакво незаконно злато?

Той ме погледна стреснато. Не му казах, че съм открил златната статуя, но му намекнах, че може Дрантакс да е забъркан в някаква афера с откраднато злато.

Гросекс енергично отрече скулпторът да се е занимавал с каквато и да било престъпна дейност. Бях сигурен, че Дрантакс не би успял да напълни бронзовата статуя в ателието без помощта на своя чирак, и го посъветвах да не се преструва на невинен.

— Дрантакс е мъртъв, няма смисъл да го защитаваш. Пък и не ти остава много време. Ако разберем откъде Дрантакс се е сдобил със златото, това ще ни помогне да узнаем кой е истинският убиец. Затова, ако ти е известно нещо, започвай да пееш веднага.

И бедният преbledнял и отслабнал Гросекс се предаде, отпусна се на дървения нар и подпря глава на олюпената стена.

— Знаех си, че няма да му се размине — въздъхна той. — Но сега е мъртъв. Ако го предам, никога няма да може да си възвърне репутацията.

— Държиш на репутацията му повече, отколкото на собствената си кожа?

Гросекс се замисли. Накрая обаче реши, че предпочита живота, и заговори.

— Всичко е заради този проклет комар.

— Комар ли?

— Дрантакс залагаше на всичко. Започнеше ли сезонът на надбягванията, той все беше на Стадиум Супербиус. През останалото време залагаше на надпреварите извън града. Толкова беше задлъжнял, че не можеше да купи дори мрамор, за да почне работа.

Взех да се изпълвам със симпатия към Дрантакс. Вече не ми приличаше на префърцунен художник, а на нормален човек.

— Пиеше ли?

— Твърде много.

Смяташ тези художници за сухари, а те били веселяци.

— Беше ипотекирал къщата и скоро щеше да я загуби. Калия не знаеше нищо за това — той се стараяше да я държи встрани от проблемите си. — Гросекс се засмя горчиво. — Е, тя едва ли щеше да се обезпокои чак толкова. Бедният Дрантакс бе луд по нея, а тя не даваше пукната пара за него. Мисля, че си имаше някой друг, но не зная кой. Хората смятаха, че съм аз, ама не е така.

Какво излизаше сега? Дрантакс бил пианица и комарджия, затънал до гуша в дългове. Нищо чудно, че се беше съгласил, когато на вратата почукал непознат, с предложението да скрие голямо количество злато в новата статуя на свети Кватиний.

— Защо точно в статуята на свети Кватиний?

— Защото е богохулство да се рови из статуи. Дори магьосниците от Съдебната палата нямат право да търсят на подобни места.

Така е, но не ми беше хрумвало по-рано. Магьосниците и свещенослужителите от Църквата на Правата вяра са във въоръжено до зъби примирие и нито един магьосник не би посмял да го наруши с подобни необмислени постъпки.

— Според плана трябваше да скрием златото в статуята и да го извадим, когато бъде откарана извън града и диренето поутихне. Дрантакс щеше да получи достатъчно, за да си плати дълговете.

— Кой стоеше зад всичко това?

Гросекс не знаеше. Нито веднъж не видял човека, който идвал за преговорите. Дрантакс му разкрил всичко, защото било невъзможно да осъществи сам операцията, но Гросекс не знаеше никакви подробности. Нямахме престава кой може да е убиецът на Дрантакс.

— Кон друг може да е знаел за златото?

— Никой. Дрантакс ме накара да се закълна, че ще пазя тайна. Не съм си отварял устата.

— А не те ли беше страх, че ще те спипат? Дори да не бяха убили Дрантакс, накрая пак щеше да се озовеш в затвора.

— Но какво можех да направя? Да отида при властите и да предам своя майстор? След подобна постъпка нито един скулптор не би ме взел, за да завърши обучението си. И без това си имах проблеми със стражниците. Никой нямаше да повярва, че не съм замесен. Освен това Дрантакс беше най-известният скулптор в града. Един от най-великите по целия свят. Не исках аз да съм този, който го е пратил на съд.

Дойде тъмничарят и ме предупреди, че времето за свиждане е изтекло. Преди да изляза, незабелязано пъхнах на Гросекс няколко цигари от тазис. Да го поразсеят малко. Такъв съм си — обичам да се грижа за своите клиенти. Знам, че е забранено, но какво ще му направят, ако му предстои скоро да увисне на бесилката?

— До няколко дни ще си на свобода — казах му на раздяла, колкото за пред тъмничаря. Бях потиснат. Откакто бях посетил тясната, зле мебелирана стаичка, която бе обитавал Гросекс, непрестанно се борех с чувството на състрадание, което този нещастник пораждаше в мен. Но след като го видях да седи унил на нара в килията на смъртниците, вече не можех да се сдържам.

— Какво си се натъжил като нъоджанска курва? — стресна ме грубоватият глас на капитан Рали.

Погледнах го намръщено и се опитах да си придам по-наперен вид. Току-виж разбрал какво изпитвам към Гросекс — и тогава щеше да ме спуга от подигравки. Каза ми, че тъкмо мен търсел.

— Още ли се опитваш да измъкнеш Гросекс? Не е ли малко късно, а?

— Щях да съм доста напреднал с разследването, ако префектът Толий ми бе позволил да се срещна със своя клиент по-рано.

Капитанът повдигна рамене.

— Толий не е от онези, които треперят над буквата на закона. Впрочем, той е глупак. Тъп като орк. Но случаят с Гросекс е малко различен — той все пак е виновен.

— Няма доказателства да го е направил.

— Нямало доказателства? Ами ножът с неговата аура по дръжката?

— Я стига, Рали. Всеки може да го изфабрикува.

— А, не. Не всеки, само магьосници от висшата каста. Да не искаш да кажеш, че някой прочут магьосник е влязъл в ателието на Дрантакс, промушил го е в гърба с ножа на Гросекс и е фалшифицирал аура на върху дръжката? Не ми се вярва. Още повече, самият Хасий Брилянтния заяви, че в ателието не е била използвана магия, а аз му вярвам на старчето. Също и съдът.

— Но какъв мотив е имал?

— Най-вероятно Калия. Убил е майстора си, за да заеме мястото му в леглото и в работата. Помня, че ти имаше няколко подобни случая преди да те изхвърлят от двореца. Признай си, Траксас, този път заложи на губещ кон. След като си стигнал дотам да ме убеждаваш, че двамата бандити, дето те нападнаха в кръчмата, са убийците на Дрантакс, време ти е да зарежеш тая професия. Но не за това исках да те видя. Защо според теб градът се напълни с монаси?

— Напълнил се с монаси ли? Не съм забелязал.

— Хайде де. Даже един от тях ти е клиент. Само внимавай да не го обидиш — преди време години наред беше шампион по ръкопашен бой на Северната армия. Чух, че уменията му не били намалели с възрастта. За какво всъщност те нае?

Капитан Рали би трябвало да знае, че никога не обсъждам делата, по които работя, с външни лица.

— Не ме е наел. Прескочи при мен да обсъдим някои идеи относно природата на единосьщието.

— И какво, по дяволите, е това?

— Сложен религиозен проблем, отнасящ се същината на божественото.

— Много смешно, Траксас, много смешно. Значи за такива нещица сте си бърборили двамата, докато си прехвърлял дебелия си задник оная нощ през стената на една вила в Тамлин? Не се прави на учуден. Такива като теб се познават отдалече. И Макри също.

Стражниците, които са те видели, казаха, че си мърдал доста чевръсто за дебелак.

— Извинявай, капитане. Наистина не зная какво стана там. Двамата с Макри бяхме излезли по лична работа.

— Лошо, Траксас. Каквото и да са намислили монасите, и ти си замесен. Май се натоварваш с твърде много работа. Преподобният Тресий, дъщерята на Талий... и Куен.

Почти подскочих, когато капитанът произнесе последното име, но се сдържах. Трябваше да го очаквам — той не беше глупак и имаше доста връзки, но новината, че знае за Куен, ми дойде като гръм от ясно небе.

— Да знаеш, че ако я укриваш, здравата си го загазил. Подпалила е една кръчма, чийто собственик е изгорял, и от Братството са й вдигнали мерника. Никой не може да й помогне. Защо въобще се забърка?

Не можах да измисля достатъчно разумен отговор и предпочетох да мълча.

— Траксас, ако знаеш къде е, искрено те съветвам да преосмислиш поведението си. Кажи ми и аз ще я отведа тихо, без никой да узнае, че е свързана с теб.

Сигурно у Рали се бяха пробудили стари спомени за съвместните ни подвизи срещу орките. Опитваше се да ми направи услуга, да ме спаси, преди да съм паднал в лапите на Братството. Вярно, че бих предпочел да се отърва от Куен, но не можех да я предам на Градската стража — Макри никога нямаше да ми го прости. Така че му обърнах гръб и тръгнах към вратата.

— Траксас, мисля, че постъпваш глупаво. Тези монаси се изстребват като мухи. Накрая ще стигнат и до теб, да знаеш. Особено сега, когато Иксиал отново е на крака. Той е опасен човек, казвам ти.

Зяпнах от почуда.

— Иксиал Всевиждация? На крака? Преди няколко часа почти бе прекрачил в отвъдното.

— Може и да е било така, но сега подскача като жребче. Видях го с очите си. Викахме го на разпит за боя в градината. Ще ти кажа нещо като на приятел. Убийците имат поръчка за него.

— Откъде го знаеш?

— Имаме си източници...

— Ако разполагаш с информатор в Гилдията на убийците, дните му са преброени. Наистина ли са ги наели да убият Иксиал?

— Да. На твое място щях да стоя далеч от тия хора. Моите поздравления, ако успееш да намериш убиец на Толий Зеленото око. Ще се радвам дори ако успееш да отървеш нещастния Гросекс. Но от монасите стой по-далече. И гледай да скриеш Куен преди главорезите от Братството да изгубят търпение. Ще те стащят веднага щом си вземат по-свестен магьосник.

Когато излязох на улицата бях доста угрижен. Значи Иксиал беше жив? И имало поръчка за главата му? От кого? И по каква причина? Проклети да са тези монаси. Защо въобще трябваше да се забърквам с тях? А и с тази Куен също. Добре, решила да подпали кръчмата, но защо след това не беше изчезнала от града, вместо да ми виси на шията?

Бях намислил да подпитам капитана дали Градската стража има напредък в издирването на изчезналото злато, но забравих. Уф, тази горещина! Спрях пред първата кръчма, влязох, проправих си път между писарите, тъжителите и съдебните пристави и си взех голяма халба бира, за да утоля жаждата си и да пробудя позаспалите си способности за умствена работа.

13.

Макри се тръшна на дивана ми. Раменете ѝ лъщяха от пот и тя взе да се чеше на мястото, където кожата ѝ бе ожулена от металната препаска.

— Тъпо изобретение — промърмори тя.

Така си беше. Никаква защита по време на бой. Макри имаше великолепен комплект от лека броня и метална ризница, който си бе донесла от гладиаторската арена. Орките са изкусни ковачи и техните ризници са много по-добри от нашите, а в някои отношения и от тези на елфите. Например леката метална ризница на Макри можеше да спре дори закалено острие — но не беше в състояние да ѝ изкара бакшишите, които тъпчеха в препаската ѝ подпийналите моряци. Макри ги търпеше, защото парите ѝ трябваха, но бас държа, че за нея мъжкото съсловие на Тюрай се състоеше предимно от долнопробни отрепки и боклуци. Хубаво поне, че навалицата в нейната стая започваше да ѝ действа на нервите.

— Изхвърли Глухарче — подметнах обнадеждено.

— Не. Тя ще остане.

— Няма ли си друго местенце?

— Изглежда, няма. До завчера е спала на плажа.

— Е, поне е била близо до делфините.

Макри нямаше навика да се отрича от думите си, значи Глухарче щеше да остане. Е, поне си призна, че ѝ досаждат. Глухарче непрестанно настоявала да ѝ направи хороскоп, а Макри нямаше време за подобни глупости. Освен това Глухарче запалила някакви ароматични свещи и покапала с восък любимата ѝ бойна секира. Не зная дали може да си представите колко много държеше Макри на тази секира.

— Защо всъщност я търпиш?

— Защото я харесвам. Не съм срещала човек, който да смята, че дърветата са също толкова важни, колкото хората. Пък и си нямам други приятели в този град. Освен теб, разбира се. Хубаво е да има с

кого да си поговориш. Глухарче поне е по-дружелюбна от Куен — тя въобще не разговаря. Мислех, че заслужавам малко по-друго отношение, след като ѝ спасих живота.

Изразих предположение, че Куен все още е твърде потисната от онова, което ѝ се е случило преди да се реши да запали кръчмата. Или че може би е прекалено изплашена, че главорезите от Братството ще я намерят, за да я избива на празни приказки.

— Може и да си прав. Но тя само седи и мълчи. Ужасно ме изнервя. А защо ми се лепна и тази Сулания?

— Мисля, че е нещастна заради загубата на баща си. Сигурно е доста самотна в онази голяма вила.

— Не може ли да спи тука?

— В никакъв случай. Кушетката ми трябва за случаите, когато не успея да се добера до леглото. Макри, започваш да се размекваш. Щом не я искаш при теб, просто я изхвърли. Никой няма да я убие.

Макри изсумтя.

— Е, тя поне не ми пречи. По цял ден се налива.

Около Макри се беше оформила любопитна групичка от загазили жени. Помислих си, че тя лесно може да открие собствен клон на Асоциацията на благородничките. Стига, разбира се, да ѝ позволяха малко по-широко тълкуване на понятието „благородничка“. Но пък след като я бяха допуснали в кръга си, ѝ го дължаха.

Макри бе дошла при мен, за да прегледа на спокойствие записките си за следващите занимания.

— Какво учиш?

— Елфически.

— Ами ти вече го знаеш.

— Само обикновения. Сега изучавам кралския елфически.

Не знаех откъде Макри беше научила да говори елфически. Вярно, че беше една четвърт елфка, но едва ли сред оските гладиатори беше имало елфи.

— Какво е това? — попита тя и посочи един лист на бюрото ми.

— Правя списък на нещата, които трябва да свърша. Прибягвам до този метод всеки път, когато задачите са твърде много, за да ги запомня.

Подадох ѝ списъка и тя почна да го чете.

— Монаси, статуя, откраднатото злато, Дрантакс, Гросекс, Талий, Гилдията на убийците, Куен, Сарина, Иксиал, Тресий... Прав си. Твърде много са, за да ги запомниш. Нали се закле да не пипнеш никаква работа през цялото лято?

— Лицемерка.

— Този Иксиал може да го зачеркнеш.

— Не мога. Вече е на крака.

— Не говори глупости.

Уверих я, че това е самата истина. Макри бе изумена точно, колкото бях и аз, когато го чух. Нямаше никакво разумно обяснение за това.

— Магьосничество?

— Не зная за магьосничества, които да се справят с гангрена и толкова тежки рани.

— Какво търси в списъка Гилдията на убийците?

— Имат поръчка да убият Иксиал. Не зная от кого, но информацията идва от сигурен източник. От това, което научих, Иксиал няма да е лесна мишена. Ако твоята приятелка Ханама се нагърби с тази задача, предупреди я да внимава.

Макри се постресна, когато чу името на Ханама — явно очакваше да последва обичайният ни спор по тази тема, но този път аз премълчах.

— И си отваряй очите, когато си навън. Сарина Безпощадната заплаши да ме застреля, ако не ѝ дам статуята.

— Ще внимавам. Откри ли нещо за Гросекс?

— Не точно каквото ми трябваше. Все още подозирам онези двамата негодници, дето ги посякохме тук, но откакто са ги изгорили, не могат да ни помогнат с нищо. Дори и те да са извършителите, предполагам, че зад тях стои друг човек. Ако можех да го докажа, щяха да пуснат Гросекс веднага. Всичко се върти около тази проклета статуя, която сочи към Иксиал и Звездния храм, а на това отгоре се оказва, че е и пълна със злато, доставено от напълно неизвестен човек. Може би негодникът, откраднал златото, се е скарал с Дрантакс и затова го е убил, а намесата на монасите е чиста случайност? Или Иксиал знае за златото и също иска да го получи? Твърде много неизвестни. Не мога обаче да се явя в съда с недоказани приказки за

монаси и статуи. Ако консулт разбере, че съм крил златото, вероятно е да обесят мен, отколкото да пуснат Гросекс.

Взех си една бира и няколко курабийки, изпечени тази сутрин в пекарната на Минарикса.

— Трябва ми вдъхновение — изфъфлих с пълна уста. — Или късмет. Поне едно от двете.

— Колко му остава на Гросекс?

— Два, може би три дни.

— Е, поне няма нужда да бързаш. Пийни още една бира.

Дори не се обидих на подигравките на Макри. Тя млъкна и се захвана с елфическия ръкопис, а аз се загледах през прозореца в очакване да ме споходи вдъхновението. Разполагах с прекалено много информация и твърде малко място, където да я държа. Всичко ми се обърка в главата и слязох да пийна бира.

Няколко часа по-късно продължавах да зяпам прозореца, въпреки че в краката ми бяха подредени пет-шест празни халби. Макри, която бе прекарала това време в четене, се надигна, прибра ръкописите, погледна празните халби, ухили се и каза:

— Беше истинско удоволствие да те гледам как работиш.

След това слезе в задното дворче да се позанимава малко с оръжията преди да отиде на урок.

Въздъгнах. Нямах и следа от лелеяното вдъхновение. Не ми оставаше друго освен да изляза навън и да се опитам да разчовъркам нещата. Например да се срещна с Иксиал. Дори да не узнаех нищо за следствието, можеше да получа някои полезни съвети.

Слязох долу и поръчах на Танроуз великански обяд. През отворения прозорец откъм задния двор долитаха пъшкания на млада жена, атакуваща със секира и ножове чучело.

— Макри се похвали, че доста напредвала в училище — подметна Танроуз.

— Да бе. Скоро ще стане преводачка на елфическата кралска фамилия. Интересно дали ще искат да разговарят с нея?

Този път пържолата на Танроуз не ми достави обичайното наслаждение. Поръчах си допълнително парче баница, колкото да омета чинията, но и това не зарадва сърцето ми. Когато излязох под палещите лъчи на слънцето, бях в отвратително настроение.

— По-добре, отколкото да дърпам веслата на робска галера — промърморих, с надежда да успокоя душата си.

На първия ъгъл се натъкнах на групичка млади хора от бандата на кулу-кралете. Правеха се на страшни и ме изгледаха нагло, докато ги подминавах, и аз им отвърнах по същия начин. Още малко и Братството щеше да приеме в стройните си редици тези многообещаващи младежи, а година-две след това половината от тях щяха да са мъртви.

Успях да намеря празна двуколка и наредих на кочияша да ме откара в Тамлин. Бях раздвоен — чудех се дали да се явя право при Иксиал, или да опитам да се промъкна отзад. Накрая се спрях на директния подход. Омръзнало ми беше да се промъквам като червей.

Моят директен подход постигна резултат. След като прекосих двора и стоварих юмрук върху вратата, вдигайки олелия, за която бяха известени и съседите, на прага ме посрещна Калия. Странно, но едва сега забелязах, че в къщата няма никаква прислуга. Реших, че монасите предпочитат да се грижат сами за себе си. Всяка друга домакиня в Тамлин би потънала в земята от срам, ако ѝ се наложи да отвори вратата, но за Калия, която идваше от Дванайсет морета, това бе нещо естествено.

Каза ми, че нямало никого. Беше застанала по начин, който подсказваше, че няма намерение да ме покани да вляза. Забелязах, че лицето ѝ е разведрено.

— Чух, че Иксиал се оправял.

Тя кимна.

— Как?

— С помощта на невероятната му способност за оздравяване.

— Брей че изумителна способност! Направо се замислям дали и аз да не се захвана с медитации и молитви. Той къде е сега? Да не търси Тресий?

И да знаеше, не ми каза.

Казах ѝ, че бих искал да ѝ задам няколко въпроса за Дрантакс. В началото се опъваше, така че ѝ напомних, че Градската стража я издирва и че лесно мога да им я предам. Това ми изкара позволение да вляза, но нищо повече. Калия упорстваше, че вече ми била казала всичко, което знаела. Не се интересувала кой е убиецът на мъжа ѝ — и не желаше да слуша разкази за изчезнало злато.

— Знаеше ли, че Дрантакс е затънал до гуша в дългове?

— Това не е вярно. Той беше най-добрият скулптор в града. Получаваше предплати за години напред.

— Дали не е бил пристрастен към комара? Говори се, че ипотекирал къщата, за да си оправи дълговете от неуспешни залагания.

За пръв път Калия изглеждаше изненадана, а след това ядосана. Продължи да настоява, че греша.

— Дрантакс не беше комарджия. И да е залагал по малко, никога не е хлътвал като другите. Освен това не пиеше. Не зная с кого си разговарял, но това не е вярно.

Значи Дрантакс бе успял да скрие дълговете дори от жена си. И дори това, че е пиел. Щастливец.

— Щом не е имал дългове, защо се е тревожел за завършването на статуята?

— Не се тревожеше. Работата вървеше по план. Дори точно преди да се случи това нещастие, отидохме за няколко дни извън града. Той изобщо не беше разтревожен. А сега ме извини. Имам работа.

— Като например?

— Като например да си събирам багажа. Заминавам с Иксиал.

— Значи ще оставиш Гросекс на произвола на съдбата?

— Нищо не мога да направя, за да му помогна. Какво да кажа на стражниците, че да го пуснат?

— Ще го пуснат, ако арестуват Иксиал за убийство.

Тя млъкна и ме погледна стреснато. Не успях да изкопча нищо повече от нея. А може би това бе всичко, което знаеше. Преди да си тръгна я предупредих за Убийците. Не че бях загрижен за кожата на Иксиал, но винаги съм ненавиждал Гилдията на убийците — тези хладнокръвни касапи — и всеки път съм готов да им пъкна прът в колелата. Освен това, ако убиеха Иксиал, никога нямаше да мога да го изправя пред съда.

— Иксиал Всевиждация може да се грижи за себе си.

— Не се съмнявам в това. Все пак предай където трябва тази информация. Убийците не се шегуват. Ако Ханама поеме случая, не бих дал и пукната пара за живота му. Тя няма да му излезе насреща в открит двубой, както направи преподобният Тресий. По-скоро ще го простреля с отровна стрела в гърба, докато спи.

Когато излизах от вилата, бях споходен от усещането, че нещо тук не е съвсем както трябва. Нещо, или някой. Така и не можах да установя какво ме чоплеше, ала интуицията, с която съм се сдобил през дългите години на работа като следовател, рядко ме подвежда. Не бих се изненадал, ако в градината вече се спотайваше Убиец. Е, поне предупредих Иксиал. Ако не обърнеше внимание на думите ми, проблемът си беше негов.

Реших, че е време да проверя слуховете за комарджийските дългове на Дрантакс. Прескочих до Старокс, познат букмейкър, който работеше в едно малко магазинче между Пашиш и Дванайсет морета. Старокс беше човек на Братството, но двамата бяхме в добри отношения, най-вече защото бях изгубил доста пари в неговия джоб. За моя изненада Старокс заяви, че никога не е вземал облози от Дрантакс.

Това бе наистина странно. Ако скулпторът беше искал да участва в залаганията, тогава Старокс бе най-подходящият човек за този род занимания. На всичко отгоре Старокс подметна, че ако Дрантакс е губил облози при други негови колеги, рано или късно новината е щяла да стигне до него.

— Познавам всички големи комарджии в Тюрвай. Не мисля обаче, че Дрантакс е бил сред тях. Той беше прочут и подобно нещо щеше да се разчуе.

Благодарих му. Освен това, преди да си тръгна, направих няколко облога. Още сме извън тюрвайския сезон за надбягвания — твърде е горещо за нещастните животни, дето теглят колесниците — но нагоре по брега е построен малък амфитеатър, изложен на прохладния бриз откъм морето и там всяка седмица се провеждат състезания. Дори възнамерявах да отскоча дотам — но това беше преди да се забъркам в тази история.

Следващата спирка бе Общественият архив, който е съвсем близо до Главното съдилище. Още едно място, където някога бях добре дошъл, а сега се преструваха, че не ме познават. Да вървят по дяволите! Намерих един млад писар, който каза, че имал свободно време, и двамата се заровихме в свитъците. Накрая открихме документа за собственост на къщата на Дрантакс в Пашиш.

— На чие име е?

— На Дрантакс.

— Но кой държи ипотеката?

— Никой. Според градския архив къщата не е ипотекана.

Проверих. Така беше. Според този документ Дрантакс нямаше никакви финансови проблеми.

Значи не беше имал дългове от залагания. Защо тогава Гросекс смяташе, че е загазил? От странно по-странно. Прибрах се, като спрях пътем на пазара да си взема една диня. Много беше лепкава.

Дойде ми наум, че ако Сарина Безпощадната реши да изпълни заканата си, стрелата от арбалета ѝ ще мине през мен със същата лекота, с която минава динята през стомаха ми. Не можех да направя нищо освен да съм предпазлив и да разчитам на интуицията си. Не можех да излизам издокаран в ризница в тая горещина. Бих могъл да зауча някое предпазно заклинание, но всичките бяха твърде многословни и сложни, за да ги държа в главата си дни наред. Освен това ми се щеше да имам подръка приспиващото заклинание, а двете на едно място щяха да са множко. Не разполагам с подобни възможности.

Най-сетне успях да открия човек от прислугата на Дрантакс. Беше конярят. Стражниците го бяха задържали като потенциален свидетел, но баща му имал връзки в Гилдията на конярите и успял да го освободи. Не ми каза нищо, което вече да не знам, но и той потвърди версията на Калия, че скулпторът не бил имал никакви проблеми. Работата върху статуята се движела по график и той не бил чувал Дрантакс да е затънал в дългове. Конярят бе придружил Дрантакс и Калия по време на тяхната кратка разходка до Фериас — малко градче нагоре по брега, където е значително по-прохладно през лятото. Местенце, където хора с широки джобове обичат да отскачат, за да си отдъхнат от градския шум. „Щастливци“ — помислих си, докато шляпах по улицата в подгизнали от пот сандали.

Зачудих се дали Дрантакс е имал банкова сметка. Повечето граждани така и не успяват да спестят достатъчно средства, за да ги вложат в банка, а дребните предприемачи предпочитат да държат париците си в собствен сейф, ала прочути дейци на изкуството като Дрантакс биха могли да откриват лични сметки в Златния полумесец, където богоизбраните от висшата класа въртят едър бизнес. Имах неколцина стари познати в този район, ала не бях сигурен дали ще са в състояние да ми свършат работа. Във всеки случай това би ми помогнало да разбера дали Дрантакс е имал дългове. Бях прекалено

погълнат от мислите си и не забелязах Макри преди да се сблъскам с нея на средата на „Квинтесенция“.

— Ей, Макри, внимавай къде стъпваш. Да не си слънчасала?

— Извинявай.

После ми каза, че се прибира от часовете по елфически за напреднали, но че се била ядосала, понеже учителят я гледал така, сякаш мястото ѝ не е там.

— Мразя го. Чуй сега.

И каза нещо на елфически.

— Какво означава това?

— „Добре дошъл на моето дърво.“

— Браво, Макри.

— Хареса ли ти?

— Направо ме шашна. Представям се как ще се почувстват елфите, ако някой ден слезеш от кораба и им заговориш на собствения им език. Малко хора владеят елфическото кралско наречие.

Всъщност малко хора въобще знаят елфически. Макри говори почти свободно общоелфически и аз също се справям доста добре с него. Изучавахме го доста усилено през първата година в магьосническото училище, а след това имах възможността да го практикувам с пътуващи елфи.

Едно от нещата, за които Макри винаги ми бе завиждала, беше, че съм посещавал Южните острови. Малцина могат да се похвалят с това. Вярно, че търговията ни с елфите беше в цветущо състояние, но освен екипажите на корабите само шепа тюрайци бяха имали късмета да пътуват толкова далеч, още повече че подобни пътешествия са доста опасни. Ние обичаме да ни посещават елфи, но те не са гостоприемни към нас.

— И аз ще отпътувам натам някой ден — подметна Макри.

Погледнах я учудено.

— Това пък откъде ти хрумна? Последният елф, с когото се срещна, стана бял като платно, когато подуши оркската ти кръв. Нали тогава се закле никога вече да не разговаряш с елфи.

— Някой ден ще им бъде приятно да ме видят.

Може и да беше така. За кръгъл сирак Макри притежаваше забележителна способност да спечелва събеседниците си. Включително легендарните същества. Когато двамата посетихме

Приказното езеро, кентаврите направо не можеха да се откъснат от нея. Разбира се, на кентаврите им потича слюнката при вида на всяка жена, още повече ако е добре сложена като Макри — независимо от кръвта в жилите ѝ.

— Кейби си е сложила обеща на пъпа — каза Макри. — Харесва ми. Дали и аз да не си сложа?

Бях малко объркан от тази неочаквана смяна на темата.

— Веднъж ми каза, че за елфите е табу да си закачват разни неща по тялото — продължи Макри. — Измисли ли го, или е истина?

— Истина е.

— Е, мога да си сваля обещите, преди да замина. Какво ще кажеш, ако си закача обеци и на зърната на гърдите?

— Тогава вече елфите направо ще се побъркат от ужас. Защо ще го правиш, по дяволите? Никой няма да ги види.

Досега Макри не се беше обзавеждала с любовник. Често повтаряше, че всички мъже в Дванайсет морета ѝ били отвратителни. Склонен бях да се съглася с нея.

— Кейби има обеци и на зърната. Показа ми ги и...

— Не може ли да сменим темата? Ако искаш, говори ми за училището. Тези интимни телесни детайли ми действат на нервите.

Макри ме погледна сепнато.

— Защо, да не би да не е „цивилизовано“?

В този момент от минаретата възвестиха сабав, вечерната молитва.

— Макри, видя ли какво направи! Ако не ме беше задържала с приказки за обеци, щяхме да се приберем у дома преди вечерната молитва и щях да си седя на кушетката с халба бира. А сега трябва да коленичим и да се молим.

Нямаше начин да се измъкнем. Където и да си, обаждат ли се гласовете от минаретата, трябва да биеш чело в земята.

Повечето граждани, запознати добре с този факт, гледат да са вкъщи или някъде на скрито, за да избегнат досадната религиозна процедура. На загубеняци като нас не остава друго, освен да се проснат в прахта в компанията на уличните бездомници. Тъпо, особено когато до „Възмездяващата секира“ беше само една ръка разстояние, но нищо не можеше да се направи. Макри нямаше и капчица желание да участва в този маскарад, най-вече защото въобще не признава

учението на Правата вяра, но под заплаха от арест не бяха позволени никакви изключения.

Замърморих, колкото да имитирам, че се моля. Слънцето все още печеше силно и земята под коленете ми бе нагорещена. Утешавах се с мисълта за бирата на Гурд, от която ме дяляха само няколко минути. След известен период, който ми се стори цяла вечност, най-сетне бе обявен краят на молитвите. Точно в този момент ме споходи силното усещане, че нещо не е наред. Наблизо се спотайваше опасност. Бях готов да се надигна, но вместо това се приведох още повече, почти по очи. Разнесе се пронизително бръмчене на метална стрела и нещо ме опари по рамото. Докато падах, се блъснах в Макри и двамата се проснахме в прахта. Погледнах рамото си. Имаше кръв, но иначе беше само одраскано.

— Проклетата да е тази Сарина! — изръмжах ядосано и измъкнах сабята.

Чак сега забелязах, че Макри не помръдва. Лежеше по лице на прашната улица. Преобърнах я внимателно. От гърдите ѝ стърчеше къса стрела. Стрелите на Сарина са дълги около двајсетина сантиметра. Тази бе проникнала почти до края. От раната шуртеше кръв. Опипах с ръка шията ѝ, но не долових никакъв пулс. Опрях лице до устните ѝ — не усещах дишане. Смъртоносната стрела, насочена към мен, бе пробила гръдната ѝ кост. Макри беше мъртва.

14.

За пръв път през живота си бях вцепенен от ужас. Не се огледах, за да проверя дали Сарина не е наблизо. Не ме интересуваше дали няма да се опита да простреля и мен. Просто стоях и гледах мъртвата Макри, просната наред улицата.

Около мен постепенно се оформи неголяма групичка. Без да обръщам внимание на никого, вдигнах Макри и я понесох към „Възмездяващата секира“.

— Извикайте стражниците — чух да казва някой зад мен.

Твърде късно беше дори за тях. Вече никой не можеше да помогне на Макри. Тялото ѝ ми изглеждаше леко като перце. От гърдите ѝ бликаше кръв и се стичаше по ръцете ми. Прекрачих прага на кръчмата. В късния следобед вътре бе пусто и тихо. Отидох при бара, където Гурд лъскаше посудата. Той ме погледна и зяпна. Стоях като глупак пред него и не знаех какво да правя. Не можех дори да говоря.

В този момент се появи Танроуз.

— Макри е мъртва — изхриптях аз.

Танроуз ме хвана за ръката и ме отведе в задната стаичка, където положих тялото на масата.

Потресен като мен, Гурд също не знаеше какво да каже. Танроуз ме попита какво е станало.

— Сарина я застреля.

Щях да убия Сарина. Но не можех да се отделя от тялото на Макри.

Танроуз се наведе над нея. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. След преминаването на първоначалния шок моите също се навлажниха. Призля ми. Гурд изпъшка отчаяно и се тръшна на един стол.

Погледах Макри и промърморих:

— Не може да си иде просто така...

Макри внезапно се закашля и от устата ѝ бликна кръв. Тя изстена слабо и отново се отпусна.

— Още е жива! — извика Танроуз.

Нямаше време за приказки. При второто закашляне на Макри вече бях извън кръчмата и се носех към Чиаракси, нашата лечителка. За щастие Чиаракси живееше съвсем наблизо. Беше опитна и изпълняваше задълженията си срещу минимално възнаграждение и безкрайна благодарност. Търчах като погнат от бесове, както не бях тичал от младите си години в армията. Нахлух в къщата на Чиаракси и профучах покрай помощничката ѝ, която ме изгледа с увиснало чене.

Чиаракси бе във вътрешната стая, наведена над поредния пациент.

— Улучиха Макри в гърдите със стрела! Всеки миг може да умре!

Не зная защо, но очаквах някакви възражения и бях готов да вдигна Чиаракси и да я отнеса във „Възмездяващата секира“. За нейна чест тя само кимна, каза на пациента, че ще го приеме на другия ден, сграбчи чантата си и изскочи след мен на улицата. Изтичахме до кръчмата.

Макри не показваше никакви признаци на живот. Беше бледа като платно.

Чиаракси видя стърчащата от гърдите ѝ стрела и ме погледна въпросително.

— Жива е... още — казах аз. — Направи каквото можеш. Аз ще извикам Астрат Тройната луна.

Излязох в малкото дворче и оседлах стария кон на Гурд с бързина, на каквато е способен само един ветеран. След това се метнах отгоре му и се понесох по улица „Квинтесенция“, без да обръщам внимание на писъците на минавачите и на заплахите, които се сипеха подире ми. Стигнах за рекордно време от Дванайсет морета до Пашиш, скочих пред вратата на Астрат, изтиках слугата, който ми препречи пътя, и нахлух в стаята на магьосника.

След по-малко от минута двамата летяхме назад към „Възмездяващата секира“. За разлика от мнозина магьосници, Астрат не е специалист в лечителството, но затова пък притежава голяма сила и познания. Молех се да може да помогне.

Конят взе да протестира на лудешкия ни бяг. Когато стигнахме кръчмата, накуцваше с три от четирите си крака. Задърпах Астрат към

стаичката, където лежеше Макри, с надвесената над нея Чиаракси. Кръвта бе спряла да тече.

— Жива ли е? — бе първото, което попитах.

— Все още.

— А не би трябвало — промърмори Астрат, докато оглеждаше раната. Чиаракси се съгласи с него. Астрат извади малък прозрачен кристал. Това беше камъкът на живота — носят го почти всички магьосници. Едно от свойствата му е да свети със зелена светлина, когато се доближава до човешкото тяло. Стига човекът да е жив. В противен случай светлината не се появява. Астрат го притисна до челото на Макри. И тримата напрегнахме очи да различим и най-малката промяна в цвета на камъка. В началото не се случи нищо, после, с болезнена несигурност, отвътре замъждука бледозеленикаво сияние.

Астрат се изправи. Лицето му бе изкривено от безпокойство.

— Никой не се е възстановявал от това — каза той и погледна кристала, който отново бе станал безцветен.

Изглежда, досега само невероятната воля за живот на Макри я бе държала на косъм от смъртта. Ала и тя се изчерпваше бързо.

— Извадете стрелата! — изригна Гурд, сякаш някой бе вдигнал похлупака от чувствата му.

Чиаракси поклати глава. Стрелата бе пронизала гръдната кост. Всеки опит да бъде извадена щеше да довърши Макри напълно.

— Дадох ѝ отвара от амация — каза тя. — Това ще я подсили. Нищо повече не мога да направя.

Астрат произнесе над неподвижното тяло някакво заклинание. Познах го — беше заклинанието за възстановяване на телесната сила. Много полезно в случаи на чума, но не и ако във вас е забита двайсетсантиметрова метална стрела. Астрат и Чиаракси не хранеха никаква надежда. Отварата от амация и заклинанието само щяха да забавят настъпването на неизбежния край, но не за дълго. Двамата дори не знаеха докога ще е жива Макри и дали вече не е издъхнала. Не можех да направя нищо повече, освен да отида да убия Сарина.

— Какво е станало?

Беше Глухарче. Тя извика уплашено, когато видя Макри. Бях твърде потиснат, за да ѝ обърна внимание. Ръкавът ми беше подгизнал от кръвта на Макри.

Глухарче се обърна към мен.

— Целебният камък на делфините!

Положението бе толкова отчайващо, че бях готов да се хвана и за сламка.

— Целебният камък? Че той съществува ли?

— Разбира се, че съществува. Нали все това ти казвах. Той може да излекува всеки — само че го откраднаха.

Някъде дълбоко в мен светна искрица на надежда и вдъхновение. Трябваше да се сетя по-рано. Иксиал Всевиждащия. Раните му изглеждаха неизлечими, а ето че се разхождаше здрав и читав.

— Как изглежда този целебен камък?

— Не зная.

— Какво искаш да кажеш с това, че не знаеш? — креснах ѝ аз.

Глухарче се сви, сякаш очакваше да я ударя. Малко ми оставаше.

— Никога не съм ги питала как изглежда. Просто знаех, че това е техният целебен камък.

Бях готов да се понеса из града и да намеря час по-скоро Иксиал, но вместо това си наложих да запазя спокойствие и да помисля. Нямах никакъв смисъл да се хвърлям напред, без да зная дори какво точно търся. Говорещите делфини живееха в залива. Дотам бе около двайсет минути езда. Твърде много.

— Бих могла да ги повикам край пристанището — предложи Глухарче. — Понякога плуват наблизко и могат да ме чуят.

Съгласих се да опитаме. Помолих Астрат междуременно да потърси Иксиал.

— Ще ми е по-лесно, ако имаш у себе си някоя негова вещ.

Нямах нищо подходящо. Пришпорих ума си, надявайки се на щастливо хрумване. Изведнъж се сетих за златото в статуята. Ако Иксиал стоеше зад кражбата му, сигурно го бе пипал.

Извадих вълшебната кесия и отметнах капачето ѝ. Никой не се изненада, след сътресението от онова, което бе сполетяло Макри.

Астрат Тройната луна само поклати глава.

— Безполезно е, Траксас. Било е във вълшебното пространство. И да е имало по него следи от нечия аура, отдавна са изличени.

Излязох навън и се върнах с големия чук, който бях използвал, за да разбия бронзовата обвивка на статуята. Замахнах, ударих металната фигура отстрани и оголих ново парче.

— А какво ще кажеш за това? Било е покрито през цялото време, докато статуята се е намирала във вълшебното пространство.

Астрат замислено опипа рядката си брада.

— Може и да се получи.

— Направи каквото можеш, а след това ме чакай на ъгъла на улица „Луна“ и Звездния булевард.

Старата кранта на Гурд категорично отказа да предприеме ново пътешествие с двама ездачи на гърба си. Затичах се по „Квинтесенция“, като дърпах Глухарче и се оглеждах за двуколка. Първата, която мярнах, бе ангажирана от някакъв дребен чиновник. Сграбчих юздите, спрях я и извадих сабята.

— Двуколката ми трябва — рекох.

Чиновникът изскочи отвътре и ме обсипа със заплахи. Ударих го в лицето и той падна.

— Откарай ни на пристанището. И бързо! — наредих на кочияша.

Все още държах сабята и кочияшът не се подвоуми нито за миг.

Глухарче каза, че веднъж разговаряла с един делфин на най-дългия кей. Отправихме се натам, покрай подредените за разтоварване и товарене триреми и кватриреми. Свечеряваше се и над пристанището цареше покой. На входа обикновено имаше охрана, но този път не видяхме жива душа. Скорчихме от двуколката и се затичахме по кея. Сърцето ми блъскаше толкова силно, че си помислих да не изскочи. Глухарче се препъна и падна. Вдигнах я и отново я задърпах след мен. Беше си срязала крака на някакво стърчащо желязо и оставяше след себе си кървава диря. Продължихме напред, докато не стигнахме края на вълнолома.

— Е? — попитах.

Глухарче погледна към тъмните води на морето. Слънцето бе опряло хоризонта и последните му лъчи хвърляха тъмночервени отблясъци по вълните. Морето приличаше на вино, както го е казал един прочут елфически поет. Глухарче завъртя леко глава и издаде много особен звук, нещо като тънко писукане, примесено с щракане и гъргорене. Закакахме, но не се случи нищо. Тя повтори отново призива. Втренчих в нея яростен поглед. Ако това беше някаква зла шега, бях готов да я хвърля в морето.

— Къде са делфините? — почти изкрещях.

Тя изпя призива трети път. Тъкмо се готвех да се обърна и да ида да търся Иксиал, когато момичето извика и посочи към морето. Точно под нас над повърхността бе щръкнала глава на делфин, който гледаше въпросително Глухарче.

— Какво да му кажа?

— Че съм тук, защото търся целебния камък. И че нямам време за губене.

Двамата взеха да си писукат и гъргорят. Търпението ми бързо се изчерпваше, макар вероятно да разговаряха доста бързо за човек и делфин. Накрая Глухарче се обърна към мен и ми каза, че целебният камък на делфините бил черен, имал форма на кръст и размер приблизително на човешка длан. Това изглеждаше достатъчно за начало.

— Бил е положен на олтара на техния подводен храм, дълбоко навътре в залива, но изглежда, го е взел някакъв гмурец, докато делфините са играели в морето. Храмът е...

— Подробностите по-късно — прекъснах я и тръгнах, а тя остана да дърдори с делфина.

Сега поне знаех какво търся. Ако Астрат се бе справил със статуята, щях да зная и къде да го търся. Видях го, че ме очаква на ъгъла, когато двуколката сви нагоре по „Квинтесенция“. До него стоеше Гурд.

— Успя ли?

— Да. Прав беше — върху златото има обилни следи от аурата на Иксиал Всевиждация. Обследвах града и го открих — тук, в Дванайсет морета.

— Иксиал е тук? Сигурен ли си?

— Ами да. Намира се в официалната резиденция на префекта Толий.

Префектът Толий. Това вероятно имаше някакво значение, само дето сега не му бе времето да го търся.

— Какво смяташ да правиш? — попита магьосникът.

— Да намеря целебния камък. И да убия всеки, който опита да ми се изпречи на пътя.

— И аз идвам — изръмжа Гурд.

Бойната секира се поклащаше на колана му. Хубаво е да имаш подръка човек като него. Отдавна двамата не бяхме тръгвали на бой.

Казах на Астрат, че няма смисъл да идва. Ако се замесеше в скандал с префекта, никога вече нямаше да го допуснат в Гилдията на магьосниците. Но той настояваше да тръгне с нас. Нямаше време за спор и всички се отправихме заедно към официалната резиденция на префекта Толий — единствената свята сграда в Дванайсет морета, ако изключим обществената баня.

Чудех се как най-добре да подхвана нещата, ала нямаше време за хитрости. Ако имах късмет, Иксиал щеше да ми даде веднага камъка на делфините — но се съмнявах. Първо, защото щеше да поиска да задържи за себе си една толкова полезна вещ. И второ — това би означавало да признае публично, че тъкмо той го е откраднал от делфините. Вярно, че подобна постъпка не можеше да бъде преследвана от закона, но би означавала край на неговата кариера в манастира.

Кипях от гняв, защото улицата бе пълна с народ и трябваше да се придвижваме бавно. Почти не разговаряхме, защото си давахме сметка, че всеки момент Макри може да умре.

Когато стигнахме улица „Транквилити“ и свихме по нея, изведнъж ни споходи неочакван късмет. Срещу нас по тротоара вървеше префектът Толий, придружаван от самия Иксиал Всевиждащия. Двамата бяха сами, без телохранители, и останаха като вцепенени, когато спряхме двуколката и скочихме пред тях. Не всеки ден пред префекта се изправят частен детектив, варварин с голяма секира и магьосник, при това с решителни изрази и гневни пламъчета в очите. Толий настоя да му кажем какво искаме.

— Целебния камък — рекох. — И то веднага.

— За какво говориш? — попита Толий.

Пренебрегнах го и се обърнах към Иксиал.

— Давай целебния камък.

Гурд се промъкна до него и вдигна заплашително брадвата. Иксиал зае отбранителна поза. Спомних си репутацията му на отличен боец. Нямаше време да си мерим силите.

— Убий и двамата с всепоразяващото заклинание — казах на Астрат Тройната луна.

Астрат вдигна ръка.

— Дай му проклетия камък — извика уплашено префектът Толий и се хвана за сърцето.

— Той не носи никакво всепоразяващо заклинание — възрази спокойно Иксиал, доказвайки, че наистина е способен на много неща, и пристъпи към Астрат. В мига, когато минаваше край мен, замахнах рязко и го халосах по тила. Иксиал се просна в безсъзнание на земята.

— Нищо не сте видели — казах, докато тършувах из дрехите на монаха, а Гурд държеше острието на секирата си до шията на префекта.

— Давате ли си сметка, че за това ще ви пратя на робските галери? — попита Толий, завладян от безсилен гняв.

Скоро открих камъка. Малък, черен, с форма на кръст.

— Ще се видим на борда — подметнах му небрежно. — Изпречиш ли ми се на пътя, ще издам, че си замесен в аферата с откраднатото злато.

Очите на Толий се разшириха и той изведнъж осъзна, че няма какво да каже. Бях изстрелял на сляпо последното предположение, а ето, че се оказах прав. Всъщност имаше нещо подозрително в бързината, с която искаше да джироса вината за убийството на скулптора на Гросекс и да приключи случая. Мисля, че това обясняваше и някои други въпросителни, ала сега нямах време да разсъждавам.

Скочихме обратно в двуколката. Гурд сграбчи юздите и пришпори конете. Подадох камъка на Астрат и той го разгледа внимателно, докато хвърчахме с главоломна бързина по „Квинтесенция“. Зад нас оставаше грамаден пращен облак, от който долитаха яростните кръсъци на гневните минувачи.

— Разбра ли как работи? — попитах Астрат. „Възмездяващата секира“ бе съвсем близо.

— Никога не съм виждал нещо подобно. Значи делфините казват, че е паднал от небето? — Той го завъртя, разглеждайки го от всички страни. — Честно казано, нямам представа как да си служи с него. Обаче долавям вътре стаена сила.

Когато стигнахме кръчмата, навън вече бе непрогледна нощ. Предполагах, че сме отсъствали не повече от час. Пратих една бърза молитва, докато тичах заедно с останалите към стаята, където бе Макри. Около нея се бяха събрали Чиаракси, Танроуз, Глухарче, Сулания, Палакс и Кейби. Липсваше само Куен. Всички бяха унили.

— Открих камъка!

Очаквах да чуя въздишки на облекчение. Никой не ме погледна обнадяващо.

— Закъсняхте — рече Танроуз. — Макри е мъртва.

— Не, не е — възразих аз. — Само така изглежда.

Видът ѝ наистина бе страшен.

— Тя има силен организъм — продължих. — От елфическата кръв. И оркската... и човешката...

Чиаракси поклати глава.

Астрат положи длан върху челото на Макри, след това извади камъка на живота и го допря до кожата ѝ.

— Опитай с камъка на делфините! — изкрещях аз.

Той го постави първо на челото, а сетне и върху раната. Опря го над пъпа, в мястото, където се концентрира енергията на организма. Нищо не се случи, освен че Кейби нададе уплашен писък и се строполи на пода.

Астрат се огледа безпомощно. Дръпнах камъка и опитах на свой ред. Никакъв успех, освен че когато докоснах камъка, почувствах с пръстите си топлина.

— Нищо не става. Това е боклук.

Астрат, който се владееше по-добре от мен, взе отново камъка. Забеляза, че раната на Глухарче все още кърви, наведе се и допря камъка до нея. Пред смаяните ни погледи раната започна бързо да се затваря. Само след секунди кръвта спря и кожата се възстанови напълно.

Значи камъкът действаше. Само че Макри бе умряла.

— Наистина ли е мъртва? — попита Танроуз.

— Боя се, че да — отвърна Астрат, а Чиаракси само кимна мълчаливо.

Взех целебния камък и го поставих върху раната на Макри. Отново никаква реакция. Стоях и гледах тъпо, надявайки се някакво чудо да я възкреси. Нищо повече не можех да направя.

Вдигнах една халба, отидох при бъчвите, напълних я догоре с бира, пресуших я на един дъх, сипах си втора, след това се върнах при Макри и се отпуснах на пода до нея. Единственият звук бе хлипането на Кейби. Сулания бе изтрезняла напълно и седеше на един стол, подпряла в скута си бутилка кли.

Хрумна ми, че сега вече зная почти всичко за статуята и Дрантакс, само че не бях в настроение да подреждам отделните парчета от мозайката. Само две неща ми бяха на ума. Едното, че трябва час по-скоро да се напия до забрава. И второто — че ще убия Сарина Безпощадната.

Отвън изтрополиха тежки ботуши. Влезе капитан Рали. Ако бе дошъл да се заяжда за нещо, избрал бе неподходящ момент. Станах да го посрещна, готов да стоваря цялата сила на гнева си върху него.

Не беше дошъл да се заяжда. Някой му казал за Макри. Някой докладвал на Градската стража, че на „Квинтесенция“ простреляли млада, странна на вид жена и той се досетил за останалото. Идваше да ми изкаже съболезнованията си.

— Съжалявам — каза той, като погледна тялото на Макри. Кейби плачеше неутешимо. Мимоходом забелязах, че главата на приятеля ѝ се люшка неконтролируемо — изглежда, пак се бе надрусал с два.

— Кой го направи?

— Сарина.

— И какво стои в дъното на историята?

— Кралското злато — отвърнах. Нямаше смисъл да крия повече.

Отведох капитана в голямото помещение на крчмата, където вече нямаше никого, извадих кесията от джоба си, загърнах краищата ѝ и му показах статуята. Златото заблестя под светлината на свещите.

— Това ли е кралското злато? — попита Рали.

Кимнах.

Някой отвори предната врата.

— Поправка. Моето злато.

Беше Иксиал Всевиждащия. Зад него нахлуха монасите от Звездния храм.

Хлопна се вратата на втория етаж.

— Това е моята статуя — заяви преподобният Тресий от горната площадка, спусна се по стълбите и спря насред помещението. Зад него слизаха монасите от Храма на облаците.

Жълтите и червени раса се подредиха едни срещу други. Чул гласове, на сцената се появи и Гурд. Капитан Рали ме погледна въпросително.

Предната врата пак се отвори и се показа едрото тяло на Толий, префекта на Дванайсет морета. Той влезе начело на банда въоръжени

мъже. Някои от тях бяха с дрехите на Градската стража, други не носеха униформи. Толий също не беше издокаран в жълтата префектска тога. Беше дошъл да си прибере златото и да убие ненужните свидетели.

Огледа свъсено сцената и нареди:

— Всички вълн.

Никой не излезе. Хората му извадиха оръжията от ножниците. Иксиал Всевиждащия гледаше префекта, сякаш се питаше дали все още са партньори. Бих могъл да му спестя усилията. Човек, който не се свени да краде от бедняците в Дванайсет морета, не би разделил цяла златна статуя с един монах.

Отвълн долетяха гласове и в кръчмата влязоха още хора. Все типове със страшни, нашарени от белези физиономии, предвождани от Касакс. Беше избрал най-добрите си бойци и то не само от градския район, но и от околните земи. Интересно защо. Едва ли щяха да са му необходими за задържането на Куен.

Касакс остана изненадан от присъствието на двете монашески групи, префекта Толий и капитан Рали, но бързо се адаптира към обстановката. Дори се изсмя.

— Дойдох да прибера едно откраднато злато — заяви той на множеството. — Виждам обаче, че не съм първият. Послушайте съвета ми всички и си вървете, преди да сте пострадали. — Той погледна към Толий. Като представител на властта, префектът бе човекът, от когото се очакваше да владее обстановката, но на практика силата винаги бе в Братството. Толий обаче разполагаше със солидно подкрепление и не прояви никакво желание да си тръгне. Нито пък монасите.

Касакс се обърна към мен и се ухили.

— Търсим туй златце още откак изчезна. Чухме, че монасите имали нещо общо с тази работа. Говореше се също, Траксас, че ти си се срещал с тях.

Той ме изгледа строго.

— Трябваше да се досетиш, че не можеш да скриеш нищо от мен в Дванайсет морета. Щяхме и по-рано да те сгацим, ако не беше сложил това объркващо заклинание на Куен.

— Прибрахте ли я? — попитах.

— Да я прибираме ли? Че защо? Куен работеше за мен, тлъстако. Сече ѝ пипето на нея. Сетихме се, че ще ни отведеш право при златото.

Веднага щом те видя да вадиш на бял свят статуята, тя доприпка при нас.

Касакс не беше длъжен да ми дава обяснения, само че той обича да показва на хората как ги е надхитрил.

— Чух, че онази женска, дето приличаше на орк, била убита — продължи той. — Съжалявам за това, но да знаеш, че нямам нищо общо. А сега, ако бъдеш тъй добър, отстъпи, та хората ми да приберат плячката.

Капитан Рали се изпречи пред главатаря на Братството.

— Касакс, защо смяташ, че ще допуснем да прибереш статуята? Аз представлявам закона тук и ще арестувам всеки, който се опита да отнесе статуята.

Касакс се изсмя при мисълта, че някакъв капитан от Градската стража могъл да спре главатар на Братството, при това подкрепян от цял отряд отбрани главорези. Хората му също се разсмяха. Смехът им взе да ме дразни. Не исках да чувам смях точно сега, когато Макри лежеше мъртва в съседната стая. Изправих се до капитана. Смятах да убия Сарина, но идеята преди това да се бия с тази измет изглеждаше особено привлекателна. Ръцете ме сърбяха да стисна някого за гърлото, независимо с какво си го е заслужил.

— Защо не дойдете да си вземете статуята? — подканих ги аз и кимнах към мястото, където тя се подаваше от вълшебната кесия.

Всички в стаята замръзнаха в очакване някой да направи първото движение. В този момент Сулания влезе през задната врата и без да обръща внимание на никого отиде зад бара, взе бутилка кли от лавицата и пое обратно. Човек не можеше да не се възхити от твърдата решимост в действията ѝ.

Капитан Рали отново настоя всички да си тръгнат и да оставят нещата в ръцете на закона. При тези думи префектът Толий му заяви, че случилото се въобще не е негова работа.

— Дванайсет морета е под моя юрисдикция.

— Може и да е така, по аз работя в Съдебната палата и като капитан от Градската стража отговарям за всички квартали на града. Вие, между другото, тук по служба ли сте? Ако е така, защо хората ви не носят униформи?

Рали се обърна към Тресий, който търпеливо чакаше до стълбата.

— А вие какво искате?

Преподобният Тресий не отговори.

— Те всички са тук за статуята — отвърнах аз.

— Дори Толий?

— Най-вече и от самото начало. Тъкмо той е информирал Иксиал Всевиждащия за златото. Той му е осигурил и вилата в Тамлин, за да може да се среща с жената на Дрантакс и да узнае от нея всичко, което му е необходимо.

— Убийте ги — нареди Толий.

Избухна суматоха.

15.

Бях на деветнадесет, когато ме изгониха от училището за млади магьосници. Останал без пари, семейство и други средства за препитание, аз се записах в един наемнически отряд и отидох да се бия на юг, където тогава воюваха малките градове-държави Джувал, Абеласи и Паргада. Някъде по това време се запознах с Гурд — едър двайсет и пет годишен варварин, който бе слязъл от далечния север, за да види живота в цивилизованите страни. Така поне твърдеше тогава, макар след няколко години да ми призна, че бил прогонен от разгневените роднини на една млада жена, с която имал любовна връзка.

Събитията на юг тогава бяха объркани — почти всички градове враждуваха помежду си. На всичко отгоре във всеки от градовете имаше по двама кандидати за престола. Помня как един път нашият отряд, който бе нает от принца на Джувал, издебна в засада друг отряд, принадлежащ на втория кандидат за този пост. Точно в този момент армията на Народната демокрация на Абеласи ни нападна в гръб. Докато двамата с Гурд се чудехме накъде да метнем копията, пристигнаха обединените сили на наскоро сваления крал на Абеласи, следвани от неговите съюзници, Паргаданската армия. Никой не знаеше какво става. В тъмната, мрачна гора отрядите копиеносци се превърнаха в малки групи обезверени мъже, които вече се биеха за живота си. Цареше всеобща паника, врагове и съюзници се изправяха едни срещу други. За нас двамата с Гурд не оставаше друго, освен да си проправим с оръжие път към някое по-спокойно местенце, където да намерим коне и да си плюем на петите. Което и направихме, в края на краищата.

Спомних си за този ден двайсет и четири години по-късно, когато започна боят във „Възмездяващата секира“. Всеки искаше статуята, но само последният, който се държеше на крака, щеше да я отнесе. Монасите от Храма на облаците и техните съперници от Звездния храм се хвърлиха яростно едни срещу други, завладени от

необяснима жажда за злато, подхранвана от съперничеството на техните кланове. В битката се хвърлиха и войниците от Братството, разгневени, че някой се опитва да им отнеме плячката на тяхна територия. Главорезите не бяха тренирани като монасите, но всеки от тях бе служил като наемник в различни армии, където бяха натрупали богат опит в изкуството на ръкопашния бой.

Междувременно префектът Толий нареди на хората си също да размахат саби. От всички ни префектът имаше най-много да губи, защото при неуспех столът, на който се бе възкачил, щеше да се прекатури. Разнесеше ли се слухът, че е замесен в открадването на златото, го очакваше прогонване от службата, арест и бързо изпращане на робските галери. Кралят би си затворил очите пред много прегрешения на своя префект, но не и пред факта, че е задигнал собственото му злато. Заобиколен от своята вярна гвардия от наемници, Толий подхвана ужасяваща атака, обладан от намерението да унищожи всички свидетели на престъплението си или да се измъкне със съкровище, което би му осигурило луксозен живот някъде далеч от Тюрай.

Що се отнася до моята скромна персона, аз просто по случайност се озовах в сърцето на тези събития. Не ми трябваше статуята. Всичко, което исках, бе да открия убиеца, но след смъртта на Макри това бе само второстепенна цел. При мисълта за бездиханното ѝ тяло, проснато в съседната стая, ме завладя такъв неистов гняв, какъвто не бях изпитвал от много време. Бях щастлив, че има на кого да си го излея.

Капитан Рали, единственият защитник на закона в този момент, беше притиснат от обстоятелствата. Наложих се да се бие рамо до рамо с мен и Гурд, а полуоткритата статуя ни пазеше гърбовете. Пръв под ударите на сабята му падна един развилнял се монах от Звездния храм. Забелязах, че капитанът не е забравил старите си бойни умения.

Четирима гангстери от Братството си проправиха път през мелето и застанаха срещу нас. Парирах нападките на един от тях, след това го промуших в бедрото, той се препъна и тогава го ударих в корема. Гурд почти разсече на две втория гангстер, а Рали ловко избегна ударите на третия и го прониза право в гърдите. Четвъртият отстъпи и ние получихме възможност за кратък отдих в окото на бурята.

— Не можа ли да дойдеш с отряд стражници? — сопнах се на Рати.

— Защо са ми, когато смятах само да ти изкажа съболезнованията си — отвърна той. — Исках да разменим няколко думи като стари приятели. Ти за какъв се мислиш, че криеш от мен улики? Тази статуя трябваше да бъде предадена на Градската стража.

— Тъкмо щях да го направя — изсумтях и тогава отново се започна. Из помещението хвърчаха трески от мебелите на Гурд, а сражаващите се използваша всякакви подръчни средства, за да се млатят. Във въздуха свистяха фенери, крака от столове, облегалки и шишета. Толий сграбчи една тежка дъбова маса и я запрати към нас, като викаше на хората си да нападат. Масата удари капитан Рали и той рухна на пода. Гурд му помогна да се изправи, докато аз отбивах атаките на двамина, въоръжени със саби и ножове. Настъпи страховтна бъркотия. Монасите крещяха яростно и си разменяха оглушителни удари. Пред смаяния ми поглед един млад монах отби с голи ръце удар със сабя, повали противника си с рязък удар в шията и накрая падна, пронизан от друг в гърба. Приятелят му нададе яростен вик, подскочи право нагоре във въздуха и стовари в лицето на убиеца такъв страховит удар, че шията на нещастника се прекърши като фиданка.

Иксиал Всевиждащия и преподобният Тресий се биеха близо един до друг, но помежду им имаше твърде много запъхтени монаси. Най-сетне Тресий се засили и подскочи с ловкост, на която би завидял и най-добрият атлет. Той се извиси във въздуха, праметна се под тавана, прелетя половината от кръчмата и се приземи точно пред Иксиал, като пътем събори неколцина противници. Иксиал замахна да го удари в лицето, но Тресий ловко отскочи встрани. След това между тях се разрази впечатляващ двубой, като всеки от двамата майстори показваше всичко, което бе научил през упоритите си тренировки, ала никой не успяваше да надделее.

Още една маса се стовари върху нас и този път бе мой ред да се озова долу. Гурд успя да отбие удара на едно дълго копие, което инак щеше да ме прикове към пода. Сkochих и продължих да се отбранявам, но положението ни ставаше все по-безнадеждно. Бяхме само трима, а ето че от едната страна ни притискаха хората на Толий, от другата напиряха главорезите на Касакс и всичко това бе омесено с жълти и

червени раса. Под краката ни се въргаляха трупове на избитите и тежко ранените. Подът бе хлъзгав от кръв.

Спомних си, че Астрат Тройната луна все още е в задната стая, и се зачудих дали не разполага с някоя мощна магия, с която да ни измъкне оттук. Едва ли. Бях го извлякъл от къщата му толкова бързо, че нямаше време да запомни каквото и да било заклинание. Ако имаше капчица здрав разум, отдавна щеше да се е измъкнал през задния вход със Сулания и Глухарче. Можехме да се уповаваме само на оръжията и силата си, а от тях няхмахме в изобилие. Използвах сабята, за да отбивам атаките отдясно, но тези отляво можех да ги спирам само с ножа. Посяхох още един от хората на Толий, но мястото му веднага бе заето от следващия. Едва ли щях да издържа още дълго на подобен натиск.

— Признай си, Траксас — чух да викат в ухото ми, — с тези жалки оръжия от теб има толкова полза, колкото от евнух в бордей.

Подскочих от изненада и се завъртях. Зад мен стоеше Макри, със сабя в едната ръка и секира в другата. Изглеждаше поразително здрава.

— Какво е станало?

— Пооправих се.

— Ама доста се забави. Какво си мислеше, че ще се бия с цял Тюрай, докато дойдеш ли?

Макри се ухили доволно и започна да поваля противниците със сабята и секирата. Скоро благодарение на гладиаторските й умения около нас се оформи съвсем разчистено пространство. Когато Гурд видя кой ни се е притекъл на помощ, остана толкова изненадан, че си фрасна темето във вирнатото копито на коня, който яздеше свети Кватиний, и му трябваша няколко секунди да дойде на себе си.

— Макри! — извика той и се хвана за главата. — Ама ти си жива!

— И още как — отвърна тя, като същевременно мушна в сърцето един непредпазлив монах, опитал се да я повали с юмруци. Ние с капитан Рали и Гурд естествено бяхме вдъхновени от неочакваната й поява. Не само че спряхме настъплението на дивашката орда, но скоро ги изтласкахме назад. Монаси, гангстери и наемници падаха под ударите на Макри, която вилнееше на бойното поле като зъл демон, завърнал се от отвъдното, за да мъсти на хората.

Изглежда, дори краткото ѝ докосване до смъртта не бе измило яда от онази неудачна среща с монасите, когато я бяха съборили на земята. Едва ли някой в Тюрай е бил свидетел на подобна свирепа ярост в боя. Нищо чудно, че орките бяха хвърляли на арената срещу нея дракони, тигри и цели ескадрони от гладиатори.

Погледната отгоре, кръчмата сигурно приличаше на бурно море. Преподобният Тресий и Иксиал Всевиждащия бяха спрели да си разменят удари и сега обикаляха в кръг и се дебнеха внимателно. Накрая Толий застана между тях, вдигна ръце и изрева с пълно гърло. Префектът, който бе известен демагог и имаше богат опит в укротяването на разбеснели се тълпи, успя да привлече вниманието на всички.

— Спрете този безсмислен бой! — кресна той. — Не виждате ли, че така само им улесняваме задачата. — Той ни посочи. — Нека първо ги премахнем, а после ще поделим златото.

Оцелелите монаси извърнаха глави към нас. Главорезите от Братството хвърлиха въпросителни погледи към Касакс. Той кимна в знак на съгласие с Толий. Изглежда, всички смятаха, че идеята на префекта е просто чудесна. Вместо да сме участници в битка между много враждуващи фракции, ни предстоеше да отбиваме атаки отвсякъде.

Доскорошните противници изведнъж започнаха да ни обкръжават. Сега вече шансовете ни клоняха към нула. В ограниченото пространство дори великолепните умения на Макри не значеха много срещу масата противници, готови да се нахвърлят върху нас от всички страни. Някои от по-бързите монаси дори се бяха покатерили на статуята за да ни скочат на вратовете. Други започнаха да ни целят с метателни стрелички. Никой от нашата група нямаше ризница и скоро получихме болезнени рани от малките метални връхчета.

Време беше да се вземе някакво решение. Тъкмо по моята част.

— Вълшебното пространство — плеснах се по челото. — Влизайте всички вътре!

Скочих на врата на коня и ритнах един от монасите, който се катереше от другата страна. Гурд и Рали ме погледнаха объркано, но подгонени от развилнялата се човешка вълна, побързаха да последват примера ми. Хванах ръба на кесията и скочих право в пурпурната бездна.

— Хич не ми харесва тая работа — изръмжа Гурд миг преди да дръпна вървите.

— Аз пък винаги съм мечтала да видя как изглежда отвътре — заяви Макри.

Бяхме обгърнати от вълшебното пространство — измерение, съвсем различно от нашето, където се случват чудати неща, живеят странни създания, а хората никога не са добре дошли.

Носехме се право надолу през плътната пурпурна атмосфера. От време на време пронизвахме подигравателно шепнещи облаци. Накрая се приземихме на мека, покрита с трева плоскост. Гигантско синьо слънце сияеше ослепително над главите ни. Зад нас се извисяваше масивът на статуята, в цялата си прелест, без никакви следи от удари с чук. Седнала върху бронзовия ѝ гръб, непосредствено зад свети Кватиний, се мъдреше Ханама от Гилдията на убийците.

— Добре дошли във вълшебното пространство — посрещна ни тя.

— Здравей, Ханама — махна ѝ Макри. — Какво правиш тук?

— Чух, че са те убили — отвърна Ханама. — Дойдох да изкажа съболезнованията си, но се оказа, че си съвсем жива. Радвам се. После видях, че нещата в кръчмата не вървят на добре, и се скрих тук. Честно казано, не очаквах, че ще се присъедините към мен.

Изгледах я подозрително. Само тя ми липсваше сега. Доколкото я познавах, нищо чудно да дебнеше тук от дни. Като си представя, че можеше да съм я носел в джоба си...

— Дошла си значи да изкажеш съболезнованията си? По-скоро си търсела Иксиал Всевиждащия. Зная, че имате договор за него.

— Гилдията на убийците не обсъжда работата си с външни лица — отрязва ме хладно Ханама.

Трудно се общуваше с нея. Дребна на ръст, но самата жлъч. Такива са повечето Убийци. Възседнала коня, скрита под широкото си черно наметало, тя приличаше по-скоро на дете, дошло да си поиграе. И това е жената, прочула се с убийствата на един сенатор, един магьосник и един оркски вожд в един и същи ден!

Не бях никак щастлив от срещата. По принцип Убийците са ми неприятни, но в Тюрай ги търпят, защото са удобни на политиците.

Интересно дали си даваше сметка, че да се излезе оттук не е толкова лесно, колкото да се влезе?

— Макри, ама ти как така си жива? — попита Гурд, изпреварвайки същия въпрос от моя страна.

Макри повдигна рамене. Каза, че просто се събудила с поставен на гърдите камък, а стрелата от арбалета лежала на масата до нея. Белегът на гърдите почти не личеше. Спомних си, че бях оставил камъка върху нея и изглежда, това я бе спасило. Вероятно му е било необходимо повече време, за да подейства, отколкото при Глухарче, което не беше никак странно, като се имаше предвид крайно тежкото ѝ състояние. Сигурен съм обаче, че ключова роля бе изиграла тази нейна странна смесица на кръвта. Никога вече нямаше да повярвам, че Макри е мъртва, докато не видех как я спускат в гроба. Може би и тогава щях да се усъмня.

— Изумително нещо е този целебен камък на делфините. Чудя се, трябва ли наистина да го връщаме?

— Разбира се, че трябва. Делфините те наеха, за да го откриеш.

— Не сме уговаряли хонорар. Ако ми предложат риба, развалям договора.

Капитан Рали подметна, че може би делфините притежават някое потънало съкровище, но общото мнение бе, че тези умни животинки носят късмет на нашия град и затова не бива да печеля от тях.

— Благодарение на тях съм жива — добави Макри и се огледа. — Какво хубаво синьо слънце имат тук! Ей, то взе че позеленя. Какво друго се случва във вълшебното пространство?

Изведнъж мраморната фигура на свети Кватиний се завъртя в седлото и светецът се сопна на Ханама:

— Я да ми слизаш от коня!

— Случва се какво ли не — въздъхнах аз. — Лично аз предпочитам да съм някъде другаде.

Дори Ханама, обучена да владее чувствата си, този път не можа да скрие изненадата си. Скочи малко непохватно от седлото и вдигна глава към мраморния светец, който отново бе застинал неподвижно.

— Ама той наистина ли проговори? — попита Гурд, докато нервно опипваше дръжката на секирата. Като варварин, той ужасно се боеше от всякакви прояви на свръхестественото.

— Да. Тук много предмети говорят.

Погледнахме към постоянноменящия цвѳета си пейзаж.

— Тук ли попадаш, когато изядеш гъбите, дето Палакс ги бере в гората? — попита Макри.

Това вече надхвърляше моите възможности. Не знаех нищо за никакви гъби, брани от Палакс в гората.

— Е, какво ще правим сега? — попита капитан Рали, неизменно практичен в подобни моменти. — Кесията все още ли е видима за външния свят?

— Да.

— И ние сме вътре в нея?

— Да.

— Какво ще стане, ако някой я хвърли в огъня?

— Кой би го направил? Вътре има цяла златна статуя.

— Префектът Толий би могъл да преглътне загубата ѝ, при условие че се раздели с нежелани свидетели на престъплението си.

Признах, че в това предположение има резон.

— Можеш ли да ни измъкнеш оттук?

Преди да успея да отговоря към нас се приближи едро прасе, което ходеше на два крака, и ни поздрави любезно. Гурд вдигна секирата и прасето го погледна неприязнено.

— Какво, ще ме колиш ли? Такива сте всички хора, видите ли свиня, все мислите как да я клъцнете. Какво ще си помислиш, ако си излязъл по работа и първият срещнат поиска да те заколи и да те налапа?

— Човешката раса е дарена с превъзходство над останалия животински свят — обяви тържествено свети Кватиний.

— Не и над мен — тросна се прасето и двамата започнаха да спорят.

Все още бях окрилен от неочакваното възкръсване на Макри, но когато си дадох сметка, че бях възнамерявал да прекарам едно спокойно лято на дебела сянка и с безброй халби в ръка, а вместо това съм се озоват във вълшебното пространство, където слушах теологичен спор между един светец и ходещо на два крака прасе, докато отвън ме дебнат едва ли не всички най-страшни главорези на Тюрар, почувствах, че започвам да се вкисвам.

Прасето изчезна без предупреждение и тогава от небето заваляха най-различни тела. Отпърво си помислих, че това са нови магични създания, но когато пришълците тупнаха на тревата, видях, че

всъщност са Толий, Касакс и монасите, които ни бяха последвали. Жаждата за злато не знае граници. Вдигнахме оръжия и битката започна наново.

16.

В началото нашите съперници бяха смутени от онова, което видяха, но не им отне много време, за да се ориентират в обстановката. Толий взе управлението в свои ръце и кресна на останалите:

— Избийте ги!

В този момент земята под краката ни се разтвори и голяма, буйна река ни отдели от нашите противници. Не се сдържах и започнах да се смея. Колко благоприятен поврат! Приблжих се към брега на реката.

— Здравсти, Толий! — извиках. — Обичаш ли да плуваш?

Толий ме гледаше вбесен.

— Тази река няма да остане за дълго — викна Иксиал.

— Иксиал, приятелю, на твое място не бих разчитал чак толкова на проникателността си. Тук важат други закони. Вълшебното пространство е непредсказуемо дори за човек с твоите способности. Поздравления за чудното ти изцеление. Чудя се, дали заради нас се озовахте тук, или заради златото. Между другото, да знаете как можем да се измъкнем?

Ако се съдеше по обърканите им погледи, нямаха ни най-малка представа. Разговорът ни беше прекъснат от пороен дъжд от жаби.

— И така, Толий — поднових общуването, когато пороят секна. — Какъв е планът?

— Да те убия — изграчи той.

— Не е чак толкова зле, за набързо скроен план. Но има и друга възможност. Би могъл да се предадеш на присъстващия тук капитан Рали и да се оставиш на милостта на властите.

Толий не се хвана на въдицата. Изглежда, предпочиташе своя план. Въпреки загубите от боя в кръчмата префектът и Касакс все още разполагаха с достатъчно въоръжени мъже. Иксиал и Тресий също бяха запазили по една малка армия. Погледнато така, положението ни не изглеждаше никак розово, но аз продължавах да се държа наперено и да ги дразня.

Капитан Рали взе да се чеше по главата. Завидях му, че все още няма сиви кичури. Моята коса отдавна се бе прошарила.

— Траксас, в случай че се измъкнем живи оттук и реша да не те предавам на съда, би ли споделил с мен някои подробности? Дойдох да изразя съболезнованията си за смъртта на твоята приятелка. Не очаквах да срещна половината отрепки на града, нито тълпа разбеснели се монаси, всички вкопчени в битка за откраднатото злато. Правилно ли разбрах, че всичко това е свързано с убийството на Дрантакс?

— Съвършено правилно. Историята е доста сложна, но ще се опитам да я предам накратко. Тези две групи монаси си съперничат. Иксиал Всевиждащия е игумен на Звездния храм, а Тресий управлява Храма на облаците. Враждуват отчасти по религиозни причини, но най-вече за това кой да предвожда монасите. Ако питаш мен, смахнали са се от живота в планините. Помниш ли колко горещо беше в Ньоджанския проход?

— Остави Ньоджанския проход. Продължавай с историята за монасите.

— Ами както ти казах, те враждуват. Бедата е, че и в двата храма липсва статуя-светиня. Като по-хитър, Иксиал намислил как да се справи с проблема — като открадне статуята, която Дрантакс работел по поръчка на Тресий, щял да накара останалите монаси да се върнат. Но тогава при него дошла някогашната му ученичка Сарина Безпощадната, която имала още по-добра идея. Тя се познавала с префекта Толий от времето, когато двамата доставяли в Тюрарй дуа. Не зная всъщност чие е било хрумването — дали на Толий, или на Сарина — но някой от тях забелязал, че керванът със злато от мините на краля обикновено минава недалеч от манастира на Иксиал. Сам знаеш, че пътят на този керван се пази в най-строга тайна. Маршрутът и времето за пристигане се обсъждат в защитена от магии стая, тапицирана с Червения елфически воал, но префектът Толий очевидно разполагал с добри връзки в двореца и узнал кога ще потегли следващият керван. Той запознал Сарина с подробностите, а тя на свой ред предала информацията на Иксиал. И тъй, монасите от Звездния храм нападнали кервана, откраднали златото и избили охраната. След това им дошла още по-добра идея. Вместо да се спотайват из хълмовете, където дворцовите магьосници лесно можели да ги открият, те докарвали

златото право в Тюрай и го скрили във вътрешността на новата статуя. Представяш ли си колко безопасно е подобно място?

— И още как — отвърна капитанът. — Нито един магьосник не би посмял да търси златото в статуята на свети Кватиний. Това си е живо оскверняване.

— Точно така. Според плана смятали да го оставят там, докато отнесат статуята в храма. Иксиал възнамерявал след като суматохата поотмине да я изнесе от храма, да я разреже и да прибере плячката. И щял да разполага с цял куп злато и една нова статуя в добавка. Тук обаче ударил на камък. Преподобният Тресий, който имал свой верен човек в Звездния храм, разбрал какво се замисля и веднага се намесил, та той да прибере статуята и златото. От Храма на облаците пратили цяла армия да нападне Звездния храм и по време на битката Иксиал едва не загинал. Наложило се да го донесат в града, за да го излекуват. Междувременно Тресий научил, че златото е в Тюрай и че вероятно е скрито в статуята на Дрантакс. Пристигнал твърде късно, за да се оправи сам, и затова решил да наеме мен. Още тогава усещах, че нещо се мъти около тази статуя на свети Кватиний, но не си давах представа за размера на престъплението.

Погледнах към реката. Монасите ни зяпаха от другия бряг. Дали наистина вярваха, че с поведението си служат на праведна религия? Сигурно, щом Иксиал и Тресий им го казваха. Над нас прелетя ято сребристи птици, които станаха златни, а после побеляха. От небето долетя тържествена музика. Пухкави зайчета наизскачаха и затанцуваха в краката ни. Интересно е да се живее във вълшебното пространство.

— Грешката на Иксиал и Толий била, че се хванали със Сарина Безпощадната. Веднага щом златото било скрито в статуята, а през това време Иксиал лежал със смазани крака в планинския храм, тя решила, че ще е много по-добре, ако не дели плячката с никого. Умна жена е тази Сарина. Безсърдечна и хитра като преследван орк. Тя знаела, че дворцовите магьосници и служителите на Съдебната палата упорито търсят изчезналото злато. Самият Хасий Брилянтния посещавал къщата на Дрантакс. Не можела да рискува да го натовари на някой фургон, за да го изнесе от града. Ето защо си поставила за цел да потърси друг начин, за да отнесе плячката на безопасно място. Така попаднала на вълшебната кесия. Всъщност вече знаела за нея още от

времето, когато се занимавала с търговия на дуа. Спомнила си, че старият Талий Зеленото око, който отдавна не чинел и пукната пара като магьосник, вкарвал дуата в Двореца с помощта на кесията. Веднага отишла при него, видяла му сметката и взела кесията. След това, мисля, отмъкнала статуята и оставила на нейно място няколко жълти изсушени листенца, за да обърка преследвачите. Монасите от Храма на облаците носят жълти цветя по време на церемониите си. Но после се случило нещо необичайно. Навярно в душата на Сарина проблеснала искрица човечност, защото когато узната, че са докарали умирация Иксиал в града, тя отишла да го навести. Навярно споменът, че му е била ученичка, пробудил някакви чувства в сърцето ѝ. Наблюдавах я, когато опита да убие Тресий, и предполагам, че го направи от вяроност към Иксиал. Сарина рядко убива по друга причина, освен заради изгода. Затова смятам, че е изпитвала състрадание към някогашния си учител. Не достатъчно обаче, за да ѝ попречи да го окраде.

— Е, не е точно кражба, щом тогава е смятала, че Иксиал е обречен — подметна Макри.

Погледнах я намръщено.

— Макри, струва ми се, че часовете по логика и реторика ти влияят зле. Не забравяй, че си дивачка. Преди няколко часа същата тази Сарина едва не те уби. Както и да е, Сарина е твърде хитра, за да носи със себе си кесията, дори когато отива на посещение при Иксиал. Прякорът му подсказва, че вижда какво става около него. Наложило се да я остави на двамата главорези, които наела, за да пхнат статуята в кесията — задача, дете не ѝ била по силите. Не е трудно да се заметне статуята с кесия, мъчно е да се повдигне единият ѝ край, за да мине платът отдолу. Навярно е наредила на двамата си помощници да се покроят някъде за ден-два преди отново да се срещнат с нея. Онези обаче решават да се отбият във „Възмездяващата секира“, което едва ли е толкова лошо, ако изключим факта, че срещат мен — човека, заради когото са прекарвали пет години в затвора и когото все още търсят за мъст. Тук двамата срещнаха смъртта си, изпреварвайки неизбежното с няколко дни, защото Сарина и без това щеше да се отърве от тях при първия удобен случай. Това ме поставя точно в центъра на събитията. Когато Сарина узнава за трагичната участ на двамата си помощници и за моята ненавременна намеса, тя се досеща,

че кесията най-вероятно е у мен. Оттогава се влачи по петите ми. Също както и монасите от Звездния храм. Не зная дали Сарина е разказала на Иксиал някаква история за моето участие, или той сам се е досетил благодарение на изострените си сетива. И в двата случая обаче те насъскват жълторасите монаси да ме дебнат и да му докладват за всяка моя стъпка.

Погледнах пухкавия заек, който се гушеше в краката ми, после кометата, разсичаща небосвода.

— Да, капитане, докато твоята Градска стража кръстосваше града надлъж и нашир в напразни усилия да открие златото, тези хора преследваха мен. Тъй че не ми пробутвай тия номера с укриването на важни улики. Този случай бе разкрит благодарение на мен и ако не бях успял, скоро и теб щяха да те изритат на улицата.

Зърнах с крайчеца на околото си омразната физиономия на Толий. Беше доста по-близо.

— Проклятие! Защо никой не ми каза, че тази тъпа река пресъхва?

— Бяхме твърде впечатлени от твоите разкрития — обясни Макри.

— Сега не е време за саркастични забележки.

— Не, наистина го казвам. Много обичам, когато подреждаш нещата по този начин.

Реката вече бе широка само няколко метра и монасите се приготвиха да я прескочат.

— Бягай! — извика капитан Рани.

Побягнахме. Макар и зелено, слънцето беше нажежено като фурната на оркски пъкъл. Скоро взех да се потя обилно и дишах запъхтяно. Ако можехме да стигнем гората от високи жълти дървета, щяхме да си осигурим известно прикритие. Напънах се да не изоставам от другите. Внезапно гората изчезна. Просто се изпари във въздуха. Проклето да е това вълшебно пространство! Спрях при статуята на свети Кватиний.

— Атакувай еретиците! — извиках и посочих преследващата ни орда. Статуята не помръдваше. „Ама че тъпа идея“ — помислих си мрачно.

В далечината изплува гигантски замък.

— Тичайте към замъка! — извика капитан Рали.

Втурнахме се към замъка. Когато го наближихме, той изчезна.

— Да върви по дяволите — махна с ръка Макри и извади сабята.
— Повече няма да бягам. — И се обърна към нашите преследвачи.

— Моля те, Макри, не сега.

Макри зае отбранителна стойка и разкърши ръце, очаквайки спокойно противниците да ни настигнат.

— Не можеш ли просто да им избягаш като всеки друг?

— Това е обида за честта ми.

— Че каква чест си имала в орските галерии?

— Никаква. Но там поне не бяха.

Въздъгнах и също извадих сабята си.

— И без това се изморих да търча. Не съм очаквал обаче, че ще умра под зелено слънце.

— Току-що стана пурпурно.

— Добре де, пурпурно да бъде.

Капитан Рали и Гурд също застанаха до нас.

— Вече съм твърде стар за подобни упражнения — оплака се Гурд.

— Аз също — рекох му. — И твърде дебел. Е, изпадали сме и в по-тежки ситуации.

— И още как. Помниш ли нъоджанската гемия, дето ни помисли за крокодили?

Избухнахме в смях при този спомен. Съмнявах се, че можем да излъжем някого с привидното си спокойствие. Толий и хората му бяха съвсем близо. Не мисля, че можехме да им издържим дълго. Бяхме на открито и дори забележителните бойни умения на Макри нямаше да попречат на монасите да ни заобиколят и да ни повалят с метателните си звезди. Макри бе облечена само в металната си препаска. Никой от нас нямаше броня. Вярно, че щяхме да си продадем скъпо животите, но какво от това?

Говорещото прасе се появи за втори път на сцената.

— Атакувай еретиците! — подметнах без особена надежда.

— Съжалявам, но съм във ваканция и заминавам на почивка — отвърна прасето и изчезна.

— Що за тъпо място е това! — изпухтах ядосано. — Човек се надява от небето да се спусне някой дракон и да го измъкне, а вместо

това среща плямпащи прасета с познания по теология, които на всичко отгоре са във ваканция.

Изведнъж млъкнах, защото ми хрумна нещо.

— Макри, сетих се кой е убиецът на Дрантакс.

В този момент пред мен скочи преподобният Тресий, избяса от ръката ми и ме прерметна във въздуха. Тупнах болезнено, но веднага наново бях издигнат от неочаквано извила се градушка и се озовах в клоните на някакво дърво. Наоколо бързо израсна цяла гора, което попречи на всички останали да се бършат. Взеха да ни хапят свирепи насекоми, а вятърът вдигаше цели облаци прах високо над главите ни. Забелязах, че Ханамата се е спотаила на съседното дърво. Зачудих се дали Иксиал знае, че ѝ е поръчано да го убие.

Боят бе прекъснат заради навременната намеса на тайнствените магични сили. Дърветата изчезнаха, но преди присъстващите да се счепкат отново, над нас се извиси вулкан.

Сега вече и най-запалилите биячи взеха да се оглеждат притеснено, в очакване какво ще последва. Гърловината на вулкана се разцепи и отвърте блъвна лава, която взе да се стича към нас. Земята под краката ни се разтресе.

Капитан Рали погледна бързо растящия вулкан и попита:

— Как да се измъкнем оттук?

Хората на Касакс се озъртаха уплашено.

— Добър въпрос. Мисля че префектът Толий също трябваше да помисли върху него преди да ни последва. Не е толкова проста работа да се излезе от вълшебното пространство. Ти какво предлагаш? — викнах на Иксиал.

Вулканът изригна отново.

— Измъкни ни оттук! — развика се Толий.

— Защо да го правя? Върнем ли се в кръчмата, ще наредиш да ни избият.

Обърнах се към Касакс.

— Не виждам смисъл да ви връщам в Дванайсет морета, ако пак ще ми търсите сметка.

Касакс повдигна с безразличие рамене.

— Може и да си прав, Траксас. Лично аз не ти се сърдя за нищо. Искаме само златото, тъй че ако ни измъкнеш, обещавам да те оставя на мира.

Реките от разтопена лава течаха към нас. Над главите ни свистяха нажежени камъни. Всеки миг щеше да последва ужасяваща експлозия и от видния частен детектив Траксас нямаше да остане и прашинка.

Магнах на Толий.

— Какво ще кажеш, префекта? Ако ви върна във „Възмездяващата секира“, обещавах ли да си вървиш по живо по здраво?

Толий не беше хладнокръвен като Касакс.

— Да — изпищя той. — Магни ни оттук!

— А що се отнася до вас, Иксиал и Тресий, искам да се закълнете в името на свети Кватиний, че няма да ни сторите зло, когато се върнем.

Двамата кимнаха. Ако се съдеше по изражението на капитан Рали, той не бе склонен да се довери на подобни прибързани обещания. Аз също, но нямаше на какво повече да се надяваме. Вулканът не показваше никакви признаци за утихване, а тук смъртта те застига по същия начин, както и във външния свят. Щом щяхме да се измъкваме от вълшебното пространство, трябваше да взема със себе си всички, макар че бях изкушен да оставя някои субекти завинаги.

Обърнах се към Макри.

— Къде е Ханама?

Тя не знаеше. Убийцата се беше измъкнала незабелязано. Разнесе се оглушителна експлозия, върхът на вулкана изригна и над нас префучаха камъни с размери на къщи. От небето се посипа дъжд от пепел. Ставаше все по-трудно да се диша.

— Спасявай ни! — чух хор от изплашени гласове.

— Добре. Чакайте само да хапна един сандвич.

Порових в торбата и извадих един от сандвичите, които Танроуз ми бе приготвила сутринта. Изглеждаше доста малък за подкрепа след толкова много търчане и бъртане, но щеше да свърши работа за един прегладнял частен детектив.

Всички се опулиха.

— Траксас, сега не е време да мислиш за ядене! — извика капитан Рали и подскочи уплашено, защото разтопената лава го опари по пръстите.

— Той ни се подиграва! — озъби се Толий. — Ще го убия!

Без да губя самообладание, аз повдигнах горното хлебче на сандвича и под него се показа прекрасно изпечената от Танроуз пържола. Изстъргах няколко зрънца сол от коричката ѝ. Вулканът изригна повторно, през ръба му преля двуметрова вълна лава и се понесе към нас. Младите монаси нададоха ужасени възгласи, паднаха на колене и почнаха да се молят.

Пуснах зрънцата сол на земята. Последва още по-силен грохот и целият свят се заклати, сякаш сполетян от неவிждано земетресение. Изведнъж земетресението спря, въздухът засия и после вълшебното пространство започна да се топи пред очите ни. Стреснати и оглушени, ние се озовахме отново във „Възмездяващата секира“. Вулкана го нямаше. Нито нахалните прасета. Гурд ме погледна учудено.

— Но как...

— Сол. Абсолютна анатема за вълшебния свят. Тя го унищожаваше. Дребна хитрина, която научих по време на странстванията си. Унищожихме и вълшебната кесия. Само ние и статуята сме оцелели. Всички ли са живи?

Монасите започнаха да се надигат от земята, потресени от преживяното, но и доволни, че са отървали кожата. Префектът Толий бе първият, който се овладя. Той погледна дали съюзникът му Касакс е наблизо, провери какво е положението с хората му, обърна се и ме посочи.

— Убийте този човек.

Беше ми омръзнало да го слушам.

Монасите го погледнаха стъписано. Не знаеха какво да правят. В този момент, докато Макри, Гурд, Рали и аз се хващаме за оръжието, споходени от досадната мисъл, че вероятно има и по-приятни начини да си изкарваш прехраната, почти всички присъстващи в кръчмата се строполиха едновременно на земята.

Двамата с Макри се втренихме тъпо в похъркващите тела на гангстерите, в които допреди миг виждахме само свои неизбежни палачи. Единственият освен нас, който се държеше на крака, бе Касакс.

— Какво стана?

— Още ли сме във вълшебното пространство? — попита Макри.

— Не, нали се върнахте във „Възмездяващата секира“ — каза Астрат Тройната луна от горната площадка. Забелязах, че си е налял голяма халба бира. — Добра работа, Траксас. Поразтревожих се малко,

когато изчезнахте в кесията. Трябва да знаете, че вълшебното пространство не е място за разходки. Все се надявах да намерите обратния път. Сол?

Кимнах.

— Между другото, попрегледах твоите заклинания. Стари неща, демодирани, но вършат работа. Помислих си, че ще имате нужда от помощ, като се върнете, и запаметих приспиващото заклинание.

Той погледна Макри.

— Виждам, че талисманът против заклинания си върши работата.

Двамата с Макри носехме на вратовете си мъниста, нанизани на нишки от тъканта на Червения елфически воал, който се използва, за да се спира въздействието на всички заклинания. Излишно е да ви убеждавам колко е важно за човек с моята рискована професия да притежава талисман против заклинания. След като зложих предишния, на няколко пъти се превръщах в лесна плячка на могъщи и зли магьосници. Защищаващите от магии талисмани са истинска рядкост и са ужасно скъпи — подобен лукс могат да си позволят само хора от висшето общество, важни чиновници и консулт — тъкмо по тази причина в момента капитан Рали и Гурд лежаха проснати с останалите.

— Бедният Рали. Трябва да му плащат повечко. Добра работа, Астрат.

Касакс, който е важна клечка в подземния свят, също имаше талисман. Сега обаче изведнъж се бе озовал сам срещу превъзхождащ го числено противник и очевидно не знаеше как да постъпи. Предложих му да се омиа преди да повикам стражниците и да им разкажа за кралското злато. Лицето на гангстера остана безстрастно, но поне този път бе принуден да признае, че е победен. Той се обърна и си тръгна, без да промълви нито дума. Време беше да решим как да постъпим с останалите, преди да се пробудят. Макри предложи да избием водачите. Признах, че това е най-рационалното решение, но все пак ми се искаше да прибегнем до нещо не толкова кръвопролитно.

Чух едва доловим шум и се извърнах. Ханама се бе подала иззад статуята. Носеше обикновена черна огърлица, каквито раздават като стандартна защита от заклинания в тяхната гилдия. Не можех да не се възхитя на способностите ѝ да се крие и да изниква ненадейно.

— Радвам се, че отърва кожата — каза Ханама на Макри, след което тръгна към вратата.

— Не си прави труда да ми благодариш — подметнах след нея.

— За какво? Аз знаех как да се измъкна от вълшебното пространство. Дори си носех малка торбичка със сол.

Не можех да не ѝ се възхитя. Беше се подготвила за всичко и умееше да запазва самообладание и в най-трудни моменти.

— Наистина ли това е кралското злато? — попита тя, като посочи статуята.

— Наистина — кимнах аз и всички неволно погледнахме към статуята.

— Добре свършено — заяви тя. — Още една загадка, решена от нашия ненадминат частен детектив.

После излезе. Изпратих я с подозрителен поглед.

— Странно...

— Какво, че ти направи комплимент ли? — ухили се Макри.

— Тъкмо това. Гилдията на убийците не си губи времето за комплименти. Както и да е. Какво да правим сега? Имаме десетина минути преди всички да почнат да се будят. Наистина ми омръзна да се налагам с тия бандити. До гуша ми дойде от кървища.

И като си помисля откъде започнах — от скромното намерение да отърва Гросекс от бесилката. Следващия път, когато префектът ме наругаеше, щях да броя до десет преди да си изпускам нервите. Но като се знаех какъв съм импулсивен...

Трябваше да предприемем нещо, и то веднага. Събудеше ли се, Толий отново щеше да се нахвърли върху мен. Кръгът щеше да се затвори и всичко щеше да започне отначало.

— Изчезвайте от кръчмата преди да са се пробудили — предложи Астрат Тройната луна. — Аз ще ви покрия.

Не бях особено очарован от идеята. Никак не ми се искаше да се крия.

— Мога да запомня отново заклинанието и да ги приспя веднага размърдат.

— Така е. Но това не решава въпроса. Стражниците сигурно биха искали да си поприказват с някои от тези хора. Опасявам се обаче, че ако се обърнем към войниците от неговия участък, Толий ще успее да ги убеди, че виновниците сме ние. По-добре да се възползваме от

помощта на капитан Рали. Чуват ли, че е в беда, подчинените му ще дойдат на минутата.

— Ами статуята?

— Без вълшебната кесия никой не може да я премести толкова лесно.

Това означаваше да зарежем спящия Гурд, но Астрат щеше да е тук и да наглежда нещата. Двамата с Макри се приготвихме да вървим. Когато минавах покрай отпуснатото тяло на Иксиал Всевиждащия, бях спокоден от странно чувство. От много странно чувство. Наведох се да го разгледам.

— Той е мъртъв.

— Мъртъв ли?

От гърдите му, точно над сърцето, стърчеше къса стрела. Изстреляна от тръбичка. Оръжието на Убийците. Поклатих глава.

— Затова значи Ханама ни накара да погледнем към статуята.

Не можех да не се възхитя на умението, с което тази жена изпилваше и най-малките детайли. За секундата, докато бяхме погледнали статуята, тя бе извадила тръбичката и бе простреляла спящия Иксиал в гърдите. И никой не можеше да твърди, че е станал свидетел на случката.

— Не можеш избяга от присъдата на Гилдията на убийците — въздъгнах. — Да вървим да повикаме Градската стража.

Макар да не бях чест гост там, познавах повечето от стражниците в участъка на Рали. Капитан Рали им бе забранил да ме снабдяват с каквато и да било информация. Но когато нахлух вътре и им разказах задъхано, че в настоящия момент техният капитан е проснат спящ във „Възмездяващата секира“ в компанията на купчина главорези от Братството, Толий и две групи враждуващи монаси воители, готови да се нахвърлят върху него веднага щом се пробудят, а на всичко отгоре и че там е изчезналото кралско злато, участъкът се изпразни за секунди. Пътем се отбих да пратя кратко съобщение на претора Цизерий. Ако имаше награда за намирането на златото, не бих искали да пропусна шанса си да я получа.

Изгубих двайсетина минути за това и когато най-после стигнахме кръчмата, тя вече беше пуста. Астрат повдигна рамене.

— Съжалявам, но нямах друго заклинание, за да ги спра.

Капитан Рали все още се прозяваше. Погледна сърдито Астрат, ядосан, задето го бе приспал, но трябваше да признае, че при тези обстоятелства магьосникът не би могъл да постъпи по друг начин.

— Капитане, крайно време е да се снабдиш с талисман срещу заклинания.

— С моята заплата?

Той започна да издава заповеди и да праща едни стражници в Съдебната палата, а други към Двореца с вести за станалото.

— Не мислиш ли, че префектът Толий също ще вземе необходимите мерки? Той има връзки.

— Съмнявам се. Песента му е изпята. Никакви връзки няма да му помогнат, ако се разчуе, че е участвал в кражбата на кралското злато. Предполагам, че си е стегнал багажа и се готви да напусне града. Също и монасите. Бандитите от Братството замесени ли са в кражбата?

Поклатих глава. Те просто се опитваха да приберат нещо, на което се бяха натъкнали случайно. Нямахме начин да лепнем обвинение на Касакс и да скалпим нещо — Братството разполагаше с добре платени адвокати, които щяха да му спасят кожата. А и в какво да го обвиним — че е преследвал един частен детектив и капитан от Градската стража във вълшебното пространство? Нито един съдия нямаше да се хване на подобен номер. Отдавна е известно, че законите на Тюрар не важат във вълшебното пространство.

Няколко стражници увиха тялото на Иксиал в платно, преди да го качат на количката. Капитан Рали видя стърчащата от гърдите му стреличка и кимна. Нямахме нужда да му обяснявам какво е станало.

— Ханама, нали? Видяхте ли я, когато го направи?

Поклатих глава.

— Твърде хитра е за да позволи подобно нещо.

— Мразя тези Убийци — промърмори капитанът. — Да знаеш как ще се зарадвам, ако някой ден увиснат всичките на бесилката.

Рали, разбира се, знаеше, че няма подобна надежда. Гилдията на убийците се радваше на протекцията на Сената. Говореше се, че дори кралят понякога прибягва до услугите им. Освен това Убийците рядко оставяха следи от дейността си. Случвало се беше стражниците да поискат магьосник да обследва някоя стреличка, колкото да се окаже, че около нея е усукано парченце от Червения елфически воал, или е

обработена по някакъв друг начин, за да не може да бъде проследена. Да обвинявам Ханама в убийството на Иксиал пред властите би било равносилно на това да хвана вятъра.

Рали прие предложението на Гурд да сръбнат по една бира. На стражниците им е забранено да пият по време на работа, но всички гледат на това през пръсти. Капитанът беше много доволен от намирането на златото, но виждах, че не е щастлив.

— Предполагам, че няма да губиш време и веднага ще отидеш в съда, за да представиш доказателства за невинността на Гросекс.

Той ме погледна намръщено. Не обичаше да му припомнят задълженията. Допих си бирата и добавих:

— Ще намина да го видя.

Появиха се Сулания и Глухарче, придружени от Палакс и Кейби. Били се скрили в караваната на артистите. Капитан Рали ги изгледа намусено и подметна:

— Ако продължавате така, дуата накрая ще ви убие.

— Или ще го направя аз — добавих.

Сулания беше пияна до козирката. Оставаше ѝ да премине на дуа и със сигурност щеше да продаде вилата на баща си. На Палакс и Кейби, от друга страна, им отнемаше толкова много време да припечелят някой грош, че не разбирах защо веднага го профукваха за отвратителния си навик. Що се отнася до Глухарче, там нищо не можеше да ме учуди. Взех целебния камък и ѝ го дадох, но дори това не промени вцепенения ѝ израз.

— Да го отнесеш на делфините, когато си възвърнеш силите.

Помолих Макри да дойде с мен до съда.

— Мислиш ли, че Сарина все още се навърта наоколо?

Поклатих глава. Досега Сарина вече със сигурност знаеше, че златната статуя се е изплъзнала от хищните ѝ пръсти. Едва ли щеше да ни безпокои отново.

— Дали пък няма да потърси отмъщение за убийството на Иксиал?

— Съмнявам се. Не мисля, че лоялността към учителя ѝ се простира толкова далеч. Сарина живее само със собствените си нужди. А и ние нямаме никаква вина за смъртта му. Питам се обаче, защо ѝ е било нужно златото? Доколкото я познавам, едва ли ще знае какво да

прави с него, ако го получи. Въпреки това смятам да я убия следващия път, когато се срещнем.

Макри заяви, че ще трябва да действам бързо, инак тя ще ме изпревари. След това се качи горе да си сложи туника, преди да излезем на улицата.

— Бива си я — кимна капитан Рали, след като тя излезе.

— Предполагам.

— Предполагаш? Преди дваайсет години щеше да завиеш към луната, ако мине край теб в тези оскъдни одежди, без да се замислиш, че в жилите ѝ тече оркиска кръв.

— Преди дваайсет години не бях стар, дебел и пълен с бира.

Чувствах се напълно изтощен. Капитан Рали спря една двуколка, за да ни откара до съдилището. Пътувахме мълчаливо в ранната, почти прохладна утрин. Сигурно трябваше да съм ужасно щастлив след всичко, което бях постигнал, но в действителност мечтаех само да ме оставят да се наспя.

17.

Пристигнахме в съда близо час преди да започне последният ден на процеса. Слънцето вече жареше и аз усещах, че под туниката ми се стичат тънички струйки пот. Издокаран в черната си служебна туника, Рали страдаше не по-малко от мен от жегата. Забелязах, че стражниците и чиновниците все още се отнасят към него с уважение. Може и да го бяха изхвърлили от Двореца заради спречкването с Ритий, но хората знаеха, че капитанът струва колкото десет като него.

На стълбището пред съдебния форум се бяха струпали разноликите участници в днешните дела — от дребни престъпници до богати търговци. Имаше дори неколцина златокоси и издокарани в зелени дрехи елфи, седнали до фонтана в компанията на адвоката си и неговите официални съветници, които разглеждаха някакви стари свитъци.

— Измамили ги при сделка със сребро — подметна капитан Рали. — Не мога да разбера защо тези наивни елфи си въобразяват, че всички търговци в Тюрай са честни хора.

Докато минавахме край тях, Макри ги заговори на кралски елфски. Елфите подскочиха стреснато, очаквайки да видят пред себе си някой високопоставен свой сънародник, но когато видяха кой ги е повикал, настъпи страхотна суматоха. Макри се ухили и продължи.

— Наистина смятах, че Гросекс е убиецът на Дрантакс — рече капитан Рали, докато ни водеше към килиите зад съдилището. — Вярно, че ми беше жал за тоя дребосък, но нямаше да се разплача, ако го бяха качили на бесилката. Траксас, трябва да призная, че този път се оказа по-прозорлив от мен.

Едва познах Гросекс. Днес беше последният ден на процеса, на който предстоеше да бъде обявена присъдата, а утре щеше да бъде изпълнението ѝ. Той лежеше отчаяно на нара, ала щом ни видя, се надигна и ни погледна обнадеждено.

— Траксас! Мислех, че си ме изоставил!

— Никога не зарязвам клиент. Освен това не помня да съм губил дело. Макар че, технически погледнато, ти не си мой клиент. Префектът Толий те измъкна от квартирата ми преди да ми платиш хонорара и да приключим с официалната част. Което е крайно неприятно.

— Защо?

— Ако беше мой клиент, навярно щях да действам другояче. Както вече ти казах, не допускам клиентите ми да стигнат до съда. А дори и да се окажат виновни, гледам да ги пратя с бърз кон извън града преди да са попаднали в ръцете на правосъдието. Но тъй като ти не си мой клиент и освен това наистина си убиецът на Дрантакс...

Вдигнах ръце с обърнати към него длани.

Лицето на Гросекс бе изкривено от ужас.

— Не съм аз! — едва промълви той.

Бях уморен до смърт. Съвестта ме гризеше за това, което смятах да направя, но нямаше друг начин.

— Съжалявам, Гросекс. В какво ли не се забърках през последните дни. Бих се с монаси, убийци и главорези на Братството, а Макри едва не изгуби живота си. Когато в играта участва толкова много злато, тя скоро става неконтролируема. Трябваше да останеш извън нея. Инак накрая и теб щяха да убият.

— Да не искаш да кажеш, че Гросекс е виновен? — попита капитан Рали.

— Да, за съжаление. Дрантакс не е знаел нищо за открадването на златото. Не е имало защо. Бизнесът му е вървял чудесно. Не е вярно, че е губел пари на комар, нито че е пиел. Всичко това ни беше наговорено от нашия приятел Гросекс, за да си обясним какво би накарало скулптора да участва в сделката. Не Дрантакс се е обърнал към Иксиал с предложение да скрият златото в статуята. Бил е Гросекс.

Втренчих поглед в чирака. Той ме гледаше безпомощно, като притиснат в ъгъла заек.

— Защо го направи?

Бедният Гросекс нямаше сили да заговори. Макри и капитан Рали го гледаха с любопитство.

— Всъщност не ме е интересува защо си го направил. Може би са ти трябвали пари. Дрантакс не ти е плащал щедро. Видях стаичката в Дванайсет морета, където си живял. Може пък Калия да те е

окуражила. Не си първият чирак, решил да измести своя работодател не само в леглото. Дори и да е била замесена обаче, съмнявам се тя да те е накарала да го убиеш.

Обърнах се към капитана.

— Отишла е на почивка с Дрантакс.

— Какво?

— На почивка. Когато златото вече е било откраднато. Двамата решили да се махнат от жегата в града и заминали за Фериас. Но когато се появи в стаята ми, Гросекс каза, че през последните дни двамата с Дрантакс работели почти непрестанно над статуята. Всъщност е свършил цялата работа, докато Дрантакс отсъствал. Сетих се за това едва когато попаднахме във вълшебното пространство.

Не споменах, че говорещото прасе ми помогна да разкрия загадката.

— Та както казах, Дрантакс не е знаел нищо за златото. Гросекс го е излял в статуята, докато скулпторът е отсъствал. Всичко е било организирано от Иксиал. Дрантакс разбрал какво се готви едва когато в ателието се появили хората на Сарина да търсят златото. Върнал се малко по-рано от една уговорена среща и ги заварил да местят статуята. Тогава Гросекс го убил. Пробол го със собствения си нож. Това е всичко. За нещастие в този момент на сцената се появила Калия и започнала да вика Градската стража. Гросекс избягал преди да измъкне ножа. Едва по-късно се досетил, че е оставил на местопрестъплението сигурно доказателство за намесата си. Не посмял да се отправи към градските порти и ето как накрая, гонен от стражниците, се озова при мен. Което е единственият му умен ход — добавих мрачно. — Защото в известни среди имам репутацията на човек, който може да измъкне от съмнителни ситуации.

Бях приключил с обясненията и се обърнах да си вървя, но капитан Рали ме сграбчи за туниката.

— Траксас, осъзнаваш ли какво каза току-що? Значи през цялото време ние сме били правите, а ти си следвал погрешна следа.

— Е, понякога и вие сте прави.

— Да не искаш да ти благодаря, че ме замъкна чак във вълшебното пространство и едва не хвърлих петалата?

— Но пък намерихме златото, нали?

Капитан Рали не изглеждаше доволен от чутото.

— Ще запомня думите ти — че си пращал виновниците с бърз кон извън града. Опитай се да го направиш пак и ще ти скоча на врата като зла прокоба!

Излязох навън. Не ми се щеше да срещам погледа на Гросекс. Толкова бързах да напусна сградата, че накрая преминах в бяг. Макри ме застигна чак в най-близката кръчма.

— Не го вземай толкова навътре — посъветва ме тя. — Не си виновен, че клиентът ти се оказа престъпник.

— Кое то не ми пречи да се чувствам отвратително.

— Ако ти беше дал предплата, щеше ли да го измъкнеш от града?

— Може би. Никога не съм предавал клиент. Говори лошо за бизнеса. Но Гросекс си го заслужава. Убийството на Дрантакс е хладнокръвен акт. Скулпторът може да не му е плащал добре, но едва ли е заслужавал такава кончина.

Допих си бирата и поръчах нова. Горещината и краят на разследването ме бяха изтощили напълно. Бях в отвратително настроение, ядосвах се на Гросекс и бях бесен, задето се бях подлъгал по жалостивата му външност. Освен това ме беше яд, че позволих Рали да ми натякне, че неговите хора са били прави, а аз съм грешал. Току-виж из града започнали да говорят, че Траксас вече не е същият.

На всичко отгоре капитанът разполагаше с коз да ме държи под око. Освен това бях сгафил пред силните хора на Братството. Много хитро ме изиграха с тази Куен. Касакс си го бива в лукавството. Предполагам, че „Глиганска глава“ е изгоряла при случаен пожар, а Касакс веднага е видял в това възможност да пробута свой човек във „Възмездяващата секира“. Сече му пипето на него. Може би трябваше да приема за комплимент, че когато бе чул за златото и монасите, веднага беше решил, че аз ще съм този, който ще го открие. Глупаво от моя страна, дето така и не заподозрях нищо. Мислех че хората на Братството са търсели Куен, а те са душели за изчезналото злато. Обърка ги само онова заклинание на Астрат, но после аз глупакът се разкрих пред техния шпионин. Сетих се, че за последното трябваше да се сърдя и на Макри. Тъкмо тя бе предложила да скрие Куен, когато онази я беше излъгала, че е преследвана. Вече се готвех да стоваря част от гнева си върху нея, когато изведнъж си спомних, че наскоро едва не я бях изгубил. Май трябваше да й кажа колко се радвам.

— Знаеш ли, щастлив съм, че смъртта те подмина.

— Благодаря. Нещо не ми изглеждаш особено щастлив.

— Повярвай ми, така е. Но беше страшно глупаво от твоя страна да вкараш в къщата шпионка на Братството.

— Не знаех, че Куен е шпионка.

Казах ѝ, че ще си имаме още проблеми, ако продължава да кани когото ѝ падне да се крие у нас.

— Не повече отколкото ти, ако продължаваш да приемаш за клиенти разни типове, виновни в убийство — отвърна ядосано Макри.

— На всичко отгоре дори не ти беше истински клиент. Зае се със случая само защото Толий нарани скъпоценното ти достойнство.

— Наранил моето скъпоценно достойнство? Ами ти, с твоята чест? Щяхме да загинем всичките във вълшебното пространство, само защото отказа да избягаш, макар че противникът ни превъзходеше многократно. Добрият войник знае кога да отстъпи.

— Ти ли ще ми казваш какво знае добрият войник? Ако не бях аз да ти спася кожата, отдавна да си заровен под земята!

— Брей, така ли било? — Подскочих и ударих гневно с юмрук по бара. — Само защото си надвила на няколко напикани орка, се мислиш за най-бързата колесница! Аз съм бил войник още преди да си се родила!

Сега вече Макри бе наистина разлютена. Горещината действаше и на нея. Околните посетители взеха да се отдръпват, очаквайки всеки миг да засвяткат саби.

— В такъв случаи на твоята възраст е време да помислиш за пенсия. И без това гледаш само как да се наливаш с бира.

— Защото така ми харесва. Следващия път, когато някой те простреля с арбалет, не очаквай да ти спасявам живота.

— Ако не ме беше съборил, сигурно и стрелата нямаше да ме удари и тогава нямаше да се налага да хабиш скъпоценните си силици за да ме „спасяваш“.

Сега вече стояхме един срещу друг и си крещяхме в лицата.

— Амий? — ревнах. — Не бях виновен аз, че те уцелиха, а твоите забавени реакции, откакто започна да вземаш дуа!

— Никога не съм вземала дуа! — кресна в отговор Макри.

— Не си ли? Видях те да залиташ, когато те срещнах на „Квинтесенция“! Колко време прекара в караваната на Кейби, а?

Сигурно си се друсала със Сулания и Глухарче!

Лицето на Макри стана виолетово. Пияниците, които преди малко бяха отстъпили, сега оформиха кръг около нас.

— Ти си дебело пиянде! — викна тя.

— Не ме наричай дебелак, остроуха наркоманке! — не ѝ останах длъжен.

— Как смееш да го казваш?

— Да не ти нараних чувствата? Защо не идеш да поплачеш на рамото на твоята дружка Ханама? Тъкмо ще ѝ снесеш малко информация.

За миг Макри ме изгледа така, сякаш наистина щеше да извади сабята. Вместо това блъсна чашата си на бара, извърна се и изтича навън.

Изпроводи я с някаква ругатня.

— Още една бира — наредих на кръчмаря. За момент той ме погледна така, сякаш щеше да ме помоли да напусна заведението, след това размисли и отиде да ми донесе бирата.

Бях ядосан като ранен дракон. Не можех да понеса мисълта, че през цялото време Гросекс ме е водил за носа. Почувствах се малко по-добре, след като бях поизпуснал от насъбрания гняв. Допих бирата и си поръчах нова. После взех още една. Някъде по това време ми писна компанията, която си бях намерил, станах и тръгнах към Кушни, където продължих запоя с трима търговци от Мисан и един професионален играч на зарове от далечния запад, и едва тогава забравих за какво съм толкова ядосан.

18.

Събудих се под някакъв храст. По някое време през изминалата нощ бях допълзъл до парка, където бях заспал. Поне бях имал достатъчно здрав разум да се скрия в шубрака.

Вонях на бира, пот и различни гадости, дето човек прихваща на улицата. Увлечен в преследването на монасите из града, бях забравил да се изкъпя. Ако не посетях още днес градската баня, нищо чудно да ме прогонеха от Тюрай като заплаха за хигиенното състояние на града. Изправих се и се поразтърках под любопитните погледи на неколцина просяци. Побързах да си проверя кесията — всичко си беше на мястото. Поздравих ги любезно с „добро утро“ и закретах към Дванайсет морета.

Чувствах се в сравнително добра форма — поне нямах махмурлук. Бях забелязал, че след употребата на лесада ефектът продължава поне няколко дни. Някой ден ще се кача на кораб за далечните южни острови и ще се запаса със солидни количества от това вълшебено растение. Ще напълня цял трюм и после ще стана богат. От друга страна, нямах никакви поводи да съм щастлив. Днес щяха да обесят Гросекс. Не по моя вина, разбира се. Занапред Градската стража и Братството щяха да ме държат под око, но нищо не можех да направя. И без това не можех да се похваля с голям брой съюзници в Тюрай. Е, все щях да се оправя някак.

След всички тези разсъждения вървах към „Възмездяващата секира“ в доста оптимистично разположение на духа. Нищо не прогонва натрупаното напрежение така, както пиянска нощ в компанията на непознати търговци. Помня, че водачът им беше едър като бивол и тъп като орк, но пръскаше с широка ръка париците и с удоволствие ме покани на масата, когато разбра, че съм ветеран от доста войни. Помня още, че един от останалите разказа ужасно смешен виц за две нъоджански курви и един елф, на който щях да си изповръщам червата от смях.

Огледах се — тъкмо минавах през Пашиш. Когато свърнах по „Уличката на Ангелите“, си спомних, че това е адресът, който Тресий ми бе дал за престоя си в Тюрай. Не беше луксозно, но какво пък, горе в планините монасите живеят в много по-аскетични условия.

Зачудих се дали Тресий е още в града и дали да не му се обадя. Като си помислех, той всъщност ми дължеше пари. В края на краищата нали бях намерил статуята. Нещата не тръгнаха както той ги планираше, но за това нямах никаква вина. Шансът да ми плати бе нищожен, но поне щеше да ми даде възможност да му кажа откровено какво мисля за типове, които влизат при мен и ми говорят лъжи. А след това наемат Убийци, за да оплескат нещата още повече.

Кварталчето се състоеше от схлупени тухлени къщички, в каквито не бихте ме накарали да живея и със съдебна заповед. Дечурлигата бяха изписали с имената си всички околни стени. Входната врата на къщата, в която трябваше да е Тресий, бе увиснала на пантите. Подобно на всички останали порти в Тюрай, тя беше боядисана в бяло, но ако се съдеше по фасадата на сградата, това едва ли бе донесло на обитателите ѝ особен късмет. Стълбището тънеше в сумрак. Влязох и се заизкачвах. Тресий бе споменал, че живее на горния етаж. Когато стигнах на втората площадка, беше толкова тъмно, че не можех да си видя ръката. Заопипвах за врата, намерих я и я блъснах с рамо. Някой изруга, ударен от вратата, последва сгромолясване на човешко тяло. Прекрачих прага и мигом извадих сабята. Бях познал гласа.

Зад вратата все още се изправяше не друг, а Сарина Безпощадната. Опрях върха на сабята си в гърлото ѝ. От съседната стая се процеждаше тънък сноп светлина, колкото да ѝ освети лицето. С крайчеца на окоето си мярнах нещо жълтеникаво. Погледнах за миг натам — беше голям вързоп, наполовина издърпан в коридора.

— Това, предполагам, трябва да е преподобният Тресий, нали?

Тя не отговори. Предупредих я да не прави подозрителни движения.

— С удоволствие бих забил острието в нежното ти гърло.

— Защо не го направиш?

Истината беше, че не знаех. Погледнах отново жълтеникавия вързоп.

— Защо го уби? Златото вече го няма.

— Той е наел Убиец за Иксиал.

— Е, и? Теб какво те засяга?

Сарина не отговори. Друг на нейно място бих разбрал. Не може да не отмъстиш за смъртта на учителя си, особено ако си прекарал години под крилото му. Просто не можех да си представя обаче, че Сарина е способна на подобни чувства. От друга страна, нали го бе навестила, когато се разнесе вестта, че е на смъртно легло.

— Дойде значи да отмъстиш за Иксиал. Въпреки това беше готова да го измамиш в сделката със златото. Щеше да го изнесеш от града, нали?

— Разбира се.

— Сарина, ти наистина си студена като оркско сърце.

Чудех се какво да правя. Съдбата бе направила така, че държах в ръцете си живота на жената, която едва вчера се бях заклел да убия. Просто прекрачих прага и се спънах в нея. На всичко отгоре тя бе убила Тресий, който се явяваше мой законен клиент. Е, не чак такъв, че да горя от желание да мъстя за него. Но не биваше да забравям и Сулания. Бях ѝ обещал да намеря убиеца на баща ѝ.

— Ето, че ми падна. Едва ли ще успея да докажа пред стражниците, че ти си убила Талий, но пък Сулания ще е доволна да узнае, че съм отмъстил за смъртта на баща ѝ.

Притиснах още малко острието. Сарина ме разглеждаше с нескрито съжаление. Изглежда, бе неспособна да изпитва страх.

— Траксас, ти си дърдорко и глупак. Не мога да разбера защо се величаеш като прозорлив детектив. Не съм убила Талий. Не че не бих го направила, ако беше необходимо. Откраднах му кесията, докато лежеше в несвяст, надрусан с дуа. Знаех къде я крие и хич не се затрудних. Не предполагах обаче, че след като са разкрили плана на Звездния храм, монасите от Храма на облаците са ме проследили. Сигурно още същата вечер преподобният Тресий е видял сметката на Талий Зеленото око.

— Мислиш, че ще ти повярвам?

— Не ме интересува дали ще ми повярваш. Но сигурно ще намериш нещо доста интересно, ако му претършуваш расото.

Не свалях сабята от гърлото ѝ. Чудех се защо тази безпощадна жена с мъжка туника и късо подстригана коса носи толкова много обеци. Струваше ми се неуместно. Използвах палеца на единия си

крак, за да разтвори расото на гърдите на Тресий. Отвътре се показа плоска издължена торбичка. Приклекнах внимателно и я разгледах. Беше пълна с бял прашец.

— Дуа?

— Позна. Ти не знаеше ли, че клиентът ти се друса?

— Не можех да го допусна, след като съм го наблюдавал да подскача като дива котка.

— Въпреки това. Тъкмо по тази причина Иксиал го беше изгонил от манастира. Представяш ли си какво изкушение е било за Тресий, когато е видял запасите на стария Талий?

Погледнах я. Познавах я като жесток убиец и човек, лишен от всякакви морални задръжки. Питам се какво ѝ пречи просто да ме лъже. Не виждах обаче никакви причини за това. Вчера имах трима клиенти. Днес един от тях щеше да увисне на бесилката, а вторият, оказа се, бе убиецът на бащата на третия. Проклятието на Траксас. Ако това се разчуеше, направо щях да си умра от глад. Е, това поне хвърляше някаква светлина върху действията на Сарина.

— Ти си знаела, че дуата е у Тресий. Тази стока върви бързо. Решила си да се обезщетиш за изгубеното злато. Затова си убила Тресий, а не за да отмъстиш.

— Щастливо стечение на две обстоятелства.

Каква бъркотия. Дуа, злато, монаси воини и Сарина Безпощадната. Сигурно никога нямаше да си изясня всички подробности. Сарина дебнеше и най-малката възможност да се измъкне, но аз няхах намерение да ѝ я дам.

— Едва не уби Макри.

— Стрелата беше предназначена за теб. Щеше да те повали, но те спаси предпазното ти заклинание.

Не ѝ казах, че не нося талисман с предпазно заклинание и че просто се бях спънал в подходящия момент. Сарина продължаваше да ме гледа безизразно. Дори долових в очите ѝ лека подигравка. Тя знаеше, че не съм хладнокръвен убиец. Не можех да го направя. Прибрах сабята и тя чевръсто скочи и каза:

— Ти си глупак.

— И други са ми го казвали.

— Ако ми се изпречиш на пътя, ще те убия.

— Това също често го чувам.

— Макри мъртва ли е?

— Не.

Стори ми се, че беше доволна да го чуе, но не мога да се закълна в това. Тя взе арбалета, след това се наведе отново и прибра торбичката с дуа.

— Благодарение на теб, Траксас, се лиших от цяло богатство — кралското злато. Мисля, че засега сме квит.

Не направих опит да я спра. Тя се промуши през вратата и изчезна.

Погледнах трупа на Тресий.

— Наистина ли ти си убиецът на Талий? — попитах, но естествено нямаше никакъв отговор. — Глупава идея беше да наемаш Убиец за Иксиал — продължих разговора с трупа. — Винаги е тъпо да се наемат Убийци. Те ще свършат работа, но после някой може да ги прати срещу теб.

От гърдите му стърчеше метална стрела. На лицето му бе изписан странно умиротворен израз. Зачудих се дали да не претърся стаите, но се отказах.

Оптимизмът ми се беше изпарил. Траксас Събирача на трупове се връща. Изглежда, не мога да се движа из този град, без постоянно да се натъквам на трупове. Нямаше да е толкова зле, ако не бяха на хора, с които по един или друг начин съм свързан. Гросекс щеше да увисне скоро. Иксиал и Тресий бяха мъртви. Тресий вероятно беше убил бащата на Сулания. Въздъхнах и тръгнах към къщи. Беше горещо като в оркски ад. Защо им беше трябвало да основават града точно тук? Някакъв просяк протегна ръка към мен. Машинално пуснах една дребна монета в шепата му. При първия пост на стражниците пратих анонимна бележка до капитан Рали, в която му съобщавах къде се намира трупа на Тресий.

Май наистина трябваше да убия Сарина. Следващия път, когато се срещнем, сигурно щеше да ми пусне една стрела в търбуха. Ухилих се мрачно при тази мисъл. Е, поне си мислеше, че притежавам защитен талисман. Всички си го мислят. В края на краищата аз съм магьосник-детектив, или поне за такъв се представям. Дано не знаеха, че не мога да нося кой знае какви заклинания в затъпелия си мозък.

Не можех да я убия просто така. Да промуша хладнокръвно шията ѝ с острието. През живота си бях виждал достатъчно трупове.

Отбих се в банята и се изкъпах, след това излязох на „Квинтесенция“. Строителните работи бяха в разгара си. Каменоделците пришпорваха с ругатни нещастните чираци, които влачеха тежки блокове нагоре по скелетата, инженери се караха с дърводелци и каналджии и всички дишаха тежко заради жегата.

Макри почистваше масите.

— Ей, Макри, чувала ли си вица за двете нъоджански курви и елфа?

Тя ме погледна с ненавист и ми обърна гръб.

Проклятие. Съвсем бях забравил за караницата. Едва сега си спомних всичко. Наистина ли я нарекох „остроуха наркоманка“? Въздъгнах. Край на мечтите за хладна бира в приятна обстановка.

Появи се Глухарче. Единственият човек, когото не желяех да виждам.

Тя ми се усмихна и ми подаде малка кесия, съшита от евтин плат. Отгоре беше извезано моето име.

— От делфините е — обясни тя. — Всъщност кесията е от мен, но това, което е вътре, ти пращат те. Благодарност задето им намери камъка.

Отворих кесията. Вътре лежаха пет антични златни монети, потъмнели от продължителното пребиваване под водата, и една малка зелена перла. Взех една от монетите — беше с лика на крал Ферзий. Такива са истинска рядкост в наши дни, особено в Дванайсет морета. Купуват се най-малко за петдесет гурана. Пет монети — двеста и петдесет гурана. Доста солиден хонорар, като се имаше предвид, че обикновено си докарвах трийсет. А и камъкът — трябваше да го отнеса за оценка при бижутера Приса.

— Предай благодарностите ми на делфините — поръчах на Глухарче. — Кажим им, че са се разплатили щедро.

— Знаех си, че точно ти си човекът, който може да им помогне — изчурулика Глухарче и отново взе да дрънка, че съм се намирал в съзвучие със съдбите им и прочее. Бях твърде изтощен за да й кажа да се разкара, затова се измъкнах незабелязано, качих се в стаята си, седнах на кушетката и се загледах тъпо в стената. След известно време осъзнах, че съм гладен. Една пържолка от Танроуз щеше да ми дойде добре, но ако слезех долу Макри току-виж ме погнала с метлата. Дали не й беше време за уроците по реторика? Реших да рискувам.

Танроуз ми направи пържола и добави към нея голямо парче сладкиш, но когато поисках пет-шест пасти, за да довърша яденето, ме погледна с присмех.

— Макри ти е много обидена.

— Забелязах.

— Защо си я нарекъл наркоманка?

— Бях в лошо настроение.

Стори ми се подходящо обяснение, но Танроуз не беше склонна да го приеме.

— Нищо чудно, че ти е сърдита. На всичко отгоре си я обвинил, че те шпионира в полза на Гилдията на убийците! Знаеш колко ти е била вярна винаги!

Вдигнах безпомощно ръце.

— Не съм я обвинявал, че ме шпионира. Само го намекнах. Бях ядосан и се изпуснах. Току-що бях изпратил един клиент на бесилото. Какво искаше от мен — да ръкопляскам? Пък и тя също много ме обиди.

— Траксас, ти си възрастен човек. Сигурно познаваш половината Тюрай. Има толкова много места, където можеш да забравиш проблемите си. Предполагам, че знаеш как да преглъщаш обиди от приятели. Макри е млада, все още се чувства чужденец тук и в жилите ѝ тече оркска кръв. И разчита на теб.

— Разчита на мен ли? Ами тези нейни срещи с богаташките от Асоциацията на благородничките?

— Съмнявам се да ги брой за приятелки.

— Втасахме я. Сега сигурно трябва да се чувствам виновен. Какво предлагаш да направя?

— Ами, купи ѝ цветя — незабавно предложи Танроуз.

— Танроуз, мисля, че залагаш прекалено много на изкупителните способности на цветята. Признавам, че миналия път, когато Макри ми беше обидена, номерът стана, но се съмнявам повторението да е успешно.

Говорех за случай, когато, без да искам, бях приспал Макри със заклинание тъкмо преди да се счепкаме с противника и тя ми се беше разсърдила ужасно. Тогава по съвет на Танроуз купих букет цветя и за моя изненада Макри не само го прие, но ми се хвърли на врата, а след това избухна в сълзи и избяга засрамена от стаята — действия, които

Танроуз определи като признак, че всичко е наред. Но това беше само защото никой преди това не ѝ бе подарявал цветя.

— Нищо, опитай пак — посъветва ме Танроуз.

Въздъгнах. Щом дори Танроуз не можеше да измисли нищо по-добро, значи ситуацията наистина беше безнадеждна. В този момент влезе Макри.

— Много беше интересно днес на урока по реторика — каза тя на готвачката, след това ме зърна на бара и ме заобиколи, като мърмореше, че имало нужда от проветряване, защото миришело на лошо.

— По дяволите! — изругах и изхвърчах навън, вкиснат от задачата, която ми предстоеше да изпълня. Продавачът на цветя Баксос имаше лавка на ъгъла на „Квинтесенция“. За трийсет години бях спирал при него само веднъж и тогава, когато поисках букет цветя, той едва не събра цялата улица. Този път бе дори по-лошо.

— Ей, Рокс — провикна се той към един търговец на прясна риба. — Траксас пак купува цветя!

— Значи още си има приятелка, а? — отвърна Рокс, достатъчно силно, че да го чуят до другия край на улицата.

— Само така, Траксас! — похвали ме Бисикс, една от най-работливите проститутки в Дванайсет морета.

— Ама той бил истински джентълмен! — добави колежката ѝ, а работниците от скелето на близкия строеж взеха да подмятат пиперливи забележки.

Забързах обратно. Не се съмнявах, че този път нищо няма да се получи. Готвех се да разменя няколко остри думи с Танроуз, след като Макри се опита да ми натика букета в гърлото. Когато влязох във „Възмездяващата секира“, Макри тъкмо разказваше на Танроуз за училището. Пъгнах цветята в ръцете ѝ, застанах на бара, ударих с пестник и поисках на висок глас да ми донесат бира и бутилка кли. Склонен съм да призная, че извинението ми бе лишено от всякакъв финес.

Някой ме потупа по рамото. Беше Макри. Прегърна ме, избухна в сълзи, после избяга. Помнех събитията от предния път и можех да го сметна за добър знак, но реших за всеки случай да се консултирам с Танроуз.

— Дали това означава, че всичко е наред?

— Разбира се.

Стори ми се ужасно странно.

— Знаеш ли, Танроуз, нищо не мога да разбера. Какво, по дяволите, има толкова в един букет цветя?

— Много неща, ако си прекарал половината от живота си на арената на орките. Предполагам, че там никой не подарява цветя. Не и на Макри.

Май трябваше да се съглася.

— Мислиш ли, че щеше да се получи и при жена ми?

— Е, от това не боли. Някога подарявал ли си ѝ цветя?

— Разбира се, че не. Не знаех, че трябва. Танроуз, съжалявам, че не те познавах по-рано. Щеше да ми спестиш много неприятности.

Взех си бирата и нова порция печено и се разположих на любимата си маса, замислен за странностите на жените. Не ни бяха учили на тези неща в магьосническото училище.

19.

Животът скоро се върна в нормалното си русло, което означаваше, че си беше все така топло. Улиците бяха изпълнени със строители и зидари, а аз изоставих всякакви намерения да работя до края на лятото. В „Хрониката“ излезе цяла поредица статии за златната статуя, на мен също бе отделено значително място, което беше добре за бизнеса.

Успях да получа част от наградата, която бе определена за намирането на златото — но само част. Докато стигне до мен, от нея си бяха взели дължимото съдии, стражници, преторски писари и различни други хрантутници на градската служба, та не остана много, на което да се зарадва човек. Наложих се да напише молба до заместник-консула Цизерий, за да взема и малкото, което бе останало.

Седяхме в задния двор и Палакс и Кейби свиреха на флейта и мандолина. Кръчмата бе почти празна. Глухарче отдавна се бе преместила да живее край брега, а Сулания се бе върнала в Тамлин, където, според Макри, пиела по-малко и се занимавала с организиране на срещи на Асоциацията на благородничките.

— Кой от двамата, Иксиал или Тресий, е започнал всичко това? — попита Макри.

— Наистина не зная. Трудно е да се каже, след пламването на първоначалната искра. Когато започнах кариерата си на следовател, смятах, че всяко престъпление си има начало и край, но често не е толкова просто. Когато стигнеш до края, мнозина не знаят откъде се е започнато. Мога да кажа само, че всеки си получи заслуженото — особено Гросекс.

Бяха го обесили миналата седмица. Не отидох да гледам. Калия се върна в Пашиш. Предполагам, че повече тъгуваше за Иксиал, отколкото за Дрантакс. Е, поне разполагаше със солидна колекция статуи, които щяха да ѝ осигурят добри старини.

— Знаеш ли, дори не получих полагащите ми се хонорари от тези хора. С изключение на делфините, разбира се. Като си помисля, че

цялото това търчане на косъм от смъртта из вълшебното пространство е било за нищо. Май наистина остарявам. С подобно темпо никога няма да се измъкна от Дванайсет морета.

— Това ще ти помогне — каза Макри и извади нещо от кесията, която ѝ висеше на врата. Беше златен пръст. — Отчупих го от статуята малко преди да излезем от вълшебното пространство — обясни тя. Помислих си, че заслужаваме някаква награда. Можем да си го поделим.

— Много умно, наистина.

Взех златния пръст и го разгледах. Половината от него означаваше пълна кесия гурани. Напоследък наистина ми вървеше. Още няколко подобни случая през идната зима и можех да помахам с ръка на Дванайсет морета. През лятото тук е горещо като в ада, но зимата не е по-добра. През Горещия дъждовен сезон, който започваше само след месец, улиците се превръщат в реки и всеки ден виждаш удавени просяци. Не мога да понасям тази мисъл.

Сега обаче не беше време да мисля за това. Взех една грамадна халба бира от бара и се отпуснах под дебелия сянка. И докато слушах посредственото изпълнение на Палакс и Кейби, започнах да забравям монасите, убийците и гангстерите и постепенно се унесох в сън.

Издание:

Мартин Скот. Траксас
„Амбър“ (ИК „Бард“), 2002
ISBN: 954-585-312-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.